

VIDNESBYRD FOR PRÆDIKANTER OG EVANGELISKE ARBEJDERE
af Ellen G White

Testimonies to Ministers and Gospel Workers

by Ellen G White

Spirit of prophecy vol 1 page 1619

oversat af Henning Pedersen; (000)= nyt sidenr i originaludgaven, sættes i venstre margen i endeligt layout; #= oversættelsen usikker i efterfølgene, fjernes ved kontroloversættelse; »....«= skriftsteder som findes i skriftstedhenvisninger, sidenr efter originaludgaven; bibelcitater efter 1931 og 1948 oversættelserne; *= se appendiks; tre typer overskrifter, alle med understregning: afsnits overskrifterne er med store typer, mellemoverskrifterne afsluttes med to punktumer (..), underoverskrifterne afsluttes med komma og punktum (,.); visse ord står i *kursiv*. Teksten er korrekturlæst en gang og de usikre oversættelser kontrolleret. Kontroloversættelse mangler.

VIDNESBYRD FOR PRÆDIKANTER OG EVANGELISKE ARBEJDERE

af Ellen G White

?

? (v) INDHOLD

? FORORD TIL TREDJE UDGAVE.....ix

? HISTORISK FORDORD.....xv

? KRISTI MENIGHED

afsnit 1

? Her er hans største opmærksomhed...15

? Menigheden Guds ejendom.....19

? Organisation og udvikling.....	24	
? Levningen af menigheden ikke Babylon..	32	
? NØJAGTIGE ALVORLIGE ADVARSLER		afsnit 2
? Fare for afvist sandhed.....	63	
? Et nøjagtigt budskab.....	77	
? Verdslig underholdning.....	82	
? Forkastelse af lyset.....	89	
? »Den, der mener at stå, skal tage sig i agt, ? at han ikke falder!«.....	98	
? DE HELLIGE SKRIFTER		afsnit 3
? Hvordan skal vi søge i skrifterne?	105	
? Studiet af Daniels bog og Åbenbaringen.	112	
? Grav dybere.....	119	
? GUDS HØJE STANDARD		afsnit 4
? Sand uddannelse i vore menigheder	120	
? Sabbats helligholdelse tegnet på trofasthed.....	131	
? EN HØJTIDELIG APPEL TIL PRÆDIKANTER		afsnit 5
? Kald til et højere mål.....	142	
? (vi)MENNESKELIGE MANGLER OG GUDDOMMELIG TILFØRSEL		afsnit 6
? Grunde for virkningsløshed og afhjælpningen	159	
? Behov for guddommelig kraft og visdom....	162	
? Tilbage til den første kærlighed..	167	
? Helligåndens kraft venter vort forlangende og modtagelse.	174	
? SPARSOMMELIGHED		afsnit 7
? Må praktiseres med alt.....	177	
? Vielsesringen.....	180	
? Arbejdet skrider frem.....	181	
? Dovenskab.....	183	
? Jesu ånd.....	184	
? Herren kommer snart.....	187	
? ARBEJDERE MED GUD		afsnit 8
? Kærlighed og tillid blandt brødre.	189	
? Modtager gaver.....	197	
? Alvorlige tider.....	200	
? Aktivitet i vore menigheder.....	204	
? Direkte afhængighed af Gud.....	208	
? ARBEJDERE UNDER GUD		afsnit 9
? Gud, mesteren.....	210	
? Ydmyghed.....	220	

? Ro og overvejelse.....	227	
? Vaklen i menighederne.....	230	
? RETTE METODER, PRINCIPPER, OG MOTIVER		afsnit 10
? Korrekt oplæring.....	239	
? Tab af selvet.....	245	
? Rådfør hinanden.....	252	
? Det dårlige ved lange taler.....	256	
? At kende Gud.....	258	
? Behovet for åndelig dømmekraft....	264	
? (vii)TIL BRØDRE I ANSVARLIGE EMBEDER		afsnit 11
? Forbindelse med Guds arbejde.....	279	
? Behov for guddommelig vejledning..	297	
? Brug af personlig dømmekraft.....	301	
? MIDLER OG METODER		afsnit 12
? En trofast tiende.....	305	
? Praktisk undervisning i arbejde...	309	
? KONFERENSENS EMBEDSMÆND		afsnit 13
? Råd og vejledning.....	319	
? Konferens formænd.....	327	
? General Konferensen.....	331	
? Konferense embedsmænd.....	340	
? APPEL FOR SANDHED OG LOYALITET		afsnit 14
? »I er alle brødre«.....	347	
? »Du må ikke have andre guder end mig«.	359	
? Under hvilket banner?.....	364	
? Herren har en strid med hans Folk.....	374	
? Kristi værdifuldhed over for hans efterfølgere.	387	
? TIL GUDS ARBEJDSFOLK		afsnit 15
? En irettesættelse mod egenkærlighed.	392	
? Iver for Kristus.....	400	
? Guds sendebud.....	404	
? Vort budskab.....	415	
? Gud skal opsøges.....	417	
? »Giv mig dit hjerte«.....	418	
? Så ved alle vande.....	423	
? (viii)HØJN STANDARTEN		afsnit 16
? Rene hænder og rent hjerte.....	426	
? »Tvæt jer«.....	444	
? Alt Herrens.....	456	

? APPEL OG ADVARSEL	afsnit 17
? Verdens trang.....	457
? Fare for at indføre verdslige fremgangsmåder i Guds værk.	460
? Satans snarer.....	472
? Lad himlen lede.....	475
? LIVSVIGTIGE PRINCIPPER FOR SLÆGTSKAB	afsnit 18
? Jehova er vor konge.....	477
? Personlig ansvarlighed og kristen enhed.	485
? Bed for sildigregnen.....	506
? Hilsende ord.....	513
? Et sejrende liv.....	516
? APPENDIKS NOTER.....	521
? SKRIFTSTEDHENVISNINGER.....	
? SAGREGISTER.....	

(ix) FORORD TIL TREDJE UDGAVE

Blandt det materiale som en gang var tilgængelig men udsolgt på tidspunktet omkring mrs. Whites død i 1915 var et antal Special Testimony pjecer, deriblandt en serie udgivet i 1890'erne som havde titlen, *Special Testimonies to Ministers and Workers*. Denne serie ud af elleve er ofte henvist som *Special Testimonies*, serie A. Som svar på den anmodning om at undervisningen fundet i disse specielle vidnesbyrd igen blev gjort tilgængelige, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers* var udgivet i 1923. Det var en af de første E.G.White bogudgivelser efter forfatterens død.

Testimonies to Ministers - vidnesbyrd for prædikanter - blev først vist i et bind på størrelse med et *Testimony* - vidnesbyrd. En anden udgave med et større skriftbillede og større sidestørrelse blev udgivet i 1944. Flere oplag af begge udgaver har forsynet marken i fire årtier. For at få større lethed i behandlingen og referencen af denne tredje udgave er den blevet udgivet i den passende *Testimony* side -størrelse, men med ingen ændringer i sideindhold. I løbet af årtiet der fulgte efter 1888 General konferensens samling holdt i Minneapolis, Minnesota, kom afgørende budskaber fra Herrens budbringere til den centrale menighed i Battle Creek, General konferencens komité, og til andre ansvarlige mennesker ved arbejdets hjerte. Disse budskaber genlød med kald om livets fornyelse og reformation, der tilskynder læseren til at leve med Guds ords sunde principper og erfare en personlig forbindelse med vor Herre og Frelser Jesus Kristus.

Efter at de var blevet antaget og læst i Battle Creek, blev mange af disse budskaber trykt i traktatform som *Special Testimonies to the Battle Creek Church - Særlige vidnesbyrd til Battle Creek menigheden* og *Special Testimonies to Ministers and (x) Workers - Særlige vidnesbyrd til Prædikanter og arbejdere*. Kopier blev leveret af General Konferensens komité for at lede prædikanter og bibelarbejdere over hele marken. Disse budskaber var hjerteransagene, pålidelig i advarsel mod det onde, og stadig opmuntrene, som de hele tiden pegede hen mod Guds store kærlighed og Kristi krafts fylde for at frelse til det yderste.

Med hensyn til materialets sammensætning i dette bind, var det som taget fra vidnesbyrdtraktaterne, og informer udgiverens forord i den første udgave i 1923 os dette:

"Bestyrelsen som har denne opgave været begrænset på grund af den store mængde der var besluttet, og ved det store antal af disse pjecer i mindre oplag. Derfor var ikke alle indeholdt i de

elleve særpunkter der var sat i dette bind. Begrundelserne er at (1) nogle dele har været gentrykt i bindene der var udgivet siden særpunkterne var trykt; (2) andre dele passer sig til for anliggender der er rent lokale, eller er fortid og væk; (3) endnu andre ting er mere fuldt og stærkt dækket i andre dokumenter end genoptrykket i dette bind."

Kilden til hver artikel, er med dato for første udgivelse, vist i fodnote henvisningerne. Nogle "fyldstoffer" er tiltroet ved slutningen. I denne tredje udgave har listefortegnelserne "til videre studium" i nogen grad været udvidet til at indeholde henvisninger til lignende materiale vist i E.G.White uddragene udgivet efter 1923.

Visse af rådene og irettesættelserne fra Ellen G. Whites pen kan blive bedre forstået hvis læseren er i besiddelse af et kendskab til de omstændigheder der var fremherskende på den tid hvor budskaberne blev skrevet. Visse dele af sekt tilhørelsens historie hvilket var velkendt for læserne af Testimony - vidnesbyrd (xi) pjecerne og den første udgave af denne bog er ukendt for de fleste læsere i dag.

Et historisk forord, der følger umiddelbart efter, er derfor blevet forøget i denne tredje udgave, for at give dem vigtige pointer af sekterisk udvikling hvilket giver baggrunden der går frem til de afgørende 1890'erne. De relevante historiske begivenheder for den periode er blevet kortfattet fortalt. Appendiks noterne er også blevet suppleret og fæstnet til omtalen af visse steder, situationer, eller begivenheder. Disse noter vil hjælpe læseren i at korrekt konstanterne forfatterens intentioner i de budskaber der her er overbragt.

Et overblik af materialerne fra dette bind vil vise at det meste fra et enkelt afsnit er taget fra en enkel pjece. Med dette bladmateriale er der sat nogle få beslægtede små stykker taget fra *Review and Herald* artikler og andre E G White kilder af generel karakter. Der er to artikler fra *Special Testimonies*, serie B.

Special Testimonies, serie B, bestod af 19 pjecer udgivet af Mrs White eller af sekteriske organisationer mellem årene 1903 og 1923. Emne materialet var varieret, og det meste af det var af lokal henvendelse. Det kan ses ud af titlerne.

- 1.Breve til læger og præster (1903)
- 2.Breve til læger og præster (sidst i 1904 eller 1905)
- 3.Breve til sanatorie arbejdere i Sydcalfornien (1905)
- 4.Enhedens ånd (1905)
- 5.En alvorlig appel til bedste for Boulder, Colorado, sanatoriet (1905)
- 6.Unge tager til Battle Creek for at opnå Uddannelse (1905)
- (xii) 7.Budskaber til advarsel og belæring for Syvende-dags Adventister med hensyn til farer forbundet med læge missions arbejde (1906)
- 8.Styrkelse af vore institutioner og uddannelses centre og en bøn for læge missions evangelister (1907)
- 9.Personlig ansvarlighed og kristen enhed (1907)
- 10.Jehova er vor konge (1908)
- 11.Madison skolen (1908)
- 12.Oakwood Manual Training Skolen (ca 1908)
- 12x Huntsville skolen (ca 1908)
- 13.New England sanatorium (1908)
- 14.Paradise Vally sanatorium (1909)

- 15.Sanatorie arbejdere (1911)
- 16.Uddrag fra Vidnesbyrd for studerende og arbejdere på vore sanatorier. (1911)
- 17.Uklog brug af penge og spekulations ånden (1911)
- 18.Nasville sanatoriet (1912)
- 19.Opofrelsens ånd (1913)

Til listen er der nogle gange lagt to stykker til der ikke bærer "serie B" betegnelsen:

- 20.Appel for enhed (1912)
- 21.Adspredelse (ca 1913)

Med helt forskellige mål fra hylster størrelsen for *Special Testimonies* pjecer i 1890'erne, og viser en større side størrelse, var disse fra første færd udformet som *Special Testimonies*, serie B. Deres forgængere fra 1890'erne, med budskaber for prædikanter og arbejdere, blev kendt som "serie A", endskønt den ikke var så tilpasset på udgivelses tidspunktet.

Generelle emner af varig nytte for menigheden, som først offentliggjort i "serie B" artiklerne, var (xiii) senere udtrykt i bind 8 og 9 af *Testimonies for the Church* - vidnesbyrd for menigheden, og i *Counsels on Health, Counsels on Stewardship, Medical Ministry, og Selected Messages (På fast grunn -norsk-)*. To artikler fra "serie B" samlingen vises i dette bind. Det er: "Jehova Is Our King" - "Jehova er vor konge" side 477- 484 og "Individual Responsibility and Christian Unity" - "Personlig ansvarlighed og kristen enhed" side 485- 505.

Under arbejdet i en periode over mange år, har Mrs White ofte gentaget visse råd. At genoptrykke alt det der er vist i de tidligere pjecer og skrifter ville bebyrde læseren med en gentagelse af emnets indhold og også de lokale og personlige detaljer er ikke af generel betydning. Med hensyn til materialet der er udvalgt til dette bind, startede forordet til det første bind således:

"Komiteen har alvorligt og under bøn søgt at bringe i dette beskedne bind det bedste og stærkeste af det traktat-trykkede indhold, og tror at de udeladte stykker er mere end dækket af det som har været samlet fra andre traktater af begrænset udbredelse."

De ansvarlige for denne tredje udgave af *Vidnesbyrd for prædikanter* siger ligesom udgiverne i 1923 at dette passende bind er sendt ud med alvorlig bøn som det må være, til alle til hvem det må komme, en undervisningskilde i Guds dybe ting; så det må vække håb og energi hos Guds folk; så det må hjælpe til at bringe livets reformation hvor det behøves, og i alle os de kristne nådegaver som vil åbenbare Kristus for verden; og at det må bringe os alle tættere sammen ved at bringe os alle tættere til hjertet af vor velsignede Herre.

Ellen G White estatens betroede bestyrelse

Washington DC den 10.maj 1962.

(xv) HISTORISK FORORD

Som noteret i forordet til denne tredje udgave, består *vidnesbyrd for prædikanter* af materiale taget fra forskellige kilder, primært E G White artikler som er blevet vist i *Review and Herald* og pjecer med vidnesbyrd for Battle Creek menigheden og til ledene arbejdere for sagen. Det meste af indholdet i dette bind var skrevet i årene 1890-1898, tilføjet med lidt tidligere og senere materiale for at forøge visse områder i rådgivning. Første afsnit »Kristi menighed«, giver en omsorgsfuld forvisning set i hvordan Gud fastholder hans menighed, og rummer knivskarpe løfter af menighedens sejr. Det er efterfulgt med advarsler og råd til prædikanter og administratorer.

1890'ernes årti var interessant og alligevel på nogle måder en lidelsesfyldt periode for Syvende-

dags Adventisternes erfaringer. Menigheden voksede, den mere end fordoblede sit medlemsantal i tiårsperioden. Med hurtighed indtog dens arbejdere nye lande. Institutioner hjemme og ude var sat i gang. De egentlige tilvejebringelser for organisering udtænkt af den første General Konferense samling i 1863 var hurtigt udviklet. Ældre etablerede institutioner ekspanderede og gik ind i en popularitets periode for både Syvende-dags Adventister og verden. Væksten var fyldt med mange farer, fra frisind på den ene hånd til befæstelse og centralisering på den anden hånd. Da, ved og gennem erfaringen for denne periode, var der ting der genspejlede eftervirkningen fra 1888 General konferense samlingen holdt i Minneapolis, Minnesota, (xvi) hvor visse dogmatiske spørgsmål var diskuteret hedt og langt ud. Et antal mennesker genkender sig selv ved den lejr eller de andre, med deres beslutninger der ikke alene påvirkes af de fremlagte lærdomsargumenter, men også formet af holdninger hen imod profetiens ånds råd. I nogle tilfælde var disse holdninger ikke sunde. Gennem det meste af denne periode, var E.G.White i Australien, og arbejdede på at bygge værket op i det ny indtagede land og lede i etableringen af et college og sanatorium i det kontinent.

Dette bind bærer titlen fra *Vidnesbyrd for Prædikanter og Evangelister*. Det er ikke helliget specielt til undervisning for hvordan præstens arbejde skulle udføres, som er *Evangelister*. Dette bind indeholder budskaber givet til formaning, advarsel, og rådgive menighedens prædikanter, med særlig henblik givet for særlige farer til mennesker i ansvarlige stillinger. Nogle af irettesættelserne er hårde, men forsikringen er givet at Gud i hans revselse, "Han sårer kun det han kan helbrede, ikke for at krænke." - *Vidnesbyrd for Prædikanter*, side 23.

Irettesættelserne og rådene rettet til prædikanterne og især administratorer var ikke først udgivet af Ellen G White, men snarere af General Konferensens formand, og senere General Konferens komiteen. For den største del var de budskaber rettet oprindeligt til General Konferensens formand, O.A.Olsen, og hans medarbejdere i administrativt arbejde, særligt på Battle Creek. Han og hans komite satte det i tryk så deres efterfølgende prædikanter og administratorer måtte have irettesættelsernes fordele der pointerer det forkerte, og rådene og opmuntringerne er forbundet med irettesættelse.

(xvii) Et tilbageblik på betegnende historie..

Når vi ser tilbage på visse situationer i vor menighedshistorie som former baggrunden for budskaberne i 1890'erne, afdækker vi spor som sætter os bedre i stand til at forstå disse budskaber. Lad os gå tilbage til historie siderne og se på nogle vigtige udviklinger.

Fra allerførste begyndelse, var sabbats holdene Adventister kendetegnet for deres iver efter at forstå Guds vilje og at vandre på hans vej. Fra deres advent- erfaring fra midten af 1840'erne havde de været vidne til de urokkelige protestantiske menigheder, med deres trosbekendelse fast opbundet, og drejer væk fra de store sandheder der er lært i Guds ord. Mange af disse adventister har været smidt ud af disse menigheder på grund af deres advensthåb, et håb der udspringer fra skrifterne. De har set deres tidligere brødre gå ind i aktiv modstand mod dem der holder og udlagde bibelsandheder. Det leder dem til at frygte for formalitet og menigheds organisering. Men da vejen begyndte at åbne sig for forkyndelsen af den tredje engels budskab, udviklede behovet for organisering sig, og i januar, 1850, blev det vist Ellen White at de sabbats holdene adventister sætter deres arbejde i system, for "alt i himlen er i perfekt orden." -Ms. 11, 1850.

De alvorlige anstrengelser omkring menigheds organisering strakte sig over 1850'ernes årti. De nåede sit højdepunkt i 1860 ved valget af navnet "Syvende- dags Adventister" og, i 1861, i planer for organisering af lokale menigheder og oplyste konferenser. Da i 1863, blev de oplyste konferenser bundet sammen i general konferensen. Samvittighedsfuld omhyggelighed var udøvet for at undgå det første skridt i formaliseret trosbekendelse, for det var blevet vist at menigheden ikke kunne have trosbekendelsen fast opbundet (xviii), og samtidig være fri for at følge Guds åbne forudseenhed der er vist gennem et studium af Guds ord og profetiens ånds åbenbarelsen. En meget fin beskrivelse gennemgår Guds forudseenhed ved etablering af kirkeorden på side 24-32.

Ved General konferensens etablerings periode i 1863, blev tre mænd udvalgt. Den største indflydelse fra menigheden bestod af en del oplyste konferencer og et forlagshus beliggende ved Battle Creek, Michigan. På det evangeliserende område, kom der bedre resultater for Syvende-dags Adventist prædikanterne. Deres arbejde bestod hovedsageligt i forkyndelse af de særlige sandheder fra evangeliets budskab, herunder sabbatten, tilstanden ved døden, det andet komme, og Helligdommen. Mange af menneskerne blev draget ind i diskussioner og debatter om Guds lov og andre væsentlige bibelsandheder. Umærkbart, ikke så få af dem der engagerede sig i sådanne diskussioner fik selvtillid, og der udviklede sig i deres hjerter en ånd af sikkerhed, selvsikkerhed, og stridslust. Det bar dengang usunde frugter.

Institutions udvikling.

Institutions udvikling fulgte hurtigt i hælene på organiseringen på general konferensen. I synet der blev givet til Ellen White i december, 1865, blev der spurgt efter en læge intuition, og som svar fra lederne åbnede en lille sundheds klinik på Battle Creek i september, 1866. Mindre end et årti senere, blev der i budskaberne der kom fra Ellen Whites pen, spurgt efter en skole. I 1874, var Battle Creek skolen bygget. Således skabtes tre større institutioner forud på Battle Creek, og trækker et endnu større antal Syvende-dags Adventister til (xix) et hurtigt voksende troscenter. Mennesker med forretnings erfaring var kaldt ind for at varetage de forretningsmæssige interesser af vore institutioner. Som forretnings interesserne voksede og udvikles og havde fremgang, kom nogle af disse mennesker for at betro mere af deres forretnings dygtighed end i vejledningens guddommelige budskaber. For dem var forretning forretning.

Før årtiet var gået blev det trosmæssige konfronteret med en kamp mellem interesserne for et uddannelses program bygget på profetiens ånds principper og det verdslige uddannelses program, under ledelse af mennesker som arbejde med verdslige fremgangsmåder og metoder.

Pionererne i Syvende-dags Adventist menigheden er i stor udstrækning selvhjulpne mennesker. De var mennesker af indvigelse, duelighed, og dygtighed. Læseren behøver kun at læse deres skrifter for at fastslå dette. Men, kendes begrænsningerne fra deres skolemæssige baggrunde, var de tilbøjelige til at føle sig meget beskedne. Når der kom en lærer i de tidligere 1880'ere ind i deres midte med al sin værdighed, er det ikke overraskende at han ville blive skubbet frem til en lederstilling i det uddannelsesmæssige arbejde. Hurtig ophøjelse til en stilling af stor tillid på et tidspunkt hvor han kun ved en smule om Syvende-dags adventisterne, blev han fundet uforberedt til de ansvar der blev lagt på ham.

Spørgsmålene blev pinligt skarpsindige, med ledere og lægmænd der tog side. Nogle fejede for deres egen dør ved en undervisers lederskab og hans rang, mens andre bestræbte sig for at stå ved de ting der var sat højt i profetiens ånds råd. Resultatet var katastrofalt for skolen og for de involveredes erfaring. Battle Creek skolen lukkede for et år. Ting der var blevet sagt og standpunkter der var blevet taget efterlod deres mærker på erfaringen af ikke så få af lederne og menigheds medlemmerne.

(xx) Det var i den periode hvor artiklerne der omfatter *Testimonies for the Church* - Vidnesbyrd for Menigheden, bind 5, side 9-98, blev udgivet, først i et tidsskrift under titlen *Testimony for the Battle Creek Church* - Vidnesbyrd for Battle Creek menigheden. Dette tidsskrift indeholdt ikke kun hvad der senere blev genudgivet i bind 5, men også mere personlig omtalte handle måder med enkelt personer og situationer på Battle Creek. Man behøver kun at læse navnene for at fornemme tidernes atmosfære. Det andet kapitel, "Vor Skole", har undertitlerne, "Bibelen som en lærebog", "Skolens linie", og "lærere på skolen." Efterfølgende kapitler har titlerne: "Faderlig undervisning", "Betydningsfuld oplæring", "Vidnesbyrdene ringeægtes", "Arbejdere på vor skole", "Skinsyge og kværulering er fordømt".

Dette var vanskelige dage, og da Ellen White gik det efterfølgende år til General konferensen 1883 på Battle Creek, var hun vidunderligt ledt til at give en række af tidlige henvendelser til Syvende-dags

Adventist prædikanter, der overbringer praktiske linier for råd. Bemærkelsesværdigt var at én blandt disse helliget for "Kristus vor Retfærdighed". (Se *Selected Messages*, b. 1, side 350-354.) Disse historiske omstændigheder viser en del af baggrunden for E G Whites råd der er funderet i dette bind.

1880'erne en periode med nævneværdig fremskridt.

Skønt menigheden havde sendt J.N.Andrews til Europa i 1874, mens den var i gang med at bygge skolen, gik menigheden først i 1880'ernes årti ind i en periode af nævneværdige missionske fremskridt og institutionel udvikling. I 1882 var to skoler startet, en i Healdsburg, i Californien, og den anden i South Lancaster, i Massachussetts. I 1885 var forlagsarbejdet etableret i Basel, (xxi) i Schweiz, i det nybyggede Central Publishing House. Det samme år var arbejdere sendt til Australien, og snart var Eco Publishing selskabet etableret i Melbourne. Ellen G Whites personlige tilstedeværelse i Europa i årene 1885-1887 brage styrke og opmuntring til arbejdet i landene hun besøgte.

Når en person ser tilbage på visse punkter i udviklingen af den trosbestemte historie, vokser der en afklaring i ham for den virkelighed der er kampen mellem retfærdighedens kræfter, og ondskabens kræfter. Menigheden der var dukket frem var profetiens levnings menighed, med Guds budskab til tiderne. Den store modstander bruger al hans indvendige kraft på at tilintetgøre arbejdet.

1888 Minneapolis konferensens samling

Et af fjendens mest effektive mål var at lede gode mennesker til at tage standpunkter der bragte dem de største hindringer i det arbejde de holdt af. Det blev set i den ånd der udvikles i de menneskers hjerter der engagerede sig i diskussioner og debatter. Det blev set i erfaringen med de forretningsmænd der blev tilknyttet sagen. Det blev set i erfaringen med de missionærer som kom ud til nye lande, der, med et lille begreb om arbejdet, fandt det svært at bevæge sig frem på den vej som Gud ville have dem til at følge. Det er blevet set i den tendens nogle viste ved afhængighed af lederne på Battle Creek for ledelse i en ganske lille affære i et vidtstrakt missionsarbejde. Det er blevet set på den måde ledene mænd på Battle Creek, stærkt bundet til institutionel arbejde, forsøgte at give udførlig ordre til arbejdet i fjerne lande hvor de kun vidste lidt om.

Da Syvende dags Adventist menigheden kom til (xxii) slutningen af år 1887, var medlemsantallet på verdensplan på 25 841, med seksogtyve lokale konferenser og en mission i Nordamerika og oversøisk fire lokale konferenser og seks missioner. General Konferens komiteen bestod af syv personer, komiteen er ganske varsomt blevet forøget i 1882 fra tre medlemmer til fire og i 1886 fire til syv. For at varetage sagernes juridiske forretning, er General konferens sammensætningen blevet udformet med en bestyrelse på fem betroede medlemmer. Forskellige grene i arbejdet har udviklet sig i nogen grad til selvstyrene organisationer, sådan som "International Sabbatskole Forening", "Sundheds og Afholds Foreningen", og "International traktat og Missions Forening". Som det blev skrevet før, har Ellen White for to år, medio 1885 til 1887, været i Europa. Nu var hun tilbage i de Forenede Stater, og boede i hendes hjem i Healdsburg, Californien. Der var to forlagshuse i gang i de Forenede Stater: Review and Herald på Battle Creek, Michigan, og Pacific Press i Oakland, Californien. Hver af disse forlagshuse gjorde et betydeligt kommercielt arbejde for at holde dets udstyr og personale fuldt beskæftiget, og således opretholde faciliteterne der behøves for religiøs trykning. På hver af disse kontorer blev et ledene tidsskrift udgivet, *The Review and Herald* på Battle Creek og *Signs of the Times* på Oakland.

I løbet af det sidste år eller to har nogle meningesforskelle været tilkendegivet i de viste artikler i de blade der omhandler loven i galaterbrevet. I begge tilfælde forsvarer redaktørerne modstridende synspunkter. Ellen White skrev, mens hun stadig var i Schweiz, til redaktørerne for *Signs of the Times* og rådede mod udgivelse af artikler med stridene synspunkter. Dette budskab kan findes i *Counsels to Writers and Editors*, side 75-82.

(xxiii) General Konferensen af 1888.

General Konferens samlingen af 1888 var opslået til Minneapolis, Minnesota, 17.oktober til 4.november. Det var på et forudgående bibel seminar, på hvilket der var diskussioner hvad enten det var Huns eller Alemanni der skulle udgøre et af de ti riger fra Daniel 2 og 7 og Åbenbaringen 13. Uriah Smith, redaktør af *Review and Herald*, tog ét standpunkt og A.T.Jones, redaktør på *Signs of the Times*, tog et andet. E.J.Waggoner, også fra Pacific Press, førte studierne om soning og Guds lov, og ældre Jones fremførte retfærdiggørelse ved tro. Disse diskussioner fortsatte indtil i selve semesteret, og af og til var der bitter ordstrid. Nogle af prædikanterne var kommet til konferensen for at debattere visse spørgsmål, hellere end at studere sandheden. Ellen White var tilstede, og hun opfordrede alle til at arbejde med disse fremstillinger med et åbent hjerte og åben sind. Hun anmodede indtrængende til et omhyggeligt og fromt studie af emnerne under drøftelse.

På en eller anden måde kom spørgsmålene til at blive identificeret med visse mennesker. Mange blev betaget af budskabet om retfærdiggørelse ved tro, og det var en hjertes og sjælens reaktion som ledte til sejrende erfaring i det personlige kristen liv. Der var andre der identificerede sig selv med visse forsigtige konservative ledere fra Battle Creek som så hvad de tænkte var farer i noget af det læren fremviste. Når konferensen kom til en slutning, havde disse mænd svigtet i at opnå Guds velsignelse der var dem til gode. Der er ingen optegnelser af taler af andre end Ellen G White ved konferencen, for det var ikke den tids skik at offentliggøre talerne. En "*General Conference Bulletin*" var udgivet, (xxiv) men det var et enkel overslag der bringer nyheder omkring konferensens begivenheder og viser det rent forretningsmæssige. Der var gjort noget ved drøftelsen af Bibel spørgsmål.

Under mødet blev ældre O.A.Olsen valgt som General Konferensens formand, men han var i Europa under konferencen. Den 27. November 1888, skrev William C. White, et medlem af General Konferens komiteen, til ældre Olsen "at de delegerede ved slutningen af mødet gik der fra med meget forskellige indtryk. Mange følte at det var et af de mest nyttige at de nogen sinde har overværet; andre at det var den mest uheldige konference der er blevet holdt."

Forskellige holdninger over for retfærdiggørelse ved tro..

Ellen White var meget i marken i løbet af de næste to år, og bestræbte sig for at lede menighederne og konferenserne til en dybere og fuldere forståelse af det vigtige budskab om retfærdiggørelse ved tro. Hun talte om denne bibelsandhed som én der, skønt, "det var nyt for mange", i virkeligheden var "gammel sandhed i en ny ramme". -Ellen G. White, *Review and Herald*, 23.juli 1889, genoptrykt i *Selected Messages*, bd 1, side 355.

Hun kunne rapportere i løbet af den efterfølgende General Konferens samling, i Battle Creek fra 18.oktober til 5.november 1889, at »ånden der var ved mødet i Minneapolis ikke er her. Alle trak sig væk i fredelighed. Der var en stor tilslutning af delegerede. Vores møde klokken fem om morgnen er velmødt, og møderne var gode. Alle de vidnesbyrd jeg havde lyttet på har været af en ophøjet karakter. De siger at de tidligere år har været de bedste i deres liv; lyset der skinnede frem af Guds ord (xxv) har været en klar og tydelig - retfærdiggørelse ved tro, Kristus vor retfærdighed. Erfaringerne har været meget interessante.

"Jeg har fulgt alle på nær to morgenmøder. Klokken otte talte bror Jones om emnet retfærdiggørelse ved tro, og der blev vist stor interesse. Der er en vækst i tro og i kendskabet af vores Herre og Frelser Jesus Kristus."- Ellen G. Whites 10. manuskript udgivet i *Selected Messages*, bd 1 side 361.

Uheldigvis, har en del blandt lederne af vores arbejde forbundet med general Konferensen og vore institutioner på Battle Creek sat dem selv på den benægtende side og har sat sig i centrale dele af menighedens arbejde en indre hård modstand. Inden for de næste få år, vil mange af dem der har sat sig selv i den lejr se deres fejltagelser og gøre dybtfølte bekendelser. Men der er dem der hårdnakket gør modstand. Nogle af dem i forbindelse med menighedens og vore institutioners forretningsmæssige interesser, gjorde deres indflydelse populær i 1890'erne. Det på noget sådant Ellen White i 1895 skrev som er medtaget på side 363: "Kristi retfærdiggørelse ved tro er blevet

ignoreret af nogle; for det er i modsætning til deres ånd, og hele deres livserfaring."

I dette bind, fra side 76 og videre frem, vil der hyppigt findes henvisninger til Minneapolis og dets eftervirkninger, og til erfaring af nogle som har været med.

Ved samlingen i 1888, var General Konference komiteens stof ændret. O.A.Olsen var kaldt fra Europa for at tage formands sædet i General Konferensen, afløst af George I Butler. Ældre Butler var dårlig, og, alt i alt ikke tilstede ved Minneapolis Konferens samlingen, og havde sat sig selv (xxvi) mod den på den afvisene side af spørgsmålet. Han tog på orlov i en periode og tog sig af hans invalide kone i ti år eller mere, og kom da godt tilbage og besatte ansvarlige stillinger i det trosmæssige.

Ældre Olsen, var en mand i fuld sympati med eftertrykket sat på sandheden om retfærdiggørelse ved tro, og én der altid har været trofast mod profetiens ånds råd, men fandt det svært at imødekomme visse problemer på Battle Creek. Særlig svære var problemerne der opstod fra den rivende udvikling på institutionerne og udvidelsen af arbejdet på Battle Creek til skade for arbejdet andre steder.

Konsolidering og medfølgende problemer.

Ved General Konferens samlingen af 1889, blev der gjort overvejelser over de problemer der var opstået fra de to store forlags huses virksomhed, det ene ved Battle Creek og det andet ved Stillehavs kysten. En komite på enogtyve var udpeget til at undersøge konsolidering af den trosmæssige interesse ved udgivelser. Handlingen gav også betydning for en lignende organisation "i den hensigt at kontrollere alle vore uddannelsesmæssige interesser og eje ejendomme, så de bringes under én almindelig ledelse; også, for på en anden måde at kontrollere vore helse institutioner." *General Konferens Bulletin*, 6.nov. 1889, side 149. Denne komite bragte sin rapport til 1891 samlingen. Forslaget gjorde som var det General Konferens selskabet; som samarbejdet der skal vise menighedens legale interesser, burde varetage alle udgivelsesmæssige interesser og styre forlagshusene fra ét hovedkvarter. Det var blevet anerkendt at med de forøgende interesser for at blive sat i hænderne i dette (xxvii) legale selskab, skulle medlemskabet forøges til enogtyve. Disse forslag blev antaget af Konferensen.

Senere fortegnelser viser de skridt der blev taget for at konsolidere menighedens verdensomspændende aktiviteter, som havde været under forskellige komiteers styrelser, og sat dem under General Konferens selskabets kontrol med dets enogtyve komiteer.

General konferensens ledene embedsmænd var også ledene embedsmænd for Generalkonference selskabet. Hvorledes falder forretningsgangen end, med medlemmerne af begge komiteer sædvanligvis er spredt ud over hele verden, for det meste i hænderne på få mennesker på Battle Creek, nogle af dem var dybt involveret i de forretningsmæssige interesser på institutionerne dér.

Alt dette var der ikke taget højde for da kravet på konsolidering kom, men anskaffelsen af de mange fysiske ting startede en række bevægelser hen imod konsolidering og tyngede General Konferens selskabet med finansielle forpligtelser af forlags husene, traktat selskaber, uddannelses intuitioner, og sanatorier udover hele verden. Fuld fremmøde til komiteens møder var der kun sjældent, det var det uundgåeligt at rutinemæssige drøftelser påvirkede sagens interesser, blev taget af en håndfuld mennesker i Battle Creek - ofte ikke mere end fire, fem, eller seks mennesker. I hendes meddelelser har Ellen White protesteret mod bevægelserne mod konsolidering, og andre bevægelser der ikke bærer Guds godkendelse. (Se *Life Sketches*, side 319-330, kapitlet, "Danger in Adopting Worldly Policy i the Work of God.")

Situationen på Battle Creek, der involverede begge institutioner og General Konferensen, lader til at være (xxviii) opsummeret i artiklen, "Thou Shalt Have No Other Gods Before Me," skrevet i september 1895, og vises på siderne 359-364. Læseren vil gøre godt i at gennemlæse dette grundigt.

E.G.White meddelelserne til ældre Olsen formand for General Konferensen og for General Konferensens selskab, indeholder mange irettesættelses budskaber til dem der ville påtage sig selv

ansvar for at gøre diskussioner om noget så intimt som det trosmæssige arbejde omkring i verden. Det meste af belæringen sendt til ældre Olsen kan findes i *Testimonies to Ministers*. Som skrevet, før sendte han budskaberne i trykken, så undervisningen og advarslen kunne sendes til andre.

Vidtrækkende forlagshus problemer.

Beklageligvis er der taget egoistiske hensyn i vores udgivelses arbejde i de tidlige år, hvilket ledte udgivelseshusene til at gå i erhvervsmæssig arbejde, og involverede disse institutioner dybt i slet og ret erhvervs trykkeri. Det nåede på et tidspunkt hvor omtrent 70 procent af trykningen var erhvervsmæssigt arbejde og 30 procent var trosmæssig trykning. De ansvarlige for forlagshusenes finansielle interesser så arbejdet i deres hænder for sig som var det for trykkere, og det ledte dem til at lade manuskripter udgive af en karakter som aldrig skulle have været trykt i menighedens trykkeri. (Se *Testimonies*, bd 7 side 161-168, kapitlet "Commercial Work", og *Selected Messages*, bd 2, side 350, 351, "The perils of Hypnosis.")

På det samme tidspunkt, vendte mennesker i ansvarlige stillinger for udgivelses arbejdet sig fra vigtige grundlæggende principper som har styret vore institutioner i lønningen af dets personale. Man havde draget den slutning at (xxix) arbejdet havde nået sit stade for velstand på grund af de særlige færdigheder og talenter hos dem der tjente i lederstillingerne; derfor skulle disse mænd blive foretrukket ved speciel lønforhøjelse i overensstemmelse med deres ledelses stillinger. Som et resultat, modtog visse mænd i nøglepositioner den dobbelte løn end en dygtig fabriksmedarbejder.

Den samme ånd ledede forlagshus styrelsen på Battle Creek for at tage ethvert tænkelig skridt med dets kraft for at opnå kontrol over den litteratur den behandlede, og det resulterede i afskærelse af et reelt forfatter honorar til de udgivende bøger i huset. På den måde var indkomsten til forlagshuset forøget. Det blev drøftet at dem i forlagshusets lederstillinger var i bedre stand til at forstå sagens behov, og ved hvordan overskuddet fra litteraturen skal bruges, end at de enkelte forfattere kunne forstå disse behov. Forfatterne følte, at det ikke nåede op til forvaltningen af forfatterhonorarer. I adskillige meddelelser skrev Ellen White til dem i ledelses stillinger, og gjorde opmærksom på at selvskhed motiverede sådanne planer. Råd om dette er fundet i *Testimonies*, bd 7 side 176-180

General konferens formanden udgiver Vidnesbyrd.

Den egoistiske indflydelse, begærlige metoder og udøvelse af "kongelig magt", som Ellen G. White benævnte det, var smitsom. Ældre Olsen, General konferensens formand, gjorde, i håbet om at han kunne modstå det dårlige ved sådanne indflydelser, mange af de budskaber som kom til ham og andre ledere på Battle Creek i løbet af den kritiske periode, tilgængelige for menighedens prædikanter. Disse budskaber, udgivet i pjece form, var udsendt som speciel belæring (xxx) til prædikanter og arbejdere. De var ofte med en alvorlig udtalelse underskrevet af General konferensens formand eller komite. I ældre Olsens belæring til den anden af disse nummererede pjecer, skrevet omkring 1892, meddeler han:

"Vi føler at det er vores pligt igen at sende jer nogle uddrag fra de sidste skrifter fra Søster E.G.White som endnu ikke har været i trykken, og også påkalder opmærksomhed til nogle meget vigtige uddrag fra skrifter som allerede er blevet udgivet. Vi gør dette for at bringe sandhedernes indhold friskt ind i jeres sind. De fortjener meget omhyggelig overvejelse....

"I tre år har Guds ånd særligt appelleret til vore prædikanter og folk for at kaste deres selvretfærdige kåbe til side og søge retfærdigheden der er fra Gud ved tro på Jesus Kristus. Men, nej! hvor sløve og nølene vi har været.... Vidnesbyrdet og Guds Ånds alvorlige bøn har ikke fundet et svar i vore hjerter hvad Gud ellers havde bestemt de skulle. I nogle tilfælde, har vi endda følt os fri til endog at kritisere vidnesbyrdene og advarslerne der er sendt af Gud til vort gode. Dette er en alvorlig sag. Hvad er resultatet? Det er et kuldens hjerte, en sjæls ufrugtbarhed, som er virkelig alarmerne.

"Er det ikke på tide at hæve stemmen for advarsel? Er det ikke på tide at enhver enkelt tager disse ting til sig selv og spørger, "Er det mig?"...

"I det følgende vidnesbyrd, er vore farer igen vist til os på en måde så vi ikke kan misforstå dem. Spørgsmålet er, vil vi give agt på Guds råd og søge ham med hele hjertet, eller vil vi behandle disse advarsler med ligegyldighed og middelmaßdighed som vi har gjort mange gange tidligere? Gud er for alvor hos os og vi må ikke være sløve til at svare."

(xxxi) I den sjette af disse pjecer skrev ældre Olsen den 22. november 1896, disse indledene ord:

I løbet af de sidste få måneder, har jeg modtaget et antal af meddelelser fra Søster E.G. White, som indeholder yderst værdifulde belæringer til mig selv og alle vore arbejdere; og jeg ved at alle arbejderne der er knyttet til den nærværende sandheds sag ville blive personligt gavnet og hjulpet i deres arbejde ved at have denne undervisning. Jeg har samlet denne sag, og jeg har trykt det i denne lille traktat til deres gavn. Det er ikke nødvendigt at jeg anmoder om et omhyggeligt og fromt studium, for jeg ved at det vil komme.

Det var ikke en let opgave for Ellen White at skrive sådanne gribende budskaber af irettesættelse og dadel, ejheller var det let for modtagerne at tage imod disse budskaber til brug i den personlige erfaring, at gå i gang med at gøre de rettelser de var kaldt til. De blev udgivet i 1890'erne af General konferensens formand og General konferensens komite, så alle prædikanter kunne blive advaret. Da blev materialet genoptrykt i form af *Vidnesbyrd for prædikanter* i 1923, til at tage de risici der er for enhver Syvende-dags Adventist prædikant og administrator som ellers kunne kæmpe alvorligt mod Guds arbejdes interesser.

Ellen G White inddrog ikke alle prædikanter og administratorer ved irettesættelsens budskab. "Hvor mit hjerte dog springer af glæde," skrev hun, "for dem der vandrer i ydmyghedens sind, som elsker og frygter Gud. De ejer en kraft der er langt mere værdifuld end lærdom eller veltalenhed." - side 161. I artiklerne i dette bind taler hun af og til om "nogle" der har taget den forkerte kurs, nogle der har været uansvarlige over for de budskaber som Gud har sendt. Varsels rådene mod udøvelsen af "kongelig (xxxii) magt" og autoritet, og rådene for at mennesker ikke skal se på deres medmennesker i enhver detalje af arbejdet, er omhyggeligt afvejet med råd omkring uafhængighed af ånd og handling, som optaget på siderne 314-316. Det er fremhævet at konferens formændene skulle gives tillid og støttes, som optaget i siderne 327 og 328.

Disse er baggrundene for 1890'erne og for budskaberne i *Vidnesbyrd for prædikanter*. Dette er billedet for vilkårene som forværres fra måned til måned, fra år til år, som Syvende-dags Adventist menigheden, skred fremad i et evigt-udvidende evangelisk, institutionelt, og missions program, på vej til at forlade århundredet.

1901 general konferensen.

Da Ellen G. White netop var kommet tilbage til de Forenede Stater efter et niårigt ophold i Australien, var blevet inviteret til at være med i General konferensens 1901 samling, holdt i Battle Creek. Det var den første samling hun var med i efter ti år. General Konferensens formand, G.A. Irwin, holdt åbningstalen. Da maste Ellen White sig op foran forsamlingen, ivrig efter at tale. Hun talte alvorligt til konferensen, viste måden i hvilken Guds arbejde har været indskrænket til nogle få mennesker på Battle Creek der bar ansvaret for et arbejde der ligger langt fra hvad de forstår. Hun bevidnede at disse mænd og sagen var skadet når de opmuntrede andre til at se på dem for vejledning i enhver del af arbejdet. Hun påpegede at der var nogle mænd i ansvarlige stillinger som har mistet indiviellsens ånd så absolut til deres arbejde. Ved dette møde råbte hun, "Hvad vi mangler nu er reorganisering, vi har brug for at begynde fra grunden og bygge på et andet princip." - *Bulletin General konferens*, 3. april 1901.

(xxxiii) Hvad der fandt sted i de følgende tre uger er en spændende historie. Budskabet blev påskønnet. Brødrene gik forsigtigt til arbejdet. Forenede konferenser blev dannet, lokale konferenser blev bundet sammen i mindre enheder med ansvar båret af mennesker i marken. De forskellige foreninger der repræsenterede den almene virksomme menigheds grene, som sabbatskolearbejde og hjemmemissionen, tog skridt til at blive afdelinger af General konferensen. General konferens

komiteen, bestående af tretten mennesker, blev forøget til femogtyve. I 1903 blev komiteen yderligere forøget til at omfatte dem der var tilknyttet de nyorganiserede afdelinger af General konferensen. Inden for få års tid, bar fem hundrede mennesker det ansvar som før 1901 General konferensen har været båret af en håndfuld mennesker.

Ved denne reorganisering, blev der gjort underhold til dem som var i de lokale områder for at tage beslutninger i forbindelse med arbejdets udførelse. Så sundt var disse grunde lagt, at det ved fortsat vækst godt kunne tilrådes, at trosvirksomheden godt kunne uden nogen større problemer at gå ind en opdeling af generalkonferensen. I denne plan, blev store områder i verdens marken sammenknyttet, unions konferenser blev enheder i divisions organiseringen.

Battle Creek institutionerne finder sig i Guds straffe,.

Desværre, blev ikke alle rådene, udtalt af Ellen White ved General konferensens 1901 samling hørt. Formaninger som skulle have været gjort om to af institutterne ved Battle Creek blev ikke udført. Før tolv måneder var gået, brændte sanatoriet på Battle Creek i løbet af natten fra den 18. februar 1902. (xxxiv) Før 1902 var gået, var forlagshuset også lagt i aske. Det store tab af trosmæssig ejendom var erkendt som en straf fra Gud, påført fordi mennesker fejlede i at tage agt og følge de givne råd. Advarsler har lydt, men de har gået upåagtet. Nu talte Gud på en måde som ingen kunne misforstå.

Menigheds hovedkvarteret blev flyttet væk fra Battle Creek med dets medfølgende problemer og, under Guds forsyn, etableret i Washington, D.C. Forlagshuset blev genetableret i nationens hovedstad, og lederne besluttede sig for at tiden til beskæftigelse og udstyret skulle helliges 100 procent til udgivelse af menighedens budskab. Sanatoriet blev genopbygget på Battle Creek, men desværre blev dets store kapitalmæssige indflydelse snart vristet fra menigheden. Battle Creek ophørte med at være det trosmæssige center, så verdenshovedkvarteret blev overført til Takoma Park.

"Bortset fra at vi skal glemme",.

Det afsluttende afsnit af dette bind er taget specielt fra meddelserne skrevet i 1907 og 1914. Ellen White havde anledning til at gennemgå "forholdet til sunde principper", især i artiklen "Jehova er vor konge", var et budskab hun læste på Sydcalfornien lejr mødet i august, 1907; og artiklen, »personlig ansvarlig og kristen enhed", blev læst af hende ved 1907 samlingen af Californien konferensen holdt i januar. Disse artikler gentager i korthed punkterne der udgør hovedtemaet i bindet. Disse råd blev gentaget og påmindede al det som kunne miste synet for disse principper og ville bringe menigheden i fare.

Historien kan gentage sig selv, og menneskelige væsner kan blive skyldig i glemsomhed. Alvorlige bestræbelser har været gjort (xxxv) for at undgå en gentagelse af fejltagelserne fra Battle Creek. Mrs. White skrev, "Vi har intet at frygte for fremtiden medmindre vi vil glemme den vej Herren har ledt os på." -side 31 Menighedens administratorer og evangeliske medarbejdere har altid disse advarsels og formanings budskaber foran dem, for at hjælpe dem i at undgå fejltagelser fra tidligere år. Og, nærmere forbundet med disse mere specifikke advarsler, er generelle advarsler med henblik på den høje moral og det åndelige niveau af prædikantens arbejde.

Budskaberne i dette bind, behandler så nøje hjerterne og sjælene på dem som stod som en hyrde af flokken og som bærer administrative ansvar, ville i dag kun henvende sig hvis de beskrevne omstændigheder eksisterede igen. Ingen skulle tage fejl i brugen af irettesættelserne til alle prædikanterne fra tid til anden. Det inderste kendskab af problemer, eller kriser der mødes gennem årene burde ikke altid tåge vor tillid til den herlige sejr til Guds sag.

Ellen White, til hvem Gud har åbenbaret menneskers hjerters hemmeligheder og menneskehedens ondskab og ufuldkommenhed, mistede ikke fortrolighed hos Guds arbejdere. For hende var, det faktum at Gud sendte irettesættelses budskaber til dem der fejlede, ikke en indikation af at de var fortabte, men snarere et bevis for Guds kærlighed, »for den Herren elsker tugter han«. Ej heller

efterlod modgangen, der kom til arbejdet som den rasende krig mellem de onde kræfter og retfærdighedens kræfter, hende fortvivlelse i hjertet, for hun erkendte at "vi som bibelkristne altid har været på vindene grund" (*Selected Messages*, bd 2, side 397), og at "Israels Gud stadig leder hans folk, og at han vil fortsætte med at være med dem, helt til enden." (*Life Sketches*, side 437-438).

(xxxvi) Dette forord er udtænkt til at informere læseren om den historiske baggrund for indholdet af dette bind. Der er et antal af henvisninger til bestemte erfaringer, bevægelser, og intuitioner, som må synes noget utydelig for os der lever så mange årtier fra begivenhederne. For at give information som vil lede os bedre til forståelsen af sådanne henvisninger, er det blevet suppleret med appendiks noter.

Det er ikke Ellen White skrifternes opsynsmænds arbejde at forklare eller udlægge rådene som er blevet givet. Det er deres forret og til tider deres ansvar at overbringe de historiske baggrunde for visse situationer, og give i deres sammenhæng andre råd som må hjælpe læseren til at forstå bedre og således rigtigt udlægge skrifterne. Om det må blive fuldendt, og at menigheden under Gudfrygtige ledere må gå frem i sejr for Guds værdifulde arbejdes afslutning, er det oprigtige ønske fra

Ellen G White estatens betroede bestyrelse

Washington DC den 10.maj 1962.

»Så er da enhver skriftklog, som er oplært for Himmeriget, ligesom en husbond, der tager nyt og gammelt frem af sit forråd.« matt 13,52

(15)KRISTI MENIGHED afsnit 1

Her er hans største opmærksomhed..

Melbourne Australien, 23 december 1892

Kære brødre i generalkonferensen:

Jeg kan bevidne overfor mine brødre og søstre at Kristi menighed, svækket og mangelfuld som den er, er den eneste på jorden som han giver sin største opmærksomhed. Sålænge han giver hele verden sin invitation om at komme til ham og blive frelst, så pålægger han sine engle at afgive guddommelig hjælp til ham i omvendelse og anger, og han vil komme personligt ved sin Helligånd, og være i blandt hans menighed. »Tog du vare, Herre, på misgerninger, Herre, hvo kunne da bestå? Men hos dig er der syndsforladelse, at du må frygtes. Jeg råber på Herren, min sjæl håber på hans ord, på Herren bier min sjæl mer end vægter på morgnen. Israel bi på Herren! Thi hos Herren er miskundhed, hos ham er forløsning i overflod. Og han vil forløse Israel fra alle dets misgerninger.«

Prædikanter og hele menigheden, lad dette blive vores sprog, fra hjerter som svarer på den store godhed og kærlighed fra Gud til os som folk og som enkeltpersoner. »Israel bi på Herren fra nu og til evig tid!« »I som står i Herrens hus, i vor Guds huses forgårde! Pris Herren, thi god er Herren, lovsyng hans navn, thi lifligt er det. Thi Herren udvalgte Jacob, Israel til hans ejendom. Ja, jeg ved, at (16) Herren er stor, vor Herre er større end alle guder.« Læg jer på sinde mine brødre og søstre, at Herren har et folk, et udvalgt folk, hans menighed, som er hans egne, hans egen fæstning, som han har i en synds befængt, oprørske verden; og han påtænker at ingen andre autoriteter skal kendes i den, ingen andre love skal den vedkende sig, end hans egne.

Satan har en stor sammensværgelse, hans menighed. Kristus kalder dem Satans synagoge fordi

medlemmerne er syndens børn. Medlemmerne af Satans menighed har hele tiden arbejdet for at forkaste den guddommelige lov, og forvirre forskellen mellem godt og ondt. Satan arbejder med stærk kraft i og gennem ulydighedens børn at kunne ophøje forræderi og frafald som med sandhed og loyalitet. Og på dette tidspunkt vil hans satanisk inspirerede kraft bevæge de levende til at udføre det store oprør mod Gud som begyndte i himlen.

Klare afgjorte forskelle..

På den tid kunne menigheden tage hendes vidunderlige klædedragt på - »Kristus vor retfærdighed«. Der er klare afgjorte forskelle i at genoprette og illustrere overfor verden; at holde Guds bud højt og troen på Jesus. Den skønne hellighed viser i dens naturlige tilbøjeligheder en modsætning til det illoyale, vanrøgte og mørke, dem som har gjort oprør mod Guds lov. Således erkender vi Gud og anerkender hans lov, grundlaget for hans himmelske regering, og helt igennem hans jordiske herredømme. Hans autoritet skulle tages klart og tydeligt fra før verdens begyndelse, så der ikke ville blive kendskab til love der kunne konfronteres med Jehovas lov. På trods af Guds forlig med verden, kan (17) indflydelsen på vore beslutninger eller vore handlinger, ødelægge Guds hensigt. Hvilket besnærene påskud, hvis menigheden vakler her, der er skrevet mod hende i himlenes bøger et forræderi mod de mest betroede hverv og troløshed mod Kristi Rige. Menigheden er sikker og besluttet på at holde hendes principper for det himmelske univers og verdens riger, fast trofasthed i overholdelsen, æren og helligelsen af Guds lov vil denne tiltrække sig opmærksomhed og beundring endda fra verden, og mange vil, ved at se på det gode arbejde, blive ledt til at ære vor Fader i himlen. De trofaste og sande bærer den himmelske legitimation, ikke fra jordiske magthavere. Alle mennesker skal vide hvem som er Kristi disciple, udvalgte og trofaste, og skal kende dem når kroningen og forherligelsen er som dem der ærer Gud og som han har æret, og tager dem ind på en evigheds æres vægt.

Herren har givet hans menighed evner og velsignelser, så den kan give verden et indtryk af hans egen almagt, og så skal hans menighed forenes i ham, en stadig og gensidig proces, selv i den evige verden, hvor lovene er sat over jordiske love. Hans menighed skal være et tempel opbygget efter Guddommeligheden, og arkitektengle har fremskaffet en gylden målestok fra himlen, så hver sten må blive tilhugget og formet med de guddommelige mål og poleret så det skinner som et emblem fra himlen, udstrålene i alle retninger, med funklerne, klare stråler fra retfærdighedens sol. Menigheden skal fødes med manna fra himlen og skal tages under den enestående beskyttelse ved hans nåde. Klædt i lysets og retfærdighedens fulde rustning, går hun til sin sidste kamp. Slagger, og de ubrugelige ting vil (18) forgå, og de sande vidner vil påvirke verden ved deres hellighed og forædlede karakter.

Guddommelige eksperimenter..

Herren Jesus gør eksperimenter på de menneskelige hjerter ved at vise hans barmhjertighed og overflod af nåde. Han gennemfører forvandlingen så forbløffende at Satan, med al hans triumferende pral, med hele hans onde forbund forenet mod Gud og lovene fra hans regering, står og ser på dem som en uindtagelig fæstning mod hans fordrejninger og vildfarelser. De er for ham et ubegribeligt mysterium. Guds engle, serafer og keruber, den hvervede kraft til at virke i menneskelige organisationer, ser med forbavselse og glæde, faldne mennesker, som engang var det ondes børn, er ved oplæring af den Kristus udviklede karakter efter den guddommelige lighed, ved at blive Guds sønner og døtre, og bliver en vigtig del af den himmelske beskæftigelse og glæde.

Kristus har givet hans menighed store muligheder, så han kan modtage en stor indtægt af herlighed fra hans forløste og erhvervede ejendom. Menigheden, organet der udstyres med Kristi retfærdighed, hans opbevaringssted, i hvilken rigdomme af hans barmhjertighed, hans kærlighed, hans nåde, vil vise sig i fuld og endelig udfoldelse. Erklæringen i hans mæglende bøn, at Faderens kærlighed er så føjelig mod os som mod ham selv, den enbårne Søn, at vi skal være dér hvor han er, for evigt ét med Kristus og Faderen, er en forundring til den himmelske vært, og det er deres store glæde. Hans Helligånds gave, fyldige, fuldstændige, og rigelige, er som en omkransende ildmur

omkring hans menighed, hvor helvedes kraft ikke skal tage overhånd. I deres ubesmittede renhed og uplettede fuldkommenhed, ser (19) Kristus på hans folk som belønningen for al hans lidelse, hans ydmygelse, hans kærlighed og hans ærbarhed - Kristus, det store midtpunkt hvorfra al ære udstråler. »Salige er de, som er indbudt til lammets bryllupsmåltid.

til videre studium: *Evangeliets Tjenere -norsk-* side 147, 247, 371, (*Gospel Workers*, side 200, 331, 501, 502), *Den Store Mester*, side 301, 466, (*The Desire of Ages*, side 441, 680)

Menigheden Guds ejendom.

Menigheden er Guds ejendom, og Gud minder hende hele tiden om at hun er i verden, genstand for Satans fristelser. Kristus har aldrig glemt sine dage i ydmygelse. På baggrund af episoderne fra hans ydmygelse, har Jesus ikke mistet nogen af sine mennesker. Han har det samme tilbud, medlidende kærlighed og har denne eneste gang nogensinde prøvet den menneskelige smerte. Han har det nu i tankerne, at han har været et sorgens menneske og er blevet bekendt med sorg. Han glemmer ikke sit udvalgte folk som stræber efter at holde fast ved hans undertrykte lov. Han ved at verden som hadede, ham, hader dem. Endskønt Jesus Kristus er taget til himlene, er der stadig en levende forbundet kæde med hans troende til hans eget hjerte med grænseløs kærlighed. De mest beskedne og svage er forbundet med en sympatiens kæde tæt til hans hjerte. Han glemmer aldrig at han er vores repræsentant, da han bærer på vores natur.

Jesus ser hans sande menighed på jorden, deres største ønske er at samarbejde med ham i det store sjælevindene arbejde. Han hører deres bønner, fremført i anger og kraft, og Almagt kan ikke modstå deres forsvar for frelse af nogen som helst prøvede og fristede medlemmer af Kristi legeme. »Da vi nu (20) har en stor ypperstepræst, som er steget op igennem himlene, Jesus, Guds søn så lad os holde fast ved bekendelsen! Thi vi har ikke en ypperstepræst, som ikke kan have medlidenhed med vore skrøbeligheder, men en, som har været fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd. Lad os derfor med frimodighed træde frem for nådens trone for at få barmhjertighed og finde nåde til hjælp i rette tid.« Jesus har altid levet for at gøre os mellemkomst. Hvilke velsignelser kan den sande troende ikke få gennem vores forløser? Menigheden, som snart kommer i den mest hårde kamp, vil blive genstand for det, for Gud, mest dyrebare på jorden. Det ondes forbund vil blive oprørt med kraft nedefra, og Satan vil bringe al tænkelig skam over de udvalgte hvem han ikke kan bedrage og vildføre med sine sataniske påfund og forfalskninger. Men »ophøjet til fører og frelser for at give Israel omvendelse og syndernes forladelse,« vil da Kristus, vort eksempel og hoved, lukke sit hjerte, eller trække sin hånd tilbage, eller gøre sine løfter til skamme? Nej; aldrig, aldrig.

Identisk med hans menighed.

Gud har en menighed, et udvalgt folk; og kunne alle se som jeg har set, hvor tæt Kristus identificerede sig selv med sit folk, vil intet budskab blive hørt som det der kalder menigheden for Babylon. Gud har et folk som arbejder sammen med ham, og de har gået lige ud med øjnene fæstet på hans herlighed. Lyt til bønnen fra vores repræsentant i himlen: »Fader! jeg vil, at hvor jeg er, der skal også de, som du har givet mig, være hos mig, så de må skue min herlighed,« Oh, hvor det guddommelige overhoved dog længtes efter at have sin menighed hos sig! De havde fællesskab med ham i hans lidelse og ydmygelse, (21) og det er hans største glæde at have dem med sig som deltagere i hans menighed. Kristus gør krav på den forrettighed at have sin menighed hos sig. »Jeg vil, at de, som du har givet mig, skal være hos mig,« At have dem med sig er at slutte pagt og overensstemmelse med hans Fader. Ærbødigt fremlægger han ved nådestolen hans afsluttende genløsning af hans folk. løfternes bue omkredser vores stedfortræder og selvskyldner mens han øser ud af hans bønfoldene kærlighed, »Fader! jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, så de må skue min herlighed.« Vi skal skue kongen i hans skønhed, og menigheden vil blive forherliget.

Ligesom David, må vi nu bede, »Det er tid for Herren at gribe ind, de har krænket din lov.«

Mennesker har gået frem i ulydighed mod Guds lov indtil de har nået et punkt af uforskammethed som er uden sidestykke. Mennesker oplæres i ulydighed, og nærmer sig hurtigt grænsen for Guds overbærenhed og kærlighed; og Gud vil med sikkerhed gribe ind. Han vil uden tvivl hævde sin ære og undertrykke den herskende uretfærdighed. Vil Guds lovlydige folk trækkes væk af den herskende uretfærdighed? Vil de blive fristet, fordi universel foragt er sat over Guds lov, for at tro mindre på den lov som er grundlaget for hans regering både i himlen og på jorden? Nej. For hans menighed bliver hans lov mere værdifuld, hellig, og ærlig mens mennesker kaster forhånelser og foragt over den. Ligesom David kan de sige, »de har krænket din lov. Derfor elsker jeg dine bud fremfor guld og skatte. Derfor følger jeg oprigtigt alle dine befalinger og hader hver løgnens sti.«

Menighedens sejr skyldes ikke menighedens kamplyst; (22) men Gud elsker sin menighed og beskriver gennem profeterne hvordan den modstår og modsætter sig Satan, som klæder Guds børn i de mørkeste og mest tilsmudsede klæder, og beder indtrængende om retten til at udlette dem. Guds engle beskyttede dem fra overfald fra hæren. Profeten siger: »Derpå lod han mig se ypperstepræsten Josua, og han stod foran Herrens engel, medens Satan stod ved hans højre side for at føre klage imod ham. Men Herren sagde til Satan: »Herren true dig, Satan, Herren true dig, han, som udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden?« Josua havde snavsede klæder på og stod foran englen; men denne tog til orde og sagde til dem, som stod ham til tjeneste: »Tag de snavsede klæder af ham!« Og til ham sagde han: »Se, jeg har taget din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på.« Og han sagde: »Sæt et rent hovedbind på hans hoved!« Og de satte et rent hovedbind på hans hoved og gav ham rene klæder på. Så trådte Herrens engel frem, og Herrens engel vidnede for Josua og sagde: »Så siger Hærskares Herre: Hvis du vandrer på mine veje og holder mine forskrifter, skal du både råde i mit hus og vogte mine forgårde, og jeg giver dig gang og sæde blandt dem, som står her.«

Falske lærere skal undgås..

Når mennesker påstår at have et budskab fra Gud. Men i stedet for at bekriige fyrstendømmer og kræfter, og denne verdens mørke regler, så laver de et hulrum, og retter de krigsførende våben mod menighedens kamplyst, så bliver den bange for dem. Gud har ikke (23) givet dem en sådan byrde. De ville rive det ned som Gud ville genoprette med laodikea budskabet. Han sårer kun det han kan helbrede, ikke for at krænke. Herren pålægger intet menneske et budskab som vil afskrække eller berøve modet fra menigheden. Han irettesætter, han dadler, han revser; men det er kun for at han kan genopbygge og bifalde til sidst. Hvor blev mit hjerte dog glad for den rapport fra generalkonferensen hvor mange hjerter blev blødgjorde og underlagte, hvor mange gjorde sig ærlige tilståelser, og rensede det snavs væk fra deres hjertedør som holder Frelseren ude. Hvor glad blev jeg for at vide at mange bød Jesus velkommen ind som en varig gæst. Hvordan er det at disse polemiske skrifter voldsomt anklager Syvende Dags Adventistmenigheden som Babylon* der spredes ud overalt, på netop det tidspunkt hvor menigheden modtog udgydelser fra Guds Ånd? Hvordan kan det være at mennesker kan blive så bedragede så det forestiller sig det høje råb stemmer overens med kaldet af Guds folk ud af fællesskabet fra en menighed der for en tid nyder opfriskning? Oh, må disse bedragede sjæle komme på rette veje, og modtage velsignelse, og blive udstyret med kraft fra det høje.

til videre studium: *Det er et godt land -norsk- s 72-28, (Early Writings, side 97-104), Vejledning for menigheden* bd 2 side 158, 190, *Testimonies* vol 5 s 394, (*Testimonies*, vol 5, side 484, 582).

Enhver lærer må selv kunne lære, så hans øjne salves for at se den fremadskridende Guds sandhed som vidnesbyrdet. Strålerne fra retfærdighedens sol må skinne ind i hans eget hjerte hvis han skal tildele andre lys. *Review and Herald*, 18. feb 1890

(24)Organisation og udvikling..

Det er henved fyrré år siden organisationen blev introduceret blandt os som folk .¹ Jeg var én af de mange som havde oplevelsen at etablere den fra start. Jeg kender besværlighederne som skulle komme, det dårlige som ellers skulle retlede, og jeg har vogtet over dets indflydelse i forbindelse med årsagen til vækst. På et tidligt stadium i arbejdet, gav Gud os et specielt lys på et punkt, og dette lys, sammenfattet med erfaringerne oplevelsen havde lært os skulle overvejelserne gøres med varsomhed.

Fra starten af var vores arbejde aggressivt. Vores medlemmer var få, og de fleste fra lavere samfundslag. Vi havde næsten ingen kendskab til omverdenen. Vi havde ingen gudsdyrkelseshuse, men få traktater, og ret begrænsede faciliteter for at udbrede vores arbejde. Flokken blev spredt ud på hovedveje, og på sideveje, på steder, i byer, i skove. Guds bud og troen på Jesus var vores budskab.

Enhed i tro og læresætning..

Min husbond, med ældre Joseph Bats, Stephen Pierce, Hiram Edson, og andre som var ivrige, pæne og sande var blandt dem som, efter perioden i 1844, søgte efter sandheden som én skjult skat.

Vi ville samles bebyrdet i sjæl, i bøn for at vi må blive ét i tro og lære; for vi vidste at Kristus ikke er splittet. Engang var et punkt gjort til genstand for nærmere undersøgelse. Skrifterne blev åbnet med et sus af ærefrygt. Ofte fastede vi, så vi måtte blive bedre egnede til at forstå sandheden. (25) Efter alvorlig bøn, hvis et punkt ikke kunne forstås men det blev diskuteret, og enhver udtrykte sit argument frit; da måtte vi igen bøje os i bøn, og alvorlige ydmyge bønner gik op til himlen så Gud kunne hjælpe os til at se øje for øje, så vi må blive ét som Kristus og Faderen er ét. Mange tårer blev fældet.

Vi brugte mange timer på denne måde. Nogle gange blev hele natten brugt til grundig undersøgelse af skriften, så vi kunne forstå sandheden for vor tid. Ved nogle lejligheder kom Guds ånd over mig, og svære dele blev gjort klare ved Guds fastlagte vej. Vi er alle af ét sind og én ånd.

Vi undersøgte så alvorligt at skriften ikke skulle fordrejes til at passe noget menneskes mening. Vi prøvede at gøre vore forskelligheder så små så mulige ved ikke at dvæle ved punkter af mindre betydning, på hvilke der var varierende meninger. Men hver sjæls byrde var at skabe betingelser blandt brødrene som ville besvare Kristi bøn at hans disciple må blive ét som han og Faderen er ét.

Nogle gange ville én eller to af brødrene hårdnakket sætte sig imod det fremførte synspunkt, og ville handle ud fra hjertets naturlige følelser; men når denne tilbøjelighed viste sig, så indstillede vi vores udforskning og udsatte vores møde, så enhver enkelt kunne få én anledning til at gå til Gud i bøn, og uden at tale med andre, studere det delte synspunkt, spørge efter lys fra himlen. Med venskabelige udtryk delte vi os, for at mødes hurtigt igen til videre udforskning. Nogle gange kom Guds kraft over os på én tydelig måde, og når klart lys åbenbarede sandhedens synspunkter, måtte vi græde og (26) glæde os sammen. vi elskede Jesus; vi elskede hverandre.

Vores medlemstal steg gradvist. Frøet som var blevet sået var blevet vandet af Gud, han gav os væksten. Først samledes vi for tilbedelse, og gav sandheden til dem som ville komme og høre, i private hjem, i store køkkener, i lader, i små lunde, og i skolebygninger; men der var ikke langt før vi kunne få rigtige bygninger til tilbedelsen.

Kirkeorden indføres..

Som vores medlemstal steg, var det klart at uden nogen form for organisering ville der blive én stor forvirring, og arbejdet ville ikke få heldig fremgang. For at skaffe prædikanterne underhold, for at føre arbejdet ud i nye områder, for at beskytte menighederne og præsteskabet mod uværdige medlemmer, for at fastholde menighedernes ejendomme, for at offentliggøre sandheden fra trykkeriet, og meget andet er organisation absolut nødvendigt.

¹skrevet i 1901

Endnu var der stærke følelser imod det blandt vores folk. Første dags Adventisterne* modstod at organisere sig, og de fleste af Syvende dags Adventisterne nærede de samme ideer. Vi søgte Herren med alvorlig bøn for vi måtte forstå hans vilje, og lyset blev givet ved hans ånd at der måtte være orden og grundige disciple i menigheden - så organisering var uundværlig. System og orden har manifesteret sig i hele Guds arbejde overalt i universet. Orden er Himlens lov, og den skulle være loven for Guds folk på jorden.

Vi havde en hård kamp med organisations etablering. Til trods for at Herren gav os vidnesbyrd efter vidnesbyrd på dette punkt, var modstanden stærk, og det gjorde at vi mødtes igen og igen. Men vi vidste (27) at Herren Israels Gud ledte os, og førtes ved hans forsyn. Vi engagerede os i organisationsarbejdet, og mærkede et medfølgende held på dette fremadgående tidspunkt.

Som arbejdet udvikledes blev vi kaldt til at arrangere os i nye foretagender, vi blev beredte til at gå ind i dem. Herren styrede vores tanker til vigtigheden af det uddannelsesmæssige arbejde. Vi så behovet for skoler, så vores børn frit kunne belæres om det dårlige i den falske filosofi, så deres oplæring må blive i harmoni med principperne i Guds ord. Behovet for en helseinstitution har været drivkraft i os, både til hjælp og undervisning af vores egne folk og som et middel til velsignelse og oplysning til andre. Denne virksomhed blev også overført. Alt dette var missionsarbejde af højeste rang.

Resultatet af forenede anstrengelse..

Vort arbejde blev ikke støttet af store gaver eller legater; for vi havde få velhavende mennesker blandt os. Hvad er hemmeligheden ved vore besiddelser? Vi havde bevæget os inden for ordrerne fra vor frelsens leder. Gud havde velsignet vore forenede anstrengelser. Sandheden var blevet spredt og havde floreret. Institutionerne var blevet mangedoblet. Sennepsfrøet er vokset til et træ. Organisations systemet har vist sig at være en stor succes. Ifølge bibelplanen var der systematisk godgørenhed* ved tilmelding. »Hele legemet vokser i sin vækst« »Idet alle de enkelte led hjælper til at knytte og holde det hele sammen,« Som vi har oparbejdet vores organisationssystem, har det stadig vist sig at være effektivt.

Lad ingen nære den tanke at vi kan dele ud af organisationen. Det har kostet meget studium og mange bønner om visdom, at vi er klar over at Gud har svaret, så denne struktur oprejses. Den har været bygget op ved hans (28) forordning, ved mange ofre og megen kamp. Lad ingen af vores brødre blive så bedraget så det fører til at det rives ned, for du vil således bringes under sådanne forhold som du ikke vil drømme om. I Herrens navn jeg erklærer dig at den må stå stærk, befæstet, og ordnet. Ved Guds bud »gå frem« gik vi frem når vanskelighederne skulle overvindes gjorde at fremskridt synes umulig. Vi ved hvor meget det har kostet at arbejde i Guds planer førhen, hvilket har gjort os til det folk som vi er. Lad da enhver i høj grad være forsigtig ikke at gøre sindene uklare i lyset af de ting som Gud har forordnet for vores lykke og held i arbejdet for hans sag.

Engle arbejder harmonisk. Perfekt orden karakteriserer deres færd. Jo mere vi ligner harmonien og ordnen i englehæren, des mere ville disse himmelske væsner arbejde for vores bedste. Hvis vi ikke ser nødvendigheden for harmonisk virksomhed, og er uordentlige, udisciplinerede, og uorganiserede i vores fremgangsmåde, så kan engle, som er fuldstændigt organiserede og bevæger sig i perfekt orden, ikke arbejde vellykket for os. De vender bort i sorg, for de er ikke sat til at velsigne forvirring, forstyrrelse, og uorganisation. Alle som beslutter sig for at samarbejde med de himmelske budbringere må arbejde i enighed med dem. Dem som har salvningen fra det høje vil i deres anstrengelser opleve orden, disciplin, samstemmene handling, og så kan Guds engle samarbejde med dem. Men aldrig, aldrig vil disse himmelske budbringere sætte deres godkendelse på uregelmæssighed, uorganisering og uorden. Alle disse onder er resultatet af Satans anstrengelser for at svække vore kræfter, ødelægge vort mod, og forhindre vellykket handling.

(29)Satan ved godt at medgang kun kan ledsages med ordentlig og harmonisk handling. Han ved godt at alt som er forbundet med himlen er perfekt orden, bevægelserne i englehæren viser den

underkastelse og fuldendte disciplin. Det er hans omhyggeligt forberedte forsøg at lede bekendene kristne lige så langt fra himmelens ordening som han kan; derfor bedrager han selv det bekendne Guds folk og får dem til at tro at orden og disciplin er fjender af det åndelige, så det eneste sikre for dem er at lade enhver klare sin egen sag, og igen være tydelig adskilt fra kristne organer som er forenede og arbejder hårdt på at etablere disciplin og harmonisk virksomhed. Alle bestræbelser på at skabe orden betragtes som farlige, en indskrænkning af retmæssig frihed, og som følge frygtes som papisme. Disse fraskilte sjæle betragter det som en dyd at prale af deres frihed til at tænke og handle uafhængigt. De vil ikke tage imod noget menneskes ordre. De er ikke føjelige over for noget menneske. Det blev vist at det er Satans specielle opgave at forlede mennesker til at føle at det er Guds ordre til dem at vende dem mod dem selv og vælge deres egen fremgangsmåde uafhængigt af deres brødre.

Personlig ansvarlighed og kristen enhed.,

Gud leder et folk ud fra verden på den evige sandheds ophøjede platform, Guds bud og troen på Jesus. Han vil opdrage og udruste sit folk. De vil ikke være i strid, de har én tro og i det hele taget har tro og modsat helhedssyn, enhver bevægelse er uafhængig af kroppen. Men den forskellighed af begavelser og ledelser som han har sat i menigheden, vil de alle komme til troens enhed. Hvis en mand tager sit (30) syn på bibelsandheden uden at imødekomme hans brødres synspunkter, og retfærdiggør hans fremgangsmåde, påberåber han at han har ret til hans mærkelige synspunkter, og presser dem da ned over andre, hvordan kan han da opfylde Jesu bøn? Og hvis en anden og endnu én kommer frem, hver hævder sin ret til at tro og tale hvad han finder for godt uden forbindelse med troens legeme, hvordan vil den harmoni da blive som er mellem Kristus og hans Fader, og som Kristus bad være blandt sine brødre?

I det hele taget har vi et personligt arbejde og en personlig ansvarlighed over for Gud, vi skal ikke følge vores uafhængige dømmekraft, meningernes hensynsløshed og vore brødres følelser; for den fremgangsmåde vil lede til uorden i menigheden. Det er prædikanternes pligt at respektere deres brødres bedømmelser, men deres forhold til hinanden, såvel som trospunkterne de lærer, skulle blive brugt som en prøve på loven og vidnesbyrdet; da, hvis hjerterne er modtagelige, vil der ikke blive opsplitninger blandt os. Nogle er tilbøjelige til at være uordentlige, og drives bort fra troens store milepæle; men Gud rør på hans prædikanter så de bliver ét i lære og ånd.

Det er nødvendigt at vor enhed i dag bliver af en karakter som har en efterfølgende prøve..... Vi har mange ting at lære, og meget, meget at glemme. Gud og himlen alene er ufejlbarlig. De som troede at de aldrig skulle opgive et velbevaret synspunkt, aldrig få lejlighed til at skifte mening, vil blive skuffet. Så længe vi holder på vores egne ideer og opfattelser med fast hårdnakkethed, kan vi ikke eje den enhed Kristus beder om.

Når en broder får et nyt lys fra skriften, skulle han forklare sit standpunkt rent ud, og enhver (31) præst skulle søge skrifterne med åbenhedens ånd for at se om det frembragte lys kan blive bekræftet af det inspirerede ord. »En Herres tjener bør ikke leve i ufred, men være mild imod alle, dygtig til at lære fra sig, rede til at finde sig i ondt. Han bør med sagtnodighed tilrettevise de genstridige, om Gud dog engang ville give dem omvendelse, så de kommer til erkendelse af sandheden.« 2Timoteus 2,24-25

Hvad har Gud udrettet!.,

I tilbageblik på vor tidligere historie, hvor den har gået skridt for skridt fremad til vores nuværende stadium, kan jeg sige: pris Gud! Når jeg ser hvad Gud har udrettet, er jeg fyldt med forbavselse, og med tillid til Kristus som leder. Vi har intet at frygte for fremtiden medmindre vi vil glemme den vej Herren har ledt os på.

Vi er nu et stærkt folk, hvis vi vil sætte vor lid til Herren; for vi arbejder med de mægtigste sandheder fra Guds ord. Vi har alt at være taknemmelig over. Hvis vi vandrer i lyset som skinner på os fra Guds levende orakler, får vi en stor ansvarsfølelse, svarerne til det store lys som er givet os fra

Gud. Vi har mange pligter at udføre fordi vi er gjort til den indvigede sandheds forvaltere som skal give den, i al dets skønhed og ære, til verden. Vi skylder Gud at bruge alle fortrin som han har betroet os for at forskønne sandheden ved karakterens hellighed, og for at sende advarselsbudskaber, og for trøst, for håb og kærlighed, til dem som er i syndens og falskhedens mørke.

Tak Gud for hvad der allerede er blevet gjort for vore unge i muligheder for religiøs og intellektuel oplæring. Mange er blevet uddannet til at medvirke i de forskellige grene af arbejdet, ikke kun (32) i Amerika men også i udenlandske områder. Trykkeriet har leveret litteratur som har spredt kendskabet til sandheden langt og vidt omkring. Lad alle gaverne, der som en å forøger strømmen af velvilje, blive erkendt som en grund til at lovprise Gud.

Vi har en hær af unge i dag som kan gøre meget hvis de er rigtig rettede og opmuntrede. Vi ønsker at vore børn skal tro sandheden. Vi ønsker at de skal blive velsignet af Gud. Vi ønsker at de skal medvirke i velorganiserede planer for at hjælpe andre unge. Lad alle blive sådan oplærte at de på rigtig måde kan repræsentere sandheden, ved at give begrundelsen for det håb som er i dem, og ære Gud i enhver gren af værket hvor de er udrustet til udføre arbejdet....

Som Kristi disciple er det vores pligt at sprede det lys vi ved at verden ikke har. Lad Guds folk »øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv.«
1 Timoteus 6,18-19

til videre studium: *Det er et godt land -norsk-*, side 72-81 (*Early Writings*, side 97-107); *Vejledning for menigheden*, bd 1 side 366-370, bd 2 side 218-221, (*testimonies*, vol 4 side 16-20, vol 5 side 617-621); *Selected Messages* bd 1 side 206-208.

Levningen af menigheden ikke Babylon..

Jeg blev gjort meget bedrøvet under læsningen af skriftet som har været udgivet af bror S* og ved dem som samarbejdede med ham i det arbejde som han gjorde. Uden mit samtykke, har de taget uddrag fra *Testimonies*, og havde indsat dem i det skrift de havde udgivet, for at vise at mine skrifter støtter og billiger det som de er talsmænd for. I det de har gjort er der ikke ret eller retfærdighed. (33) Ved at tale om uberettigede privilegier har de givet folket en teori som har en karakter af at bedrage og ødelægge. I tidligere tider gjorde mange andre den samme ting, og fik det til at se ud som om at *Testimonies* støttede synspunkter som er tomme og falske.

Jeg har fået lys som faktisk viser at standpunktet bror S og hans sympatisører har taget er ikke sandt, men en af »se her« og »se der« som vil karakterisere dagene vi lever i. Som et mønster på den måde bror S har udarbejdet denne pjece, vil jeg fortælle følgende episode: Jeg skrev et privat brev til en af vore prædikanter, og i venlighed, i tro om at det måtte være til hjælp for bror S, sendte denne bror en kopi af dette til ham; men i stedet for at læse det som en sag for hans personlige hjælp, satte han dele af det i bladet som et uoffentliggjort vidnesbyrd, for at understøtte det standpunkt han havde taget. Er dette ærligt? Der var intet i vidnesbyrdet som kunne understøtte bror S holdpunkter; men han misbrugte det, som mange gør med skrifterne, til skade for hans egen sjæl og andres sjæle. Gud vil dømme dem som tager uberettigede friheder og gør brug af uærlige meninger ligesom de giver karakteren og indflydelsen hvad de ser som sandt. Ved brug af et privat brev sendt til en anden, har bror S misbrugt venligheden fra én som besluttede sig for at hjælpe ham. Selskaberne som udgiver skriftet om det *høje råb*, og alle kirkers fald, giver tegn på at Guds Helligånd ikke arbejder med dem. »Af deres frugter skal I kende dem.«

Dem som modtager disse skrifter støtter disse falske synspunkter, vil få indtrykket at jeg støtter disse synspunkter, og jeg er enig med at disse arbejdere i proklameringen hvad de kalder det "nye lys". Jeg ved at deres budskab er blandet med sandhed, men sandheden (34) er misbrugt og fordrejet ved dets forbindelse med falskhed. Jeg ville sige til broderen som sendte disse mennesker en kopi af et brev jeg havde skrevet til ham, jeg har ikke én kritisk tanke til dig, og ingen skal kaste den

mindste skyld på dig på grund af denne sag. Hvis jeg skulle miskende og kritisere dig, når dine motiver og intentioner er gode, ville jeg pådrage mig Guds mishag. Hvis broderen du ønsker at hjælpe har taget friheder, og har forrådt din tillid, så giv ikke dig selv skylden og græm dig over hans utrofastheds følger.

Undervisning til disciplene.

Der er emner i *Testimonies* som er skrevet, ikke for verden i sin helhed, men for Guds troende børn, og det er ikke bestemt for at undervise, advare, irettesætte eller til at råde af den karakter som er kendt i verden. Verdens Forløser, Guds sending, den største lærer menneskebørnene nogen sinde har kendt, præsenterer nogle emner til belæring, ikke for verden, men for hans disciple alene. Når han har udformet talemåder til de store skarer som går i hans spor, har han også noget specielt lys og undervisning at tildele hans følgere som han ikke tildeler den store menighedsforsamling, da ingen vil forstå ej heller blive værdsat af dem. Han sendte sine disciple ud for at prædike, og når de kom tilbage fra deres første missionsgerning og havde forskellige erfaringer at berette med hensyn til deres fremgang i forkyndelsen af evangeliet om Guds rige, sagde han til dem: »Kom I nu med til et øde sted, så I kan være ene og hvile jer lidt.« På et afsondret sted gav Jesus hans følgere en sådan undervisning, rådgivning, advarsler, og korrigeringer, som han kunne se manglede, ved den måde de arbejdede på; men undervisningen han da gav dem var ikke til (35) for at rundsprede til forskellige grupper, men hans ord var kun tilegnet for hans disciple.

Ved forskellige lejligheder hvor Herren havde udført helbredelser, formanede han dem han havde velsignet ikke at fortælle hans gerning til nogen. De burde give agt på hans pålæg og forstå at Kristus ikke uden grund behøvede tavshed fra deres side, men der var fornuft med hans påbud, og de skulle på ingen måde misforstå hans klare ønske. Det burde have været tilstrækkeligt for dem at vide, at han ønskede at de skulle holde det for dem selv, og havde gode grunde for hans inderlige ønske. Herren vidste at ved helbredelse af syge, ved at gøre mirakler som at give blinde synet igen, og ved rensningen for spedalskheden, bragte han sit eget liv i fare; for hvis præsterne og myndighederne ikke ville modtage tegnene som han gav dem ved hans guddommelige mission, ville de mistyde, forfalske og lave pålæg mod ham. Det er sandt at han gjorde mange åbenlyse mirakler, dog i nogle tilfælde anmodede han dem som han havde velsignet om ikke at fortælle nogen hvad han havde gjort for dem. Når fordommene blev vakt, og, misundelse og jalousi blev passet og plejet, og man ville ikke tage klart standpunkt til hans vej, så forlod han byerne, og opsøgte dem som ville lytte til og påskønne den sandhed han kom for at tildele.

Herren Jesus anså det for nødvendigt at gøre mange ting klart for sine disciple som han ikke gjorde for de store skarer. Han afslørede klart overfor dem hvorfor hadet viste sig mod ham fra de skriftkloge, farisæerne, og præsterne, og fortalte om hans lidelse og død; men til verden gjorde han ikke disse emner så tydelige. Han havde advarsler at give sine ledsagere, og han udbredte for dem den sørgelige udvikling som ville finde sted, og hvad de kunne (36) forvente. Han gav sine ledsagere udførlig undervisning som de selv ikke ville fatte før efter hans død, opstandelse, og himmelfart. Når Helligånden blev udgydt over dem, vil alle ting bringes til deres erindring, hvad end han har sagt til dem.

Et fortrolighedens forræderi.

Det var et forræderi af indviet tillid, at tage det som Jesus havde som hemmeligt, og offentliggøre det til andre, og bringe skam og skade over sandhedens sag. Herren havde givet hans folk bestemte budskaber til advarsel, irettesættelse, råd og undervisning, men det er ikke blevet bestemt at tage disse budskaber ud af sin sammenhæng og sætte dem der hvor de synes at fremtvinge et forkert budskab. I det blad der er udgivet af bror S og hans medarbejdere, beskylder han Guds menighed at have Babylons væsen, og ville egentlig ønske en adskillelse fra menigheden. Dette er et arbejde som hverken er ærligt eller rigtigt. Under udførelsen af dette arbejde, har de brugt mit navn og mine skrifter for at underbygge det som jeg er imod og fordømmer som falskhed. Folkene som vil modtage dette tidsskrift vil komme og drage mig til ansvar for dette falske standpunkt. Det er i

aldeles modsætning til hvad mine skrifter lærer og lyset som Gud har givet mig. Jeg har ingen betænkelighed ved at sige at dem som fremskynder dette arbejde er meget bedraget.

Et falsk budskab.

I nogle år hvor jeg har ført mit vidnesbyrd ud i livet, har nogle fremkommet med en påstand om at have det store lys, og kæmper alligevel for at rive det ned som Herren gennem hans menneskelige arbejdere har bygget op, de er bedraget meget, og arbejder ikke alene (37) på den linie hvor Kristus arbejder. Dem som påstår at Syvende dags Adventist menighederne udgør Babylon, eller en del af Babylon, bør hellere blive hjemme. Lad dem stoppe og overveje hvad budskabet er som skal kundgøres i denne tid. Der hvor der arbejdes med guddommelige kræfter for at berede et folk til at stå på Herrens dag, de vil have deres standpunkt hos ham som er en anklager for de brødre, der anklagede dem for Gud dag og nat. Sataniske udsendinge kommer nedenfra, og de har påvirket mennesker til at forene sig med det ondes forbund, så de kan forvirre, pine, og forårsage Guds folk stor nød. Den hele verden bliver opblandet med fjendskab mod Syvende dags Adventister, fordi de vil ikke give hyldest til pavedømmet, ved helligholdelsen af søndag, den antikristlige krafts institution. Det er Satans hensigt at gøre dem usynlige på jorden, på bekostning af at han er verdens ubestridte overhoved.

Satans beskyldninger.

Scenen med Satans beskyldning var blevet vist for profeten. Han siger, »Derpå lod han mig se ypperstepræsten Josua, og han stod foran Herrens engel, medens Satan stod ved hans højre side for at føre klage mod ham.« Jesus er vores store ypperstepræst i himlen. Og hvad gør han? han går i forbøn og udsoner for hans folk som tror på ham. Gennem hans tillagte retfærdighed, er de accepterede af Gud som dem der viser verden at de anerkender troskab mod Gud, og holder hans bud. Satan er fuld af ondskabsfuld had mod dem, og viser dem den samme ånd som han viste Jesus Kristus da han var på jorden. Da Jesus var for Pilatus, den romerske embedsmand søgte han at løslade ham, og ønskede at (38) folket skulle vælge at løslade Jesus fra ildprøven som han var ved at gennemgå. Han viste foran den skrigene skare Guds søn og forbryderen Barabbas, og spurgte, »Hvem vil I at jeg skal løslade jer: Barabbas eller Jesus, der kaldes Kristus?« de svarede »Barabbas. Pilatus spørger dem så: Hvad skal jeg da gøre med Jesus, der kaldes Kristus? De svarede alle; Lad ham blive korsfæstet!«

Verden er oprørt ved Satans fjendskab, og når spørgsmålet om at vælge mellem Guds søn og kriminelle Barabbas, valgte de hellere en røver end Jesus. De uvidende skarer blev ledt, ved bedrageriske fornuftslutninger fra dem i høje embeder, til at forkaste Guds Søn, og vælge en røver og morder i hans sted. Lad os huske at vi alle stadig er i en verden hvor Jesus, Guds Søn, blev forkastet og korsfæstet, og foretrak en røver frem for det pletfrie Guds Lam, og hvor foragtelsens brøde stadig hviler. Hvis vi ikke hver især angrer os til Gud, på grund af overtrædelse af hans lov, og udøver tro på vor Herre Jesus Kristus, hvem verden har forkastet, skal vi ligge under fuld fordømmelse og vælge Barabbas i stedet for Kristi fortjenestfuldhed. Hele verden står i dag ladet med overlagt forkastelse og mord på Guds Søn. Ordet bærer det bevis at jøder, hedninger, konger, guvernører, levitter, præster, og folk - alle klasser og sekter som viser dem samme misundelsens, hadets, den i forvejen dømmende, og utroens ånd der er tydeliggjort af dem som lagde Guds Søn i døden - ville handle på samme måde, hvor anledningen gav sig, som jøder og folk gjorde på Kristi tid. De vil tage del i den samme ånd som gjorde fordring på døden af Guds Søn.

På scenen som repræsenterer Kristi arbejde for os, og den oprørerne anklage fra Satan mod os, (39) står Josua som ypperstepræsten, og gør anmodninger til bedste for Guds lovlydige folk. På dette tidspunkt fremviser Satan Guds folk som store syndere, og viser overfor Gud den liste af synder hvor han har fristet dem til at forøve gennem deres livstid, og drive der på grund af deres overtrædelser, så de bliver givet i hans hænder for at ødelægges. Han beder om at de ikke vil blive beskyttet af tjenene engle mod det ondes forbund. Han er fuld af vrede fordi han kan ikke binde Guds folk i bunder i verden, for at afgive ham fuldstændig lydighed. Konger og øverster, og

guvernører har sat antikrist-mærket på sig selv, og repræsenterer dragen som går ud og fører krig mod de hellige - med dem som holder Guds bud og som har troen på Jesus. I deres fjendskab mod Guds folk, ser de dem selv skyldige også i valget af Barabbas i stedet for Kristus.

Verden sættes til regnskab..

Gud har en strid med verden. Når dommeren tager sæde, og bøgerne åbnes, har han en ærefrygtindgydende beretning at ordne, hvilket nu vil gøre verden frygtsom og skælvende så mennesker ikke forblændes og fortrylles af sataniske illusioner og bedrag. Gud vil sætte verden til regnskab for hans enbårne Søns død, til hvem alle intentioner og hensigter for verden har korsfæstet på, og sætte til åbenlys skam ved forfølgelsen af hans folk. Verden har forkastet Kristus i hans personlige hellighed, har afvist hans budskaber ved at afvise profeternes, apostlenes og budenes budskaber. De har forkastet dem som har været samarbejdere med Kristus, og for dette har de et regnskab at aflægge.

Satan standser for at høre alle (40) brødrenes beskyldninger; men når han fremlægger synderne fra Guds folk, hvad vil Herren da svare? Han sagde, »Herren true dig[ikke Josua, som er et eksempel fra det prøvede og udvalgte Guds folk, men] Satan, Herren true dig, han, som udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden? Josua havde snavsede klæder på og stod foran englen;« Satan havde repræsenteret det udvalgte og trofaste Guds folk som et væsen fyldt med besmittelse og synd. Han kunne påvise de særlige synder ved hvilke de har været skyldige. Havde han ikke sat hele det ondes forbund i arbejde for at lede dem, ved hans forførelse kneb, til disse store synder? Men de havde angret, De havde taget imod Kristi retfærdighed. De stod derfor foran Gud iklædt Kristi retfærdigheds klædning, og »denne tog til orde og sagde til dem, som stod ham til tjeneste: »Tag de snavsede klæder af ham!« Og til ham sagde han: »Se, jeg har taget din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på.« Enhver synd, i hvilken de var skyldige, var tilgivet, og de stod foran Gud som udvalgte og sande, som uskadelige, som fuldendte, ligesom de aldrig havde syndet.

Det opmundrende ord..

»Og han sagde: »Sæt et rent hovedbind på hans hoved!« Og de [Guds engle] satte et rent hovedbind på hans hoved og gav ham rene klæder på. Så trådte Herrens engel frem [Jesus deres forløser], og Herrens engel vidnede for Josua og sagde: Så siger den Hærskarers Herre: Hvis du vandrer på mine veje og holder mine forskrifter, skal du både råde i mit hus og vogte mine forgårde, og jeg giver dig gang og sæde blandt dem (41) som står her.« Jeg ville ønske at alle som gjorde krav på at tro den nærværende sandhed ville tænke alvorligt over de vidunderlige ting som er vist i dette kapitel. Hvor svage og omgivet af skavanker Guds folk end måtte være, vil de som vender sig fra troløshed mod Gud i deres onde og perverse slægt, og kommer tilbage til deres lydighed, stå og forsvare den hellige Guds lov, gøre bruddet op af det syndige menneske under Satans ledelse, vil blive regnet for Guds Børn, og ved Kristi retfærdighed vil stå fuldendte over for Gud. Sandhed vil ikke altid ligge i støvet for at blive trampet under fødder af mennesker. Den vil blive storslået og gjort ærefuld; den vil stadig opstå og skinne videre ud i alle dens naturlige lyster, og vil blive der for al evighed.

Beskyldningens ord ikke fra Gud..

Gud har et folk som hele himlen interesser sig for, og de er det folk på jorden som er dyrebar for Guds hjerte.* Lad enhver som læser disse ord give dem fuldstændig betydning, for i Jesu navn ville jeg presse enhver sjæl hjem. Når nogen fremstår, hvadenten det er blandt os eller uden for os, som er bebyrdet med et budskab som erklærer at Guds folk regnes for Babylon og påstår at det høje råb er et kald til at komme ud fra hende, skal vide at han ikke bærer sandhedens budskab. Tag ikke imod ham, ej heller byd ham lykke til; for Gud har ikke talt ved ham, ingen har givet et budskab til ham, men løb før han blev sendt. Budskabet som er indeholdt i skriftet som hedder "*the Loud Cry*" - det høje råb, er et bedrag. Sådanne budskaber vil komme, og det vil blive påberåbt for dem at de er sendt af Gud, men påberåbelsen vil være falsk; for de er ikke fyldt med lys, men med mørke. (42)

Der vil komme budskaber med anklager mod Guds folk, i lighed med arbejdet udført af Satan i anklagen af Guds folk, og disse budskaber vil klinge på netop det tidspunkt hvor Gud siger til hans folk, »Gør dig rede, bliv lys, thi dit lys er kommet, Herrens herlighed er oprundet over dig. Thi se, mørke skjuler jorden og dunkelhed folkene, men over dig skal Herren oprinde, over dig skal hans herlighed ses.«

Et bedraget arbejde..

Det vil blive således at dem som bærer de falske budskaber ikke vil have en høj sans for ærlighed og retskaffenhed. De vil bedrage folket, og blande op med deres fejltagelser af *testimonies* - Søster Whites vidnesbyrd, og bruge hendes navn for at få indflydelse i deres arbejde. De laver sådanne udpluk fra *testimonies* så de tror at de kan fordreje for at understøtte deres synspunkter, og sætte dem i falskhedens ramme, så at deres fejltagelse må have vægt og blive modtaget af folket. De mistyder og misbruger det som Gud har givet menigheden som advarsel, at give råd, irettesætte, trøste, og opmuntre dem som skal udgøre Guds levning. De som modtager *testimonies* som et budskab fra Gud vil blive hjulpet og velsignet derefter; men de som udtager dele fra dem, simpelthen for at understøtte nogle af deres egne teorier og ideer, for at forsvare dem selv på grund af fejltagelse, vil ikke blive velsignet og få gavn af det de lærer. At påberåbe sig at Syvende dags Adventist menigheden er Babylon, er at gøre den samme påberåbelse som Satan gør, som anklager for brødrene og anklager dem for Gud nat og dag. Ved dette misbrug af (43) *testimonies*, er sjæle sat i rådvildhed, fordi de kan ikke se sammenhængen mellem *testimonies* og så det standpunkt som er taget af de fejlene; for Gud har tiltænkt at *testimonies* altid skal have en ramme i sandhedens struktur.

De som støtter vildfarelse vil sige, »Så siger den Herre Herren!« uden at Herren har talet.« De vidner til falskheden og ikke til sandheden. Hvis dem som har forkyndt det budskab at menigheden er Babylon, har sat penge i offentliggørelse og sat denne fejltagelse i omløb, i at bygge op, i stedet for at rive ned, ville de have gjort det klart at de er folket som Gud leder.

Der er et stort arbejde som skal gøres i verden, et stort arbejde som skal gøres i udlandet. Skoler må etableres i rækkefølge så unge, børn, og dem af mere moden alder kan blive uddannet så hurtigt så muligt for at komme ud i missionsmarken. Der er mangel ikke kun på prædikanter på de udenlandske marker, men på vise og kloge arbejdsfolk af alle slags. Det makedonske råb lyder fra alle dele af verden, »Kom over... og hjælp os!« Med hele ansvaret på os for at gå og prædike evangeliet til hele skabningen, er der et stort behov for mennesker og midler, og Satan arbejder på enhver tænkelig måde for at binde midlerne, og at hindre mennesker i at engagere sig i det store arbejde som de skulle gøre. Pengene som skulle bruges i det gode arbejdes udførelse, ved at bygge huse til gudsdyrkelse, ved at etablere skoler med henblik på at uddanne arbejdsfolk til missionsmarken, ved at føre unge mænd og kvinder frem så de må gå foran og arbejde tålmodigt, og forstandigt, og med al udholdenhed så de må blive forvaltere ved et folk der skal være beredte til at stå på den store Guds dag, er omlødt fra en nyttighedens og velsignelsens kanal til en ondskabens og forbandelsens kanal.

(44) Den store Guds dag er over os, og har stort hastværk, og der er et stort arbejde som skal gøres, og det må gøres hurtigt. Men vi finder at midt i arbejdet der skal gøres, er der dem der hævder at tro den givne sandhed som ikke ved hvordan man bruger de midler der er betroet dem, og på grund af mangel på hjertets ydmyghed og beskedenhed ser de ikke hvor stort arbejdet er som skal gøres. Alle dem som lærer af Jesus vil blive medarbejdere sammen med Gud. Men dem som går foran og forkynder vildfarelse, bruger tid og penge på et tomt arbejde, belaster de sande medarbejdere på nye marker med tiltagene byrder; i stedet for at hellige deres tid med at kæmpe for sandhed, er de forpligtet til at modvirke arbejdet for dem som forkynder falsk lære og påberåber at de har budskabet fra himlen.

Hvis dem som har prøvet at gøre den slags arbejde har følt nødvendigheden for besvarelse af Kristi bøn før han blev ofret til hans Fader forud for hans korsfæstelse, - for at Kristi disciple kunne blive

ét som han var ét med Faderen, - de ville ikke forspilde midlerne som er betroet til dem og har således stort behov for at fremme sandheden. De ville ikke spille værdifuld tid og evner med at udbrede vildfarelse, og således nødvendiggøre at arbejderen helliger tid til at modvirke det og undertrykke dets indflydelse. Et arbejde af denne karakter er inspireret, ikke fra oven, men ned fra.

»Frygter nogen af jer Herren, han lytte til hans tjener, enhver, som vandrer i mørke og uden lys; han stole på Herrens navn, søge støtte hos sin Gud! Alle I, som optænder ild og sætter pile i brand, gå ind i eders brændende ild, I tændte! Fra min hånd skal det ramme eder, i (45) kval skal I ligge.« Budskabet som var blevet fremført af dem som forkyndte at menigheden er Babylon har givet indtrykket af at Gud ikke har nogen menighed på jorden.

En levende menighed.

Har Gud ingen levende menighed? Han har en menighed, men det er den kamplystne, ikke den sejrene menighed. Vi er kede af at der er mangelfulde medlemmer, som rajgræs midt iblandt. Jesus sagde: »Med Himmeriget er det som med en mand, der såede god sæd i sin mark. Og mens folkene sov, kom hans fjende og såede giftigt rajgræs iblandt hveden og gik bort.... så kom husbondens tjenere til ham og sagde: Herre, du såede jo god sæd i din mark, hvorfra er da rajgræsset kommet? Han sagde til dem: Det har et fjendsk menneske gjort. Så spørger tjenerne ham: Vil du da have, at vi skal gå hen og samle rajgræsset fra? Men han siger: Nej, for at I ikke, når I samler rajgræsset fra, skal rykke hveden op tillige med det. Lad kun begge dele gro side om side indtil høsten; og i høstens tid vil jeg da sige til høstfolkene: Saml først rajgræsset fra og bind det i knipper for at brænde det, men bring hveden hjem i min lade!«

I lignelsen om hveden og rajgræsset, ser vi årsagen til hvorfor rajgræsset ikke blev revet op; det var ikke for at rykke hveden op med rajgræsset. Menneskelige anskuelser og bedømmelser ville gøre alvorlige fejlgreb. Men hellere det end have gjort et fejlgreb, og et enkelt hvedestrå trækkes op, Mesteren siger, »Lad kun begge dele gro side om side indtil høsten;« da vil englens samle rajgræsset fra, som vil blive bestemt til destruering. Selv om der i vore menigheder, hvor der gøres fordring på at tro større sandheder, er nogle der er mangelfulde og vildfarende, som rajgræs imellem hveden, er Gud langmodig (46) og tålmodig. Han irettesætter og advarer de fejlene, men han tilintetgør ikke dem der er lang tid om at lære de lektioner han vil lære dem; han rykker ikke rajgræsset op med rode fra hveden. Rajgræs og hvede skal gro sammen til høsten; når hveden er kommet til sin fulde vækst og udvikling, og på grund af dens karakter ved modningen, vil den blive fremtrædende fra rajgræsset.

Kristi menighed på jorden vil være ufuldendt, men Gud tilintetgør ikke hans menighed på grund af dens ufuldendthed. Der har været og vil være dem som er fyldt med nidkærhed ikke efter kundskab, som vil rense menigheden, og rykke rajgræsset op med rode midt iblandt hveden. Men Kristus har givet et særligt lys for hvordan der skal handles med dem som fejler, og med dem som er uomvendte i menigheden. Der skal ikke være nogen krampagtig, ivrig, overilet handling taget af menighedsmedlemmer ved at skære dem væk som de tror har en mangelfuld karakter. Rajgræsset vil vise sig blandt hveden; men det vil gøre mere skade at luge rajgræsset væk, medmindre Gud viser måden, end at lade dem være alene tilbage. Når Herren bringer dem ind i menigheden som er rigtige omvendte, bringer Satan samtidig personer ind som ikke er omvendte til sit fællesskab. Når Herren sår den gode sæd, sår Satan rajgræsset. Der er vedvarende to modstridende påvirkninger som udøves over menighedens medlemmer. En påvirkning der arbejder for renselse af menigheden, og den anden for fordærvelse af Guds folk.

Anledninger Judas havde.

Jesus vidste at Judas var mangelfuld i karakter, men på trods af det, tog han imod ham som en af disciplene, og gav ham de samme anledninger og privilegier som han gav til de andre som han havde (47) udvalgt. Judas var forladt uden at være fritaget for, det onde forløb han derefter udøvede.

Judas kunne have været en ordets handlingsmand, ligesom Peter og Jacob og Johannes og de andre disciple blev til sidst. Jesus gav værdifulde undervisningslektioner, så de der var forenet med ham har været forvandlet, og havde ingen brug for at klynge sig til manglerne der ødelagde deres karakter.

Menigheden ikke fuldkommen.

Nogle folk lader til at tro at ved at komme ind i menigheden vil de få deres forventninger opfyldt, og kun møde dem som er rene og fuldkomne. De er ivrige i deres tro, og når de ser fejl hos menighedsmedlemmer, siger de, "Vi forlod verden med ordre på ikke at have forbindelse med en ond karakter, men her er det onde også", og de spørger, som tjenerne gjorde i lignelsen, »Hvorfra er rajgræsset kommet?« Men vi behøver ikke at være deres skuffelse, for Herren har ikke berettiget os til at komme til den konklusion at menigheden er fuldkommen; men al vor iver for tjeneste vil ikke blive vellykket ved at gøre menigheden kamplysten, når den triumferer så uskyldigt. Herren har forbudt os at gå frem på en voldsom måde mod dem som vi tror fejler, og vi er ikke til for at dele ud af bandlysninger, og anklager til dem som fejler.

Begrænsede mennesker er tilbøjelige til at fejlbedømme karakter, men Gud overlader ikke arbejdet med at bedømme og udtale sig om karakter til dem som ikke er egnede til det. Vi kan ikke sige hvad udgør hveden, og hvad rajgræsset. Høsttiden vil til fulde afgøre karakteren af de to klasser vist i lignelsen om rajgræsset og hveden. Arbejdet med adskillelsen er givet til Guds engle, og ikke lagt i hænderne på noget menneske.

Falske læresætninger er en af de sataniske indflydelser som (48) arbejder i menigheden, og bringer det ind i dem som er uomvendte i hjerte. Mennesker adlyder ikke Jesu Kristi ord, og således søge efter enhed i tro, ånd og lære. De arbejder ikke for enhed med ånden for hvilken Kristus bad, som ville gøre vidnesbyrdet for Kristi disciple virkningsfuldt i overbevisningen af verden da Gud havde sendt sin Søn ind i verden, »for at enhver som tror på ham ikke skal fortabes men have evigt liv«. Hvis den enhed Kristus bad om eksisterede blandt Guds folk, ville de bære et levende vidnesbyrd, ville de sende et klart lys foran sig til at skinne midt iblandt verdens moralske mørke.

Satan tillod at friste.

I stedet for den harmoni der skulle være blandt troende, er der en splittelse; for Satan har fået lov til at komme ind, og ved hans besnærende bedrag og vildfarelser leder han dem som ikke lærer Kristi ydmyghed og beskedenhed af hjertet, til at tage en anden linie i menigheden, og bryde, om muligt, menighedens harmoni. Mennesker fremsiger trodsige ting for at trække disciple med sig. De påstår at Gud har givet dem et stort lys; men hvordan vil de virke under deres indflydelse? Går de den samme vej som de to disciple gjorde på deres vandring til Emmaus? Når de modtog lys, gik de tilbage og fandt dem hvem Gud havde ledt og stadig ledte, og fortalte dem hvordan de havde set Jesus og havde talt med ham.

Har mennesket som har påstået at have lys angående menigheden gået denne vej? Har de gået til dem som er Guds udvalgte for at bære et levende vidnesbyrd, og givet dem klarhed så dette lys bedre udruster dem til at berede et folk til at stå på (49) Guds store dag? Har de søgt råd hos dem som har og stadig bærer sandheden, og giver verden det sidste advarselsbudskab? Hvorfor var disse mennesker, så fulde af nidkærhed for sagen, ikke tilstede ved General Konferensen holdt i Battle Creek, som de oprigtige mennesker fra Jerusalem ved Helligåndsudgydelsens tiden? Ved vækets store hjerte, åbnede mennesker for deres lys rigdomme; og selvom Herren udgydte sin Ånd over folket, modtog disse mennesker så den himmelske salvning? Selvom Guds Ånds dybe virkninger viser sig blandt folket, og sjæle bliver omvendte, og hårde hjerter brydes, er der dem som lytter til Satans forslag, og de var optændt med iver nedefra til at gå frem og proklamere at de er det flok der modtager Helligånden og sildigregnen, og herligheden som skal lyse til hele jorden, de er Babylon. Gav Herren disse budbringere deres budskab? Nej, for det var ikke sandhedens budskab.

Menigheden lyset for verden.

Endskønt der har eksisteret onder i menigheden, og vil være der indtil verdens ende, skal menigheden i disse sidste dage være et lys for verden som er besmittet og demoraliseret af synd. Menigheden, svækket og ufuldstændig, mangler at blive irectesat, advaret, og rådgivet, er det eneste på jorden Kristus giver sin største opmærksomhed. Verden er et værksted i hvilket Jesus, gennem samarbejde af menneskelige og guddommelige organer, laver eksperimenter ved hans nåde og guddommelige barmhjertighed på menneskelige (50) hjerter. Engle er forbløffede når de ser karakterens forvandling fremkaldes i dem som overgiver sig selv til Gud, og de udtrykker deres glæde i sange af henrykt pris til Gud og til lammet. De ser dem som af naturen er verdens børn, omvendte og arbejder passende sammen med Kristus i at drage sjæle til Gud. De ser dem som var i mørket klædes i lys for at skinne midt igennem den onde og trodsige slægts moralske nat. De ser dem iklædes en Kristi lig erfaring til at lide med deres Herre, og derefter blive deltagere med ham i hans herlighed deroppe i himlen.

Gud har en menighed på jorden som løfter den nedtrådte lov op, og giver verden Guds Lam der tog synden væk fra verden. Menigheden er den som ligger inde med et væld af rigdomme af Kristi nåde, og selv om menigheden til sidst vil blive gjort åbenbar skal Guds kærligheds endeligt og fulde udfoldelse til verden blive oplyst med dens herlighed. Kristi bøn om at hans menighed må blive ét som han var ét med hans Fader bliver endeligt besvaret. Helligåndens rige medgift vil blive givet, og gennem dens uafbrudte tilførsel til Guds folk vil de blive vidner i verden ved Guds frelses dragende kraft.

Der er dog en menighed i verden som lige for tiden står i bruddet, opfører hegn, og bygger de gamle øde steder op; og for ethvert menneske der kalder på verdens opmærksomhed og andre menigheder til denne menighed, erklærer hende som værende Babylon, er at gøre et arbejde i harmoni med ham som er brødrenes anklager. Er det muligt at mennesker vil fremstå blandt os, som taler trodsige ting, og lægger stemme til de mange følelser som Satan ville have udbredt til verden med henblik på dem (51) som holder Guds bud og har troen på Jesus? Er der ikke arbejde nok til at tilfredsstille din tjenesteiver i at give sandheden til dem som er i vildfarelsens mørke? Når dem der er blevet til midlernes og evnernes forvaltere, har du misbrugt din Herres goder ved at udbrede vildfarelse. Den hele verden er fyldt med had til dem som fortæller om de bindene krav fra Guds lov og at menigheden som er loyal over for Jehova ikke må involvere sig i nogen unødigt kamp. »Den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod Kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet.« Den som har nogen forståelse for hvad denne krigsførelse betyder vil ikke rette deres våben mod menighedens kamplyst, men vil med al deres kraft kæmpe med Guds folk mod det ondes forbund.

Dem som begynder med at forkynde et budskab på deres eget personlige ansvar, som, selvom de påstår at blive lært og ledt af Gud, stadig gør deres særlige arbejde med at rive det ned som Gud i årevis har bygget op, gør ikke Guds vilje. Lad det være kendt at disse mennesker er på den store bedragers side. Tro dem ikke. De har forbundet dem selv med Guds og sandhedens fjender. De vil håne præsteordenen som et system med intriger og politik. Derfra går de væk, har intet til fælles med deres budskab, hvor meget de end citerer *Testimonies* og søger at forskanse dem selv bag dem. Tag ikke imod dem, for Gud har ikke givet dem dette arbejde at gøre. Resultatet af sådant arbejde vil være mangel på tro på *Testimonies*, og, i værste fald, vil de virkningsløst udføre det arbejde som jeg har gjort i årevis.

Næsten hele min livstid har været hengivet til dette (52) arbejde, men min byrde er ofte blevet gjort tungere ved fremkomsten af mennesker der gik foran for at forkynde et budskab som Gud ikke havde givet dem. Denne slags af onde arbejdere har udtaget brudstykker fra *Testimonies*, og har sat dem i vildfarelsens struktur, i overensstemmelse med denne ramme at give indflydelse til deres falske vidnesbyrd. Når det er blevet åbenlyst at deres budskab er vildfarelse, da vil *Testimonies*, bragt i vildfarelsens følgeskab, være med til den samme domfældelse. Og verdens folk, som ikke ved at *Testimonies* citaterne er taget ud fra private breve brugt uden mit samtykke, tager disse emner

som vidnesbyrd for at mit arbejde ikke er fra Gud eller sandheden, men som løgn. De som på denne måde bringer Guds arbejde i dårligt ry må svare for Gud for det arbejde de gør.

En guddommelig bestemt gerning..

Gud har en menighed, og hun har en guddommelig bestemt gerning. »Og han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som hyrder og lærere for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme, indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde, så vi ikke mere skal være umyndige, der kastes og drives hid og did af alle mulige lærdomme, eftersom vinden blæser, ved menneskers terningespil, når de underfundigt forleder til vildfarelse. Nej, sandheden tro skal vi i kærlighed i ét og alt vokse op til ham, som er hovedet, Kristus selv.«

Herren har hans bestemte repræsentanter, og en menighed som har levet med forfølgelse, kamp, og mørke. (53) Jesus elskede menigheden, og gav sig selv hen for den, og han vil genfylde, rense, forædle, og ophøje den, så at den skal stå fast i blandt denne verdens fordærvede indflydelser. Mennesker som er blevet bestemt af Gud er blevet udvalgt til at vogte med nidkær omhu, med vagtsom udholdenhed, så menigheden ikke må blive nedtrådt af Satans onde opfindelser, men så hun skal stå i verden og arbejde for Guds herlighed blandt mennesker. Der vil altid være heftig kamp mellem menigheden og verden. Sind vil komme i berøring med sind, grundsætninger med grundsætninger, sandhed med vildfarelse; men i kriserne der hurtigt vil nå deres højdepunkt, som allerede er begyndt, vil erfaringens mennesker gøre deres gudsbestemte arbejde, og passe på sjæle som dem der må aflægge et regnskab.

Dem som bærer dette vildfarelsens budskab, anklager menigheden for at være Babylon, forsømmer deres gudsbestemte arbejde, er i modsætningsforhold til organisering, er i modsætningsforhold til den klare Guds-befaling talt ved Malakias i forbindelse med at bringe al tienden til forrådsammeret i Guds hus, og bilder sig ind at de har et arbejde at gøre ved at advare dem Gud har udvalgt til at fremskynde hans sandheds budskab. Disse arbejdere giver ikke større virkekraft til sagen og Guds rige, men er beskæftiget i et arbejde ligesom det fjenden for al retfærdighed er beskæftiget med. Lad disse mennesker som sætter sig op mod metoderne og midlerne fastsat af Gud til at fremskynde hans arbejde i disse risikoens dage afklæde dem selv fra alle ubibelske betragtninger med hensyn til naturen, styrelse, og Gudsbestemte repræsentanters magt.

Lad alle forstå ordene som jeg nu skriver. Dem som er arbejdere sammen med Gud er kun hans instrumenter, og i dem selv besidder de ingen egentlig nåde eller hellighed. Det er kun når de (54) samarbejder med himmelsk forstand at de får mange resultater. De er kun jordiske kar, forvaltere i hvilken Gud sætter hans sandheds rigdomme. Paulus kan plante, og Apollos vande, men det er Gud alene som giver væksten.

Gud taler gennem hans bestemte repræsentanter, og lader intet menneske, eller menneskeligt forbund, forhåne Guds Ånden ved at afvise at høre budskabet fra Gud, og mennesker lukker sig selv ind i et mørkets kammer. De udelukker deres egne sjæle fra umådelige velsignelser og frarøver Kristus den herlighed som skulle komme til ham, ved at vise respektløshed imod hans udvalgte repræsentanter.

Tag i agt for falske lærere..

Gud er ikke forvirringens ophavsmand, men fredens. Men Satan er en vagtsom, søvnløs fjende, der hele tiden arbejder på menneskelige sind, der søger en jord i hvor han kan så hans rajgræs. Hvis han kan finde nogen som han kan presse ind i hans tjeneste, vil han fremkalde ideer og falske teorier, og gøre dem ivrige i at støtte vildfarelse. Sandheden ikke bare forvandler, men udfører også renselse for dens modtager. Jesus har advaret os om at tage os i agt for falske lærere. Fra begyndelsen af vort arbejde har mennesker stået frem fra tid til anden, talt for teorier som var nye og har overrasket. Hvis dem som påberåber sig at tro sandheden vil gå til dem som har erfaring, vil gå til Guds ord i en modtagelig og ydmyg ånd, og afprøve deres teorier i sandhedens lys og med brødrenes hjælp, som

har været flittige bibelforskere, og samtidig gå i ydmyg bøn til Gud, spurgte: Er dette Guds vej, eller er det en falsk sti hvor Satan vil lede (55) mig? Vil de modtage lys, og vil slippe ud af fuglefængerens net.

Lad alle vore brødre og søstre tage sig i agt for enhver som vil sætte et tidspunkt for Herrens fuldførelse af hans ord med hensyn til hans komme, eller med hensyn til nogen andre løfter han har givet af speciel betydning. »Det tilkommer ikke jer at kende tider eller timer, som Faderen har fastsat af egen magt.« Falske lærere kan vise sig at være meget nidkære for Guds arbejde, og må bruge midler for at bringe deres teorier frem for verden og menigheden; men idet de blander vildfarelse med sandhed, er deres budskab et bedrag, og vil lede sjæle på falske stier. De skal imødekommes og modstilles ikke fordi de er dårlige mennesker, men fordi de er falskhedens lærere og bestræber sig for at sætte falskhed på sandhedens mærke.

Hvor er det synd at mennesker vil gøre sig en sådan ulejlighed at opdage nogle vildfarelsens teorier når der er en hel guldgrube af sandhedens kostelige ædelstene ved hvilket folket kan blive beriget i den mest hellige tro. I stedet for at lære sandhed lader de deres indbildning dvæle på det som er nyt og ukendt, og trækker dem selv ud af harmonien med dem som Gud bruger til at bringe folket op på sandhedens platform. De tilsidesætter alt som har været sagt med hensyn til enighed for indstilling og følelser, og tramper ovenpå Kristi bøn som om enheden, for hvilken han bad, var uvæsentlig, og der var ingen behov for at hans efterfølgere blev ét, endda som han blev ét med Faderen. De går over i en anden tankegang, og, Jehulike, kalder på deres brødre for at følge deres ivrige eksempel for Herren.

Hvis deres tjenesteiver ledte dem til arbejde i de samme spor som deres brødre der arbejder under dagens møje og besvær, hvis de var ligeså (56) ihærdige til at komme over modløshed og hindringer som deres brødre har været, så ligner de dem godt, og Gud ville tage imod dem. Mennesker som starter med at forkynde et underfuldt lys skal dømmes, og alligevel drages de væk fra de repræsentanter som Gud leder. Det var på den måde som Kora, Datan, og Abiram gjorde, og deres handling er optegnet som en advarsel til andre. Vi skal ikke gøre det som de har gjort - anklage og fordømme dem hvorpå Gud har lagt arbejdets byrde.

Dem som har erklæret Syvende-dags Adventist menigheden for at være Babylon, har gjort brug af *Testimonies* for at give deres standpunkt en tilsyneladende støtte; men hvordan kan det være at de ikke giver det som i årevis har været mit budskabs byrde - menighedens enhed? Hvorfor citerer de ikke englenes ord, "Stå sammen, stå sammen, stå sammen"? Hvorfor gentager de ikke påmindelsen og fremfører grundsætningerne, at »i sammenhold er der styrke, i opdeling er der svaghed«? Det er med budskaber som disse at mennesker har startet splittelse i menigheden, og sat os til skamme for sandhedens fjende; og i sådanne budskaber tydelig vist den store bedragers besnærende arbejde, som vil holde menigheden fra at opnå fuldendelse ved enhed. Disse lærere følger gnisterne fra deres egen optænding, bevæger sig efter deres egen uafhængige bedømmelse, og bebyrder sandheden med falske forestillinger og teorier. De afviser rådene fra deres brødre, og påtvinger det på deres egen måde lige til de bliver til hvad Satan vil ønske at de skal være - uligevægtighed i sind.

Jeg advarer mine brødre om at vogte sig mod Satans arbejde i enhver form. Den store modstander til Gud og mennesker jubler i dag fordi han har haft held med at bedrage sjæle, og i at aflede deres midler og evner til onde veje. Deres penge skulle have været (57) brugt til at fremme sandhedens udbringelse, men i stedet for dette er de blevet spenderet til udbringelse af forestillinger der ikke er funderet på sandhed.

Et andet eksempel.

I 1845 en mand ved navn Curtis* gjorde et lignende arbejde i Massachusetts staten. Han gav en falsk lære, og indflettede sætninger og uddrag fra testimonies i sine teorier, og offentliggjorde hans teorier i *Day Star*, og i plakatform. Efter nogle år bar disse frembringelser deres fordærlige frugter, og bragte skændsel over testimonies der, som en helhed, på ingen måde støtter hans arbejde.

Min husbond skrev til ham, og spurgte ham hvad han ville sige med at udgive testimonies sammenfiltret med hans egne ord, til understøttelse af det vi er modstandere af, og anmodede ham om at rette det indtryk som hans arbejde havde givet. Han afviste blankt at gøre sådan, og sagde at hans teorier er sande, og at synerne skulle have bekræftet hans betragtninger, og det at de i virkeligheden understøttede dem, men at jeg havde glemt at skrive om sagerne blev hans teorier gjort tydelige.

Lige siden begyndelsen af arbejdet, har én efter én sat sig op og gjort den slags ting, og jeg har måttet gribe til pennen og have den ulejlighed at modsige disse usandheder. De har offentliggjort disse teorier og har bedraget mange sjæle, men må Gud lede fåret til hans græsgange.

Jeg anmoder dem som påberåber sig at tro sandheden, at vandre i enhed med deres brødre. Prøv ikke at give verden lejlighed til at sige at vi er yderliggående, når vi er uenige, så én lærer en ting og én noget andet. Undgå splid, lad enhver være på vagt, og pas på ikke at blive fundet i kløften for at gøre bruddet, i stedet for at stå ved muren og søge (58) at gøre et brud. Lad alle være forsigtige med ikke at gøre et skrig mod det eneste folk som opfylder den beskrivelse der er givet om levningens folk der holder Guds bud og har troen på Jesus, der ophøjer standarten for retfærdighed i disse sidste dage.

Gud har et særskilt folk, en menighed på jorden, uovertruffen, bedre end andre i deres færdigheder til at lære sandheden, til at forsvare Guds lov. Gud har guddommeligt bestemte repræsentanter - mennesker som han leder, som har båret dagens møje og besvær, som samarbejder med himmelske redskabsførere for at fremme Kristi Rige i vor verden. Lad alle forene sig med disse udvalgte medarbejdere, og til sidst blive fundet blandt dem som har de Helliges udholdenhed, som holder Guds bud, og har troen på Jesus.

Brevet.

følgende er brevet sendt til bror S.*:

"Napier, New Zealand, 23.marts 1893

"Kære bror S.:

Jeg sender dig nogle få linier. Jeg er ikke i harmoni med det standpunkt du har taget, for jeg er blevet vist af Herren at netop sådanne standpunkter vil blive taget af dem som er i vildfarelse. Paulus har givet os advarsler om denne virkning: »Men Ånden siger med klare ord, at i de sidste tider skal nogle falde fra troen, idet de lytter til forførende ånder og dæmoners lærdomme,«

"Min bror, jeg erfarer at du taler for det synspunkt at Syvende dags Adventist menigheden er Babylon, og det at alle som ville frelses må komme ud af hende. Du er ikke det eneste menneske som djævlens har bedraget i dette spørgsmål. I de sidste fyre år, har det ene menneske efter (59) det andet stået op, påberåbt sig at Herren har sendt ham med det samme budskab; men lad mig fortælle dig, som jeg har fortalt dem, at det budskab som du forkynnder er et af de sataniske bedrag udformet til at skabe forvirring i menighederne.

"Min bror, du er bestemt afsporet. Den anden engels budskab var tilegnet Babylon [menighederne] for at kundgøre hendes fald, og kalde folket ud fra hende. Det samme budskab skal forkyndes den anden gang. »Derefter så jeg en anden engel komme ned fra Himmelen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: »Faldet, faldet er Babylon, den store, og den er blevet bolig for dæmoner og tilhold for alskens urene ånder og tilhold for alskens urene og afskyede fugle! Thi af hendes utugts harmes vin har alle folkeslagene drukket, og med hende har jordens konger bedrevet utugt, og jordens købmænd er blevet rige på grund af hendes umådelige yppighed.« Og jeg hørte en anden røst sige fra Himmelen: Drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager. Thi hendes synder har hobet sig op, så de når Himmelen, og Gud har kommet hendes uretfærdighed i hu.«

(60) "Det får mig faktisk til at føle mig bedrøvet at du skulle blive bedraget på nogen måde af

fjendens antydninger; for jeg ved at den teori du taler for ikke er sand. I fremførelsen af de idéer du gør dig, vil du gøre stor skade for dig selv og andre. Prøv ikke at mistyde, og fordreje *Testimonies* til at bevise et sådan vildfarelsens budskab. Mange har passeret over denne grund, og har forvoldt stor ødelæggelse. Som andre har begyndt forkynde de dette budskab fulde af iver, igen og igen, er jeg blevet vist at det ikke er sandt.

"Jeg forstår at du også forkynde at vi ikke skulle betale tiende. Min bror, tag dine sko af dine fødder; for det sted hvorpå du står er hellig grund. Herren har udtalt sig med hensyn til at betale tiende. Han har sagt: »Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskares Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål.« Men mens han udtaler en velsignelse over dem der bringer deres tiende ind, udtaler han en forbandelse over dem som holder den tilbage. Ganske fornylig har jeg fået direkte lys fra Herren omkring dette spørgsmål, at mange Syvende-dags Adventister frarøver Gud tiender og gaver, og det blev tydeligt vist mig at Malakias startede det hele den virkelige var. Hvordan turde noget menneske endda tro i sit hjerte at en antydning om at holde tiende og gaver tilbage er fra Herren? Hvad, min bror, er du gået væk fra stien? Oh, sæt dine fødder tilbage på den lige sti igen.

"Vi er nær enden, men hvis du eller nogen andre mennesker skal forføres af fjenden, og forledes til at sætte en (61) tid for Kristi komme, vil han gøre det samme onde arbejde som har forårsaget ødelæggelsen af sjæle af dem som har gjort det i fortiden.

"Hvis du tager Kristi åg, hvis du løfter hans byrde, vil du se at der er mange som gør det i de samme rækker hvori Guds tjenere arbejder - ved at prædike Kristus og hans korsfæstelse. Men nogen begynder at forkynde et budskab hvor der fastsættes timen, dagen eller året for Kristi tilsynekomst har taget et åg på sig og forkynde et budskab som Herren aldrig har givet ham.

"Gud har en menighed på jorden som er hans udvalgte folk, som overholder hans bud. Dem han leder, er ingen udløbere, er ikke en her og en der, men ét folk. Sandheden er en helliggjort kraft; men menighedens kamplyst er ikke menighedens sejer. Der er rajgræs iblandt hveden. »Vil du da have, at vi skal... samle det fra?« var spørgsmålet fra tjenerne; men Herren svarede, »Nej, for at I ikke, når I samler rajgræsset fra, skal rykke hveden op tillige med det.« Evangeliets net trækker ikke kun gode fisk op, men lige så godt dårlige, og kun Herren ved hvem der er hans.

"Det er vores personlige pligt at vandre ydmygt med Gud. Vi skal ikke søge noget fremmed og nyt budskab. Vi skal ikke tro at Guds udvalgte som prøver at vandre i lyset sættes sammen med Babylon. De faldne sekteriske menigheder er Babylon. Babylon har været opfostret med giftige læresætninger, vildfarelsens vin. Denne vildfarelsens vin er fremstillet af falske læresætninger, såvel som sjælens naturlige udødelighed, ondskabens evige pinsel, nægtelsen af Kristi tidligere eksistens førend hans fødsel i Bethleem, og forsvarer og ophøjer den første dag i ugen over Guds hellige og indvigede dag. Disse og beslægtede fejltagelser er overdraget (62) til verden af de forskellige menigheder, og således går skrifterne i opfyldelse der siger, »Thi af hendes utugts harmes vin har alle folkeslagene drukket«. Det er en harme som er opstået ved falske læresætninger, og når konger og præsidenter drikker denne utugts harmes vin, bliver de oprørt med vrede mod dem som ikke vil i harmoni med disse falske og sataniske kætteri der ophøjer den falske sabbat, og leder mennesker til at trampe Guds bønsskrift under fode.

"Faldne engle i forbund med onde mennesker er på jorden. I denne antikristelige tidsalder vil den vise sig som den sande Kristus, og da vil Guds lov blive gjort helt ugyldig i vor verdens nationer. Oprør mod Guds lov vil blive fuldmøden. Men den egentlige leder i hele dette oprør er Satan klædt som en lysets engel. Mennesker vil blive bedraget og vil ophøje ham i Guds sted, og forgude ham. Men almagt vil lægge sig imellem, og for de frafaldne kirker der forener sig i ophøjelsen af Satan, vil dommen gå foran, »derfor skal hendes plager komme på én og samme dag: død og sorg og sult, og hun skal opbrændes med ild. Thi stærk er Herren, vor Gud, som har dømt hende.«

til videre studium: *Det er et Godt Land -norsk-* side 210, 211, (*Early Writings*, side 278, 279); *Vejledning for menigheden* bd 1 side 363-364, bd 2 side 14-16, (*Testimones* vol 4 side 13, vol 5 side 103-105), *Testimonies* vol 5 side 81-84, 202-203; *Selected Messages*, bd 2 side 52-71, 396-397.

Bestanddelene i forkyndelsen skal ikke alene overbringe informationer, ikke kun for at overbevise forstanden. Forkyndelsen af ordet skulle appellere til fornuften, og skulle bibringe kundskaber, men den skulle gøre mere end det. Prædikantens ord skulle nå tilhørernes hjerter. - *Review and Herald*, 22. December 1904.

(63) NØJAGTIGE ALVORLIGE ADVARSLER afsnit 2

Fare for afvist sandhed..

Cooranbong, Australien, 30.maj 1896

Kære bror ____:

Jeg er tilbage fra vores bedetid. Forbønnens ånd kom over mig, og jeg var ude i den mest indtrængende bøn for sjæle i Battle Creek. Jeg kender deres fare. Den Hellige Ånd har på en særlig måde rørt mig til at sende mine forbønner op til deres bedste.

Gud er ikke ophavet til noget som helst syndigt. Ingen bør være bange for at stå alene hvis opfyldelsen af pligter kræver det. Hvis vi er enestående i at undgå synd, da er vores enestående bare forskellen mellem renhed og urenhed, retfærdighed og uretfærdighed. Fordi flertallet foretrækker overtrædelsestien, skal vi vælge det samme? Vi er tydeligt blevet fortalt ved inspiration, »Du må ikke følge mængden i, hvad der er ondt,« Vores standpunkt skal tages klart, »Men jeg og mit hus, vil tjene Herren!«

»I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, ordet var Gud. Dette var i begyndelsen hos Gud. Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er. I det var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det.« »Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.« Ville da enhver hvis (64) navn var skrevet i menighedsbøgerne kunne udtale disse ord fra hjertet. Menighedsmedlemmerne mangler at vide, af erfaring hvad, Helligånden vil gøre for dem. Den vil velsigne modtageren, og gøre en velsignelse for ham. Det er trist at alle sjæle ikke beder for Åndens livsvigtige pusterum, for vi vil simpelt hen dø hvis den ikke puster på os.

Vi skal bede for åndens bibringelse som et hjælpemiddel til synds-syge sjæle. Menigheden mangler at blive forvandlet, og hvorfor skulle vi ikke kaste os selv ned ved nådens trone, som menighedens repræsentanter, og fra et brudt hjerte og en angerfuld ånd gør indtrængende forbøn om at Helligånden skal blive udgydt over os fra det høje. Lad os bede om at når den allernådigst bliver overdraget til vore kolde hjerter må blive modtaget, og at vi må have skarpsindighed til at forstå at det er fra Gud, og modtage den med glæde. Nogle behandler Ånden som en uvelkommen gæst, og afslår at tage imod de rige gaver, afviser at anerkende den, forlader den, og dømmer Helligånden som fanatisme.*

Når Helligånden arbejder med menneskelige repræsentanter, spørger den os ikke om på hvilken måde den skal virke. Ofte viser den sig på uventede måder. Kristus kom ikke som Jøderne ventede. Han kom ikke på en måde så han forherligede dem som en nation. Hans forløber kom for at berede vejen for ham ved at opfordre folk til at angre deres synder, og forvandle sig, og blive døbt. Kristi budskab var, »Guds rige er kommet nær; omvend jer og tro på evangeliet!« Jøderne afviste at tage imod Kristus, fordi han kom ikke i overensstemmelse med deres forventninger. Det begrænsede menneskes forestillinger holdes som ufejlbarlige, fordi de får erfaring med alderen.

Det er den fare menigheden nu er udsat for - at begrænsede menneskers påfund skal diktere (65) den nøjagtige måde for hvordan Helligånden skal komme. Alligevel ville de ikke være interesseret i at anerkende den, nogle har allerede afvist den. Og derfor kommer Ånden, ikke for at rose mennesker eller bygge deres fejlagtige teorier op, men for at irettesætte den syndige verden, og for retfærdighed, og for dom, derfor vender mange den ryggen. De er ikke villige til at lide afsavn fra deres egne selv-retfærdigheds klæder. De er ikke villige til at skifte deres egen retfærdighed, som er uretfærdighed, til Kristi retfærdighed, som er ren, uforfalsket sandhed. Den Hellige Ånd smigrer intet menneske, den arbejder heller ikke efter noget menneskes opfindelser. Begrænsede, syndefulde mennesker kan ikke arbejde med Helligånden. Når den skal komme som en irettesætter, gennem en menneskelig medarbejder hvem Gud har udvalgt, er det menneskets plads at høre og lyde dens stemme.

Den Hellige Ånds åbenlyse arbejde..

Lige før han forlod dem, gav Kristus hans disciple dette løfte, »Men når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende.« »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« Mens disse ord var over hans læber, hævede han sig, en sky af engle tog imod ham, og ledsagede ham til Guds by. Disciplene vendte tilbage til Jerusalem, vidste nu med en sikkerhed at Jesus var Guds Søn. Deres tro var klar, og de ventede, beredte dem selv ved bøn og ved ydmygelse af deres hjerter (66) overfor Gud, indtil Helligåndens dåb kom.

»Da pinsedagen var kommet, var de alle samlede med hverandre. Da lød der med ét fra Himmelen en susen som et vældigt åndepust, og den fyldte hele huset, hvor de sad. Og der viste sig for dem tunger som ild, og de fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem. Og de blev alle fyldt med Helligånd, og de begyndte at tale i andre tungemål, efter hvad Ånden indgav dem at forkynde.« I denne forsamling var der spottere, som ikke genkendte Helligåndens arbejde, og de sagde, »De er fulde af sød vin.

Da trådte Peter frem sammen med de elleve, opløftede sin røst og talte til dem: »Jødiske mænd og alle I, som bor i Jerusalem! Det skal I vide, og mærk jer mine ord: Disse mænd er ikke berusede, sådan som I mener; det er jo kun den tredje time på dagen. Nej, her opfyldes det, der er talt ved profeten Joel.« Læs historien. Herren arbejdede på sin egen måde; men har der været en sådan åbenbarelse blandt os, ved hvem verdens afslutninger vil komme, ville ikke nogle have spottet, som ved denne lejlighed? Dem som ikke kom under Helligåndens indflydelse vidste det ikke. Overfor denne gruppe var disciplene ligesom fordrukne mennesker.

Korsets vidnesbyrd..

Efter Helligåndens udgydelse, klædt med den guddommelige fulde udrustning, gik de foran som vidner, for at fortælle krybbens og korsets vidunderlige historie. De var beskedne mennesker, men de gik foran med sandheden. Efter deres Herres død var de et hjælpeløst, skuffet, modløst selskab - som får uden hyrde; men nu går de foran som vidner (67) for sandheden, ikke med våben men med ordet og Guds Ånd, til at sejre over al modstand.

Deres Frelser har været forkastet og fordømt, og naglet til det vanærene kors. De jødiske præster og myndigheder har erklæret, i foragt, »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Han er jo Israels konge! Lad ham nu stige ned af korset, så vil vi tro på ham.« Men dette kors, dette skammens og torturens instrument, bragte håb og frelse til verden. De troende samles; deres håbløshed og bevidste hjælpeløshed har løftet dem. De er omformet i karakter, og forenede i Kristi kærligheds bånd. Helt igennem uden rigdom, ved at verden regner dem for slet og ret uvidende fiskere, er de, ved Helligånden, gjort til vidner for Kristus. Uden jordisk ære eller anerkendelse, er de troens helte. Fra deres læber kommer der ord af guddommelig veltalenhed og kraft der rystede

verden.

Det tredje, fjerde, og femte kapitel i Apostlenes Gerninger giver et overblik over deres vidnesbyrd. Dem som har forkastet og korsfæstet Frelseren forventer at finde hans disciple gjort modløse, modfaldne, og klar til at fornægte deres Herre. Med forbløffelse hører de det klare, frimodige vidnesbyrd givet under den Hellige Ånds kraft. Disciplenes ord og arbejde står for deres lærers ord og arbejde; og alle som hørte dem sige: De har lært af Jesus, de taler som han talte. »Og med stor kraft aflagde apostlene vidnesbyrdet om Herren Jesu opstandelse, og alle havde de stor yndest hos folket.«

De øverste præster og myndigheder anså sig selv for kvalificerede til at afgøre hvad disciplene skulle gøre og lære. Som de gik frem prædikede de Jesus, overalt gjorde menneskerne som arbejdede ved Helligånden (68) mange ting som jøderne ikke bifaldt. Det var farligt at rabbinernes begreber og læresætninger ville blive bragt i dårligt ry. Apostlene skabte en forunderlig spænding. Folket bragte deres syge, og dem som var plaget af urene ånder, ud på gaderne; trængsel samlede sig omkring dem, og dem som var blevet helbredte udråbte lovprisninger til Gud og forherligede Jesu navn, lige netop ham som jøderne havde fordømt, foragtet, spyttet på, kronet med torne, og ladet pisket og korsfæstet. Denne Jesus var hævet over præsterne og myndighederne. Apostlene fik endda fortalt at han var stået op fra døden. De jødiske myndigheder besluttede at dette arbejde måtte og skulle stoppes, for det beviste at de var skyldige i Kristi blod. De så at forvandlinger til troen blev mangedoblet. »Og der føjedes stadig flere til, som troede på Herren, hele skarer både af mænd og kvinder.«

Tilfangetagelse og fængsling af apostlene..

»Da trådte ypperstepræsten frem tillige med alle dem, som holdt med ham, nemlig saddukæernes parti,« som holdt på at der ikke vil blive nogen opstandelse efter døden. Påstandene apostlene gjorde om at de havde set Jesus efter hans opstandelse, og at han er opfaret til himlen, overtrådte de mest fundamentale hovedsætninger i den saddukæiske lære. Det var ikke tilladt. Præsterne og myndighederne blev fyldt med harme, og lagde deres hånd på apostlene, og smed dem i det tarvelige fængsel. Disciplene blev ikke skræmt eller nedslået. Kristi ord fra hans sidste belæringer til dem kom i hu: »Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare (69) mig for ham.« »Når Talsmanden kommer, som jeg skal sende jer fra Faderen, sandhedens Ånd, som udgår fra Faderen, så skal han vidne om mig; men også I skal være vidner; thi I har været med mig fra begyndelsen. Dette har jeg talt til jer, for at I ikke skal forarges. De skal udelukke jer af synagogerne, ja, den tid skal komme, da enhver, som slår jer ihjel, skal mene, at han derved dyrker Gud. Og det skal de gøre, fordi de hverken kender Faderen eller mig. Men dette har jeg talt til jer, for at I, når den tid kommer, skal mindes, at jeg har sagt jer det.«

Prædiker modsat de anerkendte læresætninger..

»Men en Herrens engel åbnede fængselets døre om natten og førte dem ud og sagde: Gå hen og tråd frem i helligdommen og tal til folket alle livets ord!« Vi ser her at mennesker med anseelse ikke altid er lydige, endda når de erklærer at være bibellærere. Der er mange i dag som føler sig opbragte og forurettede over at en hvilken som helst kan hæve sin stemme og give tanker til kende som afviger fra deres egne men henblik på at markere religiøs tro. Har de ikke længe forsvaret deres forestillinger som sandhed? Således sluttede præsterne og rabbinerne i de apostolske dage: Med hvilke midler har disse mænd som er ulærde, nogle af dem er bare fiskere, som giver deres synspunkter i modsætning til de doktriner som de lærte præster og myndigheder lærer folket? De har ingen ret til at blande sig i de fundamentale grundsætninger i vores tro.

Men vi ser at himlens Gud nogle gange hverver mennesker til at forkynde det som er i modsætning til den anerkendte lære. Fordi dem som (70) nu engang er sandhedens forvaltere blev utro mod deres indviede hverv, vælger Herren andre som vil modtage de klare stråler fra retfærdighedens sol, og vil

forsvare sandheder der ikke er i overensstemmelse med de religiøse lederes forestillinger. Og da vil disse ledere, i deres sinds blindhed, herske fuldstændigt over det som formodes at være retfærdig harme mod dem der har sat de højt ærede fabler til side. De handler som mennesker der har mistet deres fornuft. De overvejer ikke muligheden for om det er dem selv der ikke har forstået ordet rigtigt. De vil ikke åbne deres øjne for at erkende det faktum at de har mistydnet og misbrugt skrifterne, og bygget falske teorier op, og kalde dem fundamentale troens læresætninger.

Men Helligånden vil, fra tid til anden, åbenbare sandheden gennem dens egne udvalgte repræsentanter; og intet menneske, end ikke en præst eller myndighedsperson, har retten til at sige, Du skal ikke offentliggøre dine synspunkter, fordi JEG tror dem ikke. Dette vidunderlige JEG må forsøges at nedlægges ved Helligåndens lære. Mennesker må for en tid prøve at kvæle det og dræbe det; men det vil ikke gøre fejltagelserne sande, eller sandheden fejlagtig. Det opfindsomme menneskesind har fremmet teoretiske synspunkter i forskellige linier, og når Helligånden sender lys til at skinne ind i det menneskelige sind, respekterer den ikke enhver pointe fra menneskets anvendelse af ordet. Gud indskyder hans tjenere til at tale sandheden uanset hvad mennesker tager for givet som sandhed.

Nutidens farer.

Selv Syvende dags Adventister er i fare for at lukke deres øjne for sandheden som den er i Jesus, fordi den dementerer noget som de har taget for givet som sandhed (71) men som Helligånden lærer ikke er sandhed. Lad alle være meget beskedne, og søg meget alvorligt at sætte selvet ud af dette spørgsmål, og ophøje Jesus. I de fleste religiøse stridigheder er problemernes rod at selvet stræber efter overlegenheden. Over hvad? Over ting som ikke frem for alt er livsnødvendige, og som betragtes sådan kun fordi mennesker har givet dem en sådan vigtighed. (se Matthæus 12,31-37; Markus 14,56; Lukas 5,21; Matthæus 9,3)

Men lad os følge menneskernes historie hvor de jødiske præsters og myndigheders tænkegang var så farlig, fordi de bragte en ny og fremmed lære på næsten ethvert teologisk punkt. Befalingen som blev givet ved Helligånden, »Gå hen og træng frem i helligdommen og tal til folket alle livets ord!« blev adlydt af apostlene; de gik »tidligt om morgnen ind i helligdommen og lærte. Imidlertid kom ypperstepræsten og de, som holdt med ham, og de sammenkaldte rådet, alle Israels børns ældste, og sendte bud til fængslet, at apostlene skulle føres frem. Men da tjenerne kom derhen, fandt de dem ikke i fængslet; og de vendte tilbage og meldte det, idet de sagde: Fængslet fandt vi forsvarligt låst, og vagten stod ved dørene; men da vi lukkede op, fandt vi ingen derinde. Da anføreren for tempelvagten og ypperstepræsterne hørte disse ord, vidste de ikke, hvad de skulle tænke om dem, eller hvad dette skulle blive til. Da kom der en og meldte: Se, de mænd, som I satte i fængsel, står i helligdommen og lærer folket. Så gik anføreren sammen med tjenerne hen og hentede dem, dog ikke med magt; thi de var bange for, at de skulle blive stenet af folket.« Hvis præsterne og myndighederne havde turet handle mod apostlene ud efter deres egne følelser, ville der have stået noget andet; for Guds (72) engel var en vogter ved den lejlighed, for at lovprise hans navn hvis nogen voldshandling blev forøvet mod hans tjenere.

Apostlenes svar.

»Og da de havde hentet dem, førte de dem frem for rådet. Og ypperstepræsten førte dem frem og sagde: Vi har jo udtrykkelig forbudt jer at lære i dette navn, og se, nu har I fyldt Jerusalem med jeres lære og vil bringe dette menneskes blod over os!« (se Matthæus 23, 34- 35) »Da svarede Peter og de andre apostle og sagde: Man bør adlyde Gud mere end mennesker. Vore fædres Gud har opvakt Jesus, som I tog af dage ved at hænge ham på et træ. Ham har Gud med sin højre hånd ophøjet til fører og frelser for at give Israel omvendelse og syndernes forladelse. Og vidner om disse ting er vi og Helligånden, som Gud har givet dem, der adlyder ham. Men da de hørte dette, blev de rasende og ville slå dem ihjel.«

Da rørte den Hellige Ånd ved Gamaliel, en farisæer, »en lovlærer, som var højt agtet af hele folket.«

Hans anvisning var, »hold jer fra disse mennesker og lad dem være, thi hvis dette forehavende eller dette værk er af mennesker, falder det fra hinanden; men er det fra Gud, kan I ikke fælde dem. Vort jer, at det ikke skal vise sig, at I kæmper mod Gud! De fulgte hans råd.«

Fordom til dem i myndighederne..

Deres sind beherskes stadig så meget af Satans egenskaber at, trods de vidunderlige mirakler som er blevet udført ved helbredelse af syge og ved løsladelse af Guds tjenere fra fængsel, var præsterne og myndighederne så fyldt med fordomme og had at de knap kunne beherske sig. (73) »De kaldte apostlene ind, lod dem piske og forbød dem at tale i Jesu navn og løslod dem. Så gik de bort fra rådets åsyn, glade over, at de var agtet værdige til at vanæres for navnets skyld. Og de holdt ikke op med hver dag at lære i helligdommen og i hjemmene og at forkynde evangeliet om, at Jesus er Kristus.«

Gudsillustreret barmhjertighed..

Vi kan se hvilket bevis der var givet til præsterne og myndighederne, og hvor sikkert de modsatte sig Guds Ånd. Dem som påberåbte sig en bedre visdom og fromhed må gøre de meste forfærdelige og (og for dem selv) skæbnesvangre misforståelser hvis de lader deres sind forme til en anden kraft, og tilstræber en kurs der går imod Helligånden. Herren Jesus, fremvist ved Helligånden, var i nærværelse af den forsamling, men de opdagede ham ikke. For et øjeblik havde de følt Åndens overbevisning, at Jesus var Guds Søn; men de kvalte overbevisningen, og blev mere blinde og hærdede end før. Endda efter de havde korsfæstet Frelseren, sendte Gud i hans barmhjertighed dem et ekstra bevis ved arbejdet udført gennem apostlene. Han gav dem et nyt kald til omvendelse, endda ved de frygtelige beskyldninger, fremført imod dem af apostlene, at de havde dræbt livets fyrste.

Det var ikke alene synden der lagde Guds Søn i døden der afskar dem fra frelse, men deres ihærdighed for at forkaste lyset og Helligåndens overbevisning. Ånden der arbejder i ulydighedens børn arbejdede i dem, leder dem til at mishandle de mennesker i hvem Gud har givet et vidnesbyrd til dem. Oprørets ondskab vendte tilbage, og blev (74) forstærket i enhver modgående handling mod Guds tjenere og budskabet han har givet dem at forkynde.

Sandhedens modstandskraft..

Enhver handling med modstand gør det svære at give. Foreløbig følte folkets ledere, præsterne og myndighederne det dem pålagt at forsvare den kurs de havde lagt. De måtte vise at de havde ret. Har man engageret sig i modsætning til Kristus, vil enhver ny handling der strider imod ham, blive en ekstra opmuntring til at fortsætte ad den samme sti. Følgerne af deres tidligere modsatte karriere er som værdifulde rigdomme der bliver skinsygt bevogtet. Og hadet og ondskaben der inspirer disse handlinger har samlet sig mod apostlene.

Guds Ånd åbenbarer sin nærværelse overfor dem som, uden hensyn til menneskers frygt eller gunst, tager parti for sandheden som er blevet betroet til dem. Under tilkendegivelse af den Hellige Ånds kraft, så jøderne deres skyld ved afvisning af beviset Gud havde sendt; men de ville ikke opgive deres onde modstand. Deres stædighed blev mere og mere bestemt, og arbejdede på deres sjæls undergang. Det var ikke det at de ikke kunne opgive, for de kunne, men ville endnu ikke. Det var ikke alene det at de har været skyldige, og fortjener vrede, men det at de bevæbner dem selv med Satans egenskaber, og fortsætter sikkert på at være i modsætning til Gud. Hver dag, i deres afslag til anger, tager de deres oprør op på ny. De forbereder sig på at høste det de havde sået. Guds vrede er ikke erklæret mod mennesker kun på grund af synderne de har begået, men for at vælge at fortsætte en tilstand i modstand, og, selv om de har lys og kundskab, (75) gentager de deres synder fra fortiden. Hvis de ville underkaste sig, vil de blive undskyldt; men de er fast besluttet på ikke at opgive. De trodser Gud ved deres stædighed. Disse sjæle har givet dem selv til Satan, og han kontroller dem alt efter hans vilje.

Hvordan var det med de oprørske indbyggere i den antediluvianske verden (før syndfloden)? Efter

forkastelse af Noas budskab, styrtede de ned i synd med større løssluppenhed end nogen sinde før, og fordoblede afskyeligheden af deres fordærvede metoder. Dem som afviser at forny sig ved at tage imod Kristus finder intet reformererede i synd; deres sind er indrettet til at bære deres oprørske ånd, og de er ikke, og de vil aldrig blive, tvunget til underkastelse. Dommen som Gud har bragt over den antediluvianske verden erklærer den uhelbredelig. Ved Sodomas ødelæggelse påberåbte indbyggerne i det skønneste land i verden sig uforbederlighed i synd. Ilden og svovlet fra himlen fortærede alt undtagen Lot, hans hustru, og to døtre. Hustruen, så tilbage i ligegyldighed på Guds befaling, og blev en saltstøtte.

Hvor Gud dog bar over med den jødiske nation når de knurrede og oprørske, brød sabbatten, og alle andre lovforskrifter! Han har gentagne gange erklæret dem værre end hedningerne. Hvert slægtled overgår den foregående i skyld. Herren tillod dem at komme i fangenskab, men efter deres befrielse blev hans betingelser glemt. Alt hvad han befalede det folk at holde helligt var forvrænget eller fordærvet ved oprørske menneskers påfund. Kristus sagde til dem i sin tid, »Har ikke Moses givet jer loven? og ingen af jer holder loven.« Og disse var mennesker som satte dem selv op som dommere og censorer (76) over dem som den Hellige Ånd rørte for at bekendtgøre Guds ord til folket. (se Johannes 7, 19-23, 27-28; Lukas 11, 37-52)

Helligånden er forladt uden skam..

Læs disse skriftsteder for folk. Læs omhyggeligt, højtideligt, og Helligånden vil være ved din side for at indprente de sind som du læser for. Men gør ikke fejl ved at læse af dit hjertes oprigtighed. Hvis Gud nogen sinde har talt ved mig, vil disse skriftsteder sige rigtigt meget til dem som skal høre dem.

Begrænsede mennesker burde vogte sig for at forsøge at styre deres medmennesker, og tage det sted som er tilegnet Helligånden. Lad intet menneske føle at det er deres forret at give verden hvad de formoder er sandhed, og afvis at noget skulle være givet der er modsat deres tanker. Det er ikke deres arbejde. Mange ting som vil vise sig klart som sandhed vil ikke blive modtaget af dem som tror at deres egne fortolkninger af skriften altid er rigtig. De største forandringer er gjort af tanker som er accepteret uden videre. Disse mennesker vidner om fejlagtighed på mange måder; de arbejder på principper som Guds ord fordømmer. Det som får mig til at føle noget meget dybt for min tilværelse, og får mig til at vide at deres arbejde ikke er Guds arbejde, er det at de tror at de har myndighed til at herske over deres medmennesker. Herren har ikke givet dem mere ret til at herske over andre end han har givet andre til at herske over dem. Dem som påtager sig kontrollen over deres medmennesker tager et arbejde i deres begrænsede hænder som påhviler Gud alene.

De mennesker der burde holde ånden i live men gjorde virvar i Minneapolis* er en krænkelse mod Gud. Hele himlen er opbragt i ånden over at der i årevis har været afsløringer på vores forlags virksomhed i Battle Creek.* Uretfærdighed (77) praktiseres som Gud ikke vil finde sig i. Han vil aflægge disse ting et besøg. En stemme som er blevet hørt gør opmærksom på fejlene og, i Herrens navn, bedene for en afgjort forandring. Men hvem har fulgt den fortolkning der er givet? Hvem har ydmyget deres hjerter til at sætte fra dem ethvert levn fra deres onde, tyngende ånd? Jeg er blevet stærkt bebyrdet til at fremlægge disse sager for folket, som de er. Jeg ved at de vil kikke på dem. Jeg ved at dem som fortolker denne sag vil blive domfældt.

til videre studium: *Evangeliets Tjenere -norsk-* side 222- 235, (*Gospel Workers*, side 297- 315); *Vejledning for menigheden* bd 2 side 258- 261, (*Testimonies* vol 5 side 706- 709); *Selected Messages*, bd 1 side 155- 208.

Et nøjagtigt budskab..

Hobart, Tasmanien, 1.maj 1895

Mange har udlevet deres adventtro..

På grund af den megen uretfærdighed, vil manges kærlighed blive kold. Der er mange der har udlevet deres adventtro. De lever for verden, og når de siger i deres hjerter, som de ønsker det skal være, "Min Herre udskyder hans komme," slår de deres medtjenere. De gør dette af den samme årsag som Kain dræbte Abel. Abel var besluttet på at dyrke Gud efter de foreskrifter Gud havde givet. Det misfornøjede Kain. Han troede at hans egne planer var bedst, og at Herren ville komme på hans vilkår. Kain indrømmede ikke ved hans ofring sin afhængighed til Kristus. Han troede at hans far Adam havde været behandlet skånselsløst i da han blev udvist fra eden. Tanken at synd nogen sinde kom i sindet, og ofringen af det slagtede Lams blod, som en fuldstændig bekendelse, afhænger af en kraft uden for ham selv, var en stor pinsel for Kain. (78) Som den ældste, troede han at Abel skulle følge hans eksempel. Når Abels offer blev modtaget af Gud, og den hellige ild fortærede ofringen, var Kains anger overordentlig stor. Herren nedlod sig til at forklare ham sagerne; men han ville ikke forsones med Gud, og han hadede Abel fordi Gud viste ham gunst. Han blev så vred at han ihjelslog sin broder.

Herren har en kamp med alle mennesker som ved deres utro og tvivl har sagt at han udskyder sit komme, og som har tilføjet deres medtjenere nederlag, og spiser og drikker med (arbejder fra næsten det samme princip som) de fordrukne; de er fordrukne, men ikke med vin; de vakler, men ikke af stærk drik. Satan styrer deres fornuft, og de ved ikke hvad fejl de begår.

Resultatet af adskillelse fra Gud.

Ligeså snart at et menneske adskilles fra Gud således at hans hjerte ikke er underlagt Helligåndens kraft, vil Satans egenskaber blive åbenbaret, og han vil begynde at undertrykke sine medmennesker. En påvirkning udgår fra ham som er i modsætning til sandhed og ret og retfærdighed. Denne tilbøjelighed er vist på vore institutioner, ikke kun arbejdernes forhold til hinanden, men i den ene institutions åbenbare lyst til at kontrollere alle andre.* Mennesker som er betroet med tunge ansvar, men som ikke lever i forbindelse med Gud, har vist og viser foragt for hans Hellige Ånd. De føjer for det meste den samme ånd som Kora, Datan, og Abiram gjorde, og som jøderne på Kristi dage gjorde. (se Matthæus 12, 22-29, 31-37) Advarsler er kommet igen og igen fra Gud til disse mennesker, men de har slået dem til side og forsøgt på den samme fremgangsmåde.

(79) Læs Kristi ord i Matthæus 23, 23: »Ve jer, I skriftkloge og farisæere, I hyklere! thi I giver tiende af mynte og dild og kommen og har forsømt det i loven, der har større vægt: ret og barmhjertighed og troskab. Det ene bud burde I gøre og ikke forsømme det andet.« Disse anklager er givet som en advarsel til alle dem der udvortes ser »retfærdige ud for mennesker; men indvortes er« »fulde af hykleri og lovløshed.« De siger, Vi er overgivet til at gøre alle disse ting. De siger også, »Havde vi levet i vore fædres tid, så ville vi ikke have været medskyldige med dem i profeternes blod. Altså« sagde Jesus »giver I jer selv det vidnesbyrd, at I er børn af profeternes mordere.« Hvilke lektier er der her; hvor frygteligt og beslutsomt! Jesus sagde, »Derfor: se, jeg sender til jer profeter og vise og skriftkloge; nogle af dem vil I dræbe og korsfæste, og nogle af dem vil I piske i jeres synagoger og jage fra by til by.« Denne profeti blev bogstaveligt fuldført af jøderne ved deres behandling af Kristus og af budbringerne som Gud sendte dem. Vil mennesker i disse sidste dage følge deres eksempel hvem Kristus fordømte?

Disse forfærdelige påstande har de endnu ikke lagt helt fra sig; men hvis Gud sparede deres liv, og de gav næring til den samme ånd som kendetegnede deres kurs både før og efter Minneapolis mødet,* vil de fuldføre deres gerninger helt som Kristus fordømte da han var her på jorden.

De sidste dages farer er over os. *Satan tager styringen over ethvert sind der ikke afgjort er under Guds ånds styring.* Nogle har opdyrket had mod de mennesker som Gud har hvervet til at bringe et særligt budskab til verden. De (80) begyndte dette sataniske arbejde i Minneapolis. Bagefter, da de så og følte Helligåndens tilkendegivelse bekræftet at budskabet var fra Gud, hadede de det mere, fordi det var et vidnesbyrd mod dem. De ville ikke ydmyge deres hjerter til anger, og give Gud ære, og forsvare retten. De gik i deres egen ånd, fyldt med misundelse, jalousi, og onde mistanker, som jøderne havde. De åbnede deres hjerter til Guds og menneskets fjende. Endnu har disse mennesker

kunnet beholde tillidsposter, og har kunnet forme arbejdet efter dem selv, så langt de kunne...

Formaning til omvendelse..

De som nu er de første, som har været utro i Guds sag, vil snart være de sidste, medmindre de angrer. Medmindre de falder på klippen og brydes, og bliver født påny, vil den ånd som har været omkring dem, fortsat være om dem. Barmhjertighedens søde stemme vil ikke blive genkendt af dem. Bibel religion, i det private og i det offentlige, er med dem som en ting fra fortiden. De har nidkært protesteret kraftigt mod begejstring og fanatisme. Tro der kalder Gud til at lindre menneskelig lidelse, Tro som Gud har pålagt hans folk at udøve, kaldes for fanatisme. Men hvis der er noget på jorden som skulle inspirere mennesker med helliggjort tjenstiver, er det sandheden som den er i Jesus. Det er det kæmpestore indløsnings arbejde. Det er Kristus, der har givet retfærdighed, og helliggørelse, og indløsning til os.

Herren har ofte gjort det klart i hans forsyn, at intet uden den åbenbarede sandhed, Guds ord, kan kræve mennesket tilbage fra synd eller tage ham fra overtrædelse. Det ord som åbenbarer syndens skyld har en (81) kraft over det menneskelige hjerte til at gøre mennesker ret og således holde ham oppe. Herren har sagt at hans ord skal studeres og adlydes; det skal bringes ind i det praktiske liv; dette ord er så urokkeligt som Guds karakter - den samme i går, i dag, og for evigt.

Den sande inspiration til begejstring..

Hvis der er noget i vores verden som skulle inspirere til begejstring, er det Golgathas kors. »Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn; og vi er det. Derfor kender verden ikke os, fordi den ikke har kendt ham.« »Thi således elskede Gud verden, at han gav sin søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Kristus skal modtages, tro på ham, og ophøjes. Det skal være samtalens tema - Kristi dyrebarehed.

Sandhed kronet i hjertet..

Der er på Battle Creek en klasse der har sandheden plantet i hjertet. Det er for dem Guds kraft til frelse. Men hvis ikke sandheden er kronet i hjertet, og en gennemgribende overgang tager plads fra mørke til lys, er dem som har særlige ansvar mørkets embedsmænd, blinde ledere for blinde. »De er vandløse skyer, som drives forbi af vinden; de er træer i senhøst, dog uden frugt, to gange døde, oprykkede med rode.« Gud behøver at enhver sjæl der nævner hans navn skal have sandheden kronet i hjertet. Tiden vi lever i kræver det. Evigheden kræver det. Ægte religion kræver det.

(82) Verdslig underholdning..

Fornøjelsens selskaber..

Selvom der har været så megen frygt for uro og spændinger i Guds tjeneste, har der på en anden linie vist sig en begejstring hvor mange lader til at være rigtig godt med. Jeg hentyder til fornøjelses selskaberne som har været holdt blandt vore folk. Disse ting har taget meget af tiden og opmærksomheden fra folk der erklærer sig at være Kristi tjenere; men går disse forsamlinger imod hans navns ære? Selskaber for social samvær kan gøres til nytte og belæring af højste grad, da dem der samles har Guds kærlighed glødene i deres hjerter, når de mødes for at udveksle tanker om Guds ord, eller at overveje måder til at fremme hans arbejde, og gøre godt for deres medmennesker. Når intet er sagt eller gjort for at bedrøve Guds Helligånd, men den er anset som en velkommen gæst, da er Gud æret, og dem som samles vil blive opfrisket og styrket. »Da talte de, som frygter Herren, med hverandre. Og Herren lyttede og hørte efter, og en bog blev skrevet for hans åsyn, for at de kunne ihukommes, som frygter Herren og slår lid til hans navn. Den dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit eje, siger Hærskarers Herre, og jeg vil handle nænsomt med dem.«

Men der har været en social samlings-klasse på Battle Creek af en helt anderledes karakter, fornøjelses selskaber der har været en vanære for vore institutioner og for menigheden. De støtter

brugen af prægtige klæder, prægtigt udseende, selv- tilfredsstillelse, løssluppenhed, og letsindighed. Satan (83) er efterlignet som en hædret gæst, og han tager dem i besiddelse der kommer i disse forsamlinger. Et syn af et sådant selskab blev vist mig, hvor de var samlet som erklærer at tro sandheden. En sad ved et musikinstrument, og de sange der blev spredt ud fik vagtenglene til at græde. Der var munterhed, der var rå latter, der var overflod af begejstring, og en slags inspiration; men glæden var sådan at kun Satan var i stand til at skabe den. Det er en begejstring og en forblindelse af en art hvor alle der elsker Gud vil blive til skamme. Det bereder deltagerne til uheldig tanke og handling. Jeg har grund til at tro at nogle der har været engageret på dette sted vil inderligt angre denne skammelige fremførelse.

Virkningen af sådanne sammenkomster.

Mange af sådanne sammenkomster er blevet vist mig. Jeg har set festligheden, klædernes iøjnfaldenhed, personlig prydelse. Alle ønsker at blive anset for at være glimrende, og bringe dem selv op til løssluppen munterhed, fjollet spøg, billighed, grov smiger, og larmene latter. Øjnene funkler, kinderne rødmer, samvittigheden sover. Ved at spise og drikke og gifte sig, gør de deres bedste for at glemme Gud. Fornøjelsens stedet er deres paradys. Hele himlen ser på, ser og hører alt.

Cyklesport.

Nu til et andet sted. På bygaderne er en forsamling samlet om et cykle væddeløb.* I dette selskab er der også dem der bekender sig til at kende Gud og Jesus Kristus hvem han havde sendt. Men dem som ser på det spændende væddeløb - vil de tro at dem der stiller sig til skue, at de er Kristi efterfølgere? Hvem ville antage at nogen i det selskab følte deres behov for (84) Kristus? Hvem ville tro at de har erkendt værdien af deres tid og deres fysiske kraft som en gave fra Gud, for at blive sikret til hans tjeneste? Hvem tænker på faren for ulykke, eller den død der måske er resultatet af deres vilde jagt? Hvem har bedt for Jesu nærværelse, og beskyttelsen fra de tjenene engle? Er Gud forherliget ved disse opvisninger? Satan spiller livets spil for disse sjæle, og han er veltilfreds med det som han ser og hører.

En vanhelligelse af religion.

De eneste alvorlige kristne der går ind i disse sportsgrene er på skråplan. Han har forladt det sted der gennemtrængt med den sunde himmelske atmosfære, og er kastet i en slørets og tågens atmosfære. Der må være nogle oprigtige troende der har forårsaget tilslutningen af disse sporter. Men hvis han opretholder sin forbindelse med Kristus, kan han ikke tage del i det spændende miljø. Ordene han hører er ikke sympatiske, for de er ikke fra Kanaans sprog. Talerne beviser ikke at de har genklang i deres hjerter for Gud. Men der er umiskendelige tegn på at Gud er glemt. Han er ikke i alle deres tanker. Disse fornøjelsens selskaber og samlinger til spændende sport, frembragt af dem som erklærer sig at være kristne, er en vanhelligelse af religion og Guds navn.

Satans skuffende arbejde.

Samtaleforløbet åbenbarer hjertets rigdomme. Tarvelig, simpel tale, smigrene ord, dumme vittigheder, sagt for at fremkalde en latter, er Satans vare, og alle som hengiver sig til denne tale handler med sine ting. Indflydelse gøres på dem der hører disse ting i lighed med det der blev gjort med (85) Herodes da Herodias datter dansede for ham. Alle disse handlinger er optaget i himlens bøger; og på den sidste store dag vil de vise sig i deres sande lys for de skyldige. Da vil alle erkende den lokkende effekt i dem, djævlens skuffende arbejde, for at lede dem hen til den brede vej og den vide port der åbner til deres ruin.

Erklærede kristne der lokkes af Satan.

Satan har fået mangedoblet sine snarer på Battle Creek; og bekendene kristne som er overfladisk i karakter og religiøs erfaring er brugt ved fristelser som hans lokkemiddel. Denne klasse er altid interessant i at lave forsamlinger for fornøjelse eller sport, og deres indflydelse tiltrækker andre. Unge mænd og unge kvinder som har prøvet at blive bibelkristne overtales til at komme til

selskabet og de trækkes ind i ringen. De rådførte sig ikke bønneligt med den guddommelige norm, og lære hvad Kristus har sagt med hensyn til frugten der bæres på det Kristne træ. De kan ikke se at disse morsker i virkeligheden er Satans festmåltid, redde til at holde sjæle fra at tage imod invitationen fra lammets bryllupsmåltid; de hindrer dem i at modtage den hvide karakters dragt, som er Kristi retfærdighed. De bliver usikre for hvad der er rigtigt for dem som kristne at gøre. De ønsker ikke at opfattes tænkt som enestående, og naturligt bøje sig til at følge de andres eksempel. På denne måde kommer de under deres indflydelse der aldrig har haft den guddommelige berøring på hjerte eller sind.

Ved disse spændene forsamlinger, bortføres unge af glansen og den menneskelige indflydelses lidenskab, som ellers har været omhyggeligt undervist til at adlyde Guds lov, men ledes til at få forståelse for dem hvis uddannelse har været en fejltagelse og hvis religions erfaring har (86) været et bedrageri. De sælger dem selv til en livslang trædom. Så længe som de lever, må de være hæmmet af deres forening med en billig, overfladisk karakter, dem som lever for opvisning, men som ikke har den kostbare, indre prydelser, et sagtnodighedens og stille ånds smykke, der i Guds øje er en stor pris. Når sygdom og død kommer over dem der har levet for at behage blot dem selv, de finder at de ikke har forsynet deres kar med olie til deres lamper, og de er i bund og grund ufærdige til at afslutte deres livs historie. Dette er sket og det vil fortsætte med at ske.

Vi spørger efter dem som har haft et stort lys på Battle Creek, Har Guds sandhed mistet dets greb over sjælen? Er det fine guld blevet uklart? Hvad har årsagen til denne fanatisme og begejstring? En frygtelig regnskabspligt hviler på de verdens- elskene, selviske forældre, for synd ligger ved deres dør. Hvor meget mere gunstigt ville det være hvis skolebygningerne der nu er i Battle Creek var længere væk fra byen, og adskilt fra en så stor koncentration af erklærede sabbatsholdere!

Sørgelig overbevisning vinder terræn.,

Overbevisningen vinder terræn i verden at Syvende dags Adventister giver basunen en usikker lyd, så de følger verdensbørnenes sti. Familier på Battle Creek forlader Gud, med henblik på aftale om giftermål med dem som ikke har kærlighed til Gud, med dem der har levet et bortødslet liv, der aldrig har praktiseret selvfornægtelse, og ved ikke fra erfaring hvad det vil sige at være medarbejdere sammen med Gud. Underlige ting er blevet gjort. Falske aspekter af kristendommen er modtaget og lært, som forblinder sjæle i bedrag og vildfarelse. Mennesker (87) går i lys de selv har tændt. Dem der elsker og frygter Gud vil ikke stige ned til verdens niveau og vælge forfængeligheds og ubetydelighedens samfund. De vil ikke være til skamme for mænd og kvinder der ikke er omvendte. De skal stå for Jesus, og da vil Jesus vil stå for dem.

Uærlige handler i forretninger.,

Nogle af dem som kender sandheden, men ikke praktiserer den, træder Guds lov under fode ved at gøre deres forretninger. Vi skulle ikke have nogen fortrolige forbindelser med dem, for ikke at vi skal gribe fat i deres ånd, og dele deres skæbne. Da patriarken Jakob, talte om visse af hans sønners bedrifter, som han betragtede med rædsel, udbrød, »I deres råd giver min sjæl ej møde, i deres forsamling tager min ære ej del.« Han følte at hans egen ære ville gå på kompromis hvis han forbandt sig med syndere og deres gøremål. Han tog faresignalet op for at advare os mod sådanne forbindelser, for ikke at vi skal blive deltagere i deres onde gerninger. Helligånden har gennem Paulus givet en fuldstændig lignende advarsel, »Vær ikke meddelagtige i mørkets golde gerninger, men bring dem hellere for dagen.«

Den kristnes sande indstilling.,

Den evige Gud har trukket adskillelses linien mellem de sande og synderne, de omvendte og uomvendte. De to klasser blandes ikke på mindste måde, som farverne på regnbuen. De er så tydelige som middag og midnat.

Dem som søger Kristi retfærdighed vil dvæle ved dem store frelses tema. Bibelen er en guldgrube der forsyner sine sjæle med (88) nærene mad. De mediterer over Kristi genfødsel, de betragter det

store offer udført for at frelse dem selv fra evig undergang, for bringe benådning, fred og evig retfærdighed ind. Sjælen er glødene efter disse store og ophøjede emner. Hellighed og sandhed, nåde og retfærdighed, tager tankerne i besiddelse. Dø selv, og Kristus lever i hans tjenere. Under overvejelsen af ordet, vil deres hjerter brænde inde i dem, som hjerterne gjorde på de to disciple mens de gik til Emmaus, og Kristus vandrede med dem på vejen, og åbnede skrifterne med hensyn til ham selv for dem.

Hvor få indser at Jesus, usynligt, vandrer ved deres side. Hvor skamfulde vil mange dog blive ved at høre hans stemme tale til dem, og ved at vide at Han hører al deres dumme, sædvanlige snak! Og hvor mange hjerter ville brænde med hellig glæde hvis de bare vidste at Frelseren var ved deres side, så den hellige atmosfære fra hans nærværelse omgav dem, og de må fødes med livets brød! Hvor glad ville Frelseren blive for at høre hans ledsagere tale fra hans værdifulde undervisnings lektioner, og for at vide hvad de har af velsmag overfor hellige ting! Når sandheden er inde i hjertet, er der ingen plads til kritik af Guds tjenere, eller til at hakke revner i budskabet han sendte. Det som er i hjertet vil flyde fra læberne. Det kan ikke holdes nede. De ting som Gud har beredt for dem som elsker ham vil blive samtalens emne. Kristi kærlighed er i sjælen som en vandkilde, der springer op til evigt liv, der sender levende strømme foran som bringer liv og glæde hvor end den flyder.

til videre studium: *Den store mester*, side 207-208, (*The Desire of Ages*, side 313); *Vejledning for Menigheden*, bd 2 side 63, *Testimonies*, vol 5, side 12-14, 74, 78, 206, 505, 506, 542-549; vol 2, side 289-292; (*Testimonies*, vol 5, side 233).

(89) Forkastelse af lyset..

Gud siger til hans tjenere, »Råb højt, spar ikke din strube, løft din røst som basunen, forkynd mit folk dets brøde og Jacobs hus deres synder!« Men når det klare, retlinede vidnesbyrd kommer fra læber under Guds Ånds påvirkning, er der mange der betragter det med foragt. Der er blandt os dem som, i handlinger, ikke i ord, »som siger til seerne: »Se ingen syner!« til fremsynte: »Skuer os ikke det rette! Tal smiger til os, skuer os blændværk, vig bort fra vejen, bøj af fra stien, lad os være i fred for Israels Hellige!« Derfor, så siger Israels Hellige: Siden I ringeagter dette ord og stoler på krumt og kroget og støtter jer til det, derfor skal denne brøde blive for eder som en truende, voksende revne i en knejsende mur, hvis fald vil indtræffe brat, lige i et nu;... Thi således sagde den Herre Herren, Israels Hellige: Ved omvendelse og stilhed skal I frelses, i ro og tillid er eders styrke. Men I ville ikke.«

Renselse af hjertet behøves..

Jeg forhører mig hos dem der er i ansvarlige embeder på Battle Creek, Hvad laver I? I har vendt jeres rygge, og ikke jeres ansigter, til Herren. Disse mangler skal være en hjertets, følelsernes, forståelsernes, ordens renselse under hensyn til de mest for øjeblikket værende emner- Herren Gud, evighed, sandhed. Hvad er budskabet der skal gives til denne tid? Det er den tredje engels budskab. Men det lys som skal fylde hele jorden med dets herlighed har været foragtet af nogle* der gør krav på at tro den nærværende sandhed. Vær forsigtig med hvordan du behandler dette. Tag (90) skoene af dine fødder; for du er på hellig grund. Pas på at du ikke du giver efter med Satans egenskaber, og bringe foragt over Helligåndens tilkendegivelse. Jeg ved ikke, men nu har nogle gået så langt så de kan gå tilbage og omvende sig.

Lysets kommunikation..

Jeg taler om sandheden. Sjælene der elsker Gud, som tror i Kristus, som ivrigt griber enhver lysstråle, vil se lys, og vil glæde sig i sandheden. De vil videregive lyset. De vil vokse i hellighed. Dem som modtager Helligånden vil føle den kolde atmosfære der omgiver andres sjæle ved hvem disse store og alvorlige realiteter er upåagtet og talt imod. De føler at de er i det ugudeliges råd, af mennesker som står på synderes vej, og sidder i de hånliges sæde.

Guds ord talte sandhed, ikke løgn. I det er intet anspændt, intet yderliggående, intet overdrevet. Vi skal modtage det som ordet af den levende Gud. Ved lydighed til det ord, har menigheden pligt til at udføre hvad de har forsømt. De skal ikke flygte fra pligtens post; men ved prøvelse og fristelse lære det mere besværlig om Gud. Der skal mødes vanskeligheder, men Guds folk som ét må gå de kritiske situationer i møde. Der er opgaver som skal befries fra menigheden og fra vor Gud.

Guds Ånd uddør for mange blandt hans folk. Mange er gået ind på mørke, hemmelige stier, og nogle vil aldrig komme tilbage. De vil fortsætte med at snuble til deres undergang. De har fristet Gud, de har forkastet lys. Alle vidnesbyrdene som på alle mulige måder vil blive givet dem har de forkastet, og har ikke brudt sig om dem. De (91) har valgt mørke frem for lys, og har tilsmudset deres sjæle. Intet menneske eller ingen menighed kan forbinde sig med en fornøjelses- elskene klasse, og vise at de værdsætter den frugtbare retning som Herren har sendt til dem der har enkel tro på hans ord. Verden er besmittet, fordærvet, som verden i Noas dage var. Det eneste hjælpemiddel er tro på sandheden, modtagelsen af lyset. Stadig har mange lyttet til sandheden, talt ved Helligåndens tilkendegivelse, og de har ikke bare afvist at modtage budskabet, men de har hadet lyset. Disse mennesker er grupper til sjælenes ødelæggelse. De har sat sig selv imellem det himmelskendte lys og folket. De har trådt på Guds ord og udøver ondskab mod hans Helligånd.

Jeg kalder på Guds folk for at åbne deres øjne. Når du billiger eller udfører menneskers beslutninger, som du ved ikke er i harmoni med sandhed eller retfærdighed, vil du svække din egen tro og miste din smaf for forening med Gud. Du synes at høre stemmer der blev sendt til Josua: »Hvorfor ligger du på dit ansigt? Israel har syndet, thi de har forbrudt sig imod min pagt, som jeg pålagde dem;... Der er band i din midte, Israel;« »Den, som ikke er med mig, er imod mig;« erklærer Kristus »og den, som ikke samler med mig, spreder.«

Budskabet om retfærdiggørelse ved tro..

Herren har i sin stor barmhjertighed sendt et meget værdifuld budskab til hans folk gennem ældre Waggoner og Jones.* Dette budskab var at bringe mere klarhed for verden om den opstandne frelser, ofret for hele verdens synder. Jeg fremlagde retfærdiggørelse (92) ved tro i visheden; det fik folket til at modtage Kristi retfærdighed, som har givet sig udslag ved lydighed til alle Guds bud. Mange har mistet Jesus af syne. De behøvede at have deres øjne rettede mod hans guddommelige person, hans fortjenester, og hans uforanderlig kærlighed til den menneskelige familie. Alt kraft er lagt i hans hænder, så han må uddele frugtbare gaver til mennesker, tildele de gratis gaver af hans egen retfærdighed til den hjælpeløse menneskelige repræsentant. Det er budskabet som Gud har befalet der skal gives til verden. Det er den tredje engels budskab, der skal forkyndes med høj stemme, og ledsages med udgydelsen af hans Ånd i stort mål.

Den opstandne Frelser skal vise sig i sit virkningsfulde arbejde som det slagtede Lam, siddene på tronen, for at uddele de frie pagtomfattene velsignelser Den fordel han døde for var at købe de sjæle vil tro på ham. Johannes kunne ikke udtrykke den kærlighed i ord; den var så dyb, så bred; han kaldte på hele menneskeslægten for at se det. Kristus beder for menigheden deroppe i den himmelske forgård, beder for dem han betalte indløsnings prisen af hans eget livsblod. Århundreder, lange perioder, kan aldrig formindske virkningen af dette sonoffer. Budskabet om hans nådes evangelium blev givet til menigheden i klare og tydelige linier, så verden ikke længere skulle sige at Syvende dags Adventister taler om loven, for loven selv lærer ikke eller tror Kristus.

Virkningen af Kristi blod blev foræret til folket med friskhed og kraft, så folkets tro må lægges støttende på dette blods fortjenestfuldhed. Som ypperstepræsten stænkede varmt blod på nådestolen, mens den vellugtene sky af røgelse stiger op foran Gud, (93) alt imens bekender vi vores synder og beder om Kristi soneblods virkningsfuldhed, vore bønner vil stige op til himlen, duftende af vor Frelses karakters fortjeneste. Til trods vores værdiløshed, skal vi for evigt have i sindet at der er én der kan tage synd væk og frelse synderen. Enhver synd bekendt foran Gud med et sønderknust hjerte, vil han fjerne. Denne tro er menighedens liv. Som slangen blev ophøjet i ørknen af Moses, og alle som var blevet bidt af de aggressive slanger blev bidt for at se og leve, så også menneskesønnen

kunne ophøjes, så »enhver der tror på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv.«

Hvis han ikke gør det til sin levevej at se på den ophøjede Frelser, og i tro tage imod fortjenesten som det er hans privilegium at gøre fordring på, kan synderen ikke mere blive frelst som Peter kunne gå på vandet hvis ikke han havde sine øjne til stadighed fast rettet på Jesus. Nuvel, det har været Satans bestemte hensigt at fordunkle opfattelsen af Jesus og lede mennesker til at se på mennesker, og stole på mennesker, og blive opdraget til at forvente hjælp fra mennesker. I årevis har menigheden set på mennesker og forventet meget af fra mennesker, men ser ikke på Jesus, i hvem vort håb for evigt liv er samlet. Derfor gav Gud et vidnesbyrd til hans tjenere der overbragte sandheden som den er i Jesus, hvilket er den tredje engels budskab, i klare, tydelige linier. Johannes' ord skal blive udtalt af Guds folk, så alle må opdage lyset og vandre i lyset: »Den, der kommer ovenfra, er over alle; den, der er af jorden, han er af jorden og taler af jorden. Den, der kommer fra Himmelen, er over alle; hvad han har set og hørt, vidner han om; og ingen tager imod hans vidnesbyrd. Men den, der tager imod hans vidnesbyrd, har dermed besejlet, at Gud er sanddrø. Thi den, (94) Gud udsendte, taler Guds ord; Gud giver jo ikke Ånden efter mål. Faderen elsker Sønnen, og alt har han givet i hans hånd. Den, som tror på Sønnen, har evigt liv; den, som ikke lyder Sønnen skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham.«

Dette er vidnesbyrdet der må gå ud over verdens længder og bredder. Det overbringer loven og evangeliet, binder de to sammen til et perfekt hele. (Se Romerne 5 og 1 Johannes 3,9 til slutningen af kapitlet.) Disse værdifulde skriftsteder vil blive indgydt i ethvert hjerte der er åbnet for at modtage dem. »Indgangen i dit ord giver lys; det giver forståelse til det enkle.« -dem som er brødebetyngt i hjerte. »Men alle dem, som tog imod ham, gav ham magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn.« Disse har ikke bare en pålydende tro, en sandhedens teori, men de tror på en hensigt, og tilegner sig selv Guds rigeste gaver. De bad for gaverne, så de må give til andre. De kan sige, »Thi af hans fylde har vi alle modtaget, og det nåde for nåde.«

»Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, thi Gud er kærlighed. Derved er Guds kærlighed blevet åbenbaret til os, at Gud har sendt sin Søn, den enbårne, til verden, for at vi skal leve ved ham. Deri består kærligheden: ikke i, at vi har elsket Gud, men i, at han elskede os og sendte sin Søn til soning for vore synder. I elskede, når Gud således elskede os, så er også vi skyldige at elske hverandre. Aldrig har nogen skuet Gud; hvis vi elsker hverandre, bliver Gud i os, og hans kærlighed er blevet fuldkommen i os. Derpå kender vi, at vi bliver i ham og han i os: at han har givet os af sin Ånd.«

(95) Guds budskab for den nærværende tid..

Det er det store arbejde som Herren udtænker at budskabet han har givet sine tjenere skal udføres i hjertet og sindet på enhver menneskelig repræsentant. Det er det bestandige menighedsliv at elske Gud i højeste grad og at elske andre som de elsker sig selv. Men der var kun lidt kærlighed til Gud eller mennesker, og Gud gav hans budbringere kun hvad folkene behøvede. Dem som modtog budskabet blev velsignet rigeligt, for de så de klare stråler fra retfærdighedens sol, og liv og håb sprang op i deres hjerter. De betragtede Kristus. »Frygt ikke«² er hans evige forsikring »Jeg er... den, som lever; og jeg var død, men se, jeg lever i evighedernes evigheder.« »thi jeg lever, og I skal leve.« Blodet fra det pletfrie Guds Lam bruger de troende på deres egne hjerter. Mens vi ser på det store modbillede, kan vi sige, »Kristus er den, som er død, ja meget mere: som er opstanden, som er ved Guds højre hånd, som også går i forbøn for os.« Retfærdighedens sol skinner ind i vore hjerter for at give kendskabet til Kristi herlighed. Fra den Hellige Ånds tjeneste siger han, »Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde jer det.« Salmisten beder, »Rens mig for synd med ysop, tvæt mig hvidere end sne;... skab mig, O Gud, et rent hjerte, giv en ny, en stadig ånd i mit indre; kast mig ikke bort fra dit åsyn, tag ikke din hellige Ånd fra mig; glæd mig igen med din frelse, giv mig til støtte en villig ånd! Da vil jeg lære overtræderne dine veje, og syndere skal vende om til dig.« (v9-15)

Herren vil have disse store emner studeret (96) i vore menigheder, og hvis alle menighedsmedlemmer giver adgang til Guds ord, vil det give lys og en simpel forståelse. »Frygter nogen af jer Herren, han lytte til hans tjener, enhver, som vandrer i mørke og uden lys; han stole på Herrens navn, søge støtte hos sin Gud! Alle I, som optænder ild og sætter pile i brand, gå ind i eders brændende ild, i pilene, I tændte! Fra min hånd skal det ramme eder, i kval skal I ligge.« (se Esajas 26, 13-16, 18-21.) »Så siger Herren: Den vise rose sig ikke af sin visdom, den stærke ikke af sin styrke, den rige ikke af sin rigdom; men dem, som vil rose sig, skal rose sig af, at han har forstand til at kende mig, at jeg, Herren, øver miskundhed, ret og retfærdighed på jorden; thi i sådanne har jeg behag, lyder det fra Herren.«

Aldrig var der en tid hvor Herren ville vise hans store nåde til hans udvalgte mere fyldigt end i disse sidste dage hvor hans lov gøres ugyldig. »For sin retfærds skyld ville Herren løfte loven til højhed og ære.« Hvad siger Gud med hensyn til hans folk? »Men folket er plyndret og hærget; de er alle bundet i huler, skjult i fangers huse, til ran blev de, ingen redder, til plyndring, ingen siger: Slip dem!« (se også Esajas 43.) Dette er profetier der vil blive opfyldt.

Advarsel mod foragtelse af Guds budskab.

Jeg ville gerne tale advarende til dem der i årevis har stået i et modarbejdende lys* og værnet om den modstående ånd. Hvor langt vil I hade og foragte budbringerne af Guds retfærdighed? Gud har givet (97) dem sit budskab. De bærer Herrens ord. Der er frelse til jer, men kun gennem Jesu Kristi fortjeneste. Helligåndens nåde er blevet ofret på jer igen og igen. Lys og kraft fra det høje er blevet rigeligt spredt midt iblandt jer. Her var beviset, at alle måtte erkende hvem Herren vedkendte som hans tjenere. Men der er dem der foragtede menneskerne og budskabet de bar. De har hånet dem med fanatismens, yderlighedens, iverets væsen. Lad mig profetere for dig: Medmindre I omgående ydmygt har lagt jeres hjerter for Gud, og bekender jeres synder, der er mange, vil I, når det er blevet for sent, se at I har kæmpet mod Gud. Ved Helligåndens overbevisning, ikke længere til forbedring og tilgivelse, vil I se hvad disse mennesker som I har talt imod har været som tegn i verden, som vidner for Gud. Da ville I give den hele verden hvis I kunne vinde fortiden tilbage, og bare blive som nidkære mennesker, rørt ved Guds Ånd for at opløfte jeres stemme til en højtidelig advarsel til verden; og lige som dem, være på et fast fundament som en klippe. Jeres trang til at vende tingene på hovedet er kendt af Herren. Gå lidt længere end det I har gået, i afvisning af lyset fra himlen, og I er fortabt. »Den, som bliver uren og ikke lader sig rense for synd, han skal udryddes af forsamlingen;«

Jeg har ikke noget glat og behageligt budskab at bringe til dem der har været så langt som falske vejvisere der viser den forkerte vej. Hvis I afviser Kristi betroede budbringere, afviser I Kristus. Sæt denne store saglighed til side, der har været hos jer i årevis og foragter dette herlige retfærdiggørelses offer gennem Kristi blod og helliggørelse gennem Helligåndens rensende kraft, og der blev ikke mindet mere mindet for ofringer for synd, men en vis farefyldt venten på dom og heftig vrede. Jeg bønfaller (98) jer nu at ydmyge jer selv og ophøre jeres hårdnakkede modstand af lys og beviser. Sig til Herren: Mine uretfærdigheder har gjort adskillelse mellem mig og min Gud. O Herre tilgiv mine overtrædelser. Slet mine synder ud fra din erindrings bog. Pris hans hellige navn, der er tilgivelse hos ham, og du kan blive forvandlet.

»Thi hvis blod af bukke og tyre og aske af en kvie, når det stænkes på de besmittede, helliger og bringer kødelig renhed, hvor meget vil da ikke Kristi blod, fordi han i kraft af en evig Ånd frembar sig selv som et lydefrit offer for Gud, rense vor samvittighed fra døde gerninger, så vi kan tjene den levende Gud.«

til videre studium: *Evangeliets Tjenere, -norsk- side 222-227, (Gospel Workers, side 397-304); Selected Messages, bd 1, side 350-400.*

»Den, der mener at stå, skal tage sig i agt, at han ikke falder!«.

Israels børns afgudsdyrkelse.

»Jeg vil nemlig ikke, brødre, at I skal være uvidende om, at vore fædre alle var under skyen og alle gik gennem havet og alle blev døbt til Moses i skyen og i havet og alle spiste den samme åndelige mad og alle drak den samme åndelige drik, thi de drak af en åndelig klippe, som fulgte med; og den klippe var Kristus. Dog, de fleste af dem fandt Gud ikke behag i; de blev jo slået ned i ørknen.« Israels erfaring, henviser til de ovenstående ord fra apostelen, og står i den et hundrede og femte og et hundrede og sjette salme, indeholder advarsels lærdomme som Guds folk specielt i disse sidste dage behøver at studere. Jeg beder indtrængende (99) at disse kapitler bliver læst af hver enkelt hver uge.

»I dette er de blevet eksempler til advarsel for os, for at vi ikke skal begære, hvad ondt er, således som de gjorde. Bliv heller ikke afgudsdyrkere, som nogle af dem blev, således som der står skrevet: Folket satte sig at spise og drikke, og derpå stod de op for at lege.«

Under hele Israels påhør, havde Gud talt i frygtindgydende majestæt på Sinajbjerget, og bekendtgjort hans lov. Folket, overvældes med skyldfølelse, og frygtede for at blive fortæret af tilstedeværelsen af Herrens herlighed, havde bønfuldt Moses, »Tal du med os, så vil vi lytte til; men lad ikke Gud tale med os, at vi ikke skal dø!« Gud kaldte Moses op på bjerget da han skulle overbringe ham loven til Israel, men nej hvor hurtigt forsvandt dog ikke det højtidelige præg som folket havde ved tilkendegivelsen af Guds nærværelse. Selv lederne af hæren synes at have mistet deres fornuft. Erindringen om deres pagt med Gud, deres rædsel når de, faldende ned på deres ansigter, havde gået for vidt frygtet og skælvet, var alle forsvundet som røg. Helt igennem var Guds herlighed stadig som fortærende ild oppe på toppen af bjerget, alligevel da Moses? tilstedeværelse var trukket bort, begyndte de gamle sædvanlige tanker og følelser at hævde deres kraft. Folket trættes ved at vente på at Moses kom tilbage og begyndte at råbe efter nogle synlige åbenbaringer af Gud.

Aron, som var blevet efterladt for at holde øje med lejren, gav efter for deres råb. I stedet for at bruge gudstroen, stole på at den guddommelige kraft ville støtte ham, var han fristet til at tro at hvis han modsatte sig folkets pålæg, ville de tage hans liv; og han gjorde hvad de ønskede. Han indsamlede guldstykkerne, smeltede dem, og fremstillede en kalv, og formede den med et graverings redskab. Da erklærede lederne af folket, »Her, Israel, er din gud, som førte dig ud af (100) Ægypten!« Da Aron så at det billede han havde fremstillet behagede folket, var han stolt af hans håndværk. Han byggede et alter foran afguden, og »lod kundgøre: I morgen er det højtid for Herren! Tidligt næste morgen ofrede de så brændofre og bragte takofre, og folket satte sig til at spise og drikke, og derpå stod de op for at lege.« De drak og festede, og gav dem selv over til munterhed og dans, der endte i de skammelige orgier der markerede de falske guders hedenske dyrkelse.

Gud i himlen så det hele, advarede Moses om den tale der fandt sted i lejren, og sagde, »Lad mig nu råde, at min vrede kan blusse op imod dem, så vil jeg tilintetgøre dem; men dig vil jeg gøre til et stort folk! Men Moses bønfuldt Herren sin Gud og sagde: Hvorfor, Herre skal din vrede blusse op mod dit folk, som du førte ud af Ægypten med vældig kraft og stærk hånd? Hvorfor skal ægypterne kunne sige: I ond hensigt førte han dem ud, for at slå dem ihjel ude mellem bjergene og udrydde dem af jorden? Lad din vredes glød høre op, og anger den ulykke, du ville gøre dit folk! Kom Abraham, Isak og Israel i hu, dine tjenere, hvem du tilsvor ved dig selv: Jeg vil gøre eders afkom talrigt som himlens stjerner, og jeg vil give eders afkom hele det land, hvorom jeg har talt, og de skal eje det evindeligt! Da angrede Herren den ulykke, han havde truet med at gøre sit folk.«

Da Moses kom ned fra bjerget med de to vidnesbyrd tavler i hans hånd, hørte han folkets råb, og, da han kom nærmere, så han afguden og den svirene skare. Overvældet af (101) afskyelighed og harme over at Gud er blevet vanæret, og det at folket havde brudt deres højtidelige pagt med ham, kastede han de to stentavler ned på jorden og knuste dem ved foden af bjerget. Da hans kærlighed til Israel var så stor at han var villig til at give sit eget liv for dem, vendte hans nidkærhed for Guds herlighed ham dog til vrede, hvilket giver udtryk i en sådan betydelig og forfærdelig handling. Gud irettesatte

ham ikke. Knusningen af stentavlerne var kun illustration af det faktum at Israel havde brudt pagten som de for nylig havde indgået med Gud. Det var en retfærdig harme mod synd, som kommer af tjenstiver til Guds herlighed, denne vrede er ikke drevet af egenkærlighed eller såret ærgerrighed, som der er henvist til i skriften, »Bliver I vrede, da synd ikke.« Sådan var Moses' vrede.

»Derpå tog han tyrekalven, som de havde lavet, brændte den i ilden og knuste den til støv, strøede det på vandet og lod israelitterne drikke det. Og Moses sagde til Aron: »Hvad har dette folk gjort dig, siden du har bragt så stor synd over det?« Aron svarede: »Vredes ikke, herre! Du ved selv, at folket ligger i det onde, og de sagde til mig: Lav os en gud, som kan drage foran os, thi vi ved ikke, hvad der er blevet af denne Moses, der førte os ud af Ægypten!«... Da Moses nu så, at folket var tøjlesløst til skadefryd for deres fjender, fordi Aron havde givet det frie tøjler.«

Særlig indflydelse fra Satans arbejde..

Til os er advarselen givet, »Dette skete med dem, så de kan være advarende eksempler, og det blev skrevet til påmindelse for os, til hvem de sidste tider (102) er kommet.« Læg mærke til deres yderlighed og fanatisme i tjenesten af deres store mester, Satan. Så snart at den onde havde folket under hans styrelse, var der åbenbare tegn af satanisk karakter. Folket spiste og drak uden en tanke om Gud og hans barmhjertighed, uden en tanke om nødvendigheden af modstand mod djævelen, som ledte dem til de mest skamfulde handlinger. Den samme ånd var tydelig som ved den ugudelige fest for Belsazzar. Der var lystighed og dans, løssluppen munterhed og sang, førte til en hengivelse der narrer sanserne; overdreven eftergivenhed, påtaget vellyst - al dette var blandet på dette vanærende sted. Gud var blevet vanæret; hans folk blev til en skam i hedningernes påsyn. Fordømmelser var ved at falde over den forblændene, og omtågede skare. Endnu gav Gud i hans barmhjertighed dem anledning til at opgive deres synder.

Moses »stillede sig ved indgangen til lejren og sagde: Hvem der er for Herren,« Basunblæserne opfangede ordene, og blæste dem gennem trompeterne, »Hvem er for Herren, han komme hid til mig! Da samlede alle levitterne sig om ham.« Alle som angrede havde ret til at tage plads ved siden af Moses. »Og han sagde til dem: Så siger Herren, Israels Gud: Bind alle sværd om lænd og gå frem og tilbage fra den ene indgang i lejren til den anden og slå ned både broder, ven og frænde! Og levitterne gjorde, som Moses havde sagt, og på den dag faldt der af folket henved 3000 mand.« Der var ingen partiskhed, ingen hykleri, ingen sammensværgelser, til af forsvare skylden. For Herrens plage var over folket.

(103) Dem som havde vist meget lidt sans for Guds nærværelse og storhed, og der, efter hans majestæts fremstilling, var rede til at gå væk fra Herren, ville være en vedvarende snare for Israel. De blev dræbt, som en irettesættelse for synd, og for at sætte en frygt i folket vanære at vanære Gud.

Fare for selvbehag..

Nu kan jeg ikke mere holde for i denne beretning, men jeg beder jer i enhver by, i ethvert hjem, jeg beder ethvert enkelt individ, at studere læren i dette skriftsted og tage disse inspirerede ord til sig, »Den, der mener at stå, skal tage sig i agt, at han ikke falder!« Her er præsenteret den eneste udvælgelse som der tales om i Guds ord. Det er dem som tager sig i agt, så de ikke falder, der vil blive taget imod til sidst. Der kan ikke være mere skæbnesvangre formodninger end dem der leder mennesker til spekulation på grund af selvbehag. I lyset af denne højtidelige advarsel fra Gud, skulle da ikke fædre og mødre tage sig i agt? Skulle de ikke pointere nøjagtigt for de unge om farerne der hele tiden opstår til at lede dem væk fra Gud. Mange tillader de unge at tilslutte sig fornøjelses selskaberne, i den tro at underholdning er nødvendig for sundhed og lykke; men der er farer på den sti! Jo mere lysten til fornøjelse er tilfredsstillet, des mere er den opdyrket jo stærkere bliver den. Livserfaringen er i stor udstrækning lagt op til fornøjelsens selv- tilfredsstillelse. Gud byder os at vogte os. »Den, der mener at stå, skal tage sig i agt, at han ikke falder!«

til videre studium: slå op under "Youth" i indexet i *Testimonies*, vol 2.

(104) Vi skulle komme til at sted hvor en hver forskel vil være smeltet væk. Hvis jeg tror at jeg har lys, skal jeg gøre min pligt i at bringe det videre. Antag at jeg rådførte mig med andre angående det budskab som Gud Herren vil have mig til at give til folket; døren kunne blive lukket så at lyset ikke kunne nå dem som Gud havde sendt det til. Da Jesus red ind i Jerusalem, »begyndte hele discipelskaren i sin glæde at prise Gud med høj røst for alle de undergerninger, de havde set; og sagde: »Velsignet være Kongen, han, som kommer, i Herrens navn! Fred i Himmelen, og ære i det højeste!« Men nogle farisæere, som var med i folkeskaren, sagde til ham: »Mester! sæt dog dine disciple i rette!« Da svarede han og sagde til dem: »Jeg siger jer: hvis disse tier, skal stenene råbe.« - *Review and Herald*, 18. februar 1890.

Mine brødre, i hans store barmhjertighed og kærlighed har Gud givet jer stort lys, og Kristus siger til jer, »I har fået det for intet, giv det for intet.« Lad lyset der er overdraget til jer skinne for dem i mørke. Lad os fryde os og være glade at Kristus ikke kun har givet os hans ord, men også har givet os visdommens ånd og åbenbaring til at kende Gud, og at vi i hans styrke må være mere end sejrherre. Kristus siger, »Kom til mig, mig tilhører rigtig rådslagning og pålidelig dom. Jeg har forståelse og styrke til dig.« Ved tro må vi hvile i Kristus, og huske ordene af den som var inspireret af Gud til at skrive, »din nedladelse gjorde mig stor.« Bed Gud efter at give dig meget af hans nådes olie. Overvej omhyggeligt ethvert ord, hvad enten det er skrevet eller talt. - *Review and Herald*, 22. December 1904

(105) DE HELLIGE SKRIFTER

afsnit 3

Hvordan skal vi søge i skrifterne?..

Hvordan skal vi søge skrifterne så vi forstår hvad de lærer? Vi burde granske Guds ord med et sønderknust hjerte, en lærvillig og en from ånd. Vi skal ikke tro, som Jøderne gjorde, at vores egne forestillinger og anskuelser er ufejlbarlige; heller ikke med papisterne, hvor visse enkelte personer er de eneste vejledere for sandhed og kundskab, således at mennesker ingen ret har til at søge skrifterne for dem selv, men må tage imod forklaringerne fra menighedens Fædre. Vi bør ikke studere bibelen i den hensigt at understøtte vore egne forudfattede meninger, men lære det eneste mål hvad Gud har sagt.

Nogle har frygtet at hvis de selv på et enkelt punkt finder sig selv i vildfarelse, vil andre tanker ledes til at droppe hele sandhedsteorien. Derfor har de følt at udforskning ikke er tilrådelig, da det vil føre til splid og uenighed. Men hvis den slags går hen og bliver resultatet af efterforskning, så jo tidligere den kommer jo bedre. Hvis der er dem der tror at Guds ord ikke vil stå inde for en efterforskning af skrifterne, jo tidligere de er åbenbaret for det bedre, for da er vejen blevet åbnet til at vise dem deres fejl. Vi kan ikke forsvare at et standpunkt som er taget en gang, en ide der en gang er talt for, ikke er, under nogen omstændigheder til at ændre. Der er dog én der er ufejlbarlig - Ham der er vejen, sandheden og livet.

Dem som lader fordomme lukke sindet for modtagelse af sandhed kan ikke modtage den guddommelige oplysning. Alligevel, når en opfattelse af skriften bliver præsenteret, (106) spørger mange ikke: er det sandt - i harmoni med Guds ord? hvem forsvare det? og hvis det ikke kommer gennem netop den kanal der behager dem, vil de ikke tage imod det. Så fuldkommen tilfredsstillet er de med deres egne forestillinger så de ikke vil undersøge skrifternes vidnesbyrd med et ønske om at lære, men afslår at blive interesseret, kun på grund af deres fordomme.

Herren arbejder ofte der hvor vi mindst venter ham; han overrasker os ved at vise sin kraft gennem hans egne velvalgte redskaber, selv om han forbigår mennesker som vi har betragtet som dem lys går igennem. Gud ønsker os at modtage sandheden på dens eget værd - fordi den er sand.

Bibelen må ikke blive fortolket til at passe menneskers forestillinger, hvor langt de end har måttet forsvare disse forestillinger for at være sande. Vi skal ikke tage imod kommentatorernes mening som Guds stemme, de er fejlede jordiske mennesker som os selv. Gud har givet sund fornuftig kraft til os lige som til dem. Vi skulle gøre bibelen til dens egen fortolker.

Påpasselighed i at overbringe nye synspunkter.

Alle bør være påpasselige ved at frembringe nye synspunkter om skriften og først gennemgå et studie, og er fuldt beredte til at understøtte dem fra bibelen. Begynd ikke på noget der vil forårsage splid, uden et klart vidnesbyrd om at det er et i Gud fremlagt specielt budskab for denne tid.

Men tag jer i agt for at forkaste det som er sandt. Den store fare med vores folk har været afhængighed af mennesket og at gøre det kødelige til deres forsvar. For dem det ikke har været en sædvane at søge i bibelen for sig selv, eller veje vidnesbyrd, har tillid til ledende mennesker og tager imod de afgørelser de tager; og således vil (107) mange forkaste de store budskaber Gud har sendt til hans folk, hvis disse ledende brødre ikke tager imod dem.

Ingen skulle påstå at han havde al lyset til Guds folk. Herren vil ikke finde sig i dette. Han har sagt, »jeg har stillet dig foran en åben dør, som ingen kan lukke.« Selv hvis alle vore ledende mennesker skulle nægte lys og sandhed, vil den dør stadig forblive åben. Herren vil oprejse mennesker som vil give folket budskabet for denne tid.

Sandheden vil stå.

Sandhed er evig, og kamp imod vildfarelse vil kun vise dens styrke. Vi burde aldrig afvise at undersøge skrifterne med dem, som har grund til at tro og ønske om at kende sanden. Hvad nu hvis en bror havde et synspunkt der varierede fra dit, foreslår at du sætter dig ned med ham og laver en undersøgelse af det punkt fra skrifterne; ville du rejse dig op, fyldt med fordomme, fordømme hans tanker og afviser at give ham et ærlig påhør? Den eneste rigtige måde er at sidde ned som kristne og undersøge det standpunkt der er vist i lyset af Guds ord, som vil vise sandhed og afsløre vildfarelse. At latterliggøre hans tanker ville ikke svække hans position den mindste smugle, hvis det var forkert, eller styrke din position hvis det var rigtigt. Hvis pillerne i vores tro ikke kan stå for en undersøgelse, er det tid for at vi bliver klar over det. Der må ikke være nogen farisæisk ånd som næres blandt os.

Skrifterne skal studeres med ærefrygt.

Vi burde komme med ærefrygt for at studere bibelen, i følelsen af at vi er i Guds nærhed. Al letsindighed og ubetydelighed burde lægges til side. Mens nogle (108) passager af ordet er lette at forstå, er den sande mening i andre dele ikke så læseligt erkendbar. Der må være udholdende studium og gøres betragtninger og være alvorlig bøn. Enhver bibelstuderne bør, når han åbner skrifterne, spørge efter Helligåndens oplysning; og det er sikkert at løftet vil blive givet til ham.

Den ånd du kommer i ved udforskningen af skrifterne vil bestemme karakteren fra hjælperen ved din side. Engle fra lysets verden vil være med dem der af ydmygt hjerte søger guddommelig ledelse. Men hvis bibelen er åbnet med uærbødighed, med en følelse af selvtilstrækkelighed, hvis hjertet er fyldt med fordomme, er Satan ved siden af dig, og han vil sætte Guds ords klare erklæringer i et forvrænget lys.

Der er nogle som hengiver sig til letsindighed, spydighed, og endda latterliggørelse mod dem der afviger fra dem. Andre fremlægger en række spørgsmål fra et nyt synspunkt, og når disse spørgsmål tydeligt er besvaret med skriftsteder, erkender de ikke beviset der kommer frem, ej heller lader de dem selv blive overbevist. Deres spørgsmål har ikke til hensigt at komme til sandhed, men er kun tilsigtet at forvirre andres sind.

Nogle har tænkt det som et bevis for intellektuel skarpsindighed og overlegenhed for at forvirre sjæle med henblik på hvad der er sandt. De griber til skarpsindige argumenter, til spil med ord; de tager for stor fordel ved at spørge. Når deres spørgsmål er blevet rimeligt besvaret, vil de gå til deres

emne og bringe et andet punkt op for at undgå indrømmelse af sandheden. Vi burde tage os i agt for at hengive os i ånden som styrede Jøderne. De ville ikke lære af Kristus, fordi hans forklaring af skrifterne ikke stemte over ens med deres forestillinger; derfor (109) blev de spioner på hans sti, »de lurede nemlig på ham for at opsnappe en eller anden ytring af ham.« Lad os ikke tage den skrækkelige anklage på os selv fra Frelserens ord, »Ve jer I lovkyndige! thi I har taget kundskabens nøgle; selv er I ikke gået ind, og dem, som ville gå ind, har I hindret deri.«

I enfoldighed og tro..

Det kræver ikke meget lærdom eller evne at stille spørgsmål der er svære at besvare. Et barn kan stille spørgsmål ud over hvad der for de mest vise mennesker må være uforståeligt. Lad os ikke give os af med en strid af den slags. Meget af den samme vantro eksister i vor tid, som herskede i Kristi dage. Nu som da leder ønsket om forfremmelse og menneskers ros folk væk fra den sande gudfrygtigheds enfoldighed. Der er ingen stolthed der er så farlig som den åndelige stolthed.

Unge mennesker burde ransage skrifterne for sig selv. De skal ikke føle at det er tilstrækkeligt for de ældre i erfaring at finde ud af sandheden; så de unge kan tage imod det som en autoritet. Jøderne blev udslettet som en nation fordi de blev trukket bort fra bibelens sandhed af deres myndigheder, præster og ældste. Havde de brudt sig om Jesu lære, og ransaget skrifterne for dem selv, ville de ikke være blevet udslettet.

Unge mennesker i vore rækker holder øje med i hvilken ånd prædikanterne kommer ved undersøgelse af skrifterne; hvad enten de har en lærenem ånd, eller er ærlige nok til at tage imod vidnesbyrdet, eller modtager lys fra budbringerne hvem Gud har valgt at sende.

Vi må studere sandheden for vor egen skyld. Intet menneske burde være "behjælpelig" med at tænke for os. Under ingen omstændigheder hvem han (110) end er, eller i hvilket embede han måtte være sat, skal vi se på noget menneske som et kriterium for os. Vi skal rådslå hinanden, og være et eksempel for andre; men samtidig skal vi bruge de evner Gud har givet os, for at lære hvad der er sandt. Enhver af os må se efter Gud for at få guddommelig oplysning. Vi må enkeltvis udvikle en karakter der kan stå prøven på Guds dag. Vi må ikke sætte os fast på vore forestillinger, og tro at ingen skulle blande sig i vore meninger.

Når et lærepunkt som du ikke forstår kommer til din opmærksomhed, gå til Gud på dine knæ, så du må forstå hvad er sandt og ikke blive fundet der hvor jøderne kæmpede mod Gud. Når vi advarer mennesker mod at tage imod hvad som helst medmindre det er sandt, burde vi også advare dem mod ikke at bringe deres egne sjæle i fare ved at forkaste lysets budbringere, men presse mørket ud ved alvorlig studie af Guds ord.

Da Natanael kom til Jesus, udbrød Frelseren, »Se, det er i sandhed en israelit, i hvem der ikke er svig.« Natanael sagde, »Hvorfra kender du mig?« Jesus svarede, »jeg så dig, mens du var under figentræet.« Og Jesus vil også se os på de afsides liggende bedesteder, hvis vi søger ham for lys så vi må vide hvad der er sandt.

Hvis en bror lærer falskhed, burde dem som er i de ansvarlige stillinger vide det; og hvis han lærer sandhed, burde de tage standpunkt ved hans side. Vi skulle alle vide hvad der læres blandt os; for hvis det er sandt, behøver vi at vide det. Sabbatsskolelæren behøver at vide det, og enhver sabbatsskoleelev burde forstå det. Vi er alle under pligt til Gud for at forstå hvad han har sendt til os. Han har givet forskrifter for at vi må prøve ethvert trospunkt - (111) »Nej! Til læren og vidnesbyrdet! Således skal visselig de komme til at tale, som nu er uden morgenrøde.« Men hvis det stemmer med denne prøve, bliv da ikke fuld af fordomme så du ikke kan erkende et simpelt trospunkt fordi det ikke stemmer overens med dine opfattelser.

Det er umuligt for ethvert sind at fatte den rigdom og storhed der er i bare ét løfte fra Gud. Een griber herligheden fra et synspunkt, en anden skønheden og nåden fra et andet synspunkt, og sjælen er fyldt op med himmelsk lys. Hvis vi så al herligheden, ville ånden udmattes. Men vi kan et langt stykke bære større åbenbarelses fra Guds rigelige løfter end vi nu nyder. Det gør mit hjerte bedrøvet

at tænke hvordan vi mister syn for velsignelsens fylde der er tilegnet for os. Vi lader os nøje med forbigående lyn af åndelig lys når vi må vandre dag efter dag i lyset af hans nærværelse.

Kære brødre, bed som I aldrig før har bedt om stråler fra retfærdighedens sol til at skinne på ordet, så I må komme til at forstå dets sande mening. Jesus bad indtrængende for at hans disciple måtte blive helliggjort gennem sandheden - Guds ord. Hvor alvorligt skulle vi da ikke bede at han som »ransager jo alt, endog Guds dybder.« Han ved hvis styrelse det er at bringe alle ting til Guds folks erindring, og lede dem ind i al sandhed, må være med os under udforskningen af hans hellige ord.

til videre studium: *Evangeliets tjenere -norsk-*, side 71-72, 185-188, (*Gospel Workers*, side 98-100, 249-254).

Gud ønsker at vi skal være afhængige af ham, og ikke af mennesker. Han ønsker at vi skal have et nyt hjerte; han ville give os lysets åbenbarelsen fra Guds trone. Review and Herald, 18.februar 1890

(112)Studiet af Daniels bog og Åbenbaringen..

Guds Ånd har oplyst enhver side i Hellig skrift, men der er dem som får et begrænset indtryk, fordi det ikke er helt forstået. Når rystelsen kommer, ved de falske teories begyndelse, er disse overfladiske læsere, forankret intet sted, som flyvesand. De glider ind i en stilling der passer til deres følelsers og bitterheds ånd.... Daniel og åbenbaringen må blive studeret, så vel som de andre profetier i det gamle og nye testamente. Lad der blive lys, ja, lys i jeres huse. For dette mangler vi at bede. Helligånden, der skinner på den indviede side, vil åbne vor forståelse, så vi ved hvad er sandt....

Der er et behov for et grundigere studium af Guds ord; især burde Daniel og Åbenbaringen have opmærksomhed som aldrig før i vores arbejdes historie. Vi kan godt begrænse os i nogle retninger, med hensyn til den Romerske kraft og pavedømmet; men vi skulle tilkalde opmærksomheden på hvad profeterne og apostlene har skrevet under den Helligånds inspiration fra Gud. Den Helligånd er så skarp, både i beskrivelsen af profetier og i de forskellige skildringer, at den lærer, så den menneskelige repræsentant bliver usynelig, skjult i Kristus, og da vil Herren himlens Gud og hans lov blive ophøjet. Læs Daniels bog. Tag op, punkt for punkt, historien for de riger der er repræsenteret. Betragt statsmænd, rådsforsamlinger, stærke hære, og se hvordan Gud arbejdede med at fornede menneskers stolthed, og lægge den menneskelige herlighed i støvet....

Lyset som Daniel modtog fra Gud var givet (113) specielt til disse sidste dage. Synerne han så ved bredderne af Ulai og Hiddekel, de store Shinarfloder, er nu ved at gå i opfyldelse, og alle de forudsagte begivenheder vil snart komme og passere.

Tag vilkårene for den jødiske nation i betragtning da Daniels profetier blev givet.

Lad os tage mere tid til studie af bibelen. Vi forstår ikke ordet som vi skulle. Åbenbarings bog begynder med en formaning til os at forstå den belæring som den indeholder. »Salig er den, som oplæser, og de, som hører profetiens ord« erklærer Gud »og holder fast ved det, der er skrevet i den; thi tiden er nær.« Når vi som et folk forstår hvad denne bog betyder for os, vil en stor oplevelse kunne ses blandt os. Vi forstår ikke til fulde det budskab som den lærer, trods den formaning som er os givet til at søge og studere den.

Førhen har lærerne sagt at Daniels bog og Åbenbaringen er besejlede bøger, og folk har vendt sig fra dem. Sløret der viste mystik omkring dem har holdt mange fra at løfte det og Guds egen hånd har selv trukket det tilbage fra disse dele af hans ord. Det selv samme navn "åbenbaring" modsiger forklaringen om at det er en forseglet bog. "Åbenbaring" betyder at noget vigtigt er blevet åbenbart. Sandhederne i denne bog er rettet til dem der lever i de sidste dage. Vi står med sløret fjernet fra det hellige sted for indviede sager. Vi skal ikke stå udenfor. Vi skal gå ind, ikke med uforsigtighed,

uærbødige tanker, ikke med voldsomme fodtrin, men med ærbødighed og guddommelig frygt. Vi nærmer os tiden hvor profetierne i åbenbaringens bog skal fuldføres....

(114) Vi har Guds bud og Jesu vidnesbyrd, der er profetiens ånd. Omkostningsløse perler skal findes i Guds ord. Dem som søger i dette ord skal holde hovedet klart. De burde aldrig føje trodsig appetit i at æde eller drikke.

Hvis de gør dette vil hjernen blive forvirret; de vil være uduelige til at bære den belastning det er at grave dybere for at finde de tings mening der knytter sig til de afsluttende scener af denne jords historie.

Når Daniel og Åbenbarings bøgerne er bedre forstået, vil troende have en helt anden religiøs erfaring. De vil få sådanne glimt fra de åbne himmelske porte så hjerte og sind vil blive præget med karakteren, så alt må udvikles i en orden der virkeliggør lyksaligheden som er belønningen til den der er ren i hjertet.

Herren vil velsigne alle som vil søge ydmygt og sagtmødt for at forstå det som er vist i Åbenbaringen. Denne bog rummer så meget der er storsindet med udødelighed og fuld af herlighed, så alle der læser og søger den alvorligt modtager velsignelsen til dem »som hører profetiens ord og holder fast ved det, der er skrevet i den.«

Resultatet af rigtig studie..

Een ting vil bestemt blive forstået fra studiet i Åbenbaringen - at forbindelsen mellem Gud og hans folk er tæt og ganske afgjort.

En vidunderlig forbindelse er set mellem det himmelske univers og denne verden. Tingene der blev åbenbaret til Daniel blev senere hen suppleret op ved åbenbaringen vist til Johannes op øen Patmos. Disse to bøger burde studeres omhyggeligt. To gange forhørte Daniel (115) sig: Hvor langt skal der være til tidens ende?

»Og jeg hørte det, men jeg fattede det ikke; så spurgte jeg: »Herre, hvad er det sidste af disse ting?« Og han svarede: »gå bort, Daniel, thi for ordene er der sat lukke og segl til endens tid. Mange skal sigtes, renses og lutres, men de gudløse handler gudløst, og ingen af de gudløse skal forstå, men det skal de forstandige. Fra den tid det daglige offer ophæves og ødelæggelsens vederstyggelighed rejses, skal der gå 1290 dage. Salig er den, der holder ud og oplever 1335 dage. Men gå du enden i møde, læg dig til hvile og stå op til din lod ved dagenes ende!««

Det var løven af Judas stamme der brød seglet på bogen og gav til Johannes åbenbaringen for hvad der skulle ske i disse sidste dage.

Daniel stod med hans skæbne og havde hans vidnesbyrd der var beseglet indtil tidens ende, når den første engels budskab skulle forkyndes til vor verden. Disse ting her er af grænseløs vigtighed i disse sidste dage; men mens »mange skal sigtes, renses og lutres,« »gudløse skal forgå,« »og ingen af de gudløse skal forstå³«. Hvor er det dog sandt! Synd er overtrædelse af Guds lov; og dem som ikke vil tage imod lyset med henblik på Guds lov vil ikke forstå udråbet fra den første, anden og tredje engels budskab. Daniels bog er ubeseglet i åbenbaringen til Johannes, og bringer os frem til de sidste begivenheder af denne jords historie.

Vil vore brødre have i tanke at vi lever midt imellem farerne for de sidste dage? Læs Åbenbaringen i sammenhæng med Daniel. Lær disse ting.

(116) Ukuelige kræfter venter..

Den som spiser Guds Søns kød og drikker hans blod vil fremføre den sandhed fra Daniels og Åbenbarings bøgerne der er inspireret ved Helligånden. De vil udløse kræfter der ikke kan underkues. Børnenes læber vil blive åbnet for at forkynde de hemmeligheder der er blevet skjult for menneskers tanker.

Vi står på tærsklen til store og højtidelige begivenheder. Mange af profetierne er ved at blive opfyldt i hurtig rækkefølge. Enhver bestanddel af kraft er ved at blive sat til at arbejde. Tidligere historie vil blive gentaget; gamle stridigheder vil få pustet nyt liv, og farer vil angribe Guds folk på enhver side. Heftighed griber om sig i menneske slægten. Det gennemtrænger alt på jorden....

Studer Åbenbaringen i forbindelse med Daniel, for historien vil blive gentaget.... Vi, med alle vore religiøse fremskridt, bør vide langt mere i dag end vi ved.

Engle ønsker at se ind i de sandheder der er åbenbaret til folket som med angerfuldt hjerte søger Guds ord og beder for større længder og breder og dybder og højder af den kendskab som kun han kan give.

Som vi nærmer os slutningen af denne verdens historie, hvor profetierne fører hen til de sidste dage, kræver dette især for vort studium. Den sidste bog i de nytestamentlige skrifter er fyldt med sandhed som vi mangler at forstå. Satan har blændet manges sind så at de er blevet glad for enhver undskyldning til ikke at studere åbenbaringen. Men Kristus har gennem hans tjener Johannes her erklæret hvad der skal ske i de sidste dage; og han siger, »Salig er den, som oplæser, og de, som hører (117) profetiens ord og holder fast ved det, der er skrevet i den.«

Daniels bog og Åbenbaringen burde bindes sammen og udgivet. Ganske få forklaringer af visse dele må lægges til, men jeg er ikke sikker at dette behøves.

Det var forslaget jeg gav til ældre Haskell* der kom frem i den bog han udgav. Behovet er ikke opfyldt med denne bog. Det var min idé at have de to bøger bundet sammen, Åbenbaringen efter Daniel, for at give større lys på emnerne set sammen med Daniel. Meningen er at bringe disse bøger sammen, og vise at de begge beretter om de samme emner.

Et budskab der vil vække menighederne må forkyndes. Enhver anstrengelse skal gøres for at give lys, ikke kun til vort folk, men til verden. Jeg er blevet undervist i at profetierne i Daniel og Åbenbaringen skulle trykkes i små bøger, med de nødvendige forklaringer, og skulle sendes til alle i verden. Vort eget folk behøver at have lyset sat foran dem i mere klare linier.

Synet som Kristus overbragte til Johannes, overbringer Guds bud og troen på Jesus, skal endeligt forkyndes til alle nationer, folkeslag, og tungemål. Menighederne, fremstillet ved Babylon, er fremstillet som faldne fra deres åndelige oplysning for at blive en forfølgene kraft mod dem der holder Guds bud og har Jesu Kristi vidnesbyrd. Hos Johannes er denne forfølgene kraft vist med horn ligesom et lam, men taler ligesom en drage....

Som vi nærmer os tidens ende, vil der blive større og endnu større ydre opvisning af hedensk kraft; hedenske guddomme vil signalere deres kraft, og (118) vil vise dem selv frem for verdens byer; og dette er allerede begyndt at tegne sig. Ved en forandring af billederne beskrev Herren Jesus for Johannes den onde karakter og forførerne indflydelse af dem som har været kendetegnet for deres forfølgelse af Guds folk. Alle behøver visdom til omhyggeligt at finde ud af det syndens mysterium der figurerer så omfattene under afslutningen af denne jords historie.... I denne tid hvor vi lever, har Herren kaldt hans folk, og givet dem et budskab at bringe. Han har kaldt dem for at fremvise det syndige menneskes ondskab, som har gjort søndags loven til en særlig kraft, som har tænkt sig at ændre tider og love, og undertrykker Guds folk der står fast i at ære ham med overholdelsen af den eneste sande sabbat, skabelsens sabbat, hellig for Herren.

De sidste dages farer er over os, og i vort arbejde skal vi advare folk for den fare de er i. Lad ikke de højtidelige scener som profetien har åbenbaret være urørte. Hvis vort folk er halvt opvågnede, hvis de forstår nærheden af begivenhederne skildret i Åbenbaringen, ville en reformation blive udrettet i vore menigheder, og mange flere ville tro budskabet. Vi har ingen tid at spille; Gud kalder på os for at vi skal vogte os mod sjæle, som dem, der må aflægge et regnskab. Frem nye principper, og fyld op med den knivskarpe sandhed. Det vil være som et tveægget sværd. Men vær ikke for hurtig til at diskutere. Der vil blive stunder hvor vi må stå tavse og indse Guds frelse. Lad Daniel tale, lad Åbenbaringen tale, hvad der er sandt. Men fra hvilken side emnet end overbringes, opløft Jesus som

håbets midtpunkt, »Davids rodkud og ætling, jeg er den strålende morgenstjerne.«

(119) Grav dybere..

Vi går ikke dybt nok ned i vores søgning efter sandhed. Enhver sjæl der tror den nærværende sandhed vil blive bragt der hen hvor han vil behøve at give en grund for det håb der er i ham. Guds folk vil blive kaldt op til at stå foran jordens konger, fyrster, myndigheder, og store mennesker, og de må vide hvad de ved hvad er sandt. De må blive omvendte mænd og kvinder. Gud kan ved Helligånden lære dig mere på et øjeblik end du kunne lære fra de store mennesker på jorden. Ved en uendelig omkostning, har Gud givet ethvert menneske en anledning til at kende det der vil gøre ham bekendt med frelse. Hvor ivrigt dog englene vender sig for at se hvem der vil hjælpe sig selv til en sådan anledning! Når et budskab er overbragt til Guds folk, burde de ikke rejse sig i modstand til det; de burde gå til Bibelen, sammenligne det med loven og vidnesbyrdet, og hvis det ikke holder prøven, er det ikke sandt. Han ønsker at sætte hans nåde over os. Vi må have en sand forståelse for gode ting hver dag, for Gud kan åbne hele himlens rigdomme for os. - *Review and Herald*, 18.februar, 1890.

til videre studium: *Evangeliets Tjenere -norsk-* side 222-228, 232-236; (*Gospel Workers*, side 297-305, 311-315); *Fundamentals of Christian Education*, side 305-307; *Vejledning for menigheden* bd 2 side 258-260; (*Testimonies*, vol 5, side 706-708).

(120)GUDS HØJE STANDARD afsnit 4

Sand uddannelse i vore menigheder..

Passende sjæle til tjeneste..

»Herrens lov er fuldkommen,« »Salige de, hvis vandel er fuldkommen, de, som vandrer i Herrens lov. Salige de, der agter på hans vidnesbyrd, søger ham af hele deres hjerte, de, som ikke gør uret, men vandrer på hans veje. Du har givet dine befalinger, for at de nøje skal holdes. O, måtte jeg vandre med faste skridt, så jeg holder dine vedtægter! Da skulle jeg ikke blive til skamme, thi jeg så hen til alle dine bud.«

Lad os tage dette som vor lektie. Studer hvert ord omhyggeligt. Retskafne principper og rene følelser, forædlede og opøvet, danne en karakter efter den guddommelige lighed. En samvittighed der ikke har krænkelser mod Gud og mennesker på sig, et hjerte der nærer den mest nænsomme sympati for menneskelige væsner, især for at de må blive vundet for Kristus, vil de have de egenskaber som Kristus havde. Alt dette vil blive gennemsyret med Helligånden. De vil have et lager af overbevisning og et magasin af enkel veltalenhed.

Som kristne, er vi nu her for at arbejde alvorligt på at bringe sjæle til Jesus Kristus. Der må ikke være nogen flove erfarings afsnit indflettet i vores kristen liv. Al sand erfaring der opnåes af sjælen vil, på grund af Satans fristelser, koste anstrengelser. Gud ser hvordan sjælen hungre efter kendskabet til Gud, efter frelse gennem Kristus; og løftet er, »Salige er de, som hungre og tørster efter retfærdigheden, thi de skal mættes.«

(121) Betegnende for den sande søger..

Gud har befaleet alle mennesker at adlyde hans lov. Han ser ikke som mennesker ser. Hans normer er ophøjede, rene, og hellige; alle må stadig række sig efter de normer. Herren ser sjælens mangel, den bevidste sjæls hunger. Han holder øje med sindets natur, hvorfra vore handlinger går frem. Over alt andet ser han efter bevis på respekt for og tro på Gud. Den oprigtigt søgene, som trakter efter at blive som Jesus i ord, liv, og karakter, vil have hans Forløser i sinde og, ved iagttagelse, blive forvandlet i hans skikkelse, fordi han længes efter og beder for den samme natur og det samme sindelag som var i Jesus Kristus. Han er ikke styret af ondt på grund af frygt for skam, eller af frygt

for at blive fortabt, for han ved at alle hans glæder kommer fra Gud, og han vil benytte sig af sine velsignelser så han må repræsentere Kristus. Han er ikke hungrig efter at stå højest, for at få hyldet fra mennesker. Det er ikke hans største interesse. Ved at gøre en klog forbedring af det han nu har, søger han at opnå mere og stadig mere delighed, som han give større tjeneste til Gud. Historien om hans forløser, det umådelige offer som han gjorde, kommer til fuld betydning i ham. Kristus, himlens Majestæt, blev fattig, så vi gennem hans armod kunne blive rige; ikke rige kun i evner, men rige i resultater.

Dette er rigdommene som Kristus indtrængende længdes efter at hans efterfølgere skal besidde. Som den sande søgene efter sandheden læses ordet og åbner hans sind for at modtage ordet, han længes efter sandheden at hele hans hjerte. Kærligheden, medynken, ømheden, høfligheden, kristen dannelse, som vil blive dele af de himmelske boliger som Kristus er draget afsted for at berede for dem der (122) elsker ham, tager besiddelse i hans sjæl. Han er besluttet på at stå på retfærdighedens side. Sandheden har fundet dens vej ind i hjertet, og er indpodet dér ved Helligånden, som er sandheden. Når sandheden tager fat i hjertet, giver mennesket et sikkert vidnesbyrd om dette ved at blive en Kristi nådes tjener.

Den sande kristnes hjerte er gennemsyret af sand kærlighed, med en meget ivrig hunger efter sjæle. Han lader sig ikke opholde førend han har gjort alt hvad der er i hans magt for at opsøge og frelse hvad der er mistet. Tid og kræfter er brugt; slidsomt arbejde kan ikke undgås. Andre må få sandheden som har bragt en sådan glæde og fred og fryd i Helligånden til hans egen sjæl.

Når den sandt omvendte sjæl nyder Guds kærlighed, vil han føle hans forpligtelse til at forene sig med Kristus og arbejde i harmoni med ham. Kristi ånd hviler på ham. Han åbenbarer frelserens kærlighed, medynk, og medlidenhed, fordi han er ét med Kristus. Han længes inderligt efter at bringe andre til Jesus. Hans hjerte er rørt med omsorg når han ser de sjæles fare som er uden Kristus. Han giver agt på sjæle som den der må aflægge et regnskab. Med indbydelser og anmodninger blandet med forsikringer og løfter fra Gud, søger han at vinde sjæle til Kristus; og det er noteret i optagelses bøgerne. Han er en arbejder sammen med Gud.

Er Gud ikke det rette emne til efterfølgelse? Det burde være det kristnes livs arbejde at påtage sig Kristus, og bringe sig selv til en mere perfekt lighed af Kristus. Guds sønner og døtre må gå frem i deres lighed til Kristus, vores mønster. Dagligt ser de hans herlighed, og betragter hans mageløse fortrinlighed. Mildt, rigtigt, og fuld af medlidenhed, må de trække sjæle ud af ilden, og har selv tøjet plettet af kødet.

(123) Vi arbejder ikke alene..

Der er et arbejde der skal gøres af Guds folk. Hvad er sand veltalenhed i det menneskelige liv? Det er et hjerte fyldt med rene følelser, en ærbødighed for alle Guds bud. Men nok alvorlig arbejde er ikke blevet gjort. Et vist mål af pligter er blevet udført, men det er ikke nok. Gå væk af den tarvelige vej. Hvis du ikke kan nå menighedsmedlemmerne, bliv da ikke modløs. Tag arbejdet på hovedvejene, og hvis deres selvished som du arbejder for ikke vil blive gennemsyret af sandheden, gå ud af den sædvanlige gang ud på sidevejene, og gør der dit missionsarbejde.

Gud vil ikke lade dig arbejde alene. Lige siden den tredje engels budskab blev forkyndt, har Guds engle ventet på at samarbejde med menneskelige repræsentanter som er ivrige og beslutsomme for at arbejde. Vi må gå dybere i sandhedens grave end vi har gjort.

»Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Oh, hvilken kærlighed har Gud vist det faldne menneske! Hvorfor går dem som kender sandheden forbi på den anden side når så mange er i lidelsens nød?

Hele det gamle Israels gudsyndelse var et løfte, i skikkelser og symboler, af Kristus; og det var ikke kun et løfte, men en virkelig frembringelse, udformet af Gud til at hjælpe millioner af mennesker i at løfte deres tanker til ham der viste sig selv for vor verden.

Kristus Guds åbenbaring..

I Kristus så verden den usynlige Gud. »Jeg er i Faderen,« sagde han »og Faderen i mig.« »Den som har set mig, har set Faderen« (124) »Havde I kendt mig, så havde I også kendt min Fader; og fra nu af kender I ham og har set ham.« I alle vore handlinger af sand opofrelse sætter vi vore trofaste øjne på vor Talsmand, der står mellem menneskene og den evige trone, ventene på at møde al vor anstrengelse og ved den Helligånd hjælpe os til et mere fuldendt kendskab til Gud.

Guds Lam er fremstillet for os mellem Guds troner. Han er den store forordning hvor mennesker og Gud er forenede og taler fortroligt sammen. Således er mennesker fremstillet som sidder på de himmelske steder hos Jesus Kristus. Det er det fastlagte sted for mødet mellem Gud og menneskeheden.

»Og jeg helliger mig selv for dem, for at også de må være helligede ved sandheden. Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle må være ét, ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at også de må være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig. Og den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de må være fuldkommen ét, så verden kan forstå, at du har sendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig.« Kristus bragte menneskelig natur i en personlig forbindelse med hans egen guddommelighed. Således har han givet et midtpunkt for universets tro at fæstne sig på.

Gud planlægger så hans lov må blive adlydt af alle der tror på Jesus Kristus. Satan vidste at hvis menneskeslægten kunne provokeres til at tro at Gud afskaffede sin moral karakters standard og mennesket ville ikke have en glas af moral hvori det kunne skue og se hvilken slags person han var.

(125) »Thi hvis nogen er ordets hører og ikke dets gør, så ligner han en mand, der betragter sit eget ansigt i et spejl: når han har betragtet sig selv, går han bort og glemmer straks, hvordan han så ud. Men den, som skuer i frihedens fuldkomne lov og bliver ved dermed, så han ikke er en glemsom hører, men gerningens gør, han skal være salig i sin gerning. Hvis nogen mener at dyrke Gud og ikke tøjler sin tunge, men bedrager sit hjerte, hans gudsdyrkelse er intet værd. En ren ubesmittet gudsdyrkelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden.

Dette er den levende Guds ord. Loven er Guds store morals gennemsigtige glas. Han skal måle hans ord, hans ånd, hans handlinger med Guds ord. Hvis vi bestemmer os for at vi i disse sidste dage ikke har arbejde som er bestemt for os der er uden for den almindelige kirkes sædvanlige fremgangsmåde, vil vi blive mødt med stor skuffelse. Når man bliver undersøgt, vejjet, og bestemt er det store spørgsmål, Hvad kan jeg gøre for at nå sjælene der er mistet? Gud kalder til et arbejde der skal gøres af Syvende-dags Adventister som jeg ikke behøver at afslutte. Med mindre arbejdet først er gjort i deres egne hjerter, vil alle de særlige anvisninger der påpeger årsag til handling blive gjort i forfængelighed.

Læs Jakobs det andet kapitel. Praktiser sandheden i dit daglige liv og du vil kende arbejdet som Herren har givet dig at gøre. Læs også det fjerde kapitel især versene 5-12; og kapitel 5, især versene 13-20. Disse kapitler er et glemt afsnit for det store antal af dem der påberåber at være Syvende-dags Adventister. Jeg er ledt til at fremhæve dig disse skriftsteder, samt det syvende kapitel i Matthæus. Du behøver at studere ethvert ord hvad angår dit liv.

(126) Hvad menigheden i Battle Creek behøver er at være ordets handlings mænd. Det vil lede et større antal ud af Battle Creek til andre steder, byer og storbyer, hvor folk ikke har haft lyset og anledningerne som I har haft. Mange sjæle er nu på vægten. De er ikke med Kristus. De er ikke samlet om Kristus. Deres påvirkning er delt. De spredes ud.

Giv særlig agt på disse ord: »Derfor: enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og handler efter dem, han er en klog mand, som byggede sit hus på klippegrund. Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og kastedes mod det hus, men det faldt ikke; thi dets

grundvold var lagt på klippen. Men enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og ikke handler efter dem, ligner en dåre, som byggede sit hus på sand. Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og slog imod det hus; og det faldt, og dets fald var stort.« Mange huse der formodes at stå sikkert vil falde. Herren erklærer at han ikke vil godtage splittet tjeneste.

Værdifulde ord for advarsel og løfter.

Hvis I vil tage jer i agt for advarselsens ord bygget på de kapitler som jeg er pålagt at forelægge jer, vil I ændre jeres indstilling, og blive Guds børn. I må således frelse jeres sjæle gennem tro i Jesus Kristus. I vil kunne få rådene der er givet i Esajas det otte-og-halvtedsenstyvende kapitel. Hvis I vil følge de markerede anvisninger, vil løftet blive fuldbyrdet: »Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår, foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget. Da svarer Herren, når du kalder; på dit råb er hans svar: »Her er jeg!« (127) Fjerner du åget fra din midte, holder op at tale ondt og pege fingre, rækker du den sultne dit brød og mætter en vansmægtende sjæl, skal dit lys stråle frem i mørke, dit mulm skal blive som middag; Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, hvor der er goldt, og give dig nye kræfter; du bliver som en vandrig have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter.«

Tag dit bestemte arbejde op. Herren vil fuldføre løftet for hans del. Disse inspirerede skriftsteder ville aldrig være givet til jer hvis Herren ikke havde tillid til at I kunne gøre alt det han havde behovet. I kan give agt på indbydelsen, »Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.«

I må rejse jer til kaldene der hvor Helligånden kalder jer. Sand religion betyder at leve ordet i jeres praktiske liv. Jeres bekendelse er ikke af nogen værdi uden praktiske handlinger. »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig.« Det var vilkårene for discipelskab. »Se, min tjener, som jeg har udvalgt, min elskede, i hvem min sjæl har velbehag; på ham vil jeg lægge min Ånd, og han skal forkynde ret for folkene. Han skal ej kives og ej skrike, og ingen skal høre hans røst på gaderne. Han skal ikke bryde et knækket rør og ikke slukke en rygende tande, indtil han får retten ført frem til sejr. Og på hans navn skal folkene håbe.«

Tak Gud for at et arbejde er blevet gjort uden for menigheden. Menigheden har egentlig ikke været uddannet til at arbejde udenfor deres egne folk. Mange sjæle udenfor (128) menigheden må have været oplyst, og en hel del mere lys blev bragt ind i menigheden, hvis ethvert menighedsmedlem i et hvert land, der påberåber at have det fremmende sandhedsllys, har arbejdet med hjerte og sjæl og stemme for at vinde sjæle for sandheden. Alt i alt er et meget lille arbejde udført af menighedsmedlemmer for dem der behøver lyset, dem som er udenfor Syvende-dags Adventisternes menighed. Herren siger: »Han skal ikke bryde et knækket rør og ikke slukke en rygende tande, indtil han får retten ført frem til sejr. Og på hans navn skal folkene håbe.« Dem der samarbejder med Jesus Kristus vil kunne forstå at alle disse løfter er fuldbyrdet i deres egen erfaring. Herren har udpeget hver sjæls skyldighed. Under dommen vil ingen have nogen undskyldning at give for ikke at gøre sin pligt.

En grundigere prøve for discipelskab.

Discipelskabsprøven støtter ikke dem så grundigt som den skulle der giver sig selv til dåb. Det bør være forståeligt om det er dem der bekender at være forvandlet og klart tager Syvende-dags Adventisternes navn, eller det er dem der tager deres ståsted på Herrens side for at komme ud af verden og være adskilte og ikke røre de urene ting. Når de giver tegn på at de fuldt forstår deres ståsted, kan de blive accepterede. Men når de viser at de følger verdens skikke, mode, og indstillinger, skal de nøjagtigt behandles derefter. Hvis de ikke føler nogen byrde for at ændre deres måde at handle på, burde de ikke bibeholdes som medlemmer i menigheden. Herren ønsker at dem der sættes sammen med hans menighed skal være sande, trofaste, tjenere for Kristi nåde.

(129) Disse sidste dages synd er over Guds bekendte folk. På grund af selvished, fornøjelsens kærlighed, og kærlighed til tøj, fornægter de Kristus som deres menighedsmedlemskab ellers siger

at de følger. Jeg takker Gud for at Jesus kender ethvert slag i den troendes hjerte. Mange som ikke følger Kristus bekender at være Guds børn. Deres overfladiskhed, deres billige snak, deres opstyltede medlidenhed, deres lave mål, misleder andre som vil stræbe efter en anden fremgangsmåde og er ikke eksempel med disse bedragede karaktertræk, men er dem som ikke elsker Kristus eller gør hans vilje men kun følger deres egen indbildning.

Kristus er inde i et hvert hjerte der er ydmygt, sagtnodigt, og beskedent. Disse er under dom og gør fejl men de er sønderknust i hjertet fordi de bedrøver Frelseren som elskede dem og døde for dem. De kommer ydmygt til hans fødder; de kæmper hans slag. I hjertets sagtnodighed og beskedenhed søger de at gøre godt for andre. De søger at fremme sandhedens sag i god og alvorlig bestræbelse.

Herren Jesus elsker dem til hvem han gav sit liv; og når verdslig påvirkninger er tilladt at komme ind i mellem dem og deres hjælper, når afguder er foretrukket frem for Kristus, når hans henvendelser til den menneskelige sjæl bliver betragtet med ligegyldighed og der er intet svar, er Jesus bedrøvet. Han ved at de får store tab, for de er anstødssten for syndere. De samles ikke med Kristus, men spredes fra ham. Men ved stor sorg rører Guds Ånd deres hjerter, og de vender sig til ham, og han vil høre deres bønner. Kristus kender de evner han har givet enhver sjæl til at tjene ham til hans nuværende og evige gode. Han ønsker at disse sjæle ikke skal skuffe ham. Han ønsker at de skal skinne i hans rige. Dem som vil være de mest højt (130) ærede er dem der tager deres kors dagligt, og følger Kristus.

Gør en virkelighed af sandhed.

Herren Jesus kræver at enhver sjæl gør en virkelighed af sandhed. Vis at du tror så at du ikke er halvt med Kristus og halvt med verden. Om alt dette siger Kristus: »Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund.« Ham der værdsætter Kristi kærlighed vil blive en ivrig arbejder med Kristus for at bringe andre sjæle som bundter til Mesteren. Gennemgribende arbejde er altid blevet gjort af alle som er forbundet med Kristus. De bærer frugt til hans herlighed. Men lathed, ubekymrthed, og overfladiskhed adskiller sjælen fra Kristus, og Satan kommer ind for at gøre hans vilje med det dårlige verdslige motiv. Vi har en stor sandhed, men ved skødesløs ligegyldighed har sandheden mistet sin kraft over os. Satan er kommet ind med hans besnærerne fristelser, og har ledt de bekendene ledsagere af Kristus væk fra deres leder, han klassificerer dem med uforstandige jomfruer.

Herren kommer, og vi behøver nu nådens olie i vore lampers beholdere. Jeg spørger, hvem vil nu være på Herrens side? Før Jesus drog afsted, lovede han at han ville komme tilbage igen, og tage os til sig, »for at hvor jeg er,« sagde han, »Dér skal også I være.« Vi er fremmede og pilgrimme i denne verden. Vi skal vente, våge, bede, og arbejde. Hele sindet, hele sjælen, hele hjertet, og hele styrken er købt ved Guds Søns blod. Vi skal ikke føle at det er vores pligt at bære en pilgrims klædning kun for en sådan farve, eller kun en sådan skikkelse, men pæn anstændig klædning, som det inspirerede ord lærer os at vi skulle bære. Hvis vore hjerter er forenet med Kristi hjerte, skal vi have et meget inderligt ønske (131) om at blive klædt med hans retfærdighed. Intet vil blive lagt på personen for at tiltrække opmærksomhed eller skabe strid.

Kristendom - hvor mange er der som ikke ved hvad det er! Det er ikke noget der skal sættes på det ydre. Det er et liv der er indvævet med Jesu liv. Det betyder at vi bærer Kristi retfærdigheds kappe. Med henblik på verden, vil kristne sige, Vi vil ikke give os af med politik. De vil sige beslutsomt, Vi er pilgrimme og fremmede; vores borgerskab er der oppe. De vil ikke være set valgt til et underholdnings selskab. De vil sige, Vi har holdt op med at være bedåret af barnlige ting. Vi er fremmede og pilgrimme, der leder efter en by der har fundamenter, hvis opbygger og udfører er Gud.

til videre studium: *Fundamentals of Christian Education*, side 107-112, 174-180; *Testimonies*, vol 9, side 161-166, 169-172, 200, 201.

Sabbatshelligholdelse, tegnet på trofasthed..

Sunnyside, Cooranborg, 12. Januar 1898

Jeg henvender mig til alle der har forenet sig i en fremgangsmåde, der i princippet er forkert, til at gøre endelig reformation, og derefter for evigt vandre ydmygt med Gud. Verden skal snart dømmes. En retfærdig Gud må hævn hans Søns død. I dag vælger mennesker Barabbas, og siger, korsfæst Kristus! De vil gøre det i hans helligheds person. De vil gå over det samme sted som de jødiske præster og myndigheder gjorde, ved deres behandling af Kristus. Han, Guds Søn, og en uskyldig mand, var myrdet fordi han fortalte mennesker sandheder det ikke behagede dem at høre. Stadig var han Søn af den grænseløse Gud.

(132) Dem som i dag foragter Jehovas lov, viser ingen respekt for hans bud, tager side med det store frafald. De kundgør en syndsforvirret verden at Guds lov er ugyldig og tom. Dem som erklærer dette for sandt bedrager folket, og har i realiteten naglet Jehovas lov til korset mellem to røvere. Hvilken tanke!

For verdens ufaldne og himmelens univers, vil verden have lagt et regnskab for Dommeren for hele jorden, den eneste ene de fordømte og korsfæstede. Hvilken regnskabs dag det vil blive! Det er den store dag for Guds hævn. Kristus står da ikke ved Pilatus? domstol. Pilatus og Herodes, og alle dem der hånede, foragtede, forkastede og korsfæstede ham vil da forstå hvad det betyder at føle Lammets vrede. Deres gerninger vil vises for dem i deres sande karakter.

Et forfærdeligt bedrag..

Hvilket forfærdeligt bedrag er over sindene på dem som tror at verden bliver bedre! Kristus erklærer, »Som det gik til i Noas dage, sådan skal det også gå i Menneskesønnens dage.« »Som de levede i dagene før syndfloden: de åd og drak, tog til ægte og gav til ægte lige til den dag, da Noa gik ind i arken, og de ænsede intet, før syndfloden kom og rev dem alle bort - sådan skal det også gå ved Menneskesønnens komme.« En sådan situation vil verden komme i ved afvisning af Guds lov.

»Og endnu en engel, den tredje, fulgte dem; han råbte med høj røst: »Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på deres pande eller hånd, så skal han drikke af Guds harmes vin, som er skænket ublandet i hans vredes bæger; og han skal pines (133) med ild og svovl for de helliges engles og for Lammets øjne. Og røgen fra deres pine stiger op i evighedernes evigheder; og de har ikke hvile hverken dag eller nat, de, som tilbeder dyret og dets billede, og enhver, der tager dets navn som mærke.«

Johannes var kaldt til at iagttage et folk der er tydeligt fra dem der tilbeder dyret eller dets billede ved at holde ugens første dag. Helligholdelsen af denne dag er dyrets mærke. Johannes siger, »Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.«

»Og dragen vrededes på kvinden og gik bort for at føre krig mod de andre af hendes slægt, dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd.« Vi er tydeligt vist at to partier vil eksistere ved Herrens og vor Frelser Jesus Kristi? tilsynekomst. I hvilket selskab ønsker vi blive fundet? »Se, jeg kommer snart,« sagde Kristus, »og jeg har min løn med mig for at gengælde enhver, efter som hans gerning er. Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste, begyndelsen og enden. Salige er de, som tvætter deres klæder, for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden.« Dette er ankomststedet for lovlydige. Skulle vi ikke alle ønske at blive blandt dem der har ret til livets træ, og som går gennem portene ind i staden?

Adam og Eva og deres lykke mistede, deres ret til livets træ på grund af deres ulydighed. »Men Gud Herren sagde: »Se, mennesket er blevet som en af os til at kende godt og ondt. Nu skal han ikke række hånden ud og tage også af livets træ og spise og leve evindeligt!« Så forviste Gud Herren ham fra Edens have, for at han skulle dyrke jorden, (134) som han var taget af.« Adam og Eva overtrådte Guds lov. Det gjorde det nødvendigt for dem at blive fordrevet fra Eden og være adskilte fra livets

træ. Og spise af det efter overtrædelsen ville bevare synd til eftertiden. »Og han drev mennesket ud, og østen for Edens have satte han keruberne med det glimtende flammesværd til at vogte vejen til livets træ.« Mennesket var afhængigt af livets træ til udødelighed, og Herren tog disse forholdsregler for ikke at mennesker skulle spise af det træ »og leve evindeligt!« - og blive udødelige syndere.

Død kom ind i verden på grund af overtrædelse. Men Kristus gav hans liv så mennesket fik noget andet at slæbe på. Han døde ikke på korset for at ophæve Guds lov, men for at sikre mennesket en anden prøvetid. Han døde ikke for at tillægge synd en udødelig egenskab; han døde for at sikre retten til at tilintetgøre ham der havde dødens kraft, djævelen. Han led hele den brudte lovs straf for hele verden. Det han gjorde, var ikke for at mennesker skulle fortsætte i overtrædelser, men for at de skulle gå tilbage til deres trofasthed og holde Guds bud og hans lov som deres øjsten.

Et tegn på lydighed

Et tegn på lydighed er sabbats-helligholdelsen fra det fjerde bud. Hvis mennesker holder det fjerde bud, vil de holde alle de andre. Det var ingen menneskelig stemme der talte til Moses, om at give ham sabbatten som et tegn. »Herren taledes fremdeles til Moses og sagde: Du skal tale til israelitterne og sige: Fremfor alt skal I holde mine sabbatter, thi sabbatten er et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger eder. I skal holde sabbatten, thi den skal (135) være eder hellig; den, som vanhelliger den, skal lide døden, ja enhver, som udfører noget arbejde på den, det menneske skal udryddes af sin slægt.«

Herren giver ikke en så betydningsfuld forskrift som dette uden nærmere beskrivelse. »I seks dage må der arbejdes, men på den syvende dag skal I holde en fuldkommen hviledag, helliget Herren; enhver, som udfører arbejde på sabbatsdagen, skal lide døden. Israelitterne skal holde sabbatten, så at de fejrer sabbatten fra slægt til slægt som en evig gyldig pagt.«

Menneskelig livsanskuelse kontra guddommelig åbenbaring..

Menneskelig filosofi siger at der er gået en ubegrænset tidsperiode under verdens skabelse. Forklarer Gud det således? Nej; han siger, »Den skal være et tegn til alle tider mellem mig og israelitterne. Thi i seks dage [ikke seks ubegrænsede tidsperioder; for da vil der ikke være nogen mulighed for mennesker at se dagene bestemt i det fjerde bud] gjorde Herren himmelen og jorden, men på den syvende hvilede han og vederkvægede sig.« Læs venligst det femte kapitel i femte Mosebog omhyggeligt. Gud siger igen, »Kom hviledagen i hu, [glem ikke] så du holder den hellig!.... Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.«

Dog med de levende mirakler foran dem, overbragte dem der påstod at prædike ordet de menneskelige tankeganges forudsætninger, menneskers påbud og grundsætninger. De gør Guds lov ugyldig ved deres overleveringer. Raffinementer set i verdens væsen fra en ubestemt periode er en af Satans forfalskninger. (136) Gud taler til den menneskelige slægt i et sprog de kan fatte. Han lader ikke sagerne være så uklare at menneskelige væsner kan behandle dem i tråd med deres egne teorier. Når Herren erklærer at han gjorde verden på seks dage og hvilede på den syvende dag, mener han fireogtyve timers dagen, som han har markeret ved solens opgang og nedgang.

Gud ville ikke frembringe dødsdommen for en ligegyldighed mod sabbatten hvis ikke han havde overbragt en klar forståelse for sabbatten til mennesket. Efter at han havde skabt vor verden og mennesket, så han på arbejdet han havde udført, og erklærede at det var rigtig godt. Og da jordens grundlæggelse var lagt, blev sabbattens grundlæggelse også lagt. »Men morgenstjernerne jubled til hobe, og alle gudesønner råbte af glæde.« Gud så at en sabbat var betydningsfuld for mennesket, selv i paradiset. Ved at give sabbatten, tog Gud hensyn til menneskets åndelige og fysiske helb.

Ikke hvilken som helst dag af de syv..

Gud gjorde verden på seks bogstavelige dage, og på den syvende bogstavelige dag hvilede han fra al

det arbejde han havde gjort, og blev fornyet. Således har han givet mennesket seks dage til arbejde. Men han helligede sin hviles dag, og gav den til mennesker for at blive fritaget fra al timelig arbejde. Ved at sætte sabbatten til side, gav Gud verden et minde. Han satte ikke bare en af syv dage til side, men en særlig dag, den syvende dag. Og ved helligeholdelse af sabbatten, viser vi at vi genkender Gud som den levende Gud, himlens og jordens skaber.

Der er intet i sabbatten der begrænser den til særlige klasser af mennesker. Den er givet til alle slags mennesker. Den skal bruges, ikke til magelighed, men til (137) Guds arbejdes beskuelse. Disse mennesker skal gøre hvad de må kende, »at jeg, Herren, er den, som helliger dem.«

Herren rykkes meget nærmere til sit folk på den dag som han har velsignet og helliget. »Himlen forkynder Guds ære, hvælvingen kundgør hans hænders værk. Dag bærer bud til dag, nat lader nat det vide.« Sabbatten er Guds mindedag, der viser mennesker hen til deres skaber, som gjorde verden og alt hvad der i den. I de evige høje, i de knejsende træer, i enhver åben knop og blomsterne planter, må vi se den store Kunstmesters arbejde. Alt taler til os om Gud og hans herlighed.

Ethvert trofast Guds barn vil søge at kende sandheden. Johannes forklarede sandheden så tydeligt at et barn måtte forstå den. »Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger! Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid, sandhedens Ånd, som verden ikke kan tag imod, fordi den ikke ser og ikke kender den.« Vælger vi at blive regnet blandt dem som ikke kan erkende sandheden, som er så forblændet af fjendens bedragene kraft så de ikke ser ham som er det udtrykte billede af Faderens person.

Kristi efterfølgere er alle sammen af en anden klasse. »Men I kender den, thi den bliver hos jer og skal være i jer. Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer. Endnu en liden stund, så ser verden mig ikke mere, men I ser mig; thi jeg lever, og I skal leve.« »Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham.« »Om nogen (138) elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham. Den, som ikke elsker mig, holder ikke fast ved mine ord; og det ord, I hører, er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig.« Ordet fra et menneskeligt væsen kan ikke modtages og tros uden spørgsmål. Vi må først spørge: Taler vi i harmoni med ordet? Afviser de et »Så siger Herren« fordi de ser at det involverer et kors?

På hvilken side er du?..

Er vi på deres side der afviser at være trofaste mod Gud. De har ingen interesse i at kende Gud. De afviser den guddommelige Guds Søn, personificeringen af al menneskelig godhed. De sætter dem selv sammen med dem der, helt uden fejl kunne sættes op imod Kristus, og foretrækker i stedet en tyv og en morder. Dette bekræfter verdens moral. Skal vi være på verdens side, eller på Kristi side, som sagde, »Jeg har holde min Faders bud«?

Jehovas ord vil stå for evigt. »I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Dette var i begyndelsen hos Gud. Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er. I det var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det... Han var i verden, og verden er blevet til ved ham, og verden kendte ham ikke. Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham. Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn. De blev ikke født af blod, ej heller af køds vilje, ej heller af mands (139) vilje, men af Gud. Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.«

Dem som tager imod Kristus ved tro som deres personlige Frelser kan ikke blive i harmoni med verden. Der er to tydelige grupper: En er trofast mod Gud, og holder hans bud, mens den anden taler og handler som verden, slår Guds ord til side, som er sandt, og tager imod de frafaldnes ord, som forkastede Jesus.

Hvem vil du vælge?..

På hvilken side er vi? Verden smed Kristus ud; himlene tog imod ham. Mennesker, begrænsede mennesker, forkastede livets Fyrste; Gud, vores Højeste Myndighed, tog imod ham i himlene. Gud har ophøjet ham. Mennesker kronede ham med en tornekrone, Gud har kronet ham med en kongelig majestæts krone. Vi må alle tænke ærlig. Vil du have denne mand Kristus Jesus til at herske over dig, eller vil du have Barabbas? Kristi død medfører afståelsen af hans barmhjertighed Guds vrede og domme, ublandet med barmhjertighed. Dette er Lammets vrede. Men Kristi død er håb og evigt liv til alle der tager imod ham og tror på ham.

Gud vil ganske bestemt kalde verden til dom for at hævne hans enbårne Søns død, netop ham der stod ved Pilatus og Herodes domstole. Netop han er nu i de himmelske gårde og gør mellemkomst for folket der afviste ham. Skal vi vælge verdens præg, eller skal vi vælge at blive Guds fraskilte, særlige folk? Skal vi modtage et »Så siger Herren« fremfor menneskers "så siger"? (140) Den pavelige kraft, det syndige menneske, besluttede at den Romerske katolske kirke har forandret Guds lov. På den syvende dags sted har de døbt og overbragt verden et pavedømmets barn, ugens første dag, for at blive overholdt som hellig hvile dag. Den protestantiske verden har taget imod dette pavedømmets barn, og lagt det i vuggen, og givet det den ære som Gud har sat på den syvende dag.

»Se, jeg har lært eder anordninger og lovbud, således som Herren min Gud har pålagt mig, for at I skal handle derefter i det land, I skal ind og tage i besiddelse; hold dem og følg dem! Thi det skal være eders visdom og eders kløgt i de andres folks øjne. Når de hører om alle disse anordninger, skal de sige: »Sandelig, det er et viist og klogt folk, dette store folk!« Thi hvor er der vel et folk, som har guder, der kommer til det, således som Herren vor Gud gør det, når vi kalder på ham; og hvor er der vel et stort folk, der har så retfærdige anordninger og lovbud som hele denne lov, jeg forelægger eder i dag? Kun skal du vogte dig og omhyggeligt tage vare på dig selv, at du ikke glemmer, hvad du med egne øjne har set, og at det ikke viger dig fra dit hjerte, så længe du lever; og du skal fortælle dine sønner og dine sønners sønner derom. Glem ikke den dag, du stod for Herren din Guds åsyn ved Horeb, da Herren sagde til mig: »Kald mig folket sammen, for at jeg kan kundgøre dem mine ord, så de kan lære at frygte mig, så længe de lever på jorden, og lære deres sønner det samme!« Da trådte I frem og stod ved bjergets fod, medens bjerget brændte i lys lue helt ind i himmelen, hyllet i mørke, skyer og mulm; og da Herren taledes til eder ud fra ilden, hørte I kun ordene, men nogen skikkelse så I ikke, kun en røst fornam I. Da kundgjorde han eder sin pagt, som han bød eder at holde, de ti ord, og han skrev dem på to stentavler.«

»Hør, Israel! Herren vor Gud, Herren er én. Og (141) du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke. Disse bud, som jeg pålægger dig i dag, skal du tage dig til hjerte; og du skal indprente dine børn dem og tale om de, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op; du skal binde dem som et tegn om din hånd, de skal være som et erindringsmærke på din pande, og du skal skrive dem på dørstolperne af dit hus og på dine porte.«

»Thi du er et folk, der er helliget Herren din Gud; dig har Herren din Gud udvalgt til sit ejendomsfolk blandt alle folk på jorden. Det er ikke, fordi I er større end alle de andre folk, at Herren har fattet velbehag til eder og udvalgt eder, thi I er det mindste af alle folk; men fordi Herren elskede eder, og fordi han ville holde den ed, han tilsvor eders fædre, derfor var det, at Herren med stærk hånd førte eder ud.... Derfor skal du omhyggeligt handle efter det bud, de anordninger og lovbud, jeg i dag giver dig!« Læs venligst hele femte Mosebog syvende kapitel omhyggeligt, og tænk over Herrens ord.

Vil du forlade et tydeligt »så siger Herren« efter at have læst beretningen om Adams synd og fald? Han faldt fordi han lagde Herrens ord fra sig, og gav agt på Satans ord. Vil det betale sig at overtræde? Ved overtrædelse mistede Adam eden. Ved overtrædelse af Guds bud vil mennesker miste himlen, og en evighed af lyksalighed. Dette er ikke intetsigende historier, men sandhed. Igen spørger jeg, På hvilken side står du? »Er Herren Gud, så hold eder til ham, og er Ba'al Gud, så hold eder til ham!«

(142)EN HØJTIDELIG APPEL TIL PRÆDIKANTER afsnit 5

Kald til et højere mål..

Petoskey, Michigan, den 20.august 1890.

Kære brødre:

Jeg kan ikke udtrykke jer mit sinds byrde og kval som sagens sande tilstand er blevet vist for mig. Der er mennesker der arbejder med en sandhedens lærers dygtighed som mangler at lære deres første lektion i Kristi skole. Den omvendende kraft fra Gud må komme over prædikanternes hjerter, eller de skulle søge et andet kald. Hvis Kristi ambassadører indså alvoren i at overbringe sandheden til mennesker, ville de blive anstændige, betænksomme mennesker, der arbejder sammen med Gud. Hvis de har en rigtig sans for betroede gaver som Kristus gav til hans disciple, vil de med ærefrygt åbne Guds ord og lytte til undervisningen fra Herren, bede om visdom fra himlen således, som de står mellem livet og døden, og de må stå ved, at de må lægge et regnskab for Gud for arbejdet der kom fra deres hænder.

En spøgene prædikant..

Hvad kan en prædikant gøre uden Jesus? Overhovedet intet. Men hvis han er en overfladisk mand, er han ikke beredt for at udføre den pligt der er lagt på ham af Herren. »Thi skilt fra mig« siger Kristus »kan I slet intet gøre!« De rapmundede ord der falder fra hans læber, dumme anekdoter, ord der er sagt for at skabe latter, er alle (143) fordømt af Guds ord og er helt væk fra det indviende bord.

Jeg siger jer klart, brødre, medmindre prædikanterne er omvendte, vil menighederne blive sygelige og klar til at dø. Guds kraft alene kan ændre det menneskelige hjerte og gennemsyre det med Kristi kærlighed. Guds kraft alene kan rette og undertrykke heftige udbrud og hellige sig hengivenheden. Alle som tjener må ydmyge deres stolte hjerter, underkaste deres vilje under Guds vilje, og skjule deres liv sammen med Kristus i Gud.

Hvad er målet med prædikant virksomhed? Er det at blande det verdslige med det religiøse? Teateret er stedet for sådanne fremvisninger. Hvis Kristus er formet inden i, hvis sandheden med dens helliggørrerne kraft er bragt ind i sjælens indre helligdom, vil du ikke have gemytlige mennesker, du vil heller ikke have sure, tvære, og gnavne til at lære Kristi værdifulde lektier for forulykkede sjæle.

Vore prædikanter behøver en karakteromdannelse. De burde føle det hvis deres arbejde ikke er gjort i Gud, hvis de er overladt til deres egne ufuldkomne anstrengelser, er de af alle mennesker de mest elendige. Kristus vil være med enhver prædikant, der ikke helt igennem kan have opnået karakterens fuldkommenhed, og søger meget oprigtigt at blive lig Kristus. En sådan prædikant vil bede. Han vil græde mellem indgangen og alteret, råbe i sjælens kval efter Herrens nærværelse for at være med ham; ellers kan han ikke stå foran folket, med hele himlen der ser på ham, og englenes pen der tager notat af hans ord, hans optræden, og hans ånd.

Oh, det menneske ville frygte Herren! Oh, hvor de ville elske Herren! Oh, så disse Guds budbringere vil mærke byrden for lidene sjæle! Så vil de ikke længere holde dårlige taler; men de vil have Guds kraft levendegjort i deres sjæle, og deres hjerter (144) ville gløde med ilden fra Guds kærlighed. Ude af ondskaben ville de blive stærke; for de ville være ordets gernings mand. De ville høre Jesu stemme: »se, jeg er med jer alle dage«. Jesus ville blive deres lærer; og ordet de prædiker vil blive levende og kraftfuldt, skarpere end noget toægget sværd, og en skarpsindighed i tankerne og hensigter af hjertet. Efter hvor meget som taleren påskønner den guddommelige nærværelse og ære og tillid Guds kraft, han er anerkendt som arbejder sammen med Gud. Kun i den egenskab bliver han mægtig gennem Gud.

Der behøves en hævene opløftene kraft, en konstant vækst i kendskabet af Gud og sandheden, for deres del som søger sjælenes frelse. Hvis prædikanten udtaler ord taget fra Guds levende orakler; hvis han tror på og forventer Kristi samarbejde, hvis tjener han er; hvis han skjuler sig selv og ophøjer Jesus, verdens forløser; vil hans ord nå tilhørernes hjerter, og hans arbejde vil bære guddommelig legitimation. Helligånden må være det levende organ for at overbevise om synd. Den guddommelige repræsentant overbringer taleren de fordele fra offeret der blev gjort på korset; og idet sandheden er sat i kontakt med de nærværende sjæle, vinder Kristus dem til sig selv, og arbejder på at forandre deres natur. Han er klar til at hjælpe vore svagheder, at lære, at lede, at inspirere os med tanker der er af himmelsk herkomst.

Hvor lidt kan mennesket dog gøre i arbejdet for at frelse sjæle, og alligevel hvor meget ved Kristus hvis vi er gennemsyret af hans Ånd! Den menneskelige lærer kan ikke læse tilhørernes hjerter, men Jesus tildeler den nåde som enhver sjæl behøver. Han forstår menneskets duelighed, hans svaghed, og hans styrke. Herren arbejder på det menneskelige hjerte, og en prædikant kan være for de sjæle der lytter til hans ord en dødens smag (145) indtil døden, og retter dem væk fra Kristus; eller, hvis han helliget, opbyggelig, mistroisk af selvet, men ser på Jesus, kan han være en livets smag til liv for sjæle som er rede under Helligåndens overbevisene kraft, og i deres hjerter bereder Herren vejen for de budskaber som han har givet til den menneskelige repræsentant. Således er de utroens hjerter blevet rørt, og det svarer til sandhedens budskab. »Thi Guds medarbejdere er vi.« Overbevisningerne indprentes i hjertet, og oplysningen for forståelse ved ordets adgang, arbejder i fuldstændig harmoni. Sandheden der er bragt for sindet har magt til at vække sjælens slumrende energi. Når Guds Ånd arbejder i hjertet samarbejder dette med Guds arbejde gennem hans menneskelige hjælp. Når prædikanter iværksætter nødvendigheden for gennemgribende reformation for dem selv, når de mærker at de må nå en højere standard, vil deres indflydelse over menighederne blive opløftet og lutret.

Hemmelige fejl overvindes.

Der er syndere i prædikant virksomheden. De har ikke kvaler for at gå ind ad den snævre port. Gud arbejder ikke med dem, for han kan ikke udholde tilstedeværelsen af synd. Det er den ting som hans sjæl hader. Selv englens som stod omkring hans trone, som han elskede, men som ikke tog deres første plads i trofasthed, kastede Gud ud af himlen med deres oprørske leder. Hellighed er Guds trones fundament; synd er det modsatte af hellighed; synd korsfæstede Guds Søn. Hvis mennesker kunne se hvor hadefuldt synd er, ville de ikke holde det ud, eller oplære dem selv i det. De ville forbedres i liv og karakter. Hemmelige fejl ville blive overvundet. Hvis du skal være hellig i himlen, må du først være hellig på jorden.

(146) Der er et stort behov for at vore brødre overvinder hemmelige fejl. Guds mishag, hænger, som en sky, over mange af dem. Menighederne er svage. Selviskhed, ubarmhertighed, begærlighed, misundelse, onde mistanker, falskhed, tyveri, røveri, sanselighed, tøjlesløshed, og ægteskabsbrud* er noteret mod dem der påberåber sig den højtidelige, indviede sandhed for denne tid. Hvordan kan disse anklagene ting blive rensat ud af lejren, når mennesker som påberåber sig at være kristne udøver dem hele tiden? De er i nogen grad omhyggelige i deres metoder overfor mennesker, men de er en krænkelse over for Gud. Hans rene øjne ser, nogle vidnende optegnelser, alle deres synder, både åbenlyse og hemmelige; og medmindre de omvender sig og bekender deres synder over for Gud, med mindre de falder på klippen og brydes, vil deres synder vedblive med at stå i mod dem i optegnelsesbøgerne. Oh, skrækkelige beretninger vil blive åbnet for verden ved dommen - beretninger om synder der aldrig er blevet bekendt, om synder der ikke er blevet udvisket! Oh, så disse stakkels sjæle må se hvad de hober op af vrede til verdens dag! Da vil hjertets tanker, såvel som handlingens, blive åbenbaret. Jeg siger jer, mine brødre og søstre, der er et behov for ydmygelse af jeres sjæle overfor Gud. »Hør op med det onde,« men stop ikke her; »lær det gode«. Du kan kun herliggøre Gud ved at bære frugt til hans herlighed.

Prædikanter, for Kristus, begynd arbejdet for jer selv. Ved jeres uheldiggjorte liv har I lagt

vanskeligheder for jeres egne børn og for ikke troende. Nogle af jer går efter indskydelser, handler ud fra lidenskaber og fordomme, og bringer urene, besmittede ofringer til Gud. Rens for Kristi skyld lejren ved begyndelsen, ved Kristi nåde, det personlige arbejde for renselse af sjælen fra besmittelse. En gemytlig prædikant bag prædikestolen, eller en som strækker sig over hans mål for at vinde ros, er et skuespil der (147) der korsfæster Guds Søn på ny og sætter ham til åbenlys skam. Der må være fuldstændig anger, tro på vor frelser Jesus Kristus, vagtsom påpasselighed, uophørlig bøn, og flittig ransagelse af skrifterne. Gud holder os ansvarlige for alt det vi burde være hvis vi ville udnytte vore talenter. Vi skal blive dømt i forhold til det vi burde have været, men var det ikke; det vi kunne have gjort, men ikke fuldførte det fordi vi brugte vores kræfter på at forherlige Gud. For al den kundskab vi kunne have opnået men ikke gjorde det, vil der blive et evigt tab, endda hvis vi ikke mister vor sjæle. Al vor indflydelse tilhører Gud. Alt hvad vi får skal bruges til hans herlighed. Al ejendom som Herren har betroet os skal lægges på Guds alter, for at give det tilbage til ham. Vi arbejder på vor egen skæbne. Må Gud hjælpe os alle til at blive kloge for evigt.

Mine brødre vi lever i en meget vigtig periode af denne jords historie. Der er ingen tid til at synde; det er altid farligt at fortsætte med overtrædelser; men på en særlig måde gælder det lige nu. Vi er nu på de store grænser til den evige verden og står nu i et mere vigtigt forhold til tiden og til evigheden end nogen sinde før. Lad nu enhver person søge hans eget hjerte og bed indtrængende for Retfærdighedens Sols klare stråler til at uddrive al åndelig mørke og rense fra besmittelse. »Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renses os fra al uretfærdighed.« Gennem tro, uden hensyn til følelser, vil Jesus, vor frelses ophav, vor tros fuldender, ved hans værdifulde nåde, styrke den moralske kraft, og synderen må regne sig selv »for døde fra synden og levende fra Gud i Jesus Kristus.« Enkel tro, med Kristi kærlighed i sjælen, forener den troende til Gud. Medens der arbejdes hårdt i (148) kamp som en trofast soldat for Kristus, har han sympati fra hele det tro univers. De forkyndende engle er rundt omkring ham for at bistå i kampen, så han frimodigt kan sige, »Herren er min hjælper«, »min styrke, mit skjold er Herren,« Jeg skal ikke være overvundet. »Thi af nåden er I frelse ved tro; det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven.«

Den uendelige visdom og kraft fra Gud er udøvet til vort bedste. Den himmelske hær kæmper sikkert vores kamp for os. De ser hele tiden med stor interesse på de sjæle der er købt ved Frelserens blod. De ser, gennem Kristi offer, værdien af den menneskelige sjæl. Det er altid sikkert at være på Herrens side, ikke halvhjertet men helt. Det er dette halvhjertede, ligegyldige, letsindige arbejde der adskiller jeres sjæle fra Jesus, Kilden for jeres styrke. Lad dette være jeres bøn: "Tag alt fra mig, lad mig miste ejendom, verdslig ære, men lad din nærværelse være med mig". Det er sikkert at overlade sjælenes tag til Gud, som regerer over hele himlen og jorden.

Søg skrifterne og bed i tro,.

Vil mine tjenere brødre holde øje med at det de gør er varsomt, så de giver agt på apostelen Paulus' formaning til Titus: »Forman ligeledes de unge mænd til at være sindige i alle forhold, og vær selv et forbillede i gode gerninger; og vis i din lærergerning uforfalsket renhed, værdighed, sund, upåklagelig forkyndelse, så den, der står os imod, må blive til skamme, fordi han intet ord har at sige om os.« Titus 2, 6-8; læs også versene 11-15.

Jeg fik vist at, for den del af prædikanterne i alle vore konferenser, er der en forsømmelse for at studere (149) skrifterne, for at søge sandheden. Hvis deres sind var ordentligt disciplinerede, og var fyldt med værdifulde lektioner fra Kristus, da kunne de til enhver tid og i enhver nødsituation tage af kundskabens skatkammer både nye og gamle ting, til at føde Guds menighed, give ethvert menneske andel af mad passende krydret. Hvis Kristus forbliver i sjælen, vil han blive som en levende kilde, »blive et kildespring til evigt liv.«

Jeg fortæller jer tingene som jeg har set dem, og hvad der er sandt, som ved rigtigt ledet, ihærdige anstrengelser der kunne få mange, rigtig mange, flere sjæle bragt til et kendskab af sandheden. Oh, enden er nær! Hvem er rede for Kristus til at stå op fra hans trone og tage hævnens klæder på? Hvis

navne er optaget i livets og lammets bog? Kun navne på dem der kun vil blive og følge lammet hvorhen han end går. Jeres fejlagtige forestillinger, jeres uheldige opdelen i etaper, må opgives, og I må klædes med Kristi retfærdigheds klæder. *Tro og kærlighed* - hvor menigheden dog er fattig på disse! Det himmelske skib råder jer, »købe guld, lutert i ild, så du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig,... og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se.« Gud hindrede at dem som prædikede i vore konferenser skulle være som tåbelige jomfruer, med lamper, blottet for nådens olie som får lampen til at lyse og give omgivelserne lys. Oh, vi mangler flere bedene prædikanter - mennesker som bærer sjælenes højtidelige vægt - mennesker der har en tro der arbejder ved kærlighed og renser sjælen. Uden tro er det umuligt at behage Gud. Hvor mangelfuld er tro ikke i vore menigheder! Hvorfor tror vi ikke at Herren vil gøre lige det han siger han vil?

(150) Vi er Guds tjenere, og han har givet enhver af os talenter, både naturlige og åndelige. Som Guds børn burde vi hele tiden være iklædt egnethed for de himmelske herskabshuse som Kristus fortalte hans disciple da han drog bort for at berede for dem. Han som tager greb om Kristi retfærdighed kan blive et fuldkomment menneske i Kristus Jesus. Ved at arbejde fra et højt ståsted, prøve at følge Kristi eksempel, skal vi vokse til hans lighed, have mere og mere forædling.

Frelseren bad, »Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed.« Dem som er rettede ved sandheden vil blive ordets gørere; de vil være flittige bibellæsere. Søge skrifterne med et alvorligt ønske om at forstå Guds vilje, og forstandigt gøre hans vilje.

Vær ydmyge..

Prædikanterne i vore konferenser behøver at gå forsigtigt overfor Gud. Apostlenes pålæg, »vær ydmyge« er stærkt påkrævet i deres tjeneste, ved omsorg for de sjæle der kunne sætte dem til regnskab, ved at søge at frelse de vildfarene. Du må være ægte overfor principperne, du må være retfærdig, ærlig og religiøs, men i det hele må du opelske hjertets sande ømhed, venlighed, og ydmyghed. Hvis en person er i vildfarelse, vær mere venlig mod ham, hvis du ikke er beskeden, kan du drive ham væk fra Kristus. Lad et hvert ord du taler, selv din stemmes toneleje, udtrykke din interesse i og sympati for sjælene der er i fare. Hvis du er hård, fordømmene, og utålmodig mod dem, gør du fjendens arbejde. Du åbner en fristelsens dør for dem, og Satan vil fremstille dig for dem som den der ikke kender Herren Jesus. De vil tænke at (151) deres egen måde er rigtig, og at de er bedre end dig. Hvordan kan du da vinde de fejlene? De kan genkende ægte fromhed, udtrykt i ord og karakter. Hvis I ville lære anger, tro, og ydmyghed, må I have Jesu kærlighed i jeres egne hjerter. Sandheden I tror på er i stand til at helliggøre sjælen og danne og forme hele mennesket, ikke kun at forandre hans ord og optræden, men ydmyge stolthed og rense sjælenes tempel fra al besmittelse.

Bibel religion..

Bibelreligion er meget knap, selv blandt prædikanter. Jeg sørger dag og nat over grovheden, hårdheden, uvenligheden i ord og ånd, som er tydelig hos dem der påberåber sig at være børn af den himmelske Konge, og medlemmer af den kongelige familie. En sådan hjertets hårdhed, sådan en mangel på medfølelse, sådan en hårdhed er vist til dem der ikke er særlig afholdte, og det er noteret i himlens bøger som en stor synd. Mange taler om sandheden, de prædiker teorien om sandheden, da er Jesu smeltene kærlighed ikke blevet levende, aktive elementer i deres karakter.

Det er en tid med næsten universalt frafald, og dem der påberåber at holde den fremadskridende sandhed fejllede menighederne når de ikke giver det vidnesbyrd så deres karakter og gerning harmoner med den guddommelige sandhed. Guds godhed, barmhjertighed, medlidenhed, blidhed, og elskene venlighed skal udtrykkes i ord, optræden, og karakter af alle som påberåber sig at være Guds børn, især hos dem der påberåber sig at være budbringere sendt af Herren Jesus med livets ord for at frelse de fortabte. De er påbudt af Bibelen at tage alt det som er hårdt og rått og primitivt i deres karakter væk, og være podet ind i Kristus, den levende (152) vin. De burde bære den samme frugtkvalitet som vinen bærer. Således kan kun grenen blive en sand fremstilling af vinens kostbarhed.

Kristus kom til verden for at åbenbare Faderen iblandt det store mørke af vildfarelse og overtro som fik overhånd. Kristi disciple skal fremstille ham i deres hverdagsliv, og således vil det sande lys fra himlen skinne frem i klare uafbrudte stråler til verden. Således er karakteren åbenbaret helt anderledes fra hvad vi har set hos dem der ikke gør Guds ord til deres vejleder og norm. Et gudskendskab må være beskyttet midt i mørket der omgiver verden og det store mørke der indhyller folket. Tid efter anden har den rene Kristi karakter været misrepræsenteret af dem der påberåber at tro ham og Guds ord. Hjertets hårdhed har været dyrket. Kærlighed og venlighed og sand opmærksomhed er hurtigt forsvundet fra prædikanter og menigheder. Hvad kan Guds univers tænke ved dette? Dem som påberåber sig at være Kristus repræsenterene viser snarere hjertets hårdhed som er karakteristisk for Satan, som gjorde ham uegnet til himlen, og farlig at have der. Og netop sådan vil det blive med dem der kender sandheden og stadig lukker hjertets dør for dens helliggørende kraft. Gud besluttede, »ved prædikenens dårskab at frelse dem, som tror.« Kristi tjenere skal ikke kun være instrumenter ved at prædike om Jesus for at lede folk til omvendelse, men de må fortsætte deres vagt og interesse ved at holde Herren og Frelseren Jesus Kristus frem for folket, ved forskrift og eksempel. De skal helliggøre dem selv så deres tilhørere også må blive helliggjort. Således vil alle vokse i godhed, gå fra nåde til (153) nåde, indtil Guds ambassadør fuldstændigt kan bringe ethvert menneske ind i Jesus Kristus. Da vil det tjenene embede blive set i dets sande og indviede karakter.

En lavere standard.

Men standarden for prædikant virksomheden er blevet stærkt forringet og den sande helligdoms prædikant er dårligt fremstillet for verden. Gud er rede til at tage imod mennesker som hans repræsentanter, og gøre dem til lys for verden, repræsentanter ved hvem han nådigt kan indgyde lys til forståelse. Hvis mennesker som har budskabet ikke har Kristus blivende i dem, hvis de ikke er sande, - for nogle er det ikke, - kan Herren vække dem fra deres bedrag før det bliver for sent. Gud ønsker at mennesker skal være gode, medlidende, og elske som brødre. Jesus venter på dem for at åbne døren, så han kan komme ind og indgyde i deres hjerter hans varme, hans godhed, hans ømme medlidenhed; så arbejderen i al sin berøring med mennesker kan vise Frelseren til verden.

Prædikanter optræder ofte som kritikere, der ofte viser deres tilbøjelighed til stejlhed i stridigheder. Sabbat efter sabbat går, og næsten intet indtryk af Kristi nåde er gjort på tilhørernes hjerter og sind. Således vil prædikantvirksomheden gå hen og blive betragtet som mindre vigtig. Hele himlen arbejder på syndernes frelse; og når den mest trængende af den menneskelige slægt kommer med anger til hans Fader, som den fortabte Søn, er der glæde i den himmelske hær. Der er varme, ydmyg høflighed og kærlighed i himlen. Lad prædikanter gå til Gud i bøn, og bekende deres synder, og med et lille barns enfoldighed spørge efter de velsignelser de behøver. Bed indtrængende om Kristi (154) kærligheds varme, og bring den da ind i jeres prædikener; og lad ingen få anledning til at gå og sige at den lære I tror ikke sætter jer i stand til at udtrykke sympati for de lidende mennesker - så I har en kærlighedsløs religion. Helligåndens virksomheder vil brænde selvskhedens affald bort, og åbenbare en kærlighed der er prøvet i ilden, en kærlighed som gør rig. Han som har disse rigdomme er i tæt harmoni med ham der elskede os at han gav sit liv for vor forløsning.

Giv ikke ære til mennesker.

Da Paulus talte til Korinterne, sagde han, »Men denne skat har vi i lerkar, for at den overvældende kraft må være fra Gud og ikke fra os selv.« Det var hvad Kristus lærte disciplene: »thi skilt fra mig kan I slet intet gøre.« Paulus ville indprente i prædikanternes og folks sind at grunden til hvorfor evangeliet var overdraget til svage og fejlene mennesker, så mennesker ikke bare kunne få den ære der tilkommer Gud, men så Gud kunne modtage hele æren. Ambassadøren skal ikke give sig selv ære og påtage sig selv succesens ære, eller endda dele æren med Gud, som om han ved sin egen kraft har fuldført arbejdet. Udførlige fornuftslutninger eller doktriners stridslystne påvisninger giver sjældent indtryk på tilhørernes sans for hans behov og hans fare. Enkle, kortfattede meddelelser, fra et hjerte der er gjort blødt og medfølelse ved Kristi kærlighed, vil blive som senneps kornets sæd,

med hvilket Kristus selv sammenlignede hans udtalelser om guddommelig sandhed. Han sætter sin Ånds sunde kraft ind i sjælen for at få sandhedens sæd til at spire og bære frugt.

Vil mine brødre tage sig i agt for at ingen ære gives til mennesker? Vil de erkende at Kristus gør arbejdet på det menneskelige hjerte, og det ikke er dem selv? Vil (155) tjenene brødre bede indtrængende med Gud alene i skjult bøn for hans nærværelse og hans kraft? Vov ikke at give en anden prædiken før du ved, ved din egen erfaring, hvad Kristus er for dig. Med hjerter gjort hellige ved tro på Kristi retfærdighed, kan du prædike Kristus, så kan du løfte den opstandne frelser for dine tilhørere; med undertrykt og smeltet hjerte ved Jesu kærlighed kan du sige, »Se Guds lam, som bærer verdens synd!«

Opelsket Tro og kærlighed.

Der er en sørgelig forsømmelse på Bibellæsning og søgning for sig selv i den med ydmygt hjerte. Tag ikke imod noget menneskes udlægning af skriften, uanset hans stilling, men gå til Bibelen og søg i den for dig selv. Efter at have hørt Jesus, sagde samaritanerne, »Nu er det ikke længere på grund af din tale, vi tror; thi vi har selv hørt ham og ved nu, at han i sandhed er verdens Frelser.« Der er sandhedens guldgrube. Træng ned i det store dyb, og du vil besidde det kendskab som er af højest værdi for dig. Mange er blevet dovne og forbryderisk ligegyldige med hensyn til at søge i skrifterne, og de er som fattige for Guds Ånd og for kendskabet til hans ord. Vi læser i Åbenbaringen, der blev fremstillet for Johannes, om nogle som havde et navn at leve efter når de var døde. Ja, der er mange af dem blandt os som et folk, mange som påberåber sig at være levende, når de er døde. Mine brødre, medmindre Helligånden påvirker jer som en levende bestanddel, medmindre I lyder dens tilskyndelse, gør jer afhængige af dens indflydelse og arbejder i Guds styrke, er mit budskab til jer fra Gud: "I er under et bedrag som kan vise sig at være skæbnesvanger for jeres sjæle. I må blive omvendte. I må modtage lys før I kan give lys. Sæt (156) jer selv under retfærdighedens sols klare stråler." Da kan I sige sammen med Esajas, »Gør dig rede, bliv lys, thi dit lys er kommet, Herrens herlighed er oprundet over dig.« I må opelske tro og kærlighed. »For kort til at frelse er ej Herrens arm, hans øre er ikke for sløvt til at høre.« Søg Herren. Bliv der indtil du ved at Kristus er din Frelser.

Jeg ønsker, mine brødre, at I må have det i tankerne, at bibelreligion aldrig må ødelægge menneskelig forståelse. Sand kristen belevenhed behøver at blive oplært og ført ud i livet, og at den må tages med i alle jeres samkvem med jeres brødre og med verdslige. Der er et behov for langt mere kærlighed og høflighed i vore familier end der nu vises. Når vore tjenende brødre skal dagligt drikke af Kristi Ånd vil de blive sande venlige, og vil ikke betragte det som en svaghed at være kærlige og medlidende, for det er en af grundsætningerne i Kristi evangelium. Kristi lære blødgør og undertrykker sjælen. Sandheden der er modtaget i hjertet vil udføre en fornyelse i sjælen. Den som elsker Jesus vil elske sjælene han døde for. Med sandheden plantet i hjerterne vil Kristi kærlighed og dens omdannende kraft åbenbares. Det som er hårdt, bittert, og dominerende, er ikke af Kristus, men kommer fra Satan. Kulde, hjerteløshed og varsom medfølelse, bor i Israels lejr. Hvis det tillades at disse onder styrkes som det er blevet i nogle af de tidligere år, vil vore menigheder blive i en elendig tilstand. Enhver lærer af sandheden behøver Kristi lig bestanddele i hans karakter. Der vil ikke være nogen mørke miner, ingen udskælden, ingen udtryk af foragt, på nogen måde, af nogen mennesker som opelsker kristenhedens gunst. Han føler at han må være en deltager af den guddommelige natur, og at han må være fyldt op fra de uudtømmelige kilder af himmelsk nåde, (157) ellers vil han miste den menneskelige godheds mælk fra sin sjæl. Vi må elske mennesker for Kristi skyld. Det er let for det naturlige hjerte at elske nogle få foretrukne, og tage parti for disse, men Kristus påbyder os at elske hverandre som han elskede os. »Men visdommen ovenfra er først og fremmest ren og dernæst fredselskende, mild, hensynsfuld, fyldt med barmhjertighed og gode frugter, fri for partiskhed og hykleri. Og retfærdighed er frugt af en sæd, der sås i fred til gavn for dem, som stifter fred.«

Du har et alvorligt højtideligt arbejde at gøre for at berede Herrens vej. Du behøver den himmelske

salvelse, og du må have den. »Hvis I beder Faderen om noget, skal han give jer det i mit navn. Hidtil har I ikke bedt om noget i mit navn; bed, så skal I få, for at jeres glæde må blive fuldkommen.« Hvem kan være letsindig, hvem kan engagere sig i overfladisk, almindelig snak, når han ved tro ser det slagtede Lam bønfoldende foran Faderen som menighedens talsmand på jorden?

Lad os ved tro se på regnbuen rundt om tronen, og skyen af synder der er bekendt bag ved den. Løftets regnbue er en forsikring til enhver ydmyg, angerfuld, troende sjæl, så hans liv er ét med Kristus, og at Kristus er ét med Gud. Guds vrede vil ikke falde over en sjæl der søger tilflugt i ham. Gud selv har erklæret, »jeg vil se blodet og gå eder forbi;« »Når buen da står i skyerne, vil jeg se hen til den og ihukomme den evige pagt.«

Det er Kristus der elsker verden med en kærlighed som er grænseløs. Han gav hans dyrebare liv. Han var hans Faderes enbårne. Han er opstået igen fra døden, og er ved Guds højre hånd, og gør mellemkomst for os. Denne samme Jesus er, med hans menneskelighed forherliget, (158) med intet ophør af hans herlighed, vor Frelser. Han har pålagt os at elske hverandre som han har elsket os. Vil vi opelske den kærlighed? Skal vi blive som Jesus?

til videre studium: *Evangeliets Tjenere -norsk-*, side 14-16, 189-192, 203-206, (*Gospel Workers*, side 20-23, 254-258, 271-276.); *Fundamentals of Christian Education*, "Politics", side 475-484.

Mange af jøderne kom og lyttede da Kristus åbenbarede frelsens hemmeligheder, men de kom ikke for at lære; de kom for at kritisere, for at bringe ham ud i selvmodsigelse, så de kunne have noget at skade folket med. De var tilfreds med deres kundskab, men Guds børn må kende stemmen på den sande Hyrde. Er dette ikke en tid hvor det vil være helt korrekt at faste og bede overfor Gud? Vi er i fare for at komme i strid, i fare for at tage side på et stridbart punkt; og skulle vi ikke søge Gud i alvor, i sjælens ydmyghed, så vi må vide hvad der sandt? - *Review and Herald*, 18. februar 1890.

Tag jer i agt ved jeres eksempler for ikke at sætte andre sjæle i fare. Det er en forfærdelig ting at miste vores egen sjæl. Men at stræbe efter en bane der vil forårsage tab af andre sjæle er endnu mere forfærdeligt. At vor indflydelse skulle være en dødens smag er en forfærdelig tanke, og det er stadig muligt. Men med hvilken alvor skulle vi da ikke vogte vore tanker, vore ord, vore vaner, og vore tilbøjeligheder. Gud kalder på personlig hellighed. Kun ved at åbenbare Kristi karakter kan vi samarbejde med ham for at frelse sjæle. - *Review and Herald*, 22. december, 1904

(159) MENNESKELIGE MANGLER OG GUDDOMMELIG TILFØRSEL afsnit 6

Grunde for virkningsløshed og afhjælpningen..

Melbourne, Australien, 3. juli, 1892

Jeg vil tale til dem som prædiker ordet: »Tydes dine ord, så bringer de lys, de giver enfoldige indsigt.« Alle fortrinene og privilegierne kan blive mangedoblet til din fordel, så du skulle blive uddannet og oplært, rodfæstet og grundfæstet i sandheden, vil ikke være nogen virkelig hjælp for dig personligt medmindre sind og hjerte er åbnet så sandheden kan finde indgang, og du gør en samvittighedsfuld afståelse af enhver vane og fremgangsmåde, og enhver synd der har lukket døren for Jesus. Lad lyset fra Kristus søge ind i enhver mørk krog af sjælen; tag med alvorlig beslutsomhed en rigtig den rigtige handle måde. Hvis I bliver i en forket handle måde, som mange af jer nu gør; hvis sandheden ikke arbejder i jer med omdannende kraft, så at I adlyder den af hjertet fordi I elsker dens rene principper; så kan I være sikker på at for jer vil sandheden miste dens livgivende kraft, og synd vil styrkes.

Det er derfor mange ikke er virksomme repræsentanter for Mesteren. De gør hele tiden underhold

for at behage og forherlige dem selv, eller værner om lysten i hjertet. De samtykker sandt nok i ti buds loven, og mange lærer loven i teorien, men de tager ikke vare om dens principper. De adlyder ikke Guds bud for at være rene, elske Gud i højeste grad, og deres nabo som dem selv. Når der hele tiden lever en løgn, kan noget sådant have styrke, kan de have tillid, vil sådanne blive virksomme arbejdere for Gud?

(160)Frelseren bad for sine disciple, »Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed« Men hvis modtageren af Bibelkundskab ikke giver nogen mulighed i hans vaner eller udøvelse at svare på lysets sandhed, hvad da? Ånden er i strid med kødet og kødet med ånden; den ene af disse må sejre. Hvis sandheden helliggør sjælen, er synd hadet og afskyet, fordi Kristus er modtaget som en æret gæst. Men Kristus kan ikke tage del i et splittet hjerte; synd og Jesus er aldrig i kompagniskab. Han som tager imod sandheden i oprigtighed, som spiser kødet og drikker blodet af Guds Søn, har evigt liv. »De ord, som jeg har talt til jer,« sagde Jesus »er ånd og er liv.« Når troens modtager samarbejder med Helligånden, vil han gå betyngt med budskabets byrde til sjæle; han vil aldrig blot være en prædiker. Han vil gå ind i hjerte og sjæl til det store arbejde med at søge og redde hvad der er tabt. Under udøvelse af Kristi religion, vil han udføre et stort arbejde i at vinde sjæle.

Under binding til Gud.

Enhver troende er under bånd til Gud for at blive åndeligt rettede, og tage sig selv i lysets spor, så han kan lade sit lys skinne til verden. Når alle dem som er i gang i det indviende prædikant arbejde skal vokse i nåde og i kendskabet af vor Herre og Frelser, vil de hade synd og al selviskhed. En moralsk fornyelse er hele tiden i gang; som de fortsætter med at se på Jesus, bliver de tilpasset hans billede, og er ét med ham, og har ikke deres egen retfærdighed, men den retfærdighed der er i Jesus Kristus vor Herre.

Den store fremgang i de forkyndende seminarer* er ikke (161) halvt påskønnet. De er rige på anledninger, men udretter ikke det halve af hvad de skulle fordi dem som var med i dem ikke udøvede sandheden som var blevet præsenteret for dem i klare linier. Mange som forklarer skrifterne til andre har ikke samvittighedsfuldt og helt overgivet sind og hjerte og liv til Helligåndens magt. De elsker synd og holder fast ved den. Jeg er blevet vist at urene vaner, stolthed, selviskhed, selvforherligelse, har lukket hjertets dør selv for dem som der lærer sandheden til andre, så at Guds misbilligelse er over dem. Kan en fornyene kraft ikke tage fat i dem? Er de blevet til et bytte for en moralsk sygdom som er uhelbredelig fordi de nægter dem selv at blive helbredt? Oh, enhver som arbejder med Ordet og læresætning ville tage agt på Paulus' ord, »Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsdyrkelse.«

Hvor mit hjerte dog hopper af glæde for dem der vandrer i sindets ydmyghed, som elsker og frygter Gud. De besidder, en kraft der er langt mere værdifuld end lærdom eller veltalenhed. »Herrens frygt er visdoms grundlag,« og hans kærlighed og frygt er som en guldtråd der forener dem menneskelige repræsentant med det guddommelige. Således er alle livets tilskikkelser forenklet. Når Guds børn kæmper mod fristelser, kæmper de mod det naturlige hjertes lidenskaber, forbinder de i tro sjælen med den eneste der kan give hjælp, får de bugt med det.

Må Herren arbejde med deres hjerter som har taget i mod det store lys, så de kan gå bort fra al misgerning. Se på Golgathas kors. Der er Jesus, som gav sit liv, ikke så mennesker kunne fortsætte i synd, ikke så de kunne have ret til at bryde Guds (162) lov, men at de gennem det grænseløse offer kan blive frelst fra synd. Kristus sagde, »Jeg helliger mig selv for dem, for at også de må blive helligede,« ved hans eksempel fuldkommenhed. Vil dem som prædiker sandheden til andre selv blive helliggjort ved sandheden? Vil de elske Herren af hjerte og sjæl og sind og deres næste som dem selv? Vil de møde den højeste norm for kristen karakter? Er deres smag ophøjet, deres lyst styret? Tager de vare på kun ædle følelser, stærk, dyb medfølelse, og rene hensigter, så de faktisk kan blive arbejdere sammen med Gud? Vi må have Helligånden til at støtte os i kampen; »thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod

verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet.«

til videre studium: *Evangeliets Tjenere -norsk-* side 205, 214-217, (*Gospel Workers*, side 273, 284, 285, 288.

Behov for guddommelig kraft og visdom..

Melbourne, Australien, 3.Juli, 1892.

Vi er blevet spurgt hvorfor der er så lille en kraft i menighederne, hvorfor der så er lidt virkeevne blandt vore lærere. Svaret er, at det er fordi velkendt synd i forskellige former er bevaret hos de bekendene Kristi efterfølgere, og samvittigheden bliver hårdgjort ved lang misligholdelse. Svaret er at mennesker ikke vandrer med Gud men skiller sig ud fra selskabet med Jesus, og som et resultat vil vi se selvished, begærlighed, stolthed, strid, postulater, hårdhjertethed, tøjlesløshed, og onde gerninger vise sig i menigheden. Selv blandt dem der taler Guds indviende ord, findes (163) denne onde tilstand; og medmindre der sker en gennemgribende omvendelse blandt dem som er uhellige og uhelliggjorde, vil det være bedre at sådanne mennesker forlod prædikant gerningen, og valgte nogle andre beskæftigelser, hvor deres fordærvede tanker ikke ville bringe ulykke over Guds folk.

Vente og våge..

Apostlene formanede deres brødre, og sagde, »I øvrigt, hent kraft fra Herren og hans vældige styrke! Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand... på den onde dag og holde stand efter at have besejret alt.« Oh, hvilken dag er foran os! Hvilken frasigting vil der blive blandt dem som påberåber at være Guds Børn! Uretfærdige vil blive fundet blandt de retfærdige. Dem som har et stort lys og ikke har vandret i det, vil have lige så meget mørke som det lys som de har foragtet. Vi har behov for at give agt på lektien indeholdt i Paulus' ord, »men jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet.« Fjenden arbejder omhyggeligt for at se hvem han kan lægge til frafaldets rækker, men Herren kommer snart, og inden længe vil enhver sag blive afgjort for evigheden. Dem som arbejder tilsvarende med det lys der er nådigt givet dem vil blive lagt til på Herrens side.

Vi venter og våger for den store ærefrygtindgydende scene som vil slutte denne jords historie. Men vi skal ikke bare vente; vi skal arbejde vagtsomt med hensyn til disse højtidelige begivenheder. Guds levende menighed vil vente, våge og arbejde. Ingen skal have et neutralt standpunkt. Alle skal vise Kristus i aktive og alvorlige anstrengelser for at frelse fortabte sjæle. Vil menigheden folde sine hænder (164) nu? Skal vi sove som det er vist i lignelsen om de uforstandige jomfruer? Enhver forholdsregel må tages nu; for tilfældig arbejde vil resultere i åndelig forfald, og den dag vil komme over os som en tyv. Sindets behov styrkes ved at se dybt og opdage begrundelserne for vores tro. Sjæls templet skal renses ved tro, for kun den rene i hjertet er i stand til at stå mod Satans list.

Vort forhold til verden..

Vi skal ikke efterligne verdens skikke, og alligevel skal vi ikke stå langt fra verdens mennesker; for vort lys skal skinne midt iblandt det moralske mørke som omgiver jorden. Der er en sørgelig mangel i menigheden, af kristen kærlighed til hverandre. Denne kærlighed er udslukket let; og dog uden den kan vi ikke have kristen fællesskab, heller ikke kærlighed til dem som Kristus døde for.

Vore brødre behøver at give agt på formaningen, »Afvis de tåbelige og barnagtige stridsspørgsmål; du ved jo, de skaber ufred; og en Herrens tjener bør ikke leve i ufred, men være mild imod alle, dygtig til at lære fra sig, rede til at finde sig i ondt. Han bør med sagtnodighed tilrettevise de genstridige, om Gud dog engang ville give dem omvendelse, så de kom til erkendelse af sandheden og blev ædru igen og udfriedes af Djævelens snare, fangne som de er af ham, så de må gøre hans vilje.« Vi kommer til at møde uærlige elementer i verden og i menigheden. Mennesker vil komme og påberåbe at have stort lys; men dem som har erfaringen i Guds sag vil se at det de fremstiller som lys er stort mørke. Mennesker af den slags vil blive behandlet i overensstemmelse med forskrifterne

med Guds ord. Dem som er i vildfarelse kan blive opstemt når de taler for deres syner, men dem som vandrer i lyset kan afse at være klare og milde ved de (165) fejlene, »dygtig til at lære fra sig,« gør det faktum tydeligt at de har spurgt efter og modtaget visdom fra Gud. De vil ikke have anledning til gå opstemt, men anledning til at gå forstandigt, udholdne, »med sagtnodighed tilrettevise de genstridige.«

Tiden er kommet hvor dem som er rodfæstet og grundfæstet i sandheden må vise deres fastholden og beslutning, må kende det faktum at de er upåvirkelige over for snoppethed, yderligheder eller opdagede historier fra uvidende og vaklende. Uden at have grundlaget vil mennesker gøre udtalelser med hele sandhedens positivitet; men det er til ingen nytte at argumentere med dem om deres uægte påstande. Den bedste måde at handle med vildfarelse på er at overbringe sandheden, og lade vilde forestillinger uddø ved mangel af opmærksomhed. I modsætning til sandheden, er fejltagelsens svaghed gjort tydelig for et hvert intelligent sind. Jo mere fejlagtige påstande hos modstandere, og dem som opstår blandt os for at bedrage sjæle, bliver gentaget, des bedre bliver løgnens sag tjent. Jo mere omtale der gives til Satans antydninger, des bedre behages hans sataniske majestæt; for uheldiggjorte hjerter vil blive i stand til at modtage avnerne som han skaffer dem. Vi kommer til at møde vanskeligheder af den slags endda i menigheden. Mennesker vil gøre en verden af et atom og et atom af en verden.

Brug at Guds givede talenter.

Kan vi ikke gøre mere for menighederne, så de må blive vakt til at bruge det lys der allerede er givet? Gud har udpeget ethvert menneske hans arbejde. Den mest beskedne så vel som den mægtigste har været begavet med påvirkninger som skulle vidne på Herrens side, og de skulle hellige deres talenter til ham, i ethvert arbejde på hans udpegede pligter. Herren forventer at enhver gør sit bedste. Når lyset skinner ind i hjertet, (166) forventer han at vores arbejde svarer til vores lys, for at være i overensstemmelse med målene for Kristi fylde som vi har modtaget. Jo mere vi bruger vort kendskab og prøver vore kræfter, jo mere kendskab skal vi have, jo mere kraft skal vi erhverve for at gøre mere og bedre arbejde.

Vore talenter er ikke vore egne, de er Herrens ejendom med hvilke vi skal handle. Vi er ansvarlige for brugen eller misbrugen af Herrens goder. Gud kalder på mennesker til at investere deres betroede talenter, så når Mesteren kommer kan han modtage hans egne med renter. Med hans eget blod har Kristus købt os som hans tjenere. Skal vi tjene ham? Skal vi nu studere for at bifalde os selv til Gud? Skal vi vise ved vore handlinger at vi er tjenere af hans Nåde? Enhver anstrengelse lægges frem for mesteren, tilskyndet af et rent, oprigtigt hjerte, vil det blive et vellugtene offer for ham.

Vi vandrer i usynlige intelligensers påsyn. Et vidne er hele tiden ved vor side for at se hvordan vi handler med Herrens betroede goder. Når den gode tjener lægger sine talenter tilbage med renter, vil han kræve intet. Han vil erkende at det er de talenter som Gud udleverede ham, og vil give herlighed til Mesteren. Han ved at der ikke ville have været nogen fremgang uden anbringelsen, ingen interesse uden hovedpersonen. Han vil sige, »Herre, fem talenter betroede du mig, se, jeg har tjent fem talenter til.« Lad menigheden nu tænke over hvorvidt de tager den kapital ud for at ødsle den som Herren har givet. Uden Kristi nåde ville hver sjæl have været fallit for evigt; derfor kan vi med rette intet kræve. Men dersom vi intet kan kræve, er vi stadig trofaste tjenere, og Herren belønner os som hvis fortjenesten helt var vores egen. Han siger, »Vel, du gode og tro tjener, du har været tro (167) over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din Herres glæde.«

Hvor mange vil sørge over mistede anledninger når det er helt for sent! I dag har vi talent og anledning, men vi ved ikke i hvor lang tid disse kan være vores. Lad os da arbejde mens det er dag, for når natten kommer, kan vi ikke arbejde. »Salig er den tjener, som hans herre, når han kommer, finder i færd med at gøre sådan.«

Tilbage til den første kærlighed..

Melbourne, Australien, 15.juli, 1892

Årsagen til at så mange mislykkes i at få gode resultater er at de gennemgående stoler meget på sig selv, og ikke føler den positive nødvendighed for at blive i Kristus så de går ud og søger og reder hvad de har mistet. Indtil de har Kristi sindelag og lærer sandheden som den er i Jesus, vil de ikke udrette meget. Jeg går med skælven foran Gud. Jeg ved ikke hvordan det store emne om sonofferet skal siges eller skrives med pen. Jeg ved ikke hvordan jeg skal overbringe emnerne i levende kraft sådan som de står for mig. Jeg skælver af frygt for at jeg skal bagatellisere den store frelsesplan med billige ord. Jeg bøjer min sjæl i ærefrygt og ærbødighed foran Gud, og siger, hvem er tilstrækkelig til disse ting? Hvordan kan jeg tale, hvordan kan jeg skrive til mine brødre, så at de vil opfange lysets stråler der blinker fra himlen? Hvad skal jeg sige?

»Omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid.«

Atmosfæren i menighedens er så formel, dets ånd er at en sådan slags, at mænd og kvinder ikke kan opretholde (168) eller udholde i den oprindelige og himmelsk bærene medlidenhed. Varmen fra deres første kærlighed er frosset væk, og medmindre de er overhældt ved Helligåndens dåb, vil deres lysestage blive fjernet fra dens sted, medmindre de omvender sig og gør de samme gerninger som i den første tid. Den første tids gerninger i menigheden blev set da de troende udvalgte sig venner, slægtninge, og bekendtskaber, og med hjerterne oversvømmet af kærlighed fortalte hvad Jesus var for dem og hvad de var for Jesus. Oh, hvor ville Herren vække dem som er i ansvarlige embeder, for at de ikke påtager sig at gøre arbejde, hvor de stoler på deres egen klogskab. Arbejdet der kommer frem fra deres hænder vil lide mangel på Kristi formgivning og påskrift.

Selviskhedens trodsige kraft..

Selviskhed styrer alt det uindviede arbejdere udretter. De har ikke brug for at bede hele tiden, men de gør det slet ikke. De behøver at bede. De behøver at mærke arbejdets hellighed, men de føler ikke dette. De arbejder med indviede ting som de går med almindelige ting. Åndelige ting er åndeligt erkendte, og indtil de kan drikke af livets vand, og Kristus kan være i dem som en vandkilde der springer op til evigt liv, vil de ikke forny nogen, velsigne nogen; med mindre de omvender sig, og deres lysestage vil blive fjernet fra dens sted. Der er et behov for varig tålmodighed og for uovervindelig overbærenhed, for almægtig tro i arbejdet for at frelse sjæle. Selvet må ikke blive iøjnefaldende. Visdom fra Kristus må blive udvist i omgangen med menneskesindene.

Enhver arbejder som fremgangsrigt arbejder med sjæle, må gå afklædt af selvet til arbejdet. Der kan ikke være nogen skælden ud eller irritation, ingen egenmægtig autoritet udøves, ingen pegefinger og tom tale; men kom til arbejdet med hjerterne varme (169) med kærlighed for Jesus og for værdifulde sjæle for hvem han døde. Dem som er selvtilstrækkelige kan ikke skjule deres svaghed. De vil komme til kort med indbildsk tillid i dem selv, og gøre det faktum klart at Jesus ikke er med dem. Disse selvtilstrækkelige sjæle er ikke få, og de har lektier at lære ved hård skuffelse og nederlags erfaring. Få har nåden til at tage imod en sådan erfaring, og mange vil falde tilbage under prøvelsen. De giver omstændighederne skylden for deres skuffelse, og tror at deres talent ikke er værdsat af andre. Hvis de ville ydmyge dem selv under Guds hånd, ville han lære dem.

Hovedpunkter i tjenesten..

Dem som ikke lærer hver dag i Kristi skole, som ikke bruger meget tid i alvorlig bøn, er ikke egnede til at beskæftige sig med Guds arbejde i nogen af dets grene; for hvis de gør det, vil menneskelig fordærvelse sikkert overvinde og de vil løfte deres sjæle op til forfængelighed. Dem som bliver medarbejdere med Jesus Kristus, og som har åndelighed til at se åndelige ting, vil føle deres behov for evne og visdom fra himlen i udførelsen af *hans* arbejde. Der er nogle som hverken brænder eller skinner, som stadig er tilfredse. De er i en ulykkelig kold og ligegyldig tilstand, og et stort antal mennesker der kender sandheden viser pligtforsømmelse, for hvad Herren vil holde dem til

regnskab for.

Gud har givet os Jesus, og i ham er Gudsåbenbaringen. Vor forløser siger: »Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.« »Men I skal lade det, I har hørt fra begyndelsen, blive i jer. Hvis det, I har hørt fra begyndelsen, bliver i jer, (170) bliver I også i Sønnen og Faderen.« Hvis vi kender Gud, og Jesus Kristus som han har sendt, vil usigelig glæde komme til sjælen. Oh, hvor vi behøver den guddommelige nærværelse! Enhver arbejder skulle udånde hans bøn for Helligåndens dåb til Gud. Grupper skulle samles til at kalde Gud efter speciel hjælp, for himmelsk visdom, så Guds folk kan vide hvordan arbejdet planlægges og udtænkes og udføres.

Mennesker skulle især bede om at Herren vil udvælge sine repræsentanter, og døbe hans missionærer med Helligånden. I ti dage bad disciplene før pinsens velsignelse kom. Det behøvede hele den tid for at bringe dem til en forståelse af hvad det betød at ofre en hengiven bøn, der drager nærmere og nærmere til Gud, og ydmyger deres hjerter for Gud, og ved tro betragter Jesus, og bliver forvandlet til hans billede. Når velsignelsen kom, fyldte den hele stedet hvor de var forsamlet, og, udrustet med kraft, gik de frem for at gøre et betydningsfuldt arbejde for Mesteren.

Udvælgelse af mennesker for prædikantgerning.

I det hele taget har det været en alt for let sag at udvælge mand til det indviede arbejde der er betroet i vore hænder. Som en konsekvens af denne ligegyldighed, arbejder uomvendte mennesker på missions marken, de er fulde af lidenskabelige lyster, de er utaknemmelige, der er uhellige. Nogle af dem har ofte været irttesat, de har ikke ændret deres kurs, og deres vellystige fremgangsmåder vil bringe skam over Guds sag. Hvad vil blive frugterne af et sådant arbejde? Hvorfor husker alle vore arbejdere ikke på at ethvert ord, godt eller ondt, kan komme igen til dommen? Enhver indskydelse af Helligånden leder mennesker til godhed og for Gud (171) er det skrevet i himlens bøger, og den arbejder som Herren har bragt lyset vil blive rost på Guds dag. Hvis arbejderne erkendte det evige ansvar der påhviler dem, ville de da gå ind i arbejdet uden en dyb fornemmelse af dets hellighed? Skulle vi ikke forvente at se de dybe påvirkninger af Gudsånden på mennesker der lader dem selv gå ind i tjenesten?

Apostelen siger, »ifør jer Herren Jesus Kristus, og plej ikke kødet, så begæringer vækkes.« Lad enhver sjæl give agt på disse ord, og vid at Herren Jesus vil tage imod uden kompromis. Ved at tage imod og beholde arbejdere som fastholder sig deres karakters mangelfuldhed, og ikke giver deres gerning fuld styrke, er standarten blevet stærkt forringet. Der er mange i ansvarlige stillinger som ikke giver agt på apostlenes formaning, men gør tilvejebringelser for at opfylde kødets lyster. Med mindre arbejdere påtager sig Jesus Kristus og finder visdom, helliggørelse, og indløsning i ham, hvordan kan vi da fremstille Jesu? religion? Al hans dygtighed, al hans belønning, er fundet i Kristus. Der må være vidnesbyrd i deres arbejde som påtager de højtidelige hyrdehverv de har, og uden forbehold helliger dem selv for arbejdet. De må tage Kristus som deres personlige Frelser. Hvordan kan det være at dem som har været beskæftiget i forkyndergerningen i lang tid ikke vokser i nåde og kendskabet til Herren Jesus? Jeg er blevet vist at de tilfredsstiller deres selviske standpunkter og gør kun sådanne ting der stemmer overens med deres egen smag og forestillinger. De gør underhold for tilfredsstillelse i stolthed og sanselighed og frembærer deres selviske ambitioner og planer. De er fulde af selvfølelse. Men selv om deres onde tilbøjeligheder kan synes for dem at være værdifulde som den højre hånd eller højre øje, må (172) de holdes adskilt fra arbejderen, ellers vil han ikke kunne antages hos Gud. Hænder er lagt på mennesker for at ordinere dem for prædikantgerningen før de er fuldstændigt undersøgt med hensyn til deres kvalifikationer for det indviede arbejde; men hvor meget bedre ville det ikke være at gøre et gennemgribende arbejde før man tog imod dem som prædikanter, i stedet for kunne gennemgå denne strenge undersøgelse efter at de har sat sig i deres stilling og sat deres præg på arbejdet.

Et indviet liv.

Det efterfølgende citat viser hvad sand indvielse vil gøre, og det er hvad vi skulle kræve af vore arbejdere:

"Harlan Page indviede sig selv til Gud, med en bestemmelse om at leve og arbejde for at fremme Herrens herlighed, i frelsen fra fortabelsen. 'Da jeg først opnåede håb,' sagde han på hans dødsleje, 'Følte jeg at jeg måtte arbejde for sjæle. Jeg bad år efter år om Gud ville gøre det muligt at frelse nogle.' Hans bøn blev udmærket besvaret. Aldrig mistede Page en anledning for at holde lampen op for sjæle. Ved breve, ved samtale, ved traktater, ved bøn, ved appeller og advarsler, såvel som ved et helligt og alvorligt eksempel, prøvede han at forvandle de omstørfende, eller virke opbyggelig på de troende. I fabrikker, på skoler, og hvor som helst man gjorde dette mekaniske arbejde, og kun den mægtige nådekraft kan forklare hvordan en enkelt så ydmygt kunne sætte så meget i gang. Hans liv er en talende kommentar om ordene, »Det var dårskab for verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme, og det, der var svagt for verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme; og det for verden ringe og det foragtede, det, der ikke var noget, udvalgte Gud for at gøre det, der var noget, til intet.« 'Vor (173) tro er virkelig i evighed svag.' råbte han 'og vor pligtfølelse bliver svag, når vi tilsidesætter vore medmenneskers frelse. Lad os vågne op til vore pligter, og medens vi har tunge eller pen, hellige dem til det højstes tjeneste, ikke i vor egen styrke, men med stærk tro og fast tillid.'

Vi har tiltaget os lys. Vi har et højtideligt, tungt vejene budskab at bære til verden, og Gud udtænker at hans udvalgte disciple skal have en dyb erfaring, og blive udstyret med Helligåndens kraft. »Gud ser jo ikke, som mennesker ser, thi mennesker ser på det, som er for øjnene, men Herren ser på hjertet.« Det var en lektion som David aldrig glemte, og ved hans døds vidnesbyrd sagde han til Salomon, »Og du, min søn Salomo! Kend din faders Gud og tjen ham med et helt hjerte og en villig sjæl, thi Herren ransager alle hjerter og kender alt, hvad der rør sig i deres tanker. Hvis du søger ham, vil han lade sig finde af dig, men forlader du ham, vil han forkaste dig for evigt.«

Vi lever i en vigtig periode af denne jords historie; og med sandhedens lys skinnende på os, kan vi nu ikke blive undskyldt et øjeblik mod at nå en lav standard. Som medarbejdere med Kristus, er vi privilegerede til at tage del med Kristus i sin lidelse. Vi skal se på hans liv, studere hans karakter, og efterligne mønsteret. Hvad Kristus var i hans perfekte menneskelighed, må vi være; for vi må forme karakteren for evigheden.

til videre studium: *Evangeliets tjenere -norsk-* side 324-330; (*Gospel Workers*, side 437-445); *Testimonies*, vol 4, side 315, 318, 320, 371-383, 437, 441, 442.

(174) Helligåndens kraft venter vort forlangende og modtagelse..

Melbourne, Australien, 28.december, 1891.

Lige før han forlod sine disciple og tog til de himmelske sale, opmuntrede Jesus dem med Helligåndens løfter. Dette løfte gælder lige så meget os som det gjaldt dem, og hvor er det stadig pragtfuldt fremlagt for folket, og dets modtagelse der er omtalt i menigheden. Som følge af denne tavshed over dette mest vigtige emne, hvilke løfte kender vi da ikke mere til om dets praktiske udførelse, end det rige løfte om Helligåndens gave, hvorved virkeevne er blevet givet til al vor åndelige arbejde? Helligåndens løfte er skødesløst brugt i vore taler, er tilfældigt berørt, og det er det hele. Der er blevet dvælt på profetier, læresætninger er blevet udlagt; men det som er centralt for menigheden for at den kan vokse i åndelig styrke og virkeevne, for at prædiken kan føre overbevisning med sig, og sjæle bliver omvendte til Gud, er for det meste løftet ud af forkynndergerningen. Dette problem er blevet sat til side, som om det nogle gange i fremtiden ville blive givet til overvejelse. Andre velsignelser og privilegier er givet til folket indtil et ønske i menigheden er blevet næret om opnåelse af den velsignelse der er lovet af Gud; men påvirkningen med hensyn til Helligånden har været at den gave ikke er til menigheden nu, men at det i nogle gange i fremtiden vil være nødvendigt for menigheden at modtage den.

Alle andre velsignelser.

Den lovede velsignelse, hvis den er hævdet ved tro, ville (175) bringe alle andre velsignelser i dets række, og der vil blive givet frihed til Guds folk. Gennem fjendens listige påfund, synes Guds folks sind at være ude af stand til at forstå og anvende Guds løfter. De synes at tænke at kun den sparsomme regn af nåde falder på den tørstige sjæl. Guds folk har vænnet dem selv til at tro at de må stol på deres egne anstrengelser, denne lille hjælp modtages fra himlen; resultatet bliver at de har et lille lys til at videregive til andre sjæle der dør i vildfarelse og mørke. Menigheden har i lang tid været tilfreds med at nå op til de ophøjede privilegier der er erhvervet dem for uendelige små omkostninger. Deres åndelige styrke har været svag, deres erfaring er af en lille og forkrøblet karakter, og de er diskvalificerede for det arbejde Herren ville have dem til at gøre. De er ikke i stand til at overbringe de store og herlige sandheder fra Guds hellige ord som ville domfælde og forvandle sjæle gennem Helligåndens indvirkning. Guds kraft afventer deres krav og modtagelse. En glædens høst vil være udført af dem der sår sandhedens hellige frø. »De går deres gang med gråd, når de udstroer sæden, med frydesang kommer de hjem, bærende deres neg.«

Verden har taget imod den tanke at det er menighedens indstilling at Guds folk i virkeligheden er et glædeløst folk, der i Kristi tjeneste er utiltrækkene, så Guds velsignelse er pådraget med strenge omkostninger for dem som tager imod. Ved at dvæle på vore prøvelser, og gøre meget ud af vanskeligheder, fejlfremstiller vi Gud og Jesus Kristus som han har sendt; for stien til himlen er gjort utiltrækkene ved mørket der samler sig omkring den troenes sjæl, og mange vender bort fra Kristi tjeneste i skuffelse. Men er dem som (176) således fremstiller Kristus troende? Nej, for de troende stoler på det guddommelige løfte, og Helligånden er en trøster såvel som en irettesætter.

Den kristne må bygge hele grunden hvis han vil bygge en stærk symmetrisk karakter, hvis han vil være velafbalanceret i hans religiøse erfaring. Det er på den måde at mennesket vil blive beredt til at møde sandhedens fordringer og retfærdighed som det er vist i Bibelen; for han vil blive holdt oppe og styrket ved Guds Helligånd. Han der er en sand kristen kombinerer meget følsom nænsomhed med megen sikker fasthed, med aldrig svigtende troskab til Gud; han vil på ingen måde blive den indviede sandheds forræder. Han som er begavet med Helligånden har stort hjerterum og forstand, med viljestyrke og forsæt som er ubesejret.

til videre studium: *Testimonies*, vol 5, side 102, 103, 46, 69; *Den Store Mester*, side 198-199, 460-461, 280, 548, 560-561, 565-566; (*Desire og Ages*, side 302, 672, 412, 805, 821, 822, 827).

Mine brødre, I er pålagt af vor Frelser til at tage agt på hvordan I vidner for ham. I behøver at gå dybere og stadig dybere i studiet af ordet. I har mødt alle slags tankegange. Og efterhånden som I lærer den indviede sandheds ord, må I vise alvor, respekt, og ærbødighed. Lug jeres løgnehistorier ud fra jeres prædikener, og prædik ordet. I vil da have flere neg at bringe til mesteren. Husk at der hos jeres tilhørere er dem som hele tiden er forpint af fristelser. Nogle brydes med tvivl, i næsten fortvivlelse, i næsten håbløshed. Bed Gud om at hjælpe jer til at sige de ord der vil styrke dem til kampen. -*Review and Herald*, 22.december, 1904.

(177)SPARSOMMELIGHED afsnit 7

Må praktiseres med alt..

Melbourne, Australien, 3.august, 1892.

Mine kære brødre og søstre:

Mine tanker har været meget optaget i flere nætter, jeg har sovet og vågnet op for det arbejde der skal gøres i dette land. I denne store missionsmark er der en hel del der skal gøres for sagens

fremme og Mesterens arbejde, med den store mangel på midler og arbejdere, ved vi at det ikke vil blive gjort. Vi må ydmyge vore hjerter for Gud, og ofre oprigtigt og brændende så Herren, som er rig på midler, vil åbne vor vej. »Mit er sølvet, og mit er guld, lyder det fra Hærskarers Herre.« og »dyrene på de tusinde bjerge.«

Kristi liv, herlighedens Herre, er vort eksempel. Han kom fra himlen, hvor alt var rigdom og pragt; men han lagde sin kongelige krone til side, hans kongelige kappe, og klædte hans guddommelighed med menneskelighed. Hvorfor? Så han kunne møde mennesker hvor de var. Han stillede ikke sig selv i række med rige, jordens fornemme. Kristi mission var at nå ud til jordens meget trængende. Han selv arbejdede i hans tidligste år som en søn af en tømrer. Selvfornægtelse, kendte han ikke ordets mening? Himlens rigdomme og herlighed var hans eget, men for vor sag blev han fattig, så vi igennem hans armod kan blive rige. Det mest grundlæggende i hans mission var selvfornægtelse og selvopofrelse. Verden var hans, han gjorde den; dog i en verden hvor hans egen skabning menneskesønnen ikke kunne lægge sit hoved noget sted. »Ræve har (178) huler og himmelens fugle reder; men Menneskesønnen har ikke det sted, hvor han kan lægge sit hoved til hvile.«

Studer mønsteret.

Ved arbejdets etablering og udvidelse i dette land, vil midler være væsentlige, så vi kan gøre et stort arbejde på en kort tid. Og den eneste måde vi kan gøre det på er, i et hvert øjeblik, at holde øjet kun på Guds herlighed, så at der ikke må blive sagt om os at, De begynder at bygge, men ikke i stand til at afslutte. Under udførelsen til at gøre et bredere arbejde, behøver vi, lige fra begyndelsen, at tage hovmod og verdslige mål helt ud af vore hjerter. Har vi Kristi eksempel for os, den største Lærer verden nogen sinde har kendt, behøver vi ikke at tage fejl. »Den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.« »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig.« Vi må studere mønsteret, og spørge ved hvert skridt, "Er dette Herrens vej?" vi vil bestemt gøre alvorlige fejl hvis vi ikke holder selvfornægtelse og selvopofrelse fremtrædende for folk i ethvert øjeblik.

Arbejdet i denne missionsmark er endnu i dets begyndelse. De troende har kun gjort en begyndelse i det kristne liv; og grunden til at de har følt så stor en byrde for dette folk er, at de for fremtiden kan lære større ting. Dette viser dog ikke hvad de vil være ved en praktisk tro på sandheden og helliggørelsen af det hele sindet af sandheden. Ordne og eksemplet fra vor Forløser i hans menneskelige liv og selvfornægtelse vil blive hans folks lys og styrke hvis de følger Jesus helt, og stoler på ham ved ethvert skridt. Lad dette blive vore hjerters sprog, "Vær du mit forbillede". Ham der »vil gøre hans vilje, (179) skal han erfare, om læren er fra Gud.« (eller han skal kende til læren). Intet er så ønskværdigt som at leve som Kristus levede, at fornægte sig selv som Kristus fornægtede sig selv, og arbejde med ham i at frelse det som er mistet.

Tom luksus.

Når det drejer sig om møbler, så køb dem ikke for at vække beundring. Store ting vil være brugbare, og skal kunne bruges. Uddan folk til at praktisere selvfornægtelse. Lad det være taget i betragtning at enhver dollar kan stå for en sjæl, for en eller anden kunne den bruges til et kendskab af sandheden ved at bruge den dollar i missionsarbejdet. Vi må have en meget tiltalende smag, og synes om det som er smukt og kunstnerisk; men havde Kristus ikke den fineste, reneste og helligste smag? Hans hjem var himlen, dog fornægtede han sig selv; ydmygelse fremstillede hele hans liv, fra krybbe til Golgatha. Ved arbejdets begyndelse, må vi ikke gentage de ting som Herren har fordømt i Amerika, unødvendig, luksuøs, forbrug af penge til at tilfredsstille fremvisningens kærlighed og stolthed. Lad al den slags blive omhyggeligt undgået.

Fortsæt ligefremhed.

Ved spise og påklædning, og ved udstyring af vore skolebygninger, ønsker vi at bevare sand gudfrygtig ligefremhed. Mange vil fornægte sig selv og ofre meget for at medvirke til give missionsarbejdet en fremgang, og ville de se de midler blive brugt på de prægtigste måder og på

mere dyrt tilhører og genstande på bordet, ville det have en meget uheldig påvirkning på disse brødre og søstre. Intet kunne virke mere afgjort mod vore nuværende og fremtidige nytte i dette land. Den allerførste lektion at lære de studerende (180) er selv fornægtelse. Lad deres øjne og deres sanser, tage lektierne ind; lad alle skolens regler bibringe til praktisk undervisning på en sådan måde, at arbejdet kan føres frem kun ved en stadig ofring.

Lad os i et hvert øjeblik følge Frelserens eksempel nært. Jeg føler dybt for disse ting. Vi må overveje på hvilke måder der skal arbejdes for at sikre fremgang; vi må komme til arbejdet med hjerterne gennemsyret af Kristi ånd. Da skal vi erkende at vort arbejde må føres frem på en ydmyg måde. Vore prædikanter og deres hustruer skulle være et eksempel på klædernes enkelthed; de skulle klæde dem nydeligt, behageligt, bære et godt stof, men undgå hvad som er luksuøst og pyntende, selv hvis det ikke er dyrt; for disse ting taler til vor skade. Vi skulle oplære de unge til at klæde sig ligefrem, enkelhed med orden. Lad klædepynten blive taget væk, selv når omkostningen bliver en bagatel.

Vielsesringen..

Nogle har en byrde med henblik på at bære en vielsesring, og føler at vore prædikanters hustruer skulle tilpasse sig denne skik. Alt dette er unødvendigt. Lad vore prædikanters hustruer have den gyldne ring der binder deres sjæle til Jesus Kristus, med en ren og hellig karakter, med den sande kærlighed og sagtomdighed og gudfrygtighed der bærer frugterne på det kristne træ, og deres påvirkning vil blive sikker hvor som helst. Det faktum at en ignorering af skikken giver anledning til bemærkninger er ingen god grund til at indføre den. Amerikanere kan gøre deres stilling forstået ved klart at erklære at skikken ikke er nødvendig i vores land. Vi behøver ikke at bære det tegn, (181) for vi er ikke falske i vort ægteskabsløfte, og med ringen på ville ikke være noget bevis for at vi var sande. Jeg føler noget stærkt over for denne gennemsyrende proces der lader til at gå over os, og som følger skik og brug. Ikke en penny skulle bruges til en guldring for at bevidne at vi er gifte. I lande hvor skikken er nødvendig, har vi ingen byrde for at fordømme dem som har deres vielsesring; lad dem bære den hvis de kan gøre det samvittighedsfuldt; men lad ikke vore missionærer føle at det at bære ring vil forøge deres indflydelse en kende eller tøddel. Hvis de er kristne, vil det vise sig i deres Kristi lig karakter, i deres ord, i deres arbejde, i hjemmet, i selskab med andre; det vil blive udvist ved deres tålmodighed og langmodighed og venlighed. De vil vise Mesterens Ånd, de vil have hans karakters skønhed, hans kærlige natur, hans forstående hjerte.

til videre studium: *Testimonies*, vol 4 side 630, 631, 640-648; *Evangelism*, side 269-272.

Arbejdet skrider frem..

23.april, 1894.

Gud forlanger at en sikker fremgang skal gøres i de forskellige grene af arbejdet. Forretningerne som er gjort i forbindelse med Guds sag må markeres med større sikkerhed og nøjagtighed. Der har ikke været fremsat nok omhyggelige, afgjorte, faste anstrengelser til at give væsentlige fornyelser. Nogle som er tilknyttet værket går nær deres livs ende, og har stadig ikke lært de bibellektier som får dem til at mærke nødvendigheden af at bringe dem ind i det praktiske liv. De har forspildt anledninger, og nådige (182) velsignelser har ikke været påskønnet fordi de ikke ønskede at gøre en forandring.

Min vejleder sagde: "Hæv standarden for al skoleuddannelse. Du skal ikke sætte en lavere standard op. Disciplinen skal være opretholdt. Lær de unge ved forskrifter og eksempel." Der har ikke været så meget strenghed, men temmelig meget slaphed har været tolereret. Men arbejderne må ikke fortvivle. Arbejd med Kristi Ånd, med Kristi sind for at rette de ondt der findes. Forvent at dem der gør galt vil have sympati for dem der gør galt; men trofaste hyrder af flokken har lektier at lære

for at påtage sig en højnet standard, og dog lære at håbets stjerne stadig skinner. Arbejd udholdende; men dadel synd på det mest bestemte, og giv den ikke nogen billigelse. Løgnens tilflugtssted for tildækkelse af synd må være revet væk således at stakkels bedagede sjæle ikke kan sove på deres evige ruin.

Verden vil snart forlades af barmhjertighedens engel, og de syv sidste plager udgydes. Synd, skam, sorg og mørke er på enhver side; men Gud har stadig sat menneskesjælene i udsigt det værdifulde privilegium om at bytte mørke til lys, vildfarelse til sandhed, synd til retfærdighed. Men Guds barmhjertighed og tålmod vil ikke altid vente. Lad ingen sjæl tro at han kan skjule sig fra Guds vrede bag en løgn, for Gud vil afklæde sjælen for løgnens tilflugtssted. Pilene fra Guds vrede falder snart, og når han begynder at straffe overtrædelserne, vil der ikke blive givet henstand indtil enden. Stormen fra Guds vrede tiltager, og kun dem som er helliggjort gennem sandheden i Guds kærlighed vil stå. De vil blive skjult med Kristus i Gud indtil ødelæggelsen er overstået. Han vil komme frem for at straffe verdens indbyggere for deres brøde, (183) og »sit blod bringer jorden for lyset og dølger ej mer sine dræbte.« Lad sjælens sang være-

(i digtform) Skjul mig, O min Frelser, skjul mig! Indtil livets storm er ovre; sikker i den himmelske ledelse, Oh, tag imod min sjæl til sidst!

I andre har jeg ingen tilflugt, Tag min hjælpeløse sjæl på dig; Forlad mig, oh, forlad mig ikke alene! Stadig støt og trøst mig. (digt slut)

til videre studium: *Evangeliets Tjenere -norsk-* side 71-72, 185-188, (*Gospel Workers*, side 28-100, 249-253); *Vejledning for menigheden* bd 2, side 258, 260; bd 1 side 197(del); (*Testimonies* vol 5, side 706, 708; vol 2 side 232(del)); *Testimonies* vol 5, side 158, 159, 80; vol 6, side 34, 113; vol 2 side 232-234.

Dovenskab.

30 april, 1894.

»Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.« Der er kun et middel mod undergang, og det er at kaste dovenskab væk som en synd der leder til evig fortabelse, og gå ud at arbejde og bruge de fysiske muligheder som Gud har givet dig for det formål. Den eneste kur for et unyttigt og virkningsløst liv er anstrengelse, målbevidst og ihærdig anstrengelse. Den eneste kur mod selvished er at fornægte selvet, og arbejde alvorligt for at blive den velsignelse du kan blive for dine medmennesker. »Man får aldrig sået, når man kikker efter vinden, og aldrig høstet, når man ser efter skyerne.«

Som Guds menneskelige repræsentanter skal vi gøre det arbejde han har givet os. Til ethvert menneske har han givet et arbejde, og vi skal ikke give os selv af med at gætte hvorvidt eller ikke vores alvorlige bestræbelser vil vise fremgang. Alt det vi som enkeltpersoner er (184) ansvarlig for er den utrættelige, samvittighedsfulde pligtbefyldelse som nogen må gøre; og hvis vi svigter med at gøre det som er sat på vor vej, kan vi ikke blive undskyldt af Gud. Men har vi gjort det bedste vi kan, så kan vi overlade alle resultaterne hos Gud. Men det kræves af os at vi udøver mere intellektuel og åndelig kraft. Det er din pligt og det har været din pligt for hver dag i livet som Gud har nådigt skænket dig, at trække pligtens åre, for du er en ansvarlig repræsentant for Gud.

Befalingen til dig er, »Gå hen, min søn, og arbejd i vingården i dag!« Vi er alle Guds arbejdsmænd, og ikke en skal være ubeskæftiget; men jeg ville spørge, Hvad gør du for mesteren for at du kan høre hans bifaldene ord, »Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget?« Gud gør aldrig en fejltagelse; han vil aldrig kalde de mennesker gode og trofaste som ikke er gode og trofaste.

til videre studium: *Vejledning for menigheden* bd 2, side 41, 215-216, (*Testimonies* vol 5 side 180, 249); *Testimonies* vol 5, side 122, 254, 498, 501, 529; *Evangeliets Tjenere -norsk-*, side 209-211,

Jesu ånd.

3.august, 1894

Kristus identificer sin andel med det menneskelige. Arbejdet som bærer de guddommelige legemitioner er det som viser sig i Jesu ånd, der åbenbarer hans kærlighed, hans påpasselighed, hans varsomhed i at omgå menneskesind. Hvilken afsløring vil ikke komme til mennesket hvis forhænet blev rullet til side og du kunne se resultatet af dit arbejde da du behandlede de fejlende der behøver den mest kloge behandling for at de ikke blev ført bort fra vejen. »Derfor: Ret de slappe hænder og de kraftløse knæ, og trød lige spor med jeres (185) fødder, så det, der er lammet, ikke vrides af led, men snarere helbredes.«

Vi vil altid ha prøvet og fristet dem vi har med at gøre, og det er meget vigtigt at vi er omvendte til Gud hver dag og er kar der kan blive brugt til hans navns ære og forherligelse. Den sande værdig af sjælen kan kun være vurderet ved Golgathas kors. »Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Dem der er uomvendte, som er uhelliggjorte, vil tydeliggøre hvilken slags ånd de der af. De vil vise det ved deres vilje og modvilje at deres naturlige følelser ikke er under kontrol af en helliggjort vilje. Jesu Kristi religion er den der vil revolutionere det hele menneske. Guds sandhed har kraft til at forvandle karakteren.

Vi skal have den tro der arbejder med kærlighed og renser sjælen. En tro der ikke resulter i dette er uden værdi. Grenens frugter vil vise hvad der er grundstammens karakter. Ham som er plantet i Kristus vil blive ophøjet. I stedet for at handle overilet, i stedet for at skære de fejlende i troen væk og håbe ved din strenghed og hårdhed, vil den sande kristne lære den uvidende, reformere den syndige, trøste dem som sørger, beherske undertrykkelse og uret, og arbejde efter en Kristi lig plan, selv i alle forretnings forhandlingerne. I stedet for at fortabe sig i strid, vil han bringe fred og harmoni rundt omkring.

En hård, urimelig, kritisk ånd har fået frit løb blandt dem som har haft betroede embeder i Guds arbejde. Med mindre dem som har ladet denne ånd få frit løb er omvendte, vil de blive fritaget for en del af ansvaret i de rådgivende udvalg, selv i forretnings forhandling. Medmindre de er (186) omvendte, må deres stemme ikke blive hørt i rådet, for det samlede resultat er mere skadeligt end gavnligt. En forkert ånd hersker, mennesker er gjort til en lovovertræder for et ord, og anelse, mistro, jalousi, ond formodning, og med urette genskaber dem selv som i forbindelse med Guds sag. En falsk nidkærhed går for at være iver for Guds sag; men selvets elendige, snavsede klæder må tilintetgøres, og i dets sted må mennesket tage imod Kristi retfærdighed. Forfølgelsen som er ført blandt menighedens medlemmer er den mest forfærdelige ting. Det er rigtigt at nogle har tilladt fejltagelser og begår fejl, men det er lige så rigtigt at disse fejl og fejltagelser ikke er lige så hårde i Guds øjne som deres hårde og utilgivende ånd er hos dem der er kritikere og fører tilsyn. Mange af dem som føler sig frie til at afsige dom over andre begår fejl, skønt det ikke er tydeligt, er de fordærvet med et dødeligt onde der fordærver deres åndelige liv.

Kærlighed og enhed.

Gud ville åbne øjnene på sit bekendende folk for at de kan se at de må elske Gud i højeste grad, og deres næste som dem selv, hvis de vil være frelst i hans rige. Mange gør det tydeligt at de ikke er styret af Kristi ånd men af en anden ånd. De kendetegn de viser er lige så ulig Kristi kendetegn som de er Satans særpræg. Det er på høje tid at de troende skal stå skulder ved skulder og kæmpe sammen for evigt liv, i stedet for holde sig langt borte og sige ved ord og handling, "Jeg er mere hellig end du". Dem som ville bruge alle deres kræfter på fortabte sjæles frelse må komme til dem med hjerte mod hjerte, og blive bundet sammen i sympatiens og kærlighedens bånd. (187) Brødrene burde vise den samme ånd som der blev vist ved vor barmhjertige og trofaste Ypperstepræst, som er

blevet berørt af medfølelsen af vore skavanker. Vi må indgyde de udmattede, og håbløse med nyt liv. Vi må udrette sejre som vor egne fejlagtige og misforstående anskuelser, vor egen karakters mangler, vor egen tros smålighed, har gjort det til at synes umuligt. Tro! vi ved knap nok hvad det er.

Herren kommer snart..

Alle tings ende er nær. Herren kommer snart. Hans domme er ude i vort land. Vi skal ikke kun tale om Kristi komme, men i enhver handling skal vi vise den kendsgerning at han snart vil vise sig i himlens skyer med kraft og megen herlighed. Har vi bryllups klædningen på? Har vi personlig medlidenhed? Har vi samarbejdet med de guddommelige repræsentanter, på en helhjertet, uforbeholden måde, ved at indflette Guds hellige lovs grundsætningers fremgangsmåder i vore liv? Det er een ting at tale om loven, og det er en helt anden ting at udøve den. Det er lovens gørere der vil blive forsvaret for Gud; for dem som udfører loven fremstiller Guds karakter, og lyver ikke mod sandheden.

Herren kommer. Oh, tiden er kort, og hvem i bibelsk henseende er arbejdere sammen med Gud? Skal vi ikke lade os fylde med frygt og ære, så vi ikke er i vort eget naturlige temperament, så vi ikke er uomvendte og uhellige og søger at fortage en påtaget erfaring i stedet for en ægte? Vågen op, brødre, vågen op, før det for evigt bliver for sent.

(188) Der er mange der er arbejdere sammen med Gud som vi ikke opdager. Prædikanternes hænder er aldrig blevet lagt på dem for ordination af arbejdet; men ikke desto mindre bærer de Kristi åg, og udøver en frelsende indflydelse på arbejdet med forskellige fremgangsmåder til at vinde sjæle for Kristus. Vort arbejdes fremgang afhænger af vor kærlighed til Gud og vor kærlighed til medmennesker. Når der er et harmonisk virke blandt de enkelte medlemmer i menigheden, når der har vist sig kærlighed og tillid ved broder til broder, vil der blive et rimeligt forhold mellem magt og styrke i vores arbejde for menneskers frelse. Oh, hvor vi stærkt trænger en moralsk fornyelse! Uden den tro der arbejder ved kærlighed, kan du intet gøre. Måtte Gud give dig hjerte til at modtage dette vidnesbyrd.

til videre studium: *Den Store Mester*, side 433-435, (*The Desire of Ages*, side 633-636).

Læs og studer det fjerde kapitel i Zakarias. De to oliventræer tømte guldolien ud af dem selv gennem guldrør ind i guldflasken hvorfra helligdommens lamper er påfyldte. Guldolien repræsenterer Helligånden. Med denne olie bliver Guds forkyndere hele tiden forsynet, så de, igen, kan tildele den til menigheden. »Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min ånd, siger Hærskarers Herre.« Guds tjenere kan opnå sejre kun ved indvendig renhed, ved hjertets renhed, ved hellighed. Det er af yderste vigtighed at prædikanter sætter et rigtigt eksempel. Hvis de følger slappe og løse principper, er deres eksempel noteret af dem der gør galt som et forsvar for deres kurs. Hele Satans synagoge er på vagt over for fejl i Guds repræsentanters liv, og det meste er lavet fra enhver defekt.- *Review and Herald*, 22.december, 1904.

(189) ARBEJDERE MED GUD

afsnit 8

Kærlighed og tillid blandt brødre

30.oktober, 1894

Når mennesker vil vise tillid i deres fællesskab vil de komme meget nærmere til at besidde Kristi sindelag. Herren har afsløret den bedømmelse som han sætter over mennesket. »Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men

have evigt liv.« Men nogle sindelag søger altid at omdanne andres karakter efter deres egne forestillinger og mål. Gud har ikke givet dem det arbejde at gøre.

Selvet vil altid værne om en høj vurdering af selvet. Idet mennesker mister deres første kærlighed, holder de ikke Guds bud, og da begynder de at kritisere andre. Denne ånd vil hele tiden blive tilstræbt til endens tid. Satan søger af fremme den således at brødre i deres uvidenhed kan søge at fortære andre. Gud er da ikke herliggjort men stærkt vanæret; Guds ånd er bedrøvet. Satan jubler, fordi han ved at hvis han kan sætte broder til at vogte broder i menigheden og i prædikantgerningen vil nogle blive modløse og afskrækket så de forlader deres pligter. Dette er ikke Helligåndens arbejde; en kraft nedenfra arbejder i sindets kamre og i sjælens tempel for at sætte hans kendetegn hvor Kristi kendetegn skulle være.

Han som har betalt den uendelige pris for at forløse mennesker tyder med fejlfri nøjagtighed alle de skjulte gerninger i det menneskelige sind, og ved lige hvordan enhver sjæl skal behandles. Og ved at handle med mennesker, viser han (190) de samme principper som er vist i den naturlige verden. De velgørende funktioner i naturen er ikke opnået ved pludselige og overraskende mellemkomster; mennesker har ikke fået lov til at tage hendes arbejde i deres egne hænder. Gud arbejder gennem den rolige, regelmæssige, virksomhed efter hans fastsatte love. Således er det i åndelige ting. Satan søger hele tiden at fremkalde virkninger ved uforskammede og voldsomme fremstød; men Jesus fandt vej til sindene ved deres mest fortrolige forbindelses vej. Han forstyrrede så lidt så muligt deres vante tankegang med pludselige handlinger eller foreskrevne regler. Han ærede mennesket med hans fortrolighed, og således gav han sig selv ære. Han præsenterede gamle sandheder i et nyt værdifuldt lys. Da han således kun var tolv år, overraskede han lovens doktorere med hans spørgsmål i templet.

Jesus påtog sig menneskelighed så han kunne møde menneskelighed. Han bringer mennesker under sandhedens forvandlende kraft ved at møde dem hvor de er. Hans vinding giver adgang til hjertet ved at sikre sig sympati og fortrolighed, og får alle til at føle at hans genkendelse med deres natur og interesse er hel. Sandheden kom smukt fra hans læber i sin jævnhed, og dog klædt i værdighed og kraft. Hvilken lærer var vor Herre Jesus Kristus! Hvor nænsomt han behandlede enhver alvorlig spørger efter sandhed, så han kunne opnå adgang til hans forståelse og finde et hjem i hans hjerte.

Jeg må sige jer, brødre, at I er langt fra det Herren ville have jer til at være. Guds og menneskets fjendes egenskaber kommer ofte til udtryk i jeres ånd adfærd mod andre. I skader hverandre fordi I ikke er deltagere af den guddommelige natur. I arbejder imod jeres egen naturs fuldkommenhed, I laver problemer for jer selv, gør jeres arbejde hårdt og besværligt, fordi I (191) ser jeres egen karakters ånd og mangler som værdifulde dyder at holde fast ved og fremme det.

Jesus fremhæver de højeste tanker så vel som de laveste, til liljerne, i morgenduggens friskhed, og byder os, »Læg mærke til liljerne på marken, hvorledes de vokser; de arbejder ikke de spinder ikke; men jeg siger jer, at end ikke Salomon i al sin pragt var klædt som en af dem.« Og han indprenter denne lektion: »Klæder da Gud således græsset på marken, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skulle han så ikke meget snarere klæde jer i lidettroende?«

Giv sandheden fremme,.

Mennesker gør arbejdet for sandhedens fremme ti gange hårdere end det i virkeligheden er ved at forsøge at tage Guds arbejde ud af hans hænder til deres egne uendeligt små hænder. De tror at de hele tiden må finde på noget for at få mennesker til at gøre ting som de formoder disse personer burde gøre. Den tid der bruges gør faktisk arbejdet mere kompliceret, for den Store første Arbejder er ladet ude af problemet med at vise sin egen arv omsorg. Mennesker påtager jobbet for at fuske med andres mangelfulde karakter, og det lykkes kun at gøre defekterne endnu være. De skulle hellere lade Gud at gøre hans eget arbejde, for han ser dem ikke som egnede til at omdanne karakter.

Hvad de behøver at blive gennemsyret af er Kristi ånd. Hvis de tager fat i hans styrke, vil de få fred med ham; da vil de være på en retfærdig vej for at stifte fred med deres sidestillede arbejdere. Jo

mindre Kristi sagthedsmodighed og beskedenhed den menneskelige repræsentant har i sin ånd og karakter, des mere ser han fuldkommenhed i hans egne måder og mangelfuldhed i andres måder. Vores eneste sikkerhed er at våge (192) i bøn, og rådslå hinanden, tro at Gud vil tage sig af vore brødre ligesom af os selv, for der er ingen personsanseelse hos ham. Gud vil arbejde for os når vi studer trofast og er ordets gørere.

Men når der har vist sig, for den del af arbejderne, en ligegyldighed over vor Kristi udtrykte befaling at vi skal elske hverandre som han har elsket os, hvordan kan vi da forvente at brødre skal give agt på begrænsede menneskers bud, og de bestemmelser og bestemte forskrifter som hver enkelt skal arbejde efter? Den visdom der foreskrives os må være overnaturlig, ellers vil den vise sig at være en læge der ikke kan helbrede, men kun vil ødelægge. Vi søger hellere Gud med det hele hjerte, og lægger al selvished bort; for »I er alle brødre«.

Kristus har gjort åget let.

I stedet for at slide for at lave regelsæt og ordninger, skulle I hellere bede og underkaste jeres egen vilje og veje til Kristus. Han er ikke tilfreds når I gør de ting besværlige som han har gjort lette. Han siger: »Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagthedsmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.« Herren Jesus elsker sine arvinger; og hvis mennesker ikke ville se på deres særlige forret til at foreskrive regler for deres medarbejdere, men vil tage Kristi regler ind i deres liv og efterligne hans lektier, da vil enhver blive et eksempel, og ikke en dommer.

Guds faderlige karakter.

Kristi mest foretrukne emne var Guds faderlige karakter og rigelige kærlighed. Enhver menigheds forbandelse i dag er at mennesker ikke antager Kristi fremgangsmåder. De tror at de kan forbedre på reglerne der er givet i (193) evangeliet, og således er fri for at forklare dem, og håber derved at reformere menighederne og medarbejderne. Lad Gud være vor eneste mester, vor eneste Herre, fuld af godhed, medlidenhed og kærlighed.

Gud giver kundskab til sin arbejder; og han har ladet det rige, fyldige løfte optegne for os: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om af få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet. Men han skal bede i tro, uden at tvivle; den, der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som kastes hid og did af vinden, og et sådant menneske må ikke vente at få noget fra Herren.« Er det ikke det bedste at opnå personlig visdom ved at gå til Gud, og ikke til mennesker? Hvad siger den Store Lærer? »Jeg har åbenbaret dit navn for de mennesker, du tog ud af verden«

Kritik af andres fejl.

Det er et onde blandt os der behøver at blive rettet. Brødre føler sig fri til at se på, og tale om, andres formodede fejl, mens den store frihed viser en afgjort mangel i dem selv. Det gør det klart at de er vise i deres egen indbildskhed; og Gud kan ikke give dem hans særlige velsignelse, for de vil ophøje dem selv og skade sandhedens værdifulde sag. Da verden var fattig på kendskabet til Gud, kom Jesus for at tildele denne uvurderlige velsignelse - et kendskab til vor himmelske Faders faderlige karakter. Det var hans egen gave til vor verden; og denne gave overdrog han til sine disciple, for at blive overdraget af dem til verden.

Arbejderne skulle forbedre sig selv.

Når de har lært de enkle regler, burde de [prædikanterne] bøje deres tanker for at generhverve kundskab (194) i forbindelse med deres arbejde, så de kan blive arbejdere der ikke behøver at blive til skamme. De kan mestre den ene videnskabelige forgrening efter den anden, mens de er i gang med sandheds forkyndelses gerningen, hvis de vil bruge deres tid forstandigt. Gyldne øjeblikke går let tabt i uvigtige diskussioner, i lathed, i at gøre de ting der er af lille betydning. De burde blive brugt hver dag i nyttig tjeneste som vil gøre os egnede til bedre at nærme os den høje norm.

De mennesker der nu står foran folket som Kristi repræsentanter har generelt mere evne end de har oplæring, men de tager ikke deres evner i brug, de bruger ikke deres evner ved at udnytte deres tid og lejligheder bedst muligt. Næsten alle prædikanter i marken, har anvendt deres Guds givne styrke, de må ikke kun være dygtige til at læse, skrive, og grammatik, men selv i sprog. Det er væsentligt for dem at sætte deres mål højt. Men der har dog været et lille mål i at sætte deres styrke på prøve for at nå en ophøjet standart i kundskab og i religiøs indsigt.

Vore prædikanter må aflægge Gud et regnskab for nedbrydelsen af de talenter han har givet for at forbedre udøvelsen. De kunne have gjort ti gange mere klogt arbejde om de så ville blive intellektuelle giganter. Hele deres erfaring fra deres høje kald er forsimplet fordi de er tilfredse med at blive hvor de er. Deres anstrengelser for at opnå kundskab vil ikke spor hindre deres åndelige vækst hvis de vil studere med rette motiver og rette mål.

Mangel på arbejdere..

Arbejdere mangles over hele verden. Guds sandhed skal bæres ud til andre lande, så dem der er i mørket kan blive oplyst. Der burde (195) gøres arbejde som vil udruste de studerende til at være arbejdere sammen med Gud.

Gud behøver at en tjenstiver vises meget større i denne retning end der hidtil er blevet vist. Som et folk er vi i nogle hensyn langt bagefter i missionsmarken. Vi har ikke gjort en tyvendedel af det gode vi kunne udrette i betroede embeder, fordi selvished tager overhånd i en stor udstrækning blandt os. Nogle er misundelige på andre, og frygter at de vil blive agtet højere end dem selv.

Sund fornuft behøves nu en enhver del af Guds arbejde; for nyomvendte kan ikke acceptabelt udbrede de skjulte rigdomme i berigelse af sjæle. Gud har udtænkt at skoler skal blive en hjælp til at udvikle arbejdere for Jesus Kristus over hvem han ikke vil skamme sig, og dette burde altid tages i betragtning. Det største menneske et kan nå ved rigtig dannelse hvad han hidtil ikke har kunne iværksætte. Vi har blandt os mennesker af større dygtighed end gennemsnittet. Hvis deres evner blev brugt, skulle vi have tyve prædikanter hvor vi nu har en. Også læger, ville blive oplært til at kæmpe med sygdom. Steder og byer er faldet i synd, dog er der Lot?er i enhver Sodoma. Syndens gift arbejder faktisk i samfundets hjerte. Gud kalder på reformatorer til at stå for den lovs forsvar som han har etableret for at beherske den fysiske del, og for at opretholde en ophøjet standart i oplæring af sindet og hjertets dannelse.

Hjerte dannelse..

Der er en fare for farisæisk punktlighed, bebyrde sind med verdslige former og skikke der vil, i mange tilfælde, blive alt afgørende, som gør en verden ud af et atom og et atom af en verden. Kristi nåde vil med dens rensene og forædlende indflydelse (196) gøre mere for os end al den verdslige uddannelse på dens skik og brug som er gjort så vigtig. For mange er det ydre religionens fuldstændige hovedindhold, og dog vil det blive bevist at hjertet ikke har den uforfalskede blevenhed som alene er i værdi hos Gud. Hvis de talte om deres fejl før, har de så lidt kristen dannelse at prædikantens indviede embede, hvem Gud har sendt med sit advarselsbudskab, har mistet synet ved deres anstrengelser i at kritisere hans indstilling, hans fagter, og hans sætningers dannelser. De tror om dem selv at de er klogskabens mønster, men de lægger ikke mærke til Guds ord fra himlens sale. Til alt dette siger Gud at de er nød til at blive til nar for at komme til at kende Kristi sande visdom.

Det var blevet vist mig at vores skole var blevet udtænkt af Gud til udføre det store og gode arbejde i at frelse sjæle. Det var først da den var bragt under Guds Ånds fulde kontrol at en enkelts talenter blev afgivet i fuldt omfang. Religionens forskrifter og grundsætninger er de første skridt i tilegnelsen af kundskab, og man er ved en meget fundamental ting for rigtig uddannelse. Kundskab og videnskab må blive næret af Guds Ånd for at tjene de mest ophøjede formål. Den kristne alene kan gøre rigtig brug af kundskab. For at videnskab kan blive helt værdsat, må det ses fra et religiøst synspunkt. Da kan alle dyrke videnskabens Gud. Det hjerte der er forædlet med Guds nåde kan

bedst fatte den reelle værdi af uddannelse. Guds egenskaber der er set i hans skabte værk kan kun blive værdsat hvis vi har kendskab til skaberen. Lærerne må være oplyste, ikke kun med sandhedens teorier, men de må have en erfaringsmæssig kundskab til hellighedens vej for at lede unge til sandhedens kilder, til Guds Lam som tog verdens (197) synder væk. Kundskab er kun kraft når det er forenet med sand kærlighed. En sjæl der er tømt for selvet vil blive ophøjet. Med Kristus i hjertet ved tro vil vi blive vise i Guds syn.

til videre studium: *Vejledning for menigheden*, bd 1, side 175-177, 193-196, 268-269, (*Testimonies*, vol 2, side 133-136, 212-215; vol 3 186-188); *Testimonies*, vol 4, side 63-66; vol 5, side 341-345.

Modtager gaver..

30.januar, 1895

Du spørger med hensyn til berettigelsen af de modtagne gaver fra hedningerne.* Spørgsmålet er ikke ukendt; men jeg vil spørge dig, Hvem er det som ejer vor verden? Hvem er den faktiske ejer af bygninger og lande? Han har en overflod i vor verden som han lægger i menneskers hænder, hvorved sulten kan blive stillet med mad, den nøgne med klæder, de hjemløse med hjem. Herren ville røre ved verdslige mennesker, selv afgudsdyrkere, for at give af deres overflod til støtte for arbejdet, hvis vi ville gribe dem klogt an, og give dem en lejlighed til at gøre de ting som er deres privilegium at gøre. Hvad de kunne give skulle vi være privilegeret til at modtage.

Vi skulle blive bekendt med mennesker af høj rang og, ved at bruge slangens snildhed og duens enfoldighed, kunne vi opnå nytte af dem, for Gud vil røre ved deres tanker til at gøre mange ting til hans folks bedste. Hvis de rigtige mennesker ville sætte dem, der har midler og indflydelse for Guds arbejdes mangler, foran i et rigtigt lys, kunne disse mennesker gøre meget for at fremme Guds sag i vor verden. Vi har taget (198) privilegier og fortrin væk fra os som vi kunne have haft fordelene af, fordi vi vælger at stå uafhængig af verden. Men vi behøver ikke at ofre et sandheds princip når vi tager fordel af de anledninger når vi fremmer Guds sag.

Herren vil have sit folk til at være i verden men ikke af verden. De burde søge at bringe sandheden for mennesker i høje stillinger, og give dem en rimelig chance til at modtage og veje vidnesbyrd. Der er mange som er uoplyste og ikke underrettet, og som enkelt individer har vi et alvorlig, højtidelig, og forstandigt arbejde at gøre. Vi skal slide og slæbe af sjælen for dem som er i høje stillinger, og gå til dem med den nådige invitation til at komme bryllupsfesten. Der kunne have været gjort meget mere end er gjort dem i høje stillinger. Det sidste budskab Kristus gav til sine disciple før han skiltes fra dem og tog til himlen var en besked om at bringe evangeliet til hele verden, og det var ledsaget med Helligåndens løfte. Herren sagde, »Men når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende.«

»Herrens er jorden og dets fylde,« »Mit er sølvet, og mit er guld,« lyder det fra Hærskarers Herre.« »Mig tilhører alt skovens vildt, dyrene på de tusinde bjerge; jeg kender alle bjergenes fugle, har rede på markens vrimmel. Om jeg hungred, jeg sagde det ikke til dig, thi mit er jorderig og dets fylde!«

Byrden for sjæle..

Der er et stort arbejde der skal gøres her på jorden, og Herren Jesus har taget mennesker med i kompagniskab med (199) ham selv, for at himmelske repræsentanter kan samarbejde med menneskelige repræsentanter. Kristus var i sjælens møje til verdens genløsning, og dem som er arbejdere sammen med Gud er Kristi repræsentanter for vor verden og har medlidenhed for det mistede og vil i sjælen slide og slæbe for menneskers genløsning. Medmindre menigheden vågner op og passer hendes pligt, vil Gud drage de mistede sjæle til hendes regnskab. Jeg har en dyb interesse i at Guds arbejde skal fremmes.

Dem som er Guds udvalgte er påbudt at mangedoble menighederne hvordan end de kan have held

med at bringe sjæle til sandhedens kundskab. Men Guds folk må ikke samle sig sammen i en stor gruppe som de har gjort på Battle Creek. Dem som ved hvad det vil sige at have sjælens møje og besvær vil aldrig gøre det, for de vil føle den byrde som Kristus bar for menneskers frelse.

Klogskabens ånd.

Enhver som er valgt af Gud skulle udnytte hans forstandsmæssige kræfter. Jesus kom for at vise Faderens karakter, og han sendte sine disciple ud i verden for at vise Kristi karakter. Han har givet os sit ord for at udpege livets vej, og han har ikke bare ladet os bære ordet, men har også lovet at give det kraft ved Helligåndens styrke. Er der nød, når, at nogle skal vandre usikkerhed og græmme sig over at de ikke kender og erfarer Helligåndens bevægelser på deres hjerter? Hungrer og tørster du efter retfærdighedens undervisning? Da har du det sikre løfte for at du skal blive fyldt. »Vi ved at Guds søn er kommen, og han har givet os forstand til at kende den sande; og vi er i den sande, i hans Søn, Jesus Kristus. Han er den sande Gud og det evige liv.«

(200) Herren vil have os i den himmelske visdom ånds besiddelse. Er vi alle væsner der er indprentet til at bede ydmygt og alvorligt til Herren som vore mangler kræver, og bestorme ham med bønner for visdommens ånd. Når vi beder, siger vi da, "Vis mig de hemmeligheder jeg ikke kender, lær du mig"? Oh, med en ydmyg og alvorlig bøn kom frem fra uskrømtede læber og bed for råd der er fra Gud! Han siger, råd og sund visdom er mine.

til videre studium: *Den Store Mester*, side 209-210, (*The Desire of Ages*, side 315-317).

Alvorlige tider.

31.januar, 1895.

Vigtige og alvorlige tider er over os, og forvirringer vil tiltage, tæt ved endens tid. Der kan være lidt udsættelse i disse sager, men det vil ikke blive meget. Jeg har breve at skrive der må gå med den næste post til Battle Creek. Vore brødre der ser ikke noget i det rigtige lys. De bevægelser de har gjort er at betale afgift* til sanatoriets ejendom og tabernaklet har vist en iver og samvittighedsfuldhed der i al respekt ikke er klogt eller korrekt. Deres tanker om religiøs frihed er blevet konstrueret med forslag der ikke kommer fra Helligånden, og den religiøse friheds sag er sygelig, og dets sygdom kan kun blive helbredt ved Kristi nåde og mildhed.

Deres hjerter som taler for denne sag må blive fyldt med Jesu ånd. Den Store Læge kan alene påføre Gileads balsam. Lad disse mennesker læse Nehemias bog med ydmygt hjertet der er berørt af Helligånden, og deres falske ideer vil blive omdannet, (201) og rigtige principper vil kunne ses, og de nuværende tings orden vil blive forvandlet. Nehemias bad til Gud for hjælp, og Gud hørte hans bøn. Gud bevægede de hedenske konger for at komme til hans hjælp. Når hans fjender arbejdede ivrigt mod ham, arbejdede Herren gennem konger for at bringe hans hensigt ud, og for at besvare de mange bønner som var blevet sendt til ham for den hjælp de behøvede så stærkt.

Yderliggående standpunkter.

Jeg er ofte bedrøvet når jeg ser vore ledende brødre tage yderliggående standpunkter, og bebyrde dem selv med sager som man ikke skulle have taget op eller bekymret sig over, men lade ligge i Guds hænder og lade ham bringe det i orden. Vi er stadig i verden, og Gud bevarer for os et sted i forbindelse med verden, og arbejder med sin egen højre hånd for at berede vejen for os, for at hans arbejde kan skride fremad alene i dets forskellige grene. Sandheden har et ståsted, og sandhedens norm bliver opløftet til mange steder i regionerne hinsides.

Forvis jer at Gud ikke lader dem som bliver væk fra disse udenlandske arbejdsmarker kritisere dem der er på stedet hvor arbejdet bliver gjort. Dem som ikke er på stedet ved intet om situationens behov, og hvis de ikke kan sige noget til deres hjælp som er på stedet, så nægt dem ikke i at hjælpe, men vis deres visdom ved afdæmpet tale, og følg det arbejde op der er lige ved hånden. Jeg

protester mod den iver som de udviser der ikke er efter hvad de kender til, når de lufter deres tanker om udenlandske marker.

Lad Herren arbejde med mennesket på stedet, og lad dem som ikke er på stedet vandre ydmygt med Gud, så de ikke kommer væk fra deres sted, og (202) mister deres betydning. Gud har ikke sat kritikkens byrdes arbejde på dem som har taget denne byrde, og han giver dem ikke sin Helligånds billigelse. Mange teer sig efter deres egen menneskelige bedømmelse, og søger nidkært at ordne ting som Gud ikke har lagt i deres hånd. Lige så langt som vi er i verden, er vi nød til at gøre et særligt arbejde for verden; advarsels budskabet skal til alle lande, tungemål, og folk.

Herren rør ikke ved sine arbejdere for at få dem til at tage en retning der vil fremkalde trængsels tider før tiden. Lad dem ikke bygge en adskillelsesmur mellem dem selv verden, ved at fremme deres egne ideer og forestillinger. Der er nu i det hele taget meget af dette hos vore brødre. Advarselsbudskabet har ikke nået ret mange i verden i de mange byer der er lige ved hånden, og at tælle Israel er ikke et arbejde efter Guds plan.

Begunstigede antages så vel som uvildige..

Lige så længe som vi er i denne verden, og Guds Ånd strides med verden, modtages vi ligesom ubegunstigede modtages. Vi skal give verden sandhedens lys som det er fremstillet i de indviede skrifter, og vi skal tage imod dem fra verden som Gud tilskynder os til at gøre i hans sags bedste. Herren rører stadig ved kongers og myndigheders hjerter til sit folks bedste, og det tilkommer ikke dem som er så dybt interesserede i spørgsmålet og religiøs frihed at frasige sig nogen anden gunst, eller undlade at modtage den hjælp som Gud har påvirket mennesker til at give, for hans sags skyld.

Vi finder eksempler i Guds ord om denne særlige sag. Kyros, konge af Persien, lavede en (203) proklamation udover hele hans rige, lod det nedskrive og sagde: »Perserkongen Kyros gør vitterligt: Alle jordens riger har Herren, Himmelens Gud, givet mig; og han har pålagt mig at bygge ham et hus i Jerusalem i Juda. Hvem iblandt eder, der hører til hans folk, med ham være hans Gud, og han drage op til Jerusalem i Juda og bygge Herrens, Israels Guds, hus.« En anden befaling var udstedt af Darius for opbygningen af Herrens hus, og det står optegnet i Ezra det sjette kapitel.

Herren Israels Gud har sine goder i de utroendes hænder, men de bliver brugt til fordel for det som skal gøres for en falden verden. De repræsentanter gennem hvem disse gaver kom kan åbne veje hvor sandheden kan gå. De kan ikke have sympati med arbejdet, og ingen tro i Kristus, og ingen udøvelse af hans ord; og deres gaver vil ikke blive afvist af den grund.

Det er meget mærkeligt at nogle af vore brødre skulle føle at det er deres pligt at fremkalde en situation der vil binde de midler Gud ellers ville sætte fri. Gud har ikke pålagt dem ansvar for at komme i konflikt med verdens magter og myndigheder i denne sag. Guds medvirkende hånd er endnu ikke blevet trukket tilbage fra jorden. Lad lederne af arbejdet få deres chance, skjule sig i Kristus, og udvikle sig og arbejde med stor klogskab. Lad dem være snilde som slanger og enfoldige som duer. Jeg er gentagende gange blevet vist at vi må modtage langt mere velvilje end vi gør på mange måder hvis vi skal komme mennesker nærmere med visdom, og gøre dem bekendt med vort arbejde, og give dem en anledning til at gøre de ting som det er vort privilegium at få dem til at gøre for Guds værks fremme.

(204) Aktivitet i vore menigheder..

2.februar, 1895.

Den fremherskende ensformighed af det religiøse omkring gudstjenesterne i vore menigheder behøver at blive rørt. Aktivitetens surdej behøver at blive indført, så vores menigheds medlemmer selv kan lave nye linier, udtænke nye metoder. Helligåndens kraft vil røre ved hjerterne når dens døde og livløse ensformighed er brudt op, og mange vil begynde at arbejde i alvor som aldrig før har tænkt på noget sådant men var dovne tilskuere. En arbejdende menighed på jorden er i forbindelse

med en arbejdene menighed deroppe. Gud arbejder, engle arbejder, og mennesker skulle arbejde for sjæles forvandling. Bestræbelser skulle udføres for at gøre noget når dagen varer ved, og Guds nåde vil blive åbenbaret så sjæle kan blive frelst til Kristus. Hvor som helst sjæle fortabes i deres synder, siger Gud til hver troende sjæl, Fremskynd jeres hjælp med det budskab som jeg vil give jer.

Sparsommelighed i hjemmet.

Herren har gjort mennesker til sine repræsentanter, og med hjertet fyldt med Jesu kærlighed, kan de samarbejde med ham i at vende fra vildfarelse til sandhed. Gud velsigner jorden med sol og regn. Han lader jorden frembringe masser af rigdomme til menneskers gavn. Herren har gjort mennesket til sin udbetalingsmand for at fordele hans himmelske gaver ved at bringe sjæle til sandheden. Vil mine brødre i Amerika forhøre sig om hvordan den kostbare, frelsens sandhed nåede dem da de var i mørket? Mænd og kvinder bragte deres tiende og gaver til Gud, og mens midler fyldte skatkammeret, blev mennesker sendt ud for at fremme arbejdet.

Det samme må gøres igen hvis sjæle som er i mørke (205) er kommet i hænde på den dag. Men jeg har set at der er mange der helt tilbageholder deres tiende, og andre der tilbageholder en del, og dog tiltager det store missions arbejde år for år. Vi skulle lære at økonomisere i vore husholdnings budgetter. Ingen unødigt udgift skulle blive pådraget; fordi mangel og usselhed, fattigdom og elendighed af enhver slags kommer til vor opmærksomhed, og vi er kaldt til at hjælpe dem som er trængende og nødstedt. Vi må sørge for at dem som mangler mad og klæder er forsynet, så dem der er i sjælens armod kan forstå frelsens godhed.

Alvorligt arbejde.

Det er når vi er engageret i alvorligt arbejde, arbejde der stemmer med vore forskellige evner, at Gud viser sig selv for os, og giver os nåde efter nåde. En arbejdene menighed der slider og slæber for sjælene vil blive en bedene menighed, en troende menighed og en velkommen menighed. En menighed hvis medlemmer findes på deres knæ for Gud, bønfaller efter hans barmhjertighed, søger ham dagligt, er en menighed der fødes af livets brød, og drikker livets vand. Løftet, »Hvis I beder Faderen om noget, skal han give jer det i mit navn« vil blive bekræftet for dem.

Kristuslig handlinger efterfulgt med ihærdig tjenstiver vil give stort resultat. Der vil blive en endnu større erfaring i kærlighed, og de menneskelige repræsentanter vil have et ophøjet syn på hvad Gud ville gøre gennem dem idet de står på deres pligt post. Da vil menigheden rejse sig og skinne, og forstå at Herrens herlighed har rejst sig over hende, og dette mørke vil vige.

Missions fremgang vil stå i et rimeligt forhold til helhjertede, fuldstændigt indviede bestræbelser. Enhver afvigelse fra sand missionsk bestræbelse, ethvert svigt for at bevare (206) missions ånden, har virket på menigheden, og der har været et aftag på åndlighed. Men enhver alvorlig anstrengelse der har været gjort i de missionske spor har bragt åndelig helse til menigheden, og har ikke kun forøget menighedens medlemstal, men har også forøget dens hellige tjenstiver og glæde.

Guds lovlydige folk vil blive sat i den mest prøvede situation; men alle som har vandret i lyset, og spredt lyset, vil erfare hvad Gud indskød til deres bedste. Når alt ser allermest afskrækkende ud, så vil Herren vise hans kraft for hans trofaste. Når det folk som Gud har arbejdet for, på en så storslået måde, og over hvem han har dækket med almagts skjold, opgivet de protestantiske grundsætninger, og ved dets lovgivningsmagt giver billigelse og støtte til den romerske kirke ved at begrænse religiøs frihed, da vil Gud arbejde i hans egen kraft for hans folk som er sandt. Roms tyranni vil blive udøvet, men Kristus er vor tilflugt.

Selvfor nægtende opofrelse.

Mange har i det hele taget været i en temmelig søvnig tilstand. Mens nogle har arbejdet anspændt, og har vist uudtømmelig energi, har andre stået som tilskuere, og har været klar til at give bemærkninger af en kritisk karakter over metoder og resultater. Det er de klar til at gøre, selv om de aldrig har opøvet deres tanker i at lave planer hvorved værdifulde sjæle kunne blive frelst for

Kristus. De står klar til at finde fejl hos dem som gør noget. Når disse lade sjæle vågner op og viser nogle tegn på at bevidstheden kommer tilbage, er de skuffede hvis andre ikke med det samme finder dem godt placeret i arbejdet. Det er et stort chok for dem at finde ud af at arbejde ikke kan (207) gøres uden flittige, selvfornegetende, selv-korsfæstende anstrengelser. De forventer fremgang, og tror at de må have den samme grad af fremgang som apostlene på pinsefestens dag havde. Den fremgang de nok skal have når de går, er ydmyghedens og selvfornegetelsens offers erfaring som apostlene havde. Når de overbringer så alvorlige bønner fra brudte, sønderknuste, troende hjerter som apostlene gjorde, da vil den samme dimension af fremgang ledsage deres arbejdere. »Thi så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er »Hellig«: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerter til live.« »Jeg ser hen til den arme, til den, som har en sønderknust ånd, og den, som bærer for mit ord.«

Hjemmemissions arbejde..

Hjemmemissions ånden er ikke så meget kendt blandt os, og dens udslag mangler stærkt i enhver gren af arbejdet. En del af menigheden er begyndt på at vise nogle aktiviteter kun i missions øjemed. Men hvis vi ikke vågner mere fuldt og helt op, så vil dem der ikke kender sandheden for denne tid komme foran os og spærre vores vej.

Hvor meget vil det kræve at vække de driverter som i årevis har drevet den af på Battle Creek? Hvornår vil de blive trofaste vidner for Gud? Hvor lang tid vil der gå før de forener sig med Kristus? Hvor meget tid er der hver dag sat til side for at dyrke Gud? Hvor mange har tid til meditation og til inderlig bøn? Hvor mange har oplært sig selv til sparsommelige vaner, så de kan have gaver for Herrens hus? Hvor mange har fået deres hjerter varmet ved praktisk (208) velvilje? Hvor mange har gjort alvorlige anstrengelser for at inspirere andre til mesterens arbejde? Det hjemlige arbejde kan mangle en ånd, tro, og udholdenhed som ikke vil fejle eller blive gjort modløst. Der er ikke én som ikke gør tjeneste i himlen, og ikke én vil gå ind i lyksalighedens herskabshuse der har svigtet i at vise Kristi kærlighed, der ikke har lagt nogen anstrengelser i andres frelse.

Hvem kan fortælle om det arbejde der skulle have været gjort i vore menigheder, hvis dem som har forsvaret sandheden ikke har forladt disse svage menigheder, for at søge til Battle Creek? Hvis hele vort folk havde været trofaste, flittige og gudfrygtige tjenere for Kristus, og havde gjort bestræbelser for at gøre deres indflydelse så vidtrækkende som det er muligt hjemme, hvor de var, hvor mange sjæle kunne da blive frelst! Ét lys tændt på et sted kunne have været midlet til at tænde mange andre, og resultatet ville have været af stemmen med jeres pris og taksigelse ville blive hørt, og mange ville have sagt: "Hvad Gud dog ikke har udrettet! Han har i høj grad gjort rigeligt over alt det vi spørger eller tænker."

til videre studium: *Vejledning for menigheden*, bd 3, side 272-275, 377-379, (*Testimonies*, vol 9, side 43-48, 285-288); *Testimonies*, vol 6, side 24-29.

Direkte afhængighed af Gud..

19.februar, 1895.

Det er ikke efter Guds orden at noget menneske, eller en bestemt klasse af mennesker skal begynde at tro at Gud har gjort dem til deres brødrers samvittighed, eller, på en nedladende måde, tage deres egne begrænsede hænder frem, for at styre Herrens betroede arbejdere, og således bringe Herrens arv i fare såvel som deres egen, og (209) hæmmer Herrens arbejde. Gud begrænser sig ikke for et menneske, eller en gruppe mennesker, igennem hvem hans arbejde udføres, men alle siger, »Guds medarbejdere er vi« Det betyder at enhver troende sjæl skal have en del at gøre i hans indviede arbejde, og enhver enkelt troende i Jesus Kristus viser et sindbillede på Kristi fylde for verden, for at fremstille for hans menighed den højere lov for den fremtidige udødelige verden, og i lydighed til himlens fuldmagt som er uden sidestykke, skulle de vise en dyb kundskab uafhængig af

menneskelige påfund.

Herren må blive tiltroet og tjent som den store »jeg er«, og vi må betro ham samtykke. Lad ikke mennesker lave love der tager Guds lovs plads. Lær aldrig mennesker at se på mennesker, at stole på mennesker; for menneskers klogskab er ikke tilstrækkelig til at beslutte med hensyn til deres ret til at engagere sig i Herrens arbejde. Når Herren lægger et arbejde på den enkelte, kan mennesker ikke afvise hans forordning. Gud må ikke blive hæmmet i gennemførelsen af sine planer af menneskers indblanding, men det er sket igen og igen.

Hvis menigheden på jorden ligner et tempel, lad den da blive bygget i overensstemmelse med mønsteret vist i himlen, og ikke ifølge menneskers genialitet. Menneskers påfund modvirker ofte arbejdet i Guds planer. Den gyldne målestok har ikke været i hænderne på noget begrænset menneske eller en klasse af mennesker, uanset deres stilling eller kald, men er i den himmelske Arkitekts hånd. Hvis mennesker ikke vil blande sig i Guds plan, og vil lade ham arbejde på sindelagene og karaktererne, bygge dem op efter hans planer, vil et arbejde blive udrettet som vil stå igennem de hårdeste prøver.

til videre studium: *Vejledning for menigheden*, bd 3, side 131-132, (*Testimonies*, vol 7, side 152), *Testimonies*, vol 6, side 247, 248; vol 7, side 39, 194-196; *Evangeliets tjenere -norsk-* side 56, (*Gospel Workers*, side 80)

(210)ARBEJDERE UNDER GUD

afsnit 9

Gud, Mesteren..

Tiden går stærkt, og penge er svære at skaffe; men Gud vil åbne vejen for os fra kilder uden for vort eget folk. Jeg kan ikke se hvordan nogen kan gøre undtagelser ved at modtage gaver fra dem som ikke er af vor tro. De kan kun gøre det ved at indtage yderliggående synspunkter, og ved at skabe sig spørgsmål som de ikke har ret til at gøre. Det er Guds verden, og hvis Gud kunne røre ved de menneskelige repræsentanter så at det land som har været i fjendens hænder kan blive taget i vore hænder, så at budskabet kan blive forkyndt i hinsides regioner, skal mennesker da spærre vejen med deres snæversynede forestillinger? En sådan samvittighedsgrund som denne er alt andet end sund. Helligånden leder ikke mennesker til at tilstræbe en sådan sag.

Lad alle være forsigtige med hvordan de lægger sig selv mellem Gud, den Store Mester, og hans folk. Vi burde se og erkende hans arbejdes forudseenhed, og bøje os for hans myndighed. Lad enhver Guds budbringer passe sit eget særlige arbejde, og ikke jage ind i et arbejde der udelukkende er efter hans egen klogskab og opfindelse. Lad Guds sendebud sætte sig på barmhjertighedens sæde, så de kan få visdom og nåde til at kende Gud, til at forstå hans arbejder. Gudskendskabet vil give dem velafbalancerede tanker og sund dømmekraft, så de ikke vil flytte sig pludseligt i denne kritiske og vigtige periode af jordens historie.

Passende hensyntagen..

Det er ikke Guds vilje at nogen af hans tjenere skal foretage sig noget forhastet eller tage kortsynede synspunkter. Han (211) vil have dem til at vente, og vise passende hensyntagen. Enhver udvikling skulle gøres med klog betænksomhed, og efter megen bøn. Så vil vore brødre have en mere jævn og rolig erfaring, og vil blive i stand til at være til større gavn vor folket; for Herrens herlighed vil blive deres løn.

Vores eneste sikkerhed vil hele tiden være at søge visdom for Gud, ved at omhyggeligt at veje enhver sag med megen frygt og bæven, for at der i arbejdet skal bringes lys og ikke menneskers svaghed. Men Gud har lovet at give dem lys der søger ham af hele hjertet. Hvis vi vil vente tålmodigt og fromt vil han lede vore beslutninger og åbne mange døre for håb og arbejde.

Den store Hærgeneral vil lede ethvert slag for hans sags fremme. Han vil være hans folks leder i de farlige kampe hvori de skal involveres, hvis underlederne og underhyrderne vil gøre deres fastlagte arbejde, og lytte til stemmen der siger: »Her er vejen I skal gå!« »den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket.« Hvilken stor trøst dette løfte skal være for os! Vi kan vandre i lyset som han er i lyset.

Lad mennesket til hvem Gud har betroet store ansvar være helt sikre på at de følger den Store Leder, Kristus, og tilskynd dem ikke efter deres egne naturlige stemninger. Vi vil kun være sikre når vi indvier os selv til Gud og ser hen til Jesus, og længes efter at arbejde på hans plan. Vi kan følge mange slags lys, men der er kun et lys som det vil være sikkert for dem at følge. Vær sikker at du følger Jesus hvor end han end går. Lad ingen gå for ud for Kristus, (212) men vent på befalingen, »følg mig«. Lad vore ledere være mistroiske i deres egne råd, fra deres egne ærgerrige indbildninger. Lad dem ikke regne med at deres egen optændings gnist er det sande lys, ellers finder de efter en stund ud af, at i stedet for at følge den himmelske ledestjerne, følger de en upålidelig leder.

Gud leder hans arbejde.

Jeg er bedrøvet når jeg ser at mennesker søger at markere de nøjagtige fremgangsmåder, som missionærer i fjerntliggende lande skal følge. Vi må lægge sagerne mere i hænderne på ham vi vil følge, så han kan arbejde gennem hans bestemte repræsentanter som han vil finde passende. Vi skal ikke tro at alt vil blive bragt under få begrænsede menneskers domsmyndighed, mennesker som ellers hele tiden behøver at se på Gud efter visdom ellers vil de gøre sørgelige bommerter. Gud planlægger ikke at have alt samlet sammen på Battle Creek.* Han vil have mennesker til at stå til side, og ikke lade mærke at hans arbejde helt afhænger af dem og det stadige spørgsmål der må blive henvist til i deres dom. Det er svært for mig at sige hvad jeg vil at gøre, men i Herrens navn løfter jeg faresignalet. Ansvarlige mennesker burde frygte og bæve for dem selv. De burde ikke føle sig for dygtige til at gå forbi ham som har sagt, »følg mig.« Gud er ikke tilfreds med at mennesker i fjerne lande må vente før de tør tage et skridt. Vi skulle tro på at Herrens kraft kan lede, for han har sit eget arbejdes indretning. Han vil give visdom og forståelse til hans repræsentative mennesker i enhver del af hans store moralske vingård. Han siger, »ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og sat jer til at gå hen og bære frugt.« Til mine brødre på Battle Creek vil jeg sige: Herren (213) behøver ikke at sende hans ordre til hans budbringere i alle dele af verden gennem Battle Creek. Han lægger ikke dette ansvar på alle dem som påtager sig at sige til hans arbejdere, "gør dette" og "du skal ikke gøre dette" Gud er vanæret når mennesker er ført til at se på Battle Creek i så stor en grad.

Folket i det enkelte land har deres egen særlige, karakteristika, og det er nødvendigt at mennesker bliver bekendt med orden for at de kan vide hvordan de skal tilpasse dem selv folkets særlige forestillinger, og således indføre sandheden så de kan gøre dem gode. De må være i stand til at forstå og møde deres trang. Der vil komme omstændigheder som kræver omgående handling, og det vil blive nødvendigt at dem som er rigtige på marken skal få tag i indflydelsen, og gøre de ting der er nødvendige under Helligåndens vejledning. Skulle de i en kriseperiode vente på direktioner fra Battle Creek for hvad de skulle gøre, ville de miste meget. Mennesker som forvalter arbejdet skal være trofaste tjenere af Guds nåde. De skal være troens mennesker, og de skal være opmuntret til at se på Gud og have tillid i ham.

Guds organisation.

Lad Guds arbejdere studere Esajas det sjette kapitel, og det første og andet kapitel i Ezekiel.

Med profeter er det en meget kompliceret affære, de levende skabningers optræden der står i forbindelse med dem, synes at være komplicerede og uforklarlige. Men den ubegrænsede visdoms hånd ses i det dette, og fuldstændig orden er resultatet af dens arbejde. Ethvert hjul arbejder i fuldstændig harmoni med ethvert andet.

Jeg er blevet vist at menneskelig medvirken søger efter megen kraft og prøver selv at (214) styre

arbejdet. De lader Herren Gud, den mægtige arbejder, temmelig meget ude af deres fremgangsmåder og planer, og betror ham ikke noget med henblik på arbejdets fremme. Ingen skal tro at han er i stand til at håndtere de ting som tilhører den store JEG ER. Gud bereder i sin forudseenhed en vej så at arbejdet kan blive gjort af menneskelige repræsentanter. Lad da ethvert menneske stå på sin pligt post, for at gøre sin del for denne tid, og vide at Gud er hans lærer.

I Jerikos forvirring var hærskarernes Herre Gud anfører for styrken. Han lagde planen for slaget og forenede de himmelske og menneskelige repræsentanter for at spille en rolle i arbejdet, men ingen menneskelig hånd rørte Jerikos mure. Gud havde lagt planen således at mennesker ikke kunne tage æren på sig selv for at nå sejren. Kun Gud herliggøres. Således skal det være i det arbejde vi er indblandet i. Herligheden gives ikke til menneskelige repræsentanter; kun Herren bliver lovprist. Læs venligst det tredje kapitel i Ezekiel omhyggeligt. Vi må lære at lægge hele vor afhængighed på Gud, og alligevel må vi altid have i tanke at Herren Gud har brug for enhver repræsentant der holder sandheden i retfærdighed. Som arbejdere for Kristus må vi stå i Golgathas kors lys, og sige for verden, »Se Guds Lam, som bærer verdens synd!« Vi skal forkynde den tredje engels budskab med vore menneskestemmer, og de vil gå ud til verden med kraft og herlighed.

Da vil mennesker lade være med at være afhængige af mennesker, når de giver Gud deres kraft, og så vil der vise sig mere tillid til hinanden. Vor tro i Gud er i det hele taget meget svag, og vor tillid til hinanden er i det hele taget meget dårlig.

Kristus åndede på sine disciple og sagde, »Modtag Helligånden«. (215) Kristus er i dag repræsenteret ved hans Helligånd i enhver del af den af hans store moralske vingård. Han vil give hans Helligånds indskydelse til alle dem som er af en angerfuld ånd.

Lad der blive større afhængighed af Helligåndens virkeevne, og langt mindre af menneskelig virksomhed. Jeg er ked af at sige det - det vil sige nogle har ikke givet vidne for at de har lært ydmyghedens og beskedenhedens lektie i Kristi skole. De underkaster sig ikke Kristus, de har ingen livskraftig forbindelse med ham. De er ikke ledt af Kristi visdom, gennem hans Helligånds tildeling. Så spørger jeg jer, Hvordan kan vi anse disse mennesker som fejlfri i dømmekraft? De kan være i ansvarlige embeder, men de lever adskilt fra Kristus. De har ikke Kristi sindelag, og lærer ikke af ham dagligt. Dog er deres dømmekraft i nogle henseender dem betroet, og deres råd er agtet som visdom fra Gud.

Når menneskelige repræsentanter vælger Guds vilje og er tilpasset Kristi karakter, virker Jesus gennem deres organer og evner. De lægger al selvsk stolthed til side, al overlegen tilkendegivelse, alle urimelige krav, og viser Kristi ydmyghed og beskedenhed. Det er ikke længere dem selv der lever og virker, men det er Kristus der lever og virker. De forstår de værdifulde ord i Frelserens bøn, »Jeg i dem og du i mig, for at de må være fuldkommen ét, så verden kan forstå, at du har sendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig.«

Gud vil have den enkelte til at se mindre på det begrænsede, og være mindre afhængige af mennesker. Vi har rådgivet dem som tilkendegiver at de ikke har kendskab til Kristi nåde og ikke forstår sandheden (216) som den er i Kristus. Dem som samarbejder med Gud ydmyge opfattelser af sig selv. De er ikke pralende, selvtilstrækkelige, og selvophøjende. De er langmodige, venlige, og fulde af barmhjertighed og gode frugter. Menneskelige mål går i baggrunden. Kristi retfærdighed går foran dem, og Herrens herlighed er deres belønning.

Rådgivnings udvalg.

Ved rådgivningen for arbejdets fremme har intet menneske den styrende kraft, medmindre at det er klart for alle at rådgivningen er den rigtige. Alle metoder og planer skal omhyggeligt overvejes så alle kan blive kloge med hensyn til deres egne fortjenester og bestemme sig for hvem der vil være den bedste i det missions arbejde der skal gøres i de marker der åbner sig for os. Det vil være godt ikke bare at se de marker an hvor pligter synes at kalde os, men også vanskelighederne vil støde på. Rådgivnings udvalgene skulle, så vidt det er muligt, lade folk forstå deres planer, så at menighedens

bedømmelse kan understøtte deres anstrengelser. Mange af menighedsmedlemmerne er varsomme, og har mange andre udmærkede karaktertræk. Det er korrekt at deres klogskab skal opøves, så andre kan blive vækket med hensyn til det store spørgsmål om at blive taget i betragtning. Mange må vækkes op til det faktum at de skal have en dybere indsigt i Guds arbejde.

Nogle er overbevist om at de er langt bagefter i deres kendskab til budskabet, men Gud vil hjælpe dem som alvorligt søger ham for visdom. Ingen har forgæves søgt hans barmhjertighed. Vi burde alvorligt søge visdom fra oven, og erkende at sjæle fortabes for livets ord og at Kristi (217) rige bliver udskudt. Mænd og kvinder af ophøjede tanker vil dog blive lagt til antallet af dem om hvem det er sagt, »Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer, og sat jer til at gå hen og bære frugt.«

Hvordan den fornødne kapital sikres..

Fra begyndelsen af vort missionsarbejde, har vi været meget rådvilde for at vide hvordan vi kunne sikre tilstrækkelig kapital til støtte for missions virksomhed i de marker der forud åbnede sig for os. Missionsarbejde er vidt udstrakt, og dem som tror sandheden burde undgå at bruge deres midler til erhvervelse af det der er unødvendigt. Vi skal ikke se på vor bekvemmelighed men hellere på vore mangler. Vi skal binde op om vore fornødenheder for at der skal være midler i pengekassen til at vise sandhedens norm i nyt territorium.

Søg Gud; tro på ham som har ubegrænsede midler. Hvis vi færdes klogt, og lægger vor dygtighed i arbejdet, vil Guds gode hånd være over os. Vi må drive arbejdet fremad, og ikke vente på kapitalen i pengekassen før vi står inde for sagen. Gud hindrede det da hans forudseenhed kaldte os til at gå ud på de hvide marker der allerede var klar til høst, og vore skridt bør være forhalet ved råbet, "Vore rigdomme er opbrugt. Vi har ingen midler til at støtte arbejderne som allerede er på marken, og det er ikke muligt for os at udbygge vore aktiviteter."

Vi takker Gud for at vore sabbatsskoler har bidraget nok til at fremme en så værdifuld virksomhed. Børn og unge har givet deres penny'er, der som små bække har givet en strøm af godgørenhed. Børn bør uddannes på en sådan måde at de kan udføre uselviske handlinger, som det vil glæde himlen (218) at se. Når den unges dug er spændt over børnene burde de blive oplært til hvordan Kristi tjeneste gøres. De bør læres selvfornægtelse.

Markerne nær og fjern tilhører Gud; for verden er hans. Ransmænd har taget Guds jordiske ejendommers forvaltning, men han ville gøre en vej så at sandheden kan blive overbragt til de mørkeste egne af jorden. Hvis mennesker kun ville følge Helligåndens ledelse vil de finde veje og midler hvorved budskabet kan gå frem og opnå en strålende sejr.

Vis sjæle hen til Kristus..

De Guds tjenere der lever i lydighed til hans betingelser, som taler om sandheden i ydmyghed, vil øve en indflydelse på dem som vil arbejde på mange sjæle frelse. Men vi må ikke lade folket hænge hjælpeløst på os. Vi er mennesker og begrænsede. Vi må styre dem til Kristus, og ved at sige, »Se Guds Lam, som bærer verdens synd!« Jesus anmoder indtrængende om hans tilflytters sag, men hver time behøver de at mærke ydmyg afhængighed af deres frelses Leder, og gennem vor advokat Kristi mellemkomst vil mange sjæle blive frelst til evigt liv. Herren sørger for Helligåndens nedstigning til hans arbejdere, og enhver som oprigtigt søger Gud vil finde ham. Vi skal komme frimodigt til nådens trone, og søge barmhjertighedens fodstol. Vi skal tro at Herren hører og besvarer vore bønner. Vor store ypperstepræst som er taget til himlene, siger, »Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid.« Helligånden forbliver hos indviende arbejdere der på enhvert sted søger at fremme sagen.

(219)Skaber unødigt modstand..

Jeg beder dig for Kristi skyld, lad ingen hastige, overilede udtryk falde fra jeres læber, lad intet overdrevet sprog blive brugt, lad intet blive udtalt som vil antyde udskællen, for alle disse er mennesker. Kristus har ingen del i det. Lad de hurtige skrivere være omhyggelige for hvordan de

bruger deres pen, for at det ikke er som om at de gør nar af de troende og utroendes synspunkter. Vi skal finde vores eneste sikkerhed i beskyttelsen af Kristi ydmyge Ånd, ved at gøre lige stier for vore fødder, for ikke at den halte bliver drejet bort fra vejen. Kristi ydmyghed og beskedenhed må tage sjælen i besiddelse.

Satan fremstiller sin kraft i et nærværende mesterlig bedrag, så at han kan gennemføre det der ikke er i overensstemmelse med Guds vilje. Lad ingen af dem der tror sandheden give vore fjender anledning til at retfærdiggøre modstand, at lave grund for den fordrejelse som mennesker ville bruge til at modsætte sig sandhedens fremme. For Kristi skyld lad enhver arbejder gøre anstrengelser som vil tilintetgøre Satans påstande, og ikke engagere sig i ting som Gud ikke har påbudt ved hans hænder. Under himmelsk ledelse kan vi arbejde i overensstemmelse med Guds vilje, og fremgang vil krone vore anstrengelser. Giv Gud en mulighed for at arbejde, og lad mennesker gøre hvad end han ønsker dem at gøre for at fremme hans sandhed.

Spørgsmålet om religiøs frihed er meget vigtigt, og det burde behandles med megen visdom og klogskab. Medmindre det er sket er der en fare i at vi i vor egen fremgangsmåde bringer os selv i kriser før vi er beredte til det. Byrden for vores budskab burde være, »Guds bud og troen på Jesus.« Vore brødre burde advares mod at gøre ting der ikke vil oprøre og vække de kræfter (220) der er, så de gør ting der vil begrænse arbejdet, og afskære os fra at forkynde budskabet i de forskellige lokaliteter.

Vi behøver mere af den ubegrænsedes arbejde og langt mindre tiltro til menneskelige repræsentanter. Vi må berede et folk til at stå på Guds beredelsesdag; vi må rette menneskers opmærksomhed til Golgathas kors, og give en klar grund for hvorfor Kristus gjorde hans store offer. Vi må vise mennesker at det er muligt for dem at komme tilbage til deres troskab mod Gud og til deres lydighed til hans bud. Når synderen ser på Kristus som forsoningen for hans synder, lad mennesker træde til side. Lad dem erklære for synderen at Kristus, »er soning for vore synder, ja, ikke alene for vore, men også for hele verdens.« Støt ham i at søge visdom fra Gud; for gennem alvorlig bøn vil han lære Herrens vej mere fuldstændigt end hvis han var undervist af nogle menneskelige rådgivere. Han vil se at det var lovovertrædelsen der forårsagede den ubegrænsede Guds Søns død, og han vil hade de synder der sårede Jesus. Når han ser på Kristus som en medlidende, blid ypperstepræst, vil hans hjerte blive bevaret i anger.

til videre studium: *Vejledning for menigheden* bd 2, side 288-292, (*Testimonies*, vol 5, side 749-754).

Ydmyghed..

Når han som er en tilflytter med Kristus presser sandheden hjem til synderens hjerte i ydmyghed og kærlighed, taler kærlighedens stemme gennem den menneskelige virksomhed. Himmelske intelligenser arbejder med en indviet menneskelig repræsentant, og ånden virker (221) på den utroendens sjæl. Dygtigheden til at tro kommer fra Gud til Hjertet, og synderen tager imod Guds ords vidnesbyrd. Gennem Helligåndens nådige påvirkning er han forvandlet og bliver ét med Kristus i ånd og hensigt. Hans hengivenhed overfor Gud tiltager, han hungrer efter retfærdighed, og længes efter at blive mere lig sin Mester. Ved at se på Kristus, er han forvandlet fra herlighed til herlighed, fra karakter til karakter, og bliver mere lig Kristus. Han er omhyllet med kærlighed for Kristus og fyldt med en dyb urolig kærlighed for fortabte sjæle, og Kristus er dannet inden i, herlighedens håb. »Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn.«

Læs venligst det andet og tredje kapitel i Filipperne, og det første kapitel i Kolossenserne. Der er lektier der som vi alle skulle studere. Paulus skriver, »Gør intet af egennytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv, og se ikke hver på sit eget, men også på andres. Lad det samme sindelag være i jer som var i Kristus Jesus: Da han var i guddomsskikkelse, holdt

han det ej for et røvet bytte at være Gud lig, men han gav afkald og tog tjernerskikkelse på og blev mennesker lig. Og da han i fremtræden fandtes som et menneske, ydmygede han sig selv og blev lydig til døden, ja, døden på et kors. Derfor har også Gud højt ophøjet navnet over alle navne,... arbejde... på jeres frelse med frygt og bæven; thi Gud er den, som virker i jer både i at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske. Alt skal I gøre uden knurren og betæneligheder, for at I må blive ulastelige og uden svig, Guds dadelfrie børn (222) midt i en vanartet og forvildet slægt, hvor I skinner som himmellys i verden, medens I holder fast ved livets ord, og derved skaffer mig den ros på Kristi dag, at jeg ikke har løbet forgæves, ej heller slidt forgæves.« »Dens tjener er jeg blevet ifølge den husholdergerning fra Gud, som blev mig givet, at jeg overalt skal forkynde jer Guds ord, den hemmelighed, der har været skjult igennem alle tider og slægter, men nu er blevet åbenbaret for Hans hellige; for dem ville Gud kundgøre, hvilken rigdom på herlighed denne hemmelighed rummer blandt hedningerne, nemlig Kristus i jer, herlighedens håb. Ham forkynnder vi, idet vi påmindrer ethvert menneske og lærer ethvert menneske med al visdom, for at vi kan fremstille ethvert menneske som fuldkomment i Kristus.«

Tom provokation..

Vore arbejdere burde bruge den største klogskab, så at intet kan blive sagt for at vække Satans hære og for at oprøre hans forenede onde forbund. Kristus vovede ikke at bringe en udskællende anklage mod ondskabens fyrste, og er det passende at vi skulle bringe en sådan anklage som vil sætte det onde organ i gang, menneskers forbund som er forenet med onde ånder? Kristus var den enbårne af den uendelige Gud, han var kommandør i de himmelske sale, og dog afholdte han sig fra at bringe anklage mod Satan. Da Esajas talte om ham, sagde han, »Et barn er født os, en søn er os givet, på hans skulder skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader. Fredsfyrste.«

Lad dem som taler og skriver om den tredje engels budskab overveje det faktum at Fredsfyrsten ikke bragte en udskældene anklage mod fjenden, og lad dem lære den lektie som de burde (223) have lært meget tidligere i deres erfaring. De skulle bære Kristi åg, de skulle udøve Kristi medlidenhed. Den store lærer siger, »Lær af mig [jeg er ikke pralene, jeg skjuler min herlighed], thi jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet.« Lær af mig, I skal »finde hvile for jeres sjæle.« Lad et sådant arbejde blive gjort i vore missioner som vil lede til den omvendelse som man ikke behøver at blive omvendt fra. Vi behøver at lære meget mere af Kristi ydmyghed for at blive en smag af liv til liv.

Lad ingen åbne vejen for fjenden så han kan gøre sit arbejde. Lad ingen hjælpe ham til at fremme hans tyranniske kræfter, for vi er endnu ikke rede til at møde dem. Vi behøver Helligåndens blødgørende, betvingende, lutrene indflydelse, til at forme vore karakterer, og til at bringe enhver tanke i fangenskab med Kristus. Det er Helligånden som vil sætte os i stand til at sejre, der vil lede os til at sidde ved Jesu fødder, som Maria gjorde, og lære hans hjertes ydmyghed og beskedenhed.

Vi behøver at blive helliggjort ved Helligånden hver time på dagen, for ikke at vi skal blive fanget af fjenden og vore sjæle bliver bragt i fare. Der er en stadig fristelse i at ophøje selvet, og vi må vogte os meget mod det onde. Vi behøver hele tiden at være på vagt så vi ikke viser overlegenhedens, kritikkens og fordømmelsens ånd. Vi burde søge at undgå det meget fremherskende onde, og ikke åbenbare noget der ligner Satans kendetegn der vil afskrække og tage modet fra dem hvem vi kommer i kontakt med. Vi skal arbejde som Kristus gjorde - drage, bygge op, ikke rive ned. Det er naturligt for nogle at være skarpe og diktatoriske, tyrannisere Guds arv; og på grund af at disse egenskaber vises, er værdifulde sjæle mistet for sagen. Årsagen til at mennesker har vist disse ubehagelige karaktertræk er fordi de ikke er forbundet med Gud.

(224)Omgang med dyrebare sjæle..

Dem som besidder betydningsfulde stillinger, som er sat i kontakt med de sjæle som Kristus døde for, burde sætte den vurdering på mennesker som Gud har sat på dem og anse dem for værdifulde. Men mange har taget Kristi blods erhvervelse på en forhastet måde, der harmoner med menneskers

tilbøjelighed, i stedet for at være i overensstemmelse med Kristi Ånd og sind. Til sine disciple siger Kristus, »I er alle brødre«. Vi skulle altid tage det slægtsforhold i tankerne som vi har til hverandre, og husk at vi må møde dem som vi omgås her, omkring Kristi dommersæde. Gud vil være dommeren, og han vil handle retfærdigt med enhver person.

Johannes siger, »Jeg så de døde, store og små, stå foran tronen, og bøger blev åbnet; og endnu en bog blev åbnet: livets bog; og de døde blev dømt ud fra det, der stod skrevet i bøgerne, efter deres gerninger.« Lad enhver som bekender Kristi navn se i øjene at han må imødegå enhver uretfærdig handling, og aflægge regnskab for ethvert uovervejende ord, ved Kristi dommersæde. Det vil ikke være behageligt at se tilbage på de ord der er blevet sagt og har såret og stødt sjæle, og se tilbage på de bedrag der har arbejdet mod sjæle for hvem Kristus døde. Enhver handling vil komme til dom, og den ånd der har drevet det vil blive vist. Frugten for enhver selvisk, egenmægtig urimelighed vil blive gjort tydelig, og mennesker vil se resultatet af deres handlinger lige som Gud ser dem. De vil se at de har vendt værdifulde sjæle væk fra den rigtige sti ved at handle med dem på en ikke-Kristus lig måde. Vi lever på den store forsonings dag, og det er nu tid for at enhver skal omvende sig (225) for Gud, bekende hans synder, og ved at praktisere tro hvile på den korsfæstede og levende Frelzers fortjeneste.

Mine brødre og søstre, vil I have for tanke ved omgangen med Guds arv kan I ikke handle ud fra jeres naturlige kendetegn? Guds folk er Kristi købte ejendom, og hvilken pris har han ikke betalt for dem! Skal nogen af os gribes i af hjælpe Guds fjender og mennesker der ødelægger og tager modet fra sjæle? Hvad vil være gengældelsen på os hvis vi gør den slags arbejde? Enhver af os burde fjerne alt hvad der er overilet og hårdt fra vore samtaler og omgang. Vi skal ikke tillade os at dømme andre, og vi vil ikke gøre sådan hvis vi er ét med Kristus. Vi skal repræsentere Kristus i vor omgang med vore medmennesker. Vi skal være arbejdere sammen med Gud i at hjælpe dem som er fristet. Vi skal ikke opmuntre sjæle til at så tvivlens sæd; for den vil bære en fordærvende høst. Vi skal lære af Kristus, at udøve hans metoder, at åbenbare hans ånd. Vi er påbudt, »Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus.« Vi skal uddanne os selv i at tro Guds ord der er så forunderligt og herligt fuldført. Hvis vi har den fulde forsikring for tro, vil vi ikke give tvivl frit løb for vore brødre og søstre.

Kristi karakter..

Vi har den forret at se Jesus som han er, og kende ham som én der er fuld af medlidenhed, venlighed og vidunderlig høflighed. Han er god og nådig, og vil tilgive vore synder. Om ham er der skrevet: »Derfor måtte han i ét og alt blive sine brødre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst til at sone folkets synder. Thi som den, der (226) selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristet.«

Vi skulle værne om kærlighed og taknemmelighed, vi skulle se på Jesus og blive omdannet til hans billede. Resultatet af dette vil blive forøget tillid, håb, tålmod og mod. Vi skal drikke af livets vand om hvilket Jesus talte til kvinden fra Samaria. Han sagde: »Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, som siger dig: 'Giv mig noget at drikke!' så bad du ham, og han gav dig levende vand!.... men den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kildespring til evigt liv.« Dette vand repræsenterer Kristi liv, og enhver sjæl må have det for at komme i levende forbindelse med Gud. Da vil salig, ydmyg og glædelig fortrolighed blive en varig princip i sjælen. Utro frygt vil blive fejlet væk for levende tro. Vi skal betragte hans karakter der først elskede os.

Ved beskuelse af Guds mageløse kærlighed, tager vi hans natur på os. Kristus var et eksempel for mennesker og for engle, af den himmelske Guds karakter. Han viste den kendsgerning at når menneskelighed afhænger sig helt af Gud, kan mennesker holde Guds bud og leve, og hans lov vil blive som en øjsten.

Dem der forhører sig efter livets vej behøver ikke at være rige, de behøver ikke at være kloge, lærde

eller ærede; dog vil Gud fremskynde deres fatte evner så at de kan forstå hvad de kan gøre for at blive frelst. Himlens lys skinner på jorden fra Guds trone, og Kristus siger, »Og jeg - når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.« Hans nådige invitation sendes ud til hele menneskeheden, og dem som svarer på det vil finde liv og frelse. Peter skriver, »Nåde, og fred blive (227) eder stadig rigere til del, idet I lærer Gud og vor Herre Jesus at kende. Alt, hvad der tjener til liv og gudsfrygt, har hans guddommelige magt skænket os gennem kundskab om ham, som kaldte os ved sin herlighed og guddomskraft, og derved har han skænket os sine dyrebare og største forjættelser, for at I ved dem skal undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær, og få del i guddommelig natur.«

til videre studium: *Vidnesbyrd for menigheden*, bd 1, side 424-425, (*Testimonies*, vol 4, side 373-375), *Testimonies*, vol 4, side 101, 138, 371-383, 527; *Evangeliets tjenere -norsk-*, side 238-240, (*Gospel Workers*, side 318-321).

Ro og overvejelse..

14.januar, 1894

Herren er hurtig til at arbejde med større kraft blandt os, men der er en fare for at impulserne lader os føre derhen hvor Herren ikke ønsker at vi skal gå. Vi må ikke tage et skridt så vi må gå samme vej tilbage. Vi må gå alvorligt, forsigtigt, og ikke gøre brug af urimelige talemåder eller tillade vore følelser at blive overanstrengt. Vi må tænke roligt og arbejde uden sindsbevægelser; for der er dem som let bliver ophidset, som vil tage imod uforsigtige udtryk og gøre brug af yderliggående udtalelser for at skabe spænding, modvirke det vigtige arbejde som Gud skulle gøre. Der er en slags mennesker der hele tiden skal hen i en anden tankebane, som vil tage noget mærkeligt og vidunderligt og nyt; men Gud vil at alle skal tage det roligt, hensynsfuldt, og vælge vore ord i harmoni med den grundfæstede sandhed for denne tid, der kræver at blive bragt til sindet så fri for følelser som muligt, så længe det stadig bærer den styrke og højtidelighed (228) som det sømmer sig. Vi må vogte os mod kommende yderligheder, vogte os mod hjælpe dem som enten vil være i ilden eller i vandet.

Jeg beder jer indtrængende om at luge enhver overdreven vending væk fra jeres lære, alt der bringer sindene ud af balance, og dem som er uerfarne vil bremse, og derfra vil de have letsindig og umoden færden. Det er nødvendigt for jer at opelske varsomhed i enhver udtalelse I gør, for ikke at nogle begynder på et forkert spor, og laver forvirring der vil kræve meget mere tungt arbejde for at bringe det i orden, og således bortledes arbejdernes styrke og gerning til linier som Gud ikke har tænkt sig. En fanatisk linie er blevet vist hos os, vil lukke mange døre for de sundeste sandheds principper.

Oh, hvor omhyggelig skulle den enkelte arbejder være, ikke til at fare på foran Mesteren, men til at følge den vej han viser! Hvor det ville fryde vor tros fjender at få fat i nogle udtalelser fra vores eget folk som vil blive trukket tilbage! Vi må færdes betænksomt og fornuftigt for det er vor styrke; for så vil Gud arbejde med os, og gennem os, og for os.... Oh, hvor Satan ville fryde sig for at komme ind iblandt dette folk og bringe uorden i arbejdet på det tidspunkt hvor gennemgribende organisering er absolut nødvendig og vil blive den største kraft til at holde falske opstande borte og til at modbevise påstande der ikke er godkendt af Guds ord! Vi ønsker at holde linierne lige, så der ikke skal blive noget brud på styrelsen og orden. På den måde skal det ikke blive tilladt uordentlige elementer at styre i denne tid. Vi lever i en tid hvor ordens, systemets og enhedens virkemåde er det væsentligste. Og sandheden må binde os sammen som stærke snore for at ingen splittede anstrengelser kan bevidnes blandt arbejderne. Hvis (229) uordentlige tegn viser sig, må vi have en klar skarpsindighed til at skelne de uægte fra de ægte. Lad ingen budskaber blive forkyndt før de har udført et omhyggelig ransagelse til punkt og prikke.

Undgå underordnede spørgsmål..

Min sjæl er stærkt bebyrdet, for jeg ved hvad der ligger foran os. Ethvert tænkeligt bedrag vil blive

rettet hen i mod dem som ikke har en daglig, levende forbindelse med Gud. I vores arbejde må intet underordnet spørgsmål lægges frem før der har været foretaget en gennemgående undersøgelse af tanker og forestillinger, så det må være konstateret hvilken kilde problemerne kommer fra. Satans engle er klar til at gøre ondt, og de vil skabe det som nogle vil påberåbe er det rette lys, de vil kundgøre det som nye og vidunderlige ting; og dog er budskabet i nogle henseender sandt, det vil blive blandet med menneskers påfund, og det vil blive blandet med menneskers opfindelser og vil lære menneskers bud i stedet for doktriner. Hvis der var et tidspunkt hvor vi virkelig skulle våge og bede alvorligt, er det nu. Der kan være antagelige ting der viser sig som gode ting, og dog behøver de at blive omhyggeligt overvejet med megen bøn, for de er fjendens besnærende påfund der leder sjæle til en sti der ligger så tæt ved sandhedens sti så den knap nok vil kunne skelnes fra stien der leder til hellighed og himlen. Men troens øje kan se at den er afvigene fra den rigtige sti, selv om afvigelsen er næsten usynlig. Først kan den tages helt rigtigt, men efter en stund synes den i vid udstrækning at være afvigende fra sikkerhedens sti, fra den sti der leder til hellighed og himlen. Mine brødre, jeg formaner jer lægge lige stier for jeres fødder, for ikke at krøblingerne bliver vendt bort fra vejen.

til videre studium: *Testimonies*, vol 2, side 186; vol 9, side 147-149, 208, 209; *Evangeliets Tjenere*, side 166-169, 275-278, 304-305, (*Gospel Workers*, side 324-329, 372-376, 410).

(230)Vaklen i menighederne..

Cooranborg, Australien, 1.september, 1895.

Kære bror og søster

Bror ___ lagde planerne for mig for de møder der skulle holdes i ugerne på forskellige steder blandt dem der kender sandheden. Uden tvivl er der nogle der fornylig er kommet til troen der vil have nytte af det, men jeg ved at I ikke er på det rigtige spor. Nogle af dem der er kaldt sammen vil uden tvivl få deres tro styrket og bekræftet; men dette arbejde har ikke advarselsbudskab til dem der stadig er i mørke og vildfarelse, som ikke kender sandheden. Tiden passerer forbi, de sidste dages farer er over os; og hvor mange vil sige til os i de sidste dage, hvor et hvert enkelt menneske vil tage imod alt efter hans gerning: Hvorfor har I ikke advaret os? I har ikke fortalt os de ting som vi skulle have vidst.

Kristus siger, »Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse.« Lad vore prædikanter gå frem, afvejet med det alvorlige advarsels budskab. Når mennesker har alle muligheder til at få et kendskab til sandheden, hvorfor skal der så lægges planer der holder vore medarbejdere væk fra gerningen der frelser sjæle i vildfarelsens mørke? Tiden er kort. Lad advarselsbudskabet blive givet klart og udtrykkeligt. Herren kommer for at fuldbyrde dom over alle der ikke adlyder evangeliet.

Enok lod i hans dage budskabet lyde om Kristi komme og udførelsen af dommen over uretfærdige; og vi ser nu fuldbyrdelsen af Enoks profeti med hensyn til den store ondskab at den findes i stor mængde. Men dem som har lyset er netop dem der er udrustet af Gud til at føre en konstant pågående krigsførelse. Det er ligesom spørgsmålene (231) stilles, »Vægter, hvordan skrider natten?« Det trofaste budskab bliver hørt med svaret, »Morgen kommer, men også nat!«

Sandhedens indflydelse er meget begrænset. Lad mennesker der kender sandheden blive tilskyndet til at videregive sandhed til dem der er i mørke. Mange er tilfredsstillet med et sandhedssyn, men de er dog ikke gået der hen hvor de viderbringer det som de har modtaget. Gud har ladet mennesker mærke sandhedens kraft, men de gør ikke alle deres bestemte arbejde i at søge og frelse det der var mistet. Enhver må have sin rustning på, beredt til at vinde andre til lydighed mod Guds lov. Jeg ser at der gives så meget til dem der allerede har; disse vidunderlige møder for dem som vil have mere styrke frarøver verden det vigtige der skulle gøres. Vore prædikanter skulle nu arbejde for frelse af det mistede. Ugerne der bruges til samling af dygtige arbejdsfolk, kan blive bedre, langt bedre, de

bruges til at gå ud på hovedveje og biveje med denne kundgørelse, »Kom! for nu er det rede.«

Mere lys til dem der bruger det.

Til dem som lyder det lys de har, vil der komme oplysning fra det høje; for de himmelske budbringere venter på at samarbejde mennesker i en bedraget og syndfyldt verden. Når Guds folk går i gang med dette arbejde med et rigtig slid og slæb fra sjælen vil der blive vist en afgjort forandring i byer og landsteder. Denne vaklen hos menighederne for at holde dem oprejst gør dem mere afhængige af menneskelige anstrengelser. De lærer at lære af deres medmenneskers erfaring og giver ikke Gud deres afhængighed og deres nyttevirkning. Det er på tide at byer og landsbyer overalt hører den alvorlige advarsels note, »Se, (232) i skyerne kommer han, og alles øjne skal se ham.« Gør dig rede så du kan blive fundet for ham i fred.

Jeg beder indtrængende jer som Gud har begunstiget med kendskabet til sandheden, gå til arbejdet; der er et arbejde at gøre overalt. Alle marker er hvide til høsten. Såmænd og høstfolk behøves lige nu. Den tid I helliger jer på at stadig forkynde for dem der forstår advarselsbudskabet vil ikke give en tiendedel af den styrke som I kunne opnå ved at tage fat i det livsbringende arbejde der frelser fortabte sjæle. Engle venter på at velsigne de indviede arbejdere. Lignelsen om det fortabte får bør være en lektie til enhver sjæl der har været indviklet i Satans snare. Vi skal ikke vakle over de nioghalvfems, men gå ud og rede det mistede, opsøge dem i de store byer og steders virvar. I denne gerning vil arbejderne blive ledt til at mærke deres svaghed og de vil flygte hen til fæstningen. Det guddommelige nærvær vil være med dem for at give styrke og mod og tro og håb. De helhjertede arbejdere vil blive arbejdere sammen med Gud.

De advarsler som Kristus gav til Jerusalem bør ikke slutte med dem. Dommen over Jerusalem var et symbol på begivenhederne under dommen ved Kristi genkomst i de sidste dage, hvor alle nationer skal samles for ham. »Han skal sende sine engle ud med mægtig basunklang, og de skal samle hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himlens yderste grænser.«

Arbejd for enhver sand discipel.

Enhver Kristi efterfølger har et arbejde at gøre. Gud har givet ethvert menneske hans arbejde. Nogle få peger nu på listen for de hurtigt opfyldende profetier og forkynder: Vær rede, vis jeres lydighed til Gud (233) ved at holde hans Gud. Der er ingen tid for Guds budbringere til at stoppe og støtte dem som kender sandheden, og dem som har ethvert fortrin. Lad dem gå videre for at højne normen og give advarselen, »Se, brudgommen er der, gå ham i møde!« Mange som hører budskabet - langt den største del - vil ikke tro den alvorlige advarsel. Mange vil blive fundet troløse mod Guds bud, som er en prøve for karakteren. Guds tjenere vil blive kaldt for fanatiske. Prædikanter vil advare folket til ikke at lytte til dem. Noa havde den samme medfart, da Guds Ånd drev ham for at give budskabet, hvadenten mennesker ville høre eller lade være.

Ske hvad der vil, Kristi komme vil overraske de falske lærere der siger, »Fred og ingen fare!« alt er »jo blevet ved at være, som det var fra skabelsens begyndelse.« Således siger inspirationens ord, »Da er undergangen pludselig over dem«. Guds dag skal komme som en snare over alle som dvæler ved hele jordens overflade. Den kommer til dem som en luskende tyv. »Hvis husbonden vidste, i hvilken nattevagt tyven kom, så ville han våge og ikke finde sig i, at der skete indbrud i hans hus.« Tilvendt vågen er vores eneste sikkerhed. Vi må altid være rede. så at den dag ikke må komme over os som en tyv.

Enhver der elsker Gud tænker at medens det er dag er det tid for arbejde, ikke blandt de får der allerede er i folden, men for at gå ud i eftersøgningen for de mistede og fortabte. Disse behøver at have en særlig hjælp for at bringe dem tilbage til folden. Nu er det tid for at vække dem forsigtigt fra deres slummer. Nu er det tiden til at bede for at sjæle ikke kun skal høre Guds ord, men uden udsættelse sikres olie i deres (234) kar til deres lamper. Denne olie er Kristi retfærdighed. Den repræsenterer karakter, og karakter er ikke til at overføre. Intet menneske kan sikre den for andre. Enhver må for sig selv opnå en karakter der er rensat for enhver synds plet.

Herren kommer i kraft og megen herlighed. Det vil så blive hans arbejde at gøre en fuldstændig adskillelse mellem det retfærdige og det onde. Olien kan derfor ikke blive overført til deres kar som ikke har den. Da skal Kristi ord blive fuldbyrdet: »To kvinder skal male på samme kværn; den ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage. To mænd skal være på marken; den ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage.« Retfærdigheden og ondskaben er nok knyttet sammen i livsarbejdet. Men Herren læser karakteren; han skelner hvem der er lydige børn, hvem der respekter og elsker hans bud.

Rajgræsset og hveden.

Tilskueren kan ikke se nogen forskel; men der er en der har sagt at rajgræsset ikke skal rives op med menneske hænder for ikke at også rykke hveden op. Lad begge gro sammen indtil høsten. Så sender Herren sine høstfolk for at samle rajgræsset og binde det i bundter for at brændes, mens hveden samles i den himmelske lade. Domstiden er den mest alvorlige periode, hvor Herren samler hans egne fra blandt rajgræsset. Dem som har været medlemmer i den samme familie er skilt fra. Et mærke er sat på de retfærdige. De skal »tilhøre mig som mit eje, siger Hærskarers Herre, og jeg vil handle nænsomt med dem, som en fader handler nænsomt med sin søn, der tjener ham.« Dem som har været lydige mod Guds bud vil tilslutte sig de helliges skare i lys; de skal gå (235) igennem portene ind i byen, og have ret til livets træ. Han skal blive modtaget. Hans navn skal stå i livets bog, mens dem med hvem han var forenet skal have mærket for evig adskillelse fra Gud.

Rajgræsset og hveden er nu blandet, men den hånd der alene kan adskille det vil give enhver hans rigtige ståsted. Dem som har haft sandhedens lys og hørt advarselsbudskabet, og har hørt invitationen til bryllupsfesten - bønder, købmænd, advokater, falske hyrder der har dæmpet folkets overbevisninger, upålidelige vagtmænd der ikke har udråbt advarselen eller kendt nattetimen - alle der har afslået lydighed mod Guds riges lov, vil ikke have ret derinde. Dem som har søgt en undskyldning for at undgå korset for adskillelse fra verdens vilje, med verden vil blive taget af snaren. De blander sig med rajgræssets kerne. Lige gik til lige i overtrædelse. Mennesker vælger at stå ved den første oprører, som fristede Adam og Eva til ikke at adlyde Gud. Rajgræsset fordobler dem selv, for de sår rajgræs, og de har del i roden for al synd - djævlens.

Over dem der holder Guds bud er velsignelsen udtalt: »Salige er de,.... at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden.« De »er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk,« så de skulle fremvise hans ros som har kaldt os ud fra mørket og ind i hans vidunderlige lys. Den lydige kaldes den retfærdige; De er tiltrukket af den hellige magnet, Jesus Kristus; det hellige tiltrækker det hellige. Han som er uretfærdig vil stadig være uretfærdig. Karakter kan da ikke blive dannet eller omformet. Nådens olie (236) kan ikke ledes fra én til en anden, ej heller har de uforstandige jomfruer tid til at købe olie til sig selv. De retfærdige er dem der holder Guds bud, og de vil for altid blive adskilt fra de ulydige og uretfærdige der har trådt Guds lov under fode. Den rene malm og slagterne vil ikke længere være sammenblandet.

Hvem er den trofaste og kloge tjener?..

»Hvem er så den tro og kloge tjener, som hans herre har sat over sit tyende?« Kan vi svare? Er jeg den tjener, der er trofast over for det indviede hverv der er betroet mig? Ethvert menneske har fået et personligt ansvar. Vagterne har deres særlige job at erkende den farlige vej og udråbe advarslen. Kristi kors soldater må have skarpe ører for at høre. I deres ansvarligheds stilling må de give trompeten en sikker lyd, så enhver kan iføre sig sin aktions-rustning.

Hvilket arbejde gør vi hver især for Mesteren? Hvem forklarer sandheden for dem som er i vildfarelsens mørke? Hvem holder livets ord frem? Kristi fjender er mange, når de påberåber sig at være retfærdige, hvem har da ikke Kristi retfærdighed? De forklæder sig selv som lysets engle, men de er syndens prædikanter. Dette faktum skulle være fyldestgørende til at få enhver sjæl til at reagere. Hvem er trofaste tjenere af Kristi nåde? Hvem gør klog opdeling af arbejdet, og kalder enhver sjæl til aktiv tjeneste som har et klogt kendskab til sandheden, og giver alle et arbejde at

gøre?

Forposterne skal holdes bevogtede. Der er mennesker som skal forsvare borgen, når de fremadrykkende styrker er i gang med en aktiv krig. For ethvert menneske er (237) givet sit arbejde. Vi skal ikke gentage ordne fra dem der er i vildfarelse, men indskærpe sandhedens tanker. Vort arbejde gavner vore medmennesker. Vi skal ikke gå over modstanderens spor til sandheden, men udtale den tredje engels budskab, der flyver under himlens midte og proklamerer advarslen, Guds bud og Jesu Kristi vidnesbyrd.

Dem som er "passive" vil nu have påskriften på dem, »Du er vejlet på vægten og fundet for let.« De kendte deres Mesters vilje, men gjorde den ikke. De havde sandhedens lys, de havde ethvert fortrin, men valgte deres egne selvriske interesser, og de vil blive forladt sammen med dem de ikke prøvede at frelse. »Men hvis det er en dårlig tjener, der tænker ved sig selv: 'Min herre lader vente på sig,' og så giver sig til at slå sine medtjenere og spiser og drikker med svirebrødre, Da skal den tjeners herre komme på en dag, han ikke venter, og i en time, han ikke kender, og sønderhugge ham og give ham plads blandt hyklerne; dér skal der være gråd og tænderskæren.«

Lad der være en alvorlig overvejelse af disse ord. Lad ingen sige, "Det betyder intet for mig om jeg er kristen." Hvem siger så dette, dig selv eller ham der læser hjertet? Den utro tjener havde fået alvorlige ansvar betroet; for verden viste han sig som en Kristi tjener; men, oh, hvor er det sørgeligt for ham selv, og for alle der i forbindelse med ham; han er en ond tjener. Han bringer sin herres gods i fare. Han lærer sjæle at træde på Guds hellige lov. Han kalder Kristus »Min herre«. Men han siger, »Min herre lader vente på sig.« Han siger ikke at Kristus vil komme; han bespottet ikke den forstilling om hans (238) genkomst; men han fortæller folk at hans komme er udskudt. Han fjerner den overbevisning fra andres sind at Herren kommer snart. Hans indflydelse leder mennesker til overmodig, ligegyldig, udsættelse. Således er de ikke på deres vagt og de gengiver den utrofaste vagtmands ord; og endnu andre hører disse ord, men i deres onde ånd er mennesker indgroet i deres verdslighed og sløvhed. Deres kurs er nedadgående, ikke opadgående; de ser ikke efter og fremskynder Guds dag. Jordisk forbitrelse, og fordærvene tanker, tager besiddelse i sindet.

Den onde tjener slår hans medtjenere der søger at gøre hans herres vilje. Han æder og drikker med de drikfældige, dem som er kødeligt indstillet, uanset deres bekendelse til kristendommen. De er imod Kristus og det arbejde han kom til verden for at udføre, som var at efterleve Guds lov i ydmyghed, og være et eksempel for hele menneskeheden.

Kristus var omgivet af hans disciple, og en umådelig forsamling der lyttede til hans ord medens han sagde: »Men vogt jer, at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag pludselig kommer over jer.« »Derfor skal den, der mener at stå, tage sig i agt, at han ikke falder.«

til videre studium: *Testimonies*, vol 2, side 151, 340; vol 3, side 303, 210; *Vejledning for menigheden*, bd 1, side 321, (*Testimonies*, vol 3, side 406); *Evangeliets Tjenere*, side 328-341, 75-78, (*Gospel Workers*, side 318-323, 104-107).

(239)RETTE METODER, PRINCIPPER, OG MOTIVER afsnit 10

Korrekt oplæring..

Cooranbong, Australien, 27.august, 1895.

Kære bror og søster ____:

Eleverne på vor praktiske uddannelses skole, gør på dette sted deres bedste for at følge det lys som Gud har givet for at kombinere den åndelige oplæring med rigtig brug af hjerne og muskler. Resultaterne har langt overgået vore forventninger. Ved slutningen af det første semester, der var

tiltænkt som et forsøg, var der anledning for eleverne at holde deres ferie, og gå i gang med et hvilket som helst arbejde de valgte. Men alle bad om at skolen måtte fortsætte som før, med fysisk arbejde kombineret med nogle studie timer. Eleverne ønskede ikke at opgive den nu gældene anledning til at både lære at arbejde og studere. Hvis det var deres valg under de mest ufordelagtige omstændigheder, hvilken indflydelse vil det da have når skolebygningerne er rejst og der er mere gunstige omgivelser for de studerende?

Den bygning som de nu har, er den eneste af alle der er egnet til formålet, og var et gammelt hotel vi lejede og bruger hele dets kapacitet. Fire telte er rejst i en tilstødende indhegning og er også brugt af elever. Hver morgen klokken seks kaldes medlemmer af skolen sammen til morgenandagt og bibelstudie. Disse lejligheder har vist sig at være en velsignelse.....

Jeg talte til de studerende otte morgener. Herren Jesus var faktisk midt i blandt os. Forsamlingen (240) varierede fra seksogtyve til tredive. Ved det første møde kom forbønsånden over mig, og alle var åbne så Herren hørte vore bønner. Så talte jeg i omkring tredive minutter og Herren gav mig ord til de forsamlede. Disse stunder var de mest indbringende; de efterfølgende vidnesbyrd fra eleverne gav bevis for at Helligånden gav til alle de Guds ting der ses i glimt.

Helligåndens indvirkning blev mere markant som møderne skred frem. Den guddommelige nærværelse var med os. De medfølelse og følsomme af de tilstedeværende blev indgydt med kraft og velvilje. Hjerter var modtagelige for Helligåndens indflydelse, og afgjorte forandringer blev udrettet i tanker og karakterer. Guds Ånd arbejder på menneskelige repræsentanter. Jeg priser Gud for den opmuntrende indflydelse af hans Ånd på mit eget hjerte. Vi mærkede alle at Herren samarbejdede med os til at ville, at beslutte, og handle.

Herren har ikke i sinde at opfylde hverken viljen eller gerningen for os. Det er vort rigtige arbejde. Så snart vi går alvorligt i gang med arbejdet, er Guds nåde givet til gerningen i os til at ville og til at gøre, men aldrig til at erstatte vore anstrengelser. Vore sjæle skal vækkes til samarbejde. Helligånden arbejder med den menneskelige repræsentant, til at arbejde på vor egen frelse. Det er den faktiske lektie at Helligånden trakter efter at lære os. »Thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske.«

Jeg har aldrig haft en dybere fornemmelse for den dyrebare sandhed og dens kraft over menneskers tanker end da den henvendte sig til de studerende ved morgenmøderne. Morgen efter morgen følte jeg mig opladt med et budskab fra Gud. Jeg havde også den særlige frihed at tale to gang om sabbatten. Ved hvert møde var der adskillige ikke-troende (241) til stede, og de var meget grebet som sandheden blev lagt frem. Hvis jeg havde et passende sted for møder kunne vi invitere naboerne til at komme ind. Men vor lange smalle spisestue, der var pakket så tæt som den kunne, var ikke et særligt passende sted for gudsyndelse. Du får en lille plads i rummets hjørne, og du er pakket tæt op til væggen. Ikke desto mindre er Herren Jesus i den forsamling. Vi ved det. Nogle sjæle tænker nu meget alvorligt over sandhedens emne.

Vi ved at den mest hårde og intense sjælekamp er på det tidspunkt hvor den store beslutning omsætter overbevisningerne til handlinger i det menneskelige hjerte. Helligelsen af sjælen til Gud er at overgive sjælens forvaring til ham der har købt dens frihed for en uendelig pris, og derefter må vi følge efter for at kende Herren, at vi kan kende at hans fremkomst er beredt som morgen. »At adlyde er mere værd end slagtoffer.« Hele den kristnes arbejde er omfattet i vilje og gerning.

Velforberet oplæring.

Eleverne arbejder hårdt og trofast. De opnår kraftens styrke og i fasthed så vel som musklernes aktivitet. Det er den rigtige uddannelse der vil bringe unge mennesker frem fra vore skoler der ikke er svage og virkningsløse, der ikke har en ensidig uddannelse, men en alsidig fysisk, mental og moralsk oplæring. Karakterens bygmestre må ikke glemme at lægge grunden som vil skabe en uddannelse af største værdi. Det vil kræve selvopofrelse, men det må gøres. Den fysiske oplæring vil, hvis det gøres ordentligt, berede for åndelig beskatning. Men den ene alene vil altid udgøre et

utilstrækkeligt menneske. Den fysiske belastning forbundet med åndelige anstrengelser holder sindet og moralen i en mere sund tilstand, (242) og et langt bedre arbejde kan gøres. Med den oplæring vil elever komme ud af vore skoler udannet til det praktiske liv, og i stand til at sætte deres intellektuelle evner til den bedste brug. Fysisk og mental udøvelse må være forbundet hvis vi vil gøre retfærdighed overfor vore studerene. Vi har arbejdet på dette plan med fuldstændig tilfredshed, til trods for de vanskeligheder som eleverne måtte arbejde under.

Jeg kom og begyndte at arbejde så alvorligt på mit område at det inspirerede alle med frisk iver, og de har arbejdet med en vilje, i glæden over at have den rettighed. Vi har tilskyndet hverandre til iver og godt arbejde. Skolemedarbejderne var bange da jeg ville plante de første træer, og nu er både de og jeg tilfreds med den første rigtige frugtplantage i denne omegn. Nogle af vore træer vil bære frugter næste år, og fersknerne vil fuldt ud bære en afgrøde om to år. Mr __, fra hvem vi købte vore træer, bor omkring tyve miles herfra. Han har en omfattende og god frugtplantage. Han siger at vi har storartet land for frugter.

Nuvel, skolen har haft en fortræffelig begyndelse. Eleverne lærte at plante træer, jordbær, osv.; hvordan de skal behandle enhver dusk og trævl på rødderne med god plads for at give dem en god chance for at vokse. Er dette ikke en meget værdifuld lektie for hvordan det menneskelige sind skal behandles, såvel som legemet - ikke at hæmme nogle af legemets organer, men give dem tilstrækkelig plads for deres arbejde? Sindet må udfordres, dets virkelyst bebyrdes. Vi behøver mænd og kvinder der kan aktiveres ved Guds Ånd til at gøre et fuldstændigt arbejde under Åndens vejledning. Men disse sindelag må blive dannet, sat i gang, og ikke gøres dovent og blive overskygget af passivitet. Netop sådanne mænd og kvinder og børn der vil arbejde på landet behøver, (243) at bruge deres taktfølelse og færdighed, ikke med en følelse af at de er mindreværdige, men bare at de gør et ædelt arbejde som Gud gav Adam og Eva i Eden, der elskede at se de mirakler der blev gjort af den guddommelige landmand. Den menneskelige repræsentant såede frøet, og Gud vandede det og lod sin sol skinne på det, og op sprang de bittesmå blade. Her er den lektie Gud gav os om legemets genoplivelse og hjertets fornyelse. Vi skal lære af de åndelige ting fra udviklingen i det jordiske.

Oplæring i jordens opdyrkning..

Vi skal ikke udsprede og modvirke verdslige ting på grund af tilsyneladende nederlag, ej heller skal vi blive modløse ved udskydelse. Vi skal behandle jorden med glæde, forhåbningsfuldt, taknemmeligt, og tro at jorden har rige forråd i sit bryst for den trofaste arbejder bliver rigere end sølv og guld. Den gerrighed der ligger i hendes formaning er et falsk vidne. Ved en korrekt og forstandig opdyrkelse af jorden vil den yde sine rigdomme til menneskers gavn.

De åndelige lektier der skal læres er af ikke ringe orden. Sandhedens frø sået i hjertets jord vil ikke gå helt tabt, men vil spire op, først bladene, så aks, og så frø i akset. Gud sagde ved begyndelsen, »Jorden lade fremspire grønne urter, der bærer frø, og frugttræer, der bærer frugt med kerne.« Gud skabte frøet da han gjorde jorden, med det guddommelige ord. Vi skal bruge vore fornuftige kræfter til opdyrkelse af jorden, og have tro på Guds ord der har skabt jordens frugter til menneskets tjeneste.

Denne opdyrkelse af vore områder kræver al den hjernekraft og taktfølelse vi besidder. Områderne omkring os vidner om menneskers magelighed. Vi håber at (244) vække de passive følelser til handling. Vi håber at se fornuftige landmænd, der vil blive belønnet for deres alvorlige arbejde. Hånden og hjertet må samarbejde, og bringe nye og fornuftige planer i gang ved opdyrkelsen af jorden. Vi har her set de kæmpestore træer falde og rykket op med rode, vi har set plovskæret gå i jorden, gjort dybe furer til beplantning af unge træer og udsåningen af frø. Eleverne lærer hvad det vil sige at pløje, og at lugejernet og skovlen, riven og harven, alle er hæderlige redskaber og et indbringende erhverv. Fejltagelser vil ofte blive gjort, men fejl ligger tæt ved sandhed. Visdom vil blive lært ved fiasko'er, og anstrengelserne der vil blive gjort ved begyndelsen giver fremgangens håb ved enden. Betænkelighed vil holde tingene tilbage, overilning vil på samme måde lave

forsinkelse, men alle vil tjene efter hvad lektierne siger, hvis den menneskelige repræsentant vel at mærke vil have det således.

På den skole der startede her på Cooranbong, så vi efter en virkelig fremgang på landbrugsområdet, kombineret med et studie om naturvidenskab. Vi agter at dette sted skal blive et center, hvorfra der skal udstråle lys og en værdifuld fremmede kundskab der skal resultere i de uindtagedes landes arbejde, så at bakker og dale skal blomstre som en rose. For både børn og voksne, vil arbejdet i forbindelse med åndelig beskatning give den rigtige slags alsidige uddannelse. Sindets opdyrkning vil give finfølelse og ny opmuntring til opdyrkelsen af jorden.

Der vil blive et nyt kald til mennesker som er familieforsørgere og behersker en uddannet og oplært duelighed til at bearbejde jorden til nytte. Deres tanker vil ikke blive overbelastet og smudset til det yderste med naturvidenskabens studium. Sådanne mennesker vil nedbryde de tåbelige synspunkter der har hersket med hensyn til fysisk arbejde. En indflydelse vil komme frem, ikke i højlydt (245) veltalenhed, men i rigtig indprentning i begreberne. Vi skal se landmændene der ikke er grove og rå og efterladende, ligegyldig i deres påklædning og optræden i deres hjem; men de vil bringe smag på gårdene. Lokalerne vil blive lyse og indbydende. Vi skal ikke se formørkede lofter, afskærmet med stof fyldt med støv og smuds. Naturvidenskab, talentmæssig forstand, vil blive vist i hjemmet. Jordens opdyrkning vil blive betragtet som ophøjende og forædlet. Ren praktisk religion vil blive åbenbaret ved at behandle jorden som Guds skatkammer. Jo mere forstandigt et menneske bliver, des mere skulle religiøs indflydelse udstråle fra ham. Og Herren ville have os til at behandle jorden som et værdifuldt skatkammer, lånt os i tillid.

til videre studium: *Fundamentals of Christian Education*.

Tab af selvet.

Granville, Australien, 13. september, 1895

Der må helt sikkert ske en forandring med vore prædikanter. I hjerte og karakter må der være mere af Kristus og mindre af selvet. Vi må være vor Herres repræsentanter. Dem som har haft lyset og dyrebare anledninger står til regnskab overfor Gud, der har givet ethvert menneske hans arbejde. De må aldrig bedrage den indviede tillid, men skal faktisk være verdens lys.

»Deri består kærligheden: ikke i, at vi har elsket Gud, men i, at han elskede os og sendte sin Søn til soning for vore synder.« Her er sprog der udtrykker hans tanker mod et fordærvet og afguderisk folk: »Hvor kan jeg ofre dig, Efraim, lade (246) dig, Israel, fare, ofre dig ligesom Adma, gøre dig som Zebojim? Mit hjerte vender sig i mig, al min medynk er vakt.« Måtte han give afkald på det folk hvor en sådan bestemmelse er blevet gjort, selv hans enbårne Søn der udtykte hans eget billede? Gud lod sin Søn blive udleveret til vor forargelse. Han selv påtager sig for syndbæreren dommens karakter, afklæder sig selv fra en faders elskelige kvaliteter.

Heri overgiver hans kærlighed sig selv på den mest utrolige måde til den oprørske slægt. Hvilket syn for englens at skue! Hvilket håb for mennesket, »at Kristus døde for os, medens vi endnu var syndere«! Den retfærdige led for uretfærdige; han bar vore synder i hans egen krop på træet. »Han som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?«

Som vidner udvalgt af Gud, værdsætter vi da Kristi tilkøbte ejendom? Er vi klar til at gøre nogle, eller alle ofre inden for vor egen kraft, til at sætte os selv under Kristi åg, at samarbejde med ham og være arbejdere sammen med Gud? Alle der bærer Guds prøve, lyder hans bud, og elsker den fortabte menneskeslægt som Kristus elskede dem. De følger Kristi eksempel i mest alvorligt, og selvopofrende arbejde, for at søge ud på hovedveje og gærder og den svage, den rige og den fattige og bringe budskabet ud til alle, at de er genstand for Kristi særlige kærlighed og beskyttende omsorg.

Arbejd for alle..

Så stor er den naturlige blindhed og uvidenhed hos mennesker i forhold til Gud og til Frelseren at enhver der elsker Jesus kan finde arbejde at gøre. Ingen der har den sande kærlighed til Kristus vil forblive uanfægtet (247) og magelig. Der er en mærkbar forskel mellem karakteren og livet hos dem som er lydige mod alle Guds bud, og dem der er ulydige.

Forældre har ikke behersket selvisheden hos deres børn. Velleved har været det efterstræbte mål. Gennem selvtjeneste, er mange bundet i trældom til Satan. De er slaver af deres egne indskydelser og lidenskaber, som er under den ondes styring. Ved at kalde dem til hans tjeneste, tilbyder Gud dem frihed. Lydighed mod Gud er frihed fra syndens trældom, befrielse fra menneskelige indskydelser og lidenskaber.

Men vi må møde og kæmpe med mennesker der bruger alle deres kræfter på at bagtale dem der er tro til Gud. Deres forstand og deres gudgivne fornuft er viet til at gøre det klart at lydighed mod Guds bud er en trættende affære. Men dem der forsvare Guds lovs krav bevidner, »Megen fred har de, der elsker din lov, og intet bliver til anstød for dem.« »Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen.« Herren giver sandheden i kontrast til vildfarelse, og overbringer også den modtagne sandheds sikre resultater, den erfaring der altid følger villig lydighed. Det er fred og hvile.

Arbejdet der ligger for Guds tjenere er at fremstille Jesus. Arbejdet for Kristi prædikanter er at hænge deres hjælpeløse sjæle på Kristi fortjeneste. Mennesker, der vender sig væk fra lydighedens sti og gør Guds lovs overtrædelser et fortrin, er under indspiration af ærkebedrageren. De er blændet af hans kraft. De behøver at have for dem en fremvisning af hvad sandhed kan sætte mennesker i stand til, for at sikre en Kristi lig natur, når de er fristet til at blive herskesyge og utålmodige. Sandhedens fjender (248) ønsker at irritere dem der lærer Guds lovs bindende krav. Hvis der er hævn på vor side, triumferer Satans hære. Han fandt et svagt punkt på rustningen. Ved deres fremgangsmåder prøver Satans repræsentanter at friste sandhedens talsmænd til at sige og gøre ting der ikke vil være prisværdige.

Modstridende behandling..

Fine erkendelser, sjælens ædelhed, skal beskyttes; sandhedens og retfærdighedens ånd skal styre vor optræden, vore ord, og vore skrivemåder. »Men et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt.« Hvis prædikanten i sin ser menighedensforsamling et tvivlene smil på en af modstandernes ansigter, lad ham være som en han ikke ser. Hvis nogle skulle blive så uhøflige så de leer og rynker på næsen, lad da ikke prædikanten, med stemme eller indstilling, kaste tilbage med den samme ånd. Vis at du ikke handler med sådanne våben. Pennen skriver så ofte ord der er skarpe, og ved at gentage meddelelser fra vildfarelsens talsmand, giver vore brødre nogle gange vildfarelsen frit løb. Lad din pen skrive fremadskridende sandhed.

Helligånden arbejder ikke med mennesker der elsker at være skarpe og kritiske. Den ånd har været bevaret ved debatomøder, og nogle har udviklet en firkantet stil for kamp. Gud er vanæret i dette. Hold de skarpe angreb tilbage, lær ikke i Satans skole hans krigsførende metoder. Helligånden indgyder ikke kritiske ord. En trængselstid er foran os, og enhver ærlig sjæl der ikke har haft sandhedens lys vil da tage standpunkt for Kristus. Dem der tror sandheden skal på ny forvandle sig hver dag. Så vil de blive kar til ære.

(249)Mødemodstandernes pæne måder..

Gentag ikke dine modstanderes ord, eller gå i polemik med dem. Du møder ikke blot mennesker, men Satan og hans engle. Kristus gav ikke en udskældene anklage mod Satan omkring Moses? legeme. Selv om verdens forløser, som forstod Satans krogede og bedrageriske handlinger, ikke vovede at bringe en udskældene anklage mod ham, sagde han i hellighed og ydmyghed, »Herren true dig, Satan,« er det da ikke klogt af hans tjenere at følge hans eksempel? Vil begrænsede menneskelige væsner tage en kurs som Kristus undgik fordi det ville give Satan anledning til at

forvrænge, fordreje, og forfalske sandheden?

Personligheder undgås..

I denne periode af verdenshistorien har vi i det hele taget et temmelig stort arbejde med at begynde en ny slags krigsførelse når de sataniske agents overnaturlige kræfter mødes. Vi må sætte særheder til side, alligevel kan vi blive fristet til at tage fordel af ord eller handling. Med tålmodighed må vi styre vore sjæle. Brødre, gør det klart at I er helt på Herrens side. Lad Guds hellige ords sandhed åbenbare overtrædelse og synd og vise sandhedens helliggørende kraft over kødelige hjerter. En hovmodig ånd må ikke komme ind og ødelægge Guds ord. Vi har ethvert øjeblik grund til taknemmelighed for Gud så vi har den forret at forbinde os med Gud.

Der er brug for sjælens anger hver dag, og Herren erklærer det store fortrin af enhver der vil ydmyge hans hjerte og skjule sig i Jesus. »Så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hans havn er »Hellig«: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede for at (250) kalde de bøjedets ånd og de knustes hjerter til live.« »Jeg ser hen til den arme, til den, som har en sønderknust ånd, og den, som bærer for mit ord.« »Herren er nær hos dem, hvis hjerte er knust, han frelser dem, hvis ånd er brudt.« »Her er en arm, der råbte, og Herren hørte, af al hans trængsel frelste han ham.«

Lad dem der hader Herrens lov rase og udøse deres forbandelser mod sådanne som har tapperhed til at modtage og efterleve sandheden. Herren er vor styrke. Det er sikkert for os, ikke at bygge selvet op, men at lade Herren arbejde hans vilje ind og ved og gennem os. Lad os sikre os en sønderknust og ydmyg ånd, som Herren vil genoplive.

Rådslagningens og rådenes værdi..

Selvfølelse og selv-smiger vil uden tvivl oprøre hjertets harme mod enhver som vover at stille spørgsmål om ens fremgangsmåde. Alt hvad der ligner rådslagning og anvisning er taget ilde op, som om det skulle støde og såre. Med denne ånd vil det lede til et antal onder. Ingen vil vove at fortælle dig det når du fejler, fordi den trofaste vil blive betragtet som en fjende. Således bliver den venlighed der skulle være blandt brødre i troen kvalt, fordi den skinsyge fordom er over den gudfrygtige varsomhed. For stor en vægt bliver lagt på ordene, indbildning overdriper sagen og skaber fremmedgørelse.

Ikke desto mindre må vi ikke tillade uret over en bror. Indbildskhed kan sejre. Bifaldets kærlighed må ses som en snare. Der er altid en fare for at gøre alvorlige bommerter ved (251) at smigere vor egen klogskab og kvalifikationer. Lad disse kvalifikationer vise deres sande værdi, og de vil blive påskønnet.

Enhedens ånd og ligelighed blandt arbejdere..

Jeg er tilskyndet af Guds ånd til at råde mine brødre til at forene sig med hinanden i arbejdet. Elsk som brødre, vær medlidende, vær venlige, vær sande som står for hinanden, men knus den overlegenheds følelse over jeres medprædikanter der får én til at føle at han ikke kan tilslutte sig andre i arbejdet. Intet menneske skal føle at han må gøre hele arbejdet. Hvor erfaren eller velkvalificeret han en måtte være, er der brug for andre talenter til at forene sig med hans. Det er en misforståelse at tro at ét menneskes tanke, kan, ved en religiøs anstrengelse, fuldende arbejdet i alle hjerter. Mennesker af forskellige sindelag behøves, mennesker hvis hjerte nænsomt ledes ud for at vinde sjæle. Forskellige arbejdsmetoder er faktisk væsentlige når sandhedens frø sås og høsten samles. Det er ofte tilfældet at mennesker af den mest beskedne dygtighed vil nå hjerter som har stået hårdt mod andre menneskers arbejde. Megen bøn er absolut nødvendig. Sjælens dragen nærmere til Gud i fællesskab betyder Guds dragen nærmere til den sjæl der søger ham. Der behøver at blive større opofrelse af hjerte og liv i tjeneste for Gud.

til videre studium: *Den Store Mester*, side 11-17, 227, 228, 284, 296, 297, 299-301, (*The Desire og Ages*, side 19-26, 408, 409, 417, 435, 436, 439, 440).

(352)Rådfør hinanden..

Det største arbejde ligger foran os. Den fare der truer vor nyttighed, og som vil vise sig at være vor undergang hvis den ikke indses og overvindes, er selvished sat i en højere vurdering over vore planer, vore opfattelser, og vore medarbejdere, og arbejder uafhængigt af vore brødre. "Rådfør hinanden" har været ordene gentaget af englenerne igen og igen.

Satan kan arbejde sig igennem et menneskes sind for at fordreje tingene ud af deres rette sammenhæng; han kan være heldig med to personer der ser tingene i samme lys; men med flere deltagende sind hos sig er der en større sikkerhed mod hans bedrag. Ethvert initiativ vil blive mere udsat for at blive set fra alle sider og ethvert fremskridt vil nøjere blive undersøgt, så at ingen aktivitet vil blive så lovende at gå ind i, og således bringes der uorden og forviklinger og tilintetgør det arbejde som vi har været i gang med.

Gud leder et folk ud og gør dem egnede til forvandling. Står vi, som gør en del af dette arbejde, som skildvagter for Gud? Forener vi vore kræfter? Er vi villige til at blive alles tjenere? Efterligner vi det store Forbillede?

Rigtige metoder i arbejdet..

Sandheden skal ikke præsenteres på nogen vilkårlig måde hos farvede folk, ej heller kan råd gives til de troende og dem der underviser i sandheden, så de ikke bliver formastelige. Da tiden kom i de sydlige stater til at gøre som de tre stormænd, der nægtede at bøje sig for Nebukadnezars billede, gjorde, da vil tiden bringe beslutning for eller i mod Guds bud. (253) Der er ikke brug for at slutte helt op om vor egen måde. Det vil blive gjort mere svært at bearbejde de mange marker der endnu er uberørt. Vor politik er: Gør ikke vor tros ubehagelige træk iøjnefaldende, de støder helt afgjort på folks skikke og sædvaner, indtil Herren vil give folk en rimelig chance til at vide at vi er troende i Kristus, og at vi tror på Kristi guddommelighed og hans før-eksistens. Lad vidnesbyrdet fra verdens forløser fæstne sig. »Jeg, Jesus, har sendt min engel for at vidne for jer om disse ting i menighederne.« Der er et behov for streng bevogtning af ordene når pennen skriver på papiret. Må Herren hjælpe os til at lære ydmyghed og beskedenhed i Kristi skole.

Selv om himlens majestæt vogtede alle hans ord så han ikke kunne oprøre Satans ånd og de faldne engle, hvor forsigtige skulle vi så ikke være i alle disse ting!

Rigtige principper..

Jeg må tale til mine brødre, fra nær og fjern. Jeg kan ikke holde mig længere. De arbejder ikke på rigtige principper. Dem der er i de ansvarlige embeder må ikke føle at deres betydningsfulde stillinger gør dem til ufejlbarlig dømmene mennesker. Al menneske arbejde er under Herrens domsmyndighed. Det vil i det hele taget være sikkert for mennesker at tage hensyn til at der er lærdom i det aller højeste. Dem der stoler på Gud og hans visdom, og ikke på deres egen, går på sikre stier. De vil aldrig føle at de er bemyndiget til at lukke munden på selv oksen der træder rundt i kornet; og hvor uforskammeret er det for mennesker at styre den menneskelige repræsentant der er i partnerskab med Gud og til hvem Herren Jesus har sagt: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give (254) jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.« »Thi Guds medarbejdere er vi; Guds ager, Guds bygning er I.«

Vor pligt at udvide arbejdet..

Lad kræfter blive sat i gang for at lægge en ny grund, for at etablere nye og levende interesser hvor som helst en åbning kan findes. Lad mennesker lære hvordan de skal bede alvorligt, kort og lige til pointen. Lær dem at tale til verdens forløser, at løfte Golgathas menneske højere og højere op. Udplant træer ud fra din tæbeplantede have. Gud er ikke herliggjort ved at samle sådanne vældige fortrin på et sted. Vi behøver dygtige planteskolefolk der vil udplante træer til forskellige lokaliteter og fortrin hvorved de kan gro. Det er en virkelig tjeneste at gå ud i nabolaget. Samle de arbejdere

der besidder sand missionsiver, og lad dem gå frem for at sprede lys og kundskab fjern og nær. Lad dem tage de levende sundhedsreformerende principper ind i befolkningsgrupperne der for en stor del er uvidende om hvad de skulle gøre. Lad mænd og kvinder lære disse principper i klasser der ikke har det store sanatorium på Battle Creeks fordele. Det er et faktum at himlens sandhed er kommet til tusinders opmærksomhed ved sanatoriets indflydelse, dog er der et arbejde der skal gøres der har været forsømt. Vi er opmuntret når vi ser det arbejde der er blevet gjort i Chicago, og få andre steder. Men i nogle år skulle de store ansvar der er samlet på Battle Creek have været uddelegeret.

Folk er opmuntret til at samle sig på Battle Creek, og de betaler deres tiende og giver deres indflydelse til at bygge et moderne Jerusalem op der ikke er efter Guds (255) ordre. Dette arbejde på andre steder er afskåret fra faciliteter som de skulle have. Gå ud og lav indflydelsesrige centre på steder hvor intet, eller næsten intet, har været gjort. Bryd jeres fastlåste ting og sager op; spred de frelsende lysstråler og udbred lys til jordens formørkede hjørner. Et arbejde behøver at blive gjort næsten ligesom det er beskrevet med en ørn der ser op til sit bo. »Moab var tryk fra sin ungdom, lå roligt på sin bærm; det hældtes ikke fra fad til fad og vandrede ikke i landflygtighed; derfor holdt det sin smag, og dets duft tabte sig ikke.« Det er rigtigt at mange kristne er kommet ind i Battle Creek. Mange har en krampagtig iver, det er ligesom et meteor der lyner henover himlen og går ud.

Lad Guds egne arbejdsfolk der har hans sag i hjertet gøre noget for de sydlige marker. Lad ikke Guds tjenere blive tilfredsstillet med bare at røre det med fingerspidserne. Lad dem med arbejdets hjerte planlægge for marken i alvor. I skal have talt om det; men hvad gør I som forvaltere for Guds midler?

Har Gud givet os et arbejde at udføre? Har Gud budt os at gå midt iblandt modstand og omdanne mennesker fra vildfarelse til sandhed? Hvorfor har mænd og kvinder der så tit har samles i den store forsamling på Battle Creek ikke ført sandheden som de har hørt ud i livet. Hvis de havde videregivet det lys som de har modtaget, hvilken en karakterforvandling ville vi have set! For enhver nåde der videregives ville Gud have givet nåde. Det arbejde der har været gjort for dem, har ikke været værdsat som det burde have været, ellers ville de have gået frem til jordens formørkede steder og spredt det lys ud som Gud har spredt over dem. De ville have givet verden gennem tro Kristi retfærdigheds budskab, (256) og deres eget lys ville blive klarere og klarere, for Gud ville have arbejdet med dem. Mange er gået i graven i vildfarelse, ganske enkelt fordi dem der bekendte sig til sandheden fejlede i at overbringe den kostbare kundskab som de havde taget imod. Hvis lyset der har skinnet i overflod på Battle Creek havde været spredt ville vi have set mange stå op og blive arbejdere sammen med Gud.

til videre studium: *Vejledning for Menigheden*, bd 2, side 138-139; bd 3, side 356-359, (*Testimonies*, vol 5, side 463; vol 9, side 357-261).

Det dårlige ved lange taler.

kære bror_____:

Dem der skal være talerør for Gud burde vide at deres læber har været rørt af glødende kul fra alteret, og overbringer sandheden med Åndens tilkendegivelse. Men lange prædikener er en belastning for taleren og en belastning for lytterne der skal sidde så længe. Med det halve af sagen overbragt vil tilhørerne få mere nytte end den store mængde udgydt af taleren. Det som er sagt i den første time er af langt mere værdi hvis en prædiken slutter dér end ordne som tales i den efterfølgende halve time. Sagen der er blevet fremstillet vil blive gravet op igen.

Dette problem har været rejst for mig igen og igen at vore prædikanter har gjort fejl i at tale så langt at de bar det første virkningsfulde indtryk der var gjort af tilhørerne væk. En så stor stofmængde er blevet overbragt, hvor det ikke er dem muligt at beholde og tilegne dem det, så alle synes at være forvirrede.

(257) Jeg har fremholdt dette for vore tjenere brødre, og bedt dem om at ikke at trække deres prædikener ud. Nogle forbedringer har været gjort på dette sted med meget gode resultater. Kun få prædikener har overskredet en time.

Da jeg var i Amerika blev lyset om dig givet mig ved nattetide. Du havde talt temmelig længe, og stadig følt at du ikke havde sagt alt hvad du gerne ville sige, og bad om lidt mere tid. En af de værdige og myndige stillede sig foran dig, da du stod bag talerstolen og sagde: Du har givet folk en masse ting at tænke på; det halve af det du har givet vil blive af meget større gavn end det hele. Hvis man er fyldt af Helligånden, må det gøre et indtryk på de menneskelige tilhørere. Helligånden arbejder med mennesker, men hvis der er afgørende punkter som tilhørerne absolut skal tage med sig, kan en række ord udviske det stærke indtryk, og hælder mere i karret end det kan rumme, og mange anstrengelser er tabte. For at spare den sidste halvdel mod at give nye sandheder, så længe tankerne var friske til at modtage skal han i stedet for lave et resume i sidste halvdel, så intet er tabt.

Sandheden er en værdifuld og nærene kraft. Det er ordets adgang til at der giver lys og forståelse til det enkle. Sandheden skulle siges klart, langsomt, og med magt så det kan give lytteren indtryk. Når sandheden i en hvilken som helst form er overbragt er det af største betydning at den bliver forstået, så hele den værdifulde føde, livets brød, kan blive modtaget. Lad ethvert brudstykke blive taget op så intet mistes. Ved sandhedens fremstilling ved af forkynde ordet er det af betydning at intet mistes for den respektive tilhører. Herren Jesus er fremstillet ved Helligånden, og søger at sikre sig adgang (258) til sindet, og overbevisningen kommer til hjerte og samvittighed; men den alt for store mængde af materiale der er givet er skadelig i sin virkning, det udvisker det indtryk der er gjort så værdifuldt. Tal kort, og du vil skabe en interesse til at lytte igen og igen.

Det er særlig vigtigt at nye og overraskende emner ikke bliver præsenteret på en langtrukken måde for folk. Lad der i enhver tale der gives være en henvendelse med sandhed til hjertet så hvem som helst der hører kan forstå, og således kan mænd, kvinder og unge blive opmærksom på Gud. Prøv at lede alle, fra den mindste til den største, til at søge ordet; så kundskab om hans herlighed vil fylde hele jorden som vandet fylder havet.

til videre studium: *Testimonies*, vol 2, side 116-118, 616, 617, 672, vol 4, side 261, vol 5, side 251, 252; *Evangeliets Tjenere -norsk-*, side 121, 122, 124, (*Gospel Workers*, side 167, 168, 171).

At kende Gud..

»Simon Peter, Jesu Kristi tjener og apostel, sender hilsen til dem, der ved vor Guds og vor frelsers Jesu Kristi retfærdighed har fået den samme tro som vi. Nåde og fred blive eder stadig rigere til del, idet I lærer Gud og vor Herre Jesus at kende.« Disse vidunderlige ord er talt til dem der har vundet en lige så stor og værdifuld tro som os gennem Guds og vor Frelses Jesu Kristi retfærdighed. For at indse dette løftes storhed, må vi ved erfaringsmæssig kundskab vide hvem der står bag dette løfte. »Så siger Herren: Den vise rose sig ikke af sin visdom, den stærke ikke af sin styrke, den rige ikke af sin rigdom; men den, som vil rose sig, skal rose sig af, at han har forstand til at kende mig, at jeg, (259) Herren, øver miskundhed ret og retfærdighed på jorden; thi i sådanne har jeg behag, lyder det fra Herren.«

Forudsætninger er af stor betydning i Guds arbejde..

I hans ord opregner Herren de gaver og begunstigelser der er uundværlige for alle der er tilknyttet hans arbejde. Han lærer os ikke at overse lærdom eller foragte uddannelse; for ved Guds kærligheds og frygts ledelse, er åndelig opdyrkelse en velsignelse; og alligevel er det ikke fremstillet som den vigtigste forudsætning for Guds tjeneste. Jesus gik uden om de kloge folk for hans tid, mennesker af uddannelse og stilling, fordi de var så stolte og indbildske i deres pralene overlegenhed at de ikke kunne sympatisere med den lidende menneskehed og blive virksomme med Manden fra Nazareth. I deres blinde tro afviste de med foragt at blive lært af Jesus. Herren Jesus vil have mennesker i forbindelse med hans arbejde der vurderede arbejdet som indviet; så kan de samarbejde med Gud.

De vil være uhindrede kanaler hvor igennem hans nåde kan flyde. Kristi karakters egenskaber kan kun blive tildelt dem der ikke tror på sig selv. Den højeste videnskabelige uddannelse kan ikke i sig selv udvikle en Kristi lig karakter. Den sande klogskabs frugter kommer alene fra Kristus.

Enhver arbejder bør prøve hans egen duelighed ved Guds ord. Har de mennesker der omgås de uindviede ting en klar forståelse, en rigtig erkendelse af ting der er af evig interesse? Vil de samtykke i at yde til Helligåndens arbejde? eller tillader de dem selv at blive styret af deres egne nedarvede og opdyrkede tendenser? Det tilkommer alle at undersøge sig selv om de bliver i troen.

(260)Embede og ansvar.

Dem der besidder betroede stillinger i Guds arbejde bør altid have i tankerne at disse embeder medfører stort ansvar. Den rigtige udførelse af det alvorlige arbejde for denne tid, og de sjæles frelse der på nogen måde er forbundet med os, afhænger i en høj grad af vor egen åndelige tilstand. Alle bør opdyrke en levende sans for deres ansvar; for deres eget nuværende velbefindende og deres evige skæbne vil blive bestemt af den ånd de værner om. Hvis selvet er indflettet i arbejdet, er det som fremmed ilds offer på det indviede sted. Sådanne arbejdere udsætter sig for Herrens mishag. Brødre, fjern jeres hænder fra arbejdet, medmindre I kan erkende og skelne ilden fra det almindelige.

Dem der har stået som repræsentanter er ikke alle kristne dannede mennesker. Der er kommet en ånd frem der søger herredømme over andre. Mennesker betragter sig selv som en autoritet, de udtrykker deres meninger og gør beslutninger om spørgsmål som de ikke har nogen erfaringsmæssig kundskab til. Nogle der er tilknyttet forlagshuset i ____ går forbi styrelsen og taler med forskellige personer, og giver dem anvisninger som de formoder at det er rigtigt af dem at give, skønt de ikke forstår hvad de taler om.

Uretfærdighed og uærlighed.

Stor uretfærdighed og selv uærlighed har været begået ved møderne i de første sager, for dem der ikke havde erfaring nok til at gøre dem til at være kvalificerede dommere. Manuskripter er blevet lagt i menneskers hænder for at kritisere, hvor øjne for deres forståelse var så forblændede at de (261) ikke kunne skelne den åndelig betydning af det emne de behandlede. Mere end det, de havde ikke noget reelt kendskab til bogproduktion. De havde heller ikke læst eller arbejdet med litteratur produktioner. Mennesker har i bedømmelsen af bøger og manuskripter uklogt taget det i deres hænder hvor de i stedet for skulle have afslået at tjene på en sådan plads. Det ville have været ærligt af dem at sige: "Jeg har ikke haft nogen erfaring med den salgs arbejde, og ville sikkert udøve uretfærdighed mod mig selv og andre ved at give min opfattelse til udtryk, Undskyld, mig brødre; i stedet for at lære andre, behøver jeg at nogle lærer mig." Men dette var langt fra deres tanker. De udtrykker sig selv frit med hensyn til spørgsmål de intet ved om. Konklusioner har været godtaget som anskuelser fra kloge mennesker, hvor de ganske enkelt var anskuelser fra nybegyndere.

Tiden er kommet hvor menigheden i Guds navn og styrke må virke for sjælens bedste og for Guds ære. En mangel på fast tro og på skarpsindighed for indviede ting burde blive betragtet som tilstrækkelig til at udelukke nogle mennesker fra forbindelse til Guds arbejde. Således viser også en hurtig vredes tilfredsstillelse, en hård, overlegen ånd at dens indehaver ikke skulle have været sat hvor han vil blive kaldt til at afgøre tunge spørgsmål der vedrører Guds arv. Et voldsomt menneske bør ikke have del i at virke med omgangen af menneskelige tanker. Han kan ikke blive betroet at tilpasse emner der har en forbindelse til dem hvem Kristus har købt for en uendelig pris. Hvis han påtager sig at behandle mennesker, vil han såre og støde deres sjæle; for han har ikke den fine kontakt, den fintfølelse, følsomhed, som Kristi nåde tildeler. Hans eget hjerte behøver at blive blødgjort, kuert af Guds ånd; stenhjertet er ikke blevet til et kødhjerte.

(262)Alle må repræsentere Kristus.

Dem som fejlframstiller Kristus sætter et forkert præg over arbejdet, for de opmuntrer alle dem der er i forbindelse med dem til at gøre som de gør. For deres sjæles skyld, for deres skyld som er i fare

ved deres indflydelse, burde de trække sig tilbage fra deres embeder; for optegnelsen vil vise i himlen at den der forser sig har mange sjæles blod på sine klæder. Han har forårsaget at nogle bliver forbitret, så de må opgive deres tro; andre har været gennemsyret med hans egen sataniske egenskaber, og med det onde er det umuligt at bedømme noget. Kun dem som gør det klart at deres hjerter er helliggjort gennem sandheden bør beholdes deres betroede embeder i Herrens arbejde.

Lad alle tænke over hvilken beskæftigelse de end har, så skal de fremstille Kristus. Lad ethvert menneske søge med det urokkelige mål at få Kristi sindelag. Især skulle dem der har påtaget sig leder eller rådgiver embeder føle at det er dem pålagt at have enhver form for kristen belevenhed. Når der handles med andre skal vi altid være trofaste, vi bør ikke blive uhøflige. De sjæle som vi har at gøre med er Herrens tilegnede ejendom, og vi må ikke lade hastige, overlegne udtryk slippe ud af vore læber.

Brødre, behandel mennesker som mennesker, ikke som tjenere der skal indrette sig efter jeres behag. Ham der har en hård, overlegn ånd skulle hellere blive et lydefrit lam som Moses, og således lære hvad det vil sige at være en sand hyrde. Moses opnåede i Ægypten en erfaring som en mægtig statsmand og som en leder for hærene, men dér lærte han ikke lektionerne for grundlæggende sand storhed. Han behøvede en erfaring i mere beskedne pligter, så han måtte blive en opsynsmand, (263) og være øm imod alt levende. Ved at passe Jetros flokke var hans sympati kaldt frem til fårene og lammene, og han lærte at lede disse Guds skabninger med den mildeste omhu. Selv om deres stemmer aldrig kunne beklage sig over dårlig behandling, viste deres egenskaber dog meget. Gud bekymrer sig om alle de skabninger han har gjort. I Guds arbejde på dette beskedne sted, lærte Moses at blive en nænsom hyrde for Israel.

Afhængighed af Gud.

Herren vil også have os til at lære en lektie fra Daniels erfaring. Der er mange der kunne blive mægtige mennesker hvis de ligesom denne trofaste hebræer ville hænge ved Gud og få nåde til at lade sig overvinde, og få styrke og kraft til deres arbejdere. Daniel viste den mest korrekte optræden, både over for sine ældre og mod de unge. Han stod som et vidne for Gud, og søgte at gøre en sådan fremgangsmåde at han ikke kunne blive til skamme for himlen der hører hans ord eller ser hans gerninger. Da Daniel var påbudt at tage del i kongens overdådige bord, flyede han ikke til lidenskab, han udtrykte heller ikke beslutning om at spise og drikke som det behagede ham. Uden et ord om trods tog han sagen til Gud. Han og hans venner søgte visdom fra Herren, og når de kom frem fra alvorlig bøn var deres afgørelse truffet. Med sand tapperhed og kristen belevenhed, femlagde Daniel sagen for officeren der havde dem i forvaring, og spurgte om de kunne få tildelt en enkel kost. Disse unge følte at deres religiøse principper var på spil, og de stolede på Gud, som de elskede og tjente. Deres ønske blev indfriet, for de havde opnået gunst hos både Gud og mennesker.

Mennesker i ethvert betroet hverv behøver at tage plads i Kristi skole, og give agt på den store (264) lærers formaning: »Lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.« Vi har ingen undskyldning for at vise et forkert karaktertræk. »Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.« I jeres omgang med andre, hvad I så end ser eller hører hvad der mangler at blive rettet, søg først Herrens visdom og nåde, så at I i forsøget på at blive trofaste ikke bliver grove. Spørg ham efter at give jer Kristi mildhed; så vil I blive tro overfor jeres pligt, tro overfor jeres betroede stilling, og tro over for Gud, en trofast tjener der overvinder de naturlige og tilegnede tilbøjeligheder til ondt.

Dog kan ingen helhjertet kristen blive et fuldkommen menneske; men hvis Kristus bliver i sjælen vil hans Ånd blive åbenbaret i optræden, ord og handlinger. Mildhed og kærlighed værdsat i hjertet vil vise sig i selvfornægtelse og i sand belevenhed. Sådanne medarbejdere vil blive verdens lys.

til videre studium: *Evangeliets Tjenere -norsk-*, side 26-28, 307-310, (*Gospel Workers*, side 36-39, 414-419); *Vejledning for menigheden*, bd 2, side 277-284, (*Testimonies*, vol 5, side 737-746),

Behovet for åndelig dømmekraft.

På damperen "Alameda" på det vide ocean,

17.november, 1891.

Genløsningen er en del af den guddommelige natur. Det er Guds forret at kunne genopbygge og ikke at ødelægge. Gud Søn var overgivet til døden før verdens grundlæggelse. Syndens eksistens er uforklarlig; derfor ved ingen sjæl hvad Gud er indtil han ser sig selv i det lys der tilbagekastes fra Golgathas kors, (265) og afskyer sig selv som en synder i sin sjæls bitterhed. Når hans sjæl råber ud i et stort behov efter en syndstilgivende frelser, da er Gud åbenbaret som nådig, fuld af medlidenhed og tilgivelse og kærlighed, langmodighed og tålmodighed. Enkeltvis og som menighedsmedlemmer, er vi, hvis vi er trofaste tjenere for Jesus Kristus, arbejdere sammen med Gud. Når én er slået af fjenden og såret og begår fejl, må vi som trofaste og sande over for Mesteren, som medarbejdere sammen med Gud, tage det missions arbejde op der ligger lige for os, vi må arbejde for at helbrede, ikke for at ødelægge og destruere. Håbet vi har i Jesus er fordi vi er syndere. Vi har ret til at kræve en Frelser. Og så er der dem, på nogle af vore institutioner der omgås hinanden, der fejler, lad ingen mennesker spille en rolle i anklage, fordømmelse, og nedbrydning, som om de var fejlfrie.

Det er den kristnes arbejde at forbedre, at genoprette, at helbrede. Denne helbredelsesproces redder meget for en sjæl og skjuler en mængde synder. Gud er kærlighed; Gud er, i sig selv og i sit væsen, kærlighed. Han gør det allerbedste når der viser sig en uret, og giver ikke Satan nogen anledning til at sejre ved at gøre den svageste uret og udsætte vor usselhed for fjenden. Verden må ikke blive indført i menigheden, og indgå ægteskab med menigheden, og danne et enhedsforbund. Med dette menes at menigheden faktisk vil blive fordærvet, og som fremstillet i åbenbaringen, et »tilhold for alskens urene og afskydede fugle!«

Indflydelsen fra foreningen med det verdslige.

På grund af forbindelse med verden vil vore institutioner blive uholdbare og upålidelige; fordi disse verdslige elementer, indført og sat i betroede stillinger, er beundret som lærere der respekteres for (266) deres uddannelse, ledelse, og officielle embede, og de er sikre på at blive bearbejdet af formørkelsens kraft og ånd; så at grænsen ikke bliver til at skelne mellem ham der tjener Gud og ham der ikke tjener ham. Lignelsen er givet af Jesus Kristus med henblik på den mark hvor der formentligvis var sået lidt hvedefrø, men dem der havde fået opgaven så på marken med skuffelse og spurgte, »Du såede jo god sæd i din mark, hvorfra er da rajgræsset kommet?« Vingårdens mester svarer, »Det har et fjendsk menneske gjort.«

Brødrenes anklager.

Dette har været overbragt for mig med hensyn til Rual Helse Hjem.* Jeg havde et advarsels budskab. Jeg talte med alvor, og jeg ved at Herren lagde sin Helligånd over mig da jeg påpegede den fare der er for forbindelse med og kærlighed til verden. De verdslige er altid på vagt for at kritisere og anklage dem der tjener Gud. Det vil vise sig ved de bekendende kristnes utilfredse beklagelser, der aldrig er blevet omformet ved Jesu Kristi nåde. De er uforsonlige fjender til dem der tror. De foragter det fjerde buds sabbat, og hvis de kan gøre det klart at dem som stræber efter at lyde Guds bud fejler, har Satan skudt sin pil, og hvad nu? Han har vist sin anklagende magt; men hans grusomme angreb vil kun gøre lidt skade hvis de bekendende troende vil stå rigtigt til Jesu ord, og blive hans ords gørere og ikke kun hørere. Dem som disse lidelser er gjort for er under bånd til Jesus Kristus, og de skal elske og respektere og være trofaste mod andre der også er forenet i Kristus i meighedsfællesskab. Når du forener dig med (267) den som kvæulerer og bliver brødrenes anklager og at imødekommer de bebrejdelser som de lægger ved din dør, støtter du fjendens arbejde, ved at lege med dig selv i hans hænder og give hans arbejde medgang.

Hvorfor Kristus var hadet..

Jeg overbragte den sag for tilhørerne at Jesus livets og herlighedens Herre var korsfæstet for at behage jødernes ondsindethed, fordi de lærepunkter han fremlagde ikke faldt sammen med deres egen forestillinger og begærlige hensigter. Han fordømte al svig, al taktisk underhåndsarbejde for overhøjheden, og enhver uhellig udøvelse. Pilatus og Herodes blev venner ved Kristi korsfæstelse. De behagede jøderne ved at gøre deres fjende handlekraftig mod ham som Pilatus havde kaldt uskyldig. Jeg fremstillede Judas for dem, som forrådede hans Herre for et pengebeløb; Peter, der fornægtede han under hans lidelse i retssalen. For få timer siden, havde han med stor fasthed forsikret hans Mester at han ville gå med ham i fængsel og i død; og til trods for Jesu erklæring at han ville, førend hanen galede, fornægtede han tre gange, var han så selvsikker at han ikke tog Kristi ord som rigtige og sande. Hvor lidt han dog kende sig selv! Hvor hurtigt at omstændighederne prøvede hans troskab til hans mester! Han fornægtede Jesus i netop den time hvor han skulle have våget med ham i inderlig bøn. Da han i retssalen var beskyldt for at være en af denne Mands disciple nægtede han; og den tredje gang han blev beskyldt, fremhævede han sin fornægtelse med eder og forbandelser.

Virkningen af ægte forvandling..

Kristus sagde, »Når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være (268) mine vidner.« Det udtryk af sorg og bedrøvelse som Jesus gav Peter var ikke et håbeløst udtryk, det brød Peters hjerte, der fornægtede hans Herre.

Men Peter var forvandlet, og efter Kristi korsfæstelse og opstandelse, tog han foran myndighederne frimodigt parti for Jesus, og formanede myndighederne med disse ord: »Men I fornægtede den hellige og retfærdige og bad om, at I måtte få en morder benådet. Livets banebryder dræbte I.« Der viste Peter sig selv som et helt anden menneske efter hans omvendelse end den selvsikre og pralene Peter der var forud for hans omvendelse. Jeg fremstillede verdens røst for dem. Kristi fjender sagde til Kristi budbærer, "I skulle ikke lære i dette navn" og "bringe dette menneskes blod over os." Lykkes denne trussel? gjorde det Kristi vidner til kujoner? Nej; de forkyndte det budskab der var dem givet fra Gud; og de blev kastet i fængsel, og Gud sendte sine engle for at befri dem. Herrens engel kom om natten og åbnede fængselsdørene og bragte dem frem, og sagde, »Gå hen og træd frem i helligdommen og tal til folket alle livets ord!« Denne røst fra himlens engle var i direkte modsætning til røsten fra myndighederne, og hvilken skulle de lyde? »Da svarede Peter og de andre apostle og sagde: »Man bør adlyde Gud mere end mennesker. Vore fædres Gud har opvakt Jesus, som I tog af dage ved at hænge ham på et træ. Ham har Gud med sin højre hånd ophøjet til fører og frelser for at give Israel omvendelse og syndernes forladelse. Og vidner om disse ting er vi og Helligånden, som Gud har givet dem, der adlyder ham.« Men da de hørte dette, blev de rasende og ville slå dem ihjel.« Da forsvarede Gamaliel, en lovlærer, til bedste for apostlene, og hans ord sejrede. I ser, (269) dette er en lille del af de ord Herren gav mig at sige til folket.

Hvordan de fejlende skal behandles..

De ord der var givet mig var af den karakter som jeg vidste folk behøvede, og som ville gavne dem hvis de ville høre. En Prædiken var om hvordan dem der forenet med os i menighedsfællesskabet skal behandles hvis de har fejlet. De lod ikke deres tanker provokere til handling på grund af fjenders ord mod sine børn. Hvis der gøres beklagelser eller knurren eller beskyldninger må de studere i Kristi skole for at kursen bliver fulgt over for dem der beklager sig. Fortæl sagen for ham og dem *alene*, og hvis han ikke vil høre, da tag to eller tre andre; hvis han ikke vil høre disse, sig det til menigheden.

Elsk ikke verden..

Verden har ingen del med de troende i dette arbejde. De kan ikke skelne motiver og principper hvorved Guds folk er begrænset i deres forhold og omgang med andre. Vi må være sande og trofaste soldater i Jesu Kristi hær. Alle hans efterfølgere må tage gå i deres leders fodspor. De skulle aldrig

indføre deres hemmeligheder til, eller gøre sig fortrolig med, Jesu Kristi fjender med hensyn til deres færden eller hvad de agter at gøre; for det er et brud på indviet tillid, og det giver fjenden et stort forspring. Lad Guds folks rådslagning blive inden for deres egen forsamling. Kristi fjender skulle ikke blive gjort bekendt med deres hemmeligheder, så Guds børn bliver taget i ligegyldighed med de vigtige ting vi burde vide. Herrens hemmeligheder er med dem der frygter ham.

(270)Verden er religionens tyv. De sataniske kræfter arbejder til stadighed gennem verden, og dem der er bekendende kristne, og er dog forbundet med verden i tæt fællesskab, er så meget ét i arbejdets ånd, hensigt, og princip, at de ikke kan skelne mellem ham der tjener Gud og ham der tjener verden. Fjenden arbejder hele tiden på at skubbe verden foran, og blive anset som bedre for dem der tror på Jesus, og søger at blive hans ords gører. Prisene og smigrende ord fra de verdslige modtages som søde småstykker, men deres dom som elsker den slags mad er i overensstemmelse med den svaghed som de viser i den retning. Deres åndelige liv består kun af den spise det er blevet fødet af. Deres kristen erfaring er stort set afhængig af smiger og menneskelig påskønnelse. Guds frygt og kærlighed er ikke sammenvævet i deres erfaring.

Hvor sørgeligt og ynkværdigt er det at se at mennesker der har kendt lidt til Gud Ånd falder så fuldstændigt i verdens arme for at blive påvirket og behersket af dens røst, og være afhængig af dens gunst for styrke og succes! Hvor er det tydeligt at sådanne er fremmedgjorte fra Kristus, hvor fyldt med selvsikkerhed, hvor fyldt med praleri, med forfængelighed, og hvor kortsynet med hensyn til åndelighed! Hvor lidt sand dømmekraft har de til at skelne mellem ham der er et Guds barn, en arving af riget, og ham som er et barn af den onde, der er et barn af ulydighed, og en fjende af Gud!

De to klasser.

Der er kun to klasser i vor verden: Dem der er lydige mod Jesus Kristus, der søger Mesteren til at gøre hans vilje og arbejder for opnåelse af deres egen sjæls frelse og deres sjæle (271) som er forbundet med ham der nævner Kristi navn; og ulydighedens børn. Der er kun to klasser i vor verden. Lyt da til ordene fra Den der kender til det: »Børnlille, I er af Gud, og I har sejret over dem, fordi han, der er i jer er større end han, der er i verden. De er af verden; derfor taler de af verden, og verden hører dem.« 1.Johannes 4,4.5. Sjæle er vildledt. Frygten og kærligheden for Gud har ikke en styrkende kraft. Verden er deres mester, og de jager efter dens smigrer og skuffende blændværk. Lyt til Dén der gav sit liv for verden, »for at enhver, som *tror* på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Han talte som intet menneske har talt. Hele Johannes 15 indeholder en meget væsentlig lektie. Læs den, adlyd den. Hør igen Guds stemme, »I kan ikke både tjene Gud og mammon.«

Sammenblanding af troende og ikke-troende.

Lad ikke Guds folk på nogen af vore institutioner gøre våbenstilstand med Guds og menneskets fjende. Menighedens forpligtelse overfor verden er ikke at indskrænke sig til dens ideer og tage imod dens opfattelser og dens forslag, men give agt på Kristi ord gennem hans tjener Paulus, »Træk ikke i ulige åg med de vantro, thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke? hvordan kan Kristus stemme overens med Beliar? eller hvordan kan den troende have lod og del med den vantro?« Det har en særlig betydning for ægteskaber med de ikke-troende, men det er et stykke videre end det: det omfatter vore midler der er ordineret for Gud, vore sundhedsinstitutioner, vore skoler, og i vore forlagshuse.

Sagen er sat for os i det rigtige lys. Spørgsmålet er stillet, »Hvordan kan (272) Guds tempel og afguder have med hinanden at gøre? Vi er jo den levende Guds tempel, thi Gud har jo sagt: »Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud, og de skal være mit folk.« Derfor: »Drag bort fra dem, og skil jer ud, siger Herren, og rør ej noget urent.« Hvad betyder dette - antydningerne, de onde gerninger i ulydighedens børn. Du skal ikke på nogen måde blive besmittet med de utroenes ånd eller indflydelse. Vær bange for at blive forenet eller bundet sammen i bundter med dem. Vær bange for at videregive de gerninger der er forbundet med Herrens sag til dem der ingen del har med Gud, eller sympati med dem der elsker Guds sandhed. »Så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader, og I

skal være mine sønner og døtre, siger Herren den Almægtige.«

Jeg løfter min advarselsrøst mod den opblanding i vore intuitioner af det verdslige element med dem der tror; vi har et faresignal at udstøde. Hvis der på vore intuitioner er personer i betroede stillinger, er de opdragere. Andre er lært til at tage sig af disse personer til oplæring, og i dette er der en snare til det uforsigtige; deres forestillinger bliver forvirrede med hensyn til retfærdighed og sandhed. De hører disse personer der ikke har nogen respekt for sandheden spotte og tale nedsættende om sandheden. Den skulle holdes fast og helligt som sandhed.

Når dagens arbejde om fredagen skal planlægges med hensyn til Herrens sabbat, så arbejder Satan med ulydighedens børn for at forlænge arbejdet ind i de hellige timer, og give deres ordre at dem under deres ledelse skal arbejde på sabbatten, og så triumfer de og Satan triumfer.

(273) Og når mennesker i de højeste ansvarlige stillinger ingen forskel gør mellem dem der tjener Gud og dem der ikke tjener ham, beviser de at deres øjne ikke kun er på Guds herlighed; derfor er hele deres legeme fyldt med mørke. Når disse mennesker med myndighed er så blandet med de verdsliges ånd, så lidelsesordene fra de utroendes læber er samlet som sandrulighed og sandhed, ved de ikke hvilken ånd de er af. Når de ophjælper denne ånd, og klager mod Guds folk, viser de at de arbejder mod fjendens side for at bagatellisere og ydmyge dem Herren elsker, og de styrker den ondes hænder, som gør et ondt arbejde. Når de føler sig fri til at tillade Guds børns anklager planlægge for dem mod hans udvalgte, har de ikke Kristus til at anklage for dem.

Behandel de fejlende retfærdigt..

Hvis et af Herrens børn fejler, vil af embedsmændene hvis de er forstandige i åndelige ting, se at deres stilling ikke tillader forræderi af den indviede sandhed fra deres side, og de vil ikke forråde Guds sag til fjendens hænder. De vil ikke blive tilbageholdende over for dem som de skulle have tillid til, og arbejde i stilhed og diskretion, og åbne deres planer for dem der ingen forståelse har for Guds udvalgte folk. Hvis nogle medarbejdere i vore institutioner for sundhed knurrer over og beskylder ikke-troende eller troende, lad så disse bestemmelser der er givet af vor Mester Jesus Kristus, blive sat som motto ved enhver begyndelse: »Døm ikke, for at I ikke skal dømmes; thi den dom, I dømmes med, med den skal I selv dømmes, og det (274) mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt.«

Gå til dem der menes at fejle, tal med dem, arbejd ikke med dobbeltspil og skinhellighed, mød dem dag for dag med tilsyneladende venskab, og samtidigt vil der blive lagt råd op imod dem, i overenstemmelser med de sataniske agenter der arbejder for at rykke op, og rive ned, for at fjerne dem fra institutionen som de ikke-troende ønsker fjernet, så længe et ord ikke er talt med brødre eller søstre i troen for at forløse dem, hvis de er i vildfarelse; og hvis de ikke er i det forkerte, for at forsvare det rigtige, og sætte irettesættelsen hvor den hører til - på et ondt arbejdes sammensvorne, fordi Satan er bag denne skueplads. Herren Jesus irettesatte farisæerne, sammenlignede dem med grave der ikke kommer til syne, skjulte fra øjesyn, men fuld af fordærv. Herren hader al bedrag, hemmeligholdelse og svig. Dette er Satans arbejde; Guds arbejde er åbent og oprigtigt. Ingen vil arbejde imod et Guds barn i kraft af beviserne fra Herrens fjende, og arbejde efter Satans måde og skjule sig selv der, og lade sig gætte, tilskynde og planlægge i fuldstændig enhed med Herrens fjender.

Hvordan kan himlens univers betragte sådant underhåndsagtig og fejlt arbejde mod dem der elsker Gud og holder hans bud? Medlemmer af menigheden kan lade fejl ske, og gøre ofte fejltrin; men de giver det ikke med venlighed og ømhed, som Kristus har givet os. Men Guds irettesættelse er for alle dem der gør Guds arbejde uærligt, angiveligt venner af Kristus, men arbejder dog i understrømmene stil, i mørke, mod dem der elsker Gud. »Brødre, hvis nogen skulle blive overrasket af en synd, da hjælp et sådant menneske til rette, I åndelige, med sagtnodig ånd, og se du selv til, at ikke også du bliver fristet.«

(275) Her er vort arbejde, brødre; vil vi tage det op? Så lidt af dette er gjort, så disse ord fra de

sande vidner, kom hjem til menigheden: »Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed. Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet, og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig.«

»Derpå lod han mig se ypperstepræsten Josua, og han stod foran Herrens engel, medens Satan stod ved hans side for at føre klage imod ham. Men Herren sagde til Satan: »Herren true dig, Satan, Herren true dig, som udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden?« Josua havde snavsede klæder på og stod foran englen.« Dette var Satans optræden. Han havde bedraget disse sjæle med hans illusioner og bedrag. Disse sjæle var nu omvendte over for Gud, og tilgivelse var skrevet ud for deres navne. Satan anklagede dem for synd, og hævder hans ret til at gøre med dem som det behager ham på grund af deres overtrædelser som han havde forledet dem at begå. Men Jesus ser på disse sjæle der tror på ham, og stoler på hans retfærdighed, med den ømmeste og mest elskene medlidenhed. »Men denne tog til orde og sagde til dem, der stod til tjeneste: »Tag de snavsede klæder af ham!« Og til ham sagde han: »Se, jeg har taget din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på.« Og han sagde: »Sæt et rent hovedbind på hans hoved!« Og de satte et rent hovedbind på hans hoved og gav ham rene klæder på. Så trådte Herrens engel frem.« Skal Guds folk der er sat i betroede embeder give udtryk for Satans ord mod Guds børn? Lad os handle som kristne, faste som stål for Gud og (276) hans Hellige værk; hurtig til at skelne Satans bedrag i hans skjul, bedrageriske gerninger ved hjælp af ulydighedens børn.

Vore ord..

»I taler stærke ord imod mig, siger Herren. Og i spørger: »Hvad taler vi imod dig?« I siger: »Det er ørkenløst at tjene Gud; hvad vinder vi ved at opfylde hans krav og gå sørgeklædte for Hærskarers Herres åsyn? Nej, vi må love de frække! De øver gudløshed og kommer til vejr; de frister Gud og slipper godt derfra.« Disse er ordene fra de uindviede der er adskilt fra Gud og forblændet af fjenden. De kan ikke skelne Guds veje og gerninger. Nu fremstilles den modsatte gruppe: »Da talte de, som frygter Herren, med hverandre.« Disse ord var ikke sagt for at tale ondt om brødre, eller gøre Guds klager, men var ord talt fra oprigtige hjerter, ord der ikke var nogen svig, intet underhånds-arbejde, ingen list i. »Og Herren lyttede og hørte efter, og en bog blev skrevet for hans åsyn, for at de kunne ihukommies, som frygter Herren og slår lid til hans navn. Den dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit eje, siger Hærskarers Herre, og jeg vil handle nænsomt med dem, som en fader handler nænsomt med sin søn, der tjener ham. Da skal I atter kende forskel på retfærdig og gudløs, på den, som tjener Gud, og den som ikke tjener ham.«

Vor styrke i forening med Kristus..

Måtte Herren velsigne sit folk med åndeligt syn, til at se at Guds børn og verden aldrig kan være i kompagniskab. Hvem der end vil være (277) verdens ven er Guds fjende. Medens ethvert menneske bør arbejde med Kristus for at omdanne mørkets børn ved at vise dem Guds lam der tog synderne væk fra verden, kan de ikke have overvældene sympati med verdensbørnene i en sådan grad at de leder dem deres indflydelse til at gennemføre deres antydninger til svækkelse og gøre uretfærdighed mod Guds udvalgte. Gud arbejder ikke på den måde. I korrekt og fuldstændig enhed er der styrke. Ikke i mængden, men i den rigtige tillid og enhed til Kristus, én kan fordrive tusinde, og to kan sende titusinde på flugt. Lad os ikke danne uhellige foreningsbånd med verdens venner; for Gud har erklæret hans forbandelse for alle sådanne foreninger. Lad Guds folk tage deres ståsted fast for sandhed og retfærdighed. Vi ser allerede de forfærdelige følger af forening af troende og ikke troende. Resultatet er at, de ikke-troende har givet tilliden der kun tilhører dem der elsker og holder Gud i ære.

Mørkets kraft har allerede sat sit stempel og påskrift på det arbejde der skulle stå fremme, ubefængt og ubesmittet fra Satans listige påfund. Vi løfter vore stemmer for advarsel over de selskabelige tillokkelser med verdslige tilbud og verdslige tillokkelser. Hold jer klare. Rør ikke de urene ting. Lad ikke verdens anvisninger blive givet til Guds folk for at styre dem. Ve dem, hvis visdom ikke er

ovenfra men nedenfra! Ved overfladiske menneskers medynk, ved deres ønske om beskyttelse, forrådes de mest indviede interesser i hænderne på ikke-troende.

Skaf ikke penge ved berøre eller billige nogen beskidte kneb. Lad Kristi nåde blive bragt i hjertet, og hvis arbejderne bliver få og Gud kan arbejde med dem i vore institutioner, (278) vil de kunne herske. Der må ikke være nogen bedragene kraft der arbejder, for det er en uren ting. Der må ikke være nogen hænder der er besmittet. Rene hænder og et rent hjerte vil Gud genkende. »Thi så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er »Hellig«: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerter til live.«

til videre studium: *Vejledning for menigheden*, bd 1, side 417-420, bd 2, side 308, (*Testimonies*, vol 4, side 209-212, vol 6, side 17), *Testimonies*, vol 5, side 396-398, vol 4, side 43-55, 617-619, vol 6, 148; *Den Store Mester*, side 200, 207, (*The Desire of Ages*, side 302, 313).

Lyset fra Guds herlighed må falde på os. Vi behøver den hellige salving fra det høje. Hvor end klogt, hvor lært et menneske end kan blive, er han ikke kvalificere til at lære medmindre han har et fast greb til Israels Gud. Ham der er forbundet med himlen vil gøre Jesu Kristi gerning. Ved tro på Gud vil han have kraft til at røre på mennesker. Han vil søge efter det fortabte får af Israels hus. Hvis guddommelig kraft ikke kombineres med menneskelig anstrengelse, ville jeg ikke give fem flade øre for alt det største menneske kunne gøre. Helligånden venter i vort arbejde. - *Review and Herald*, 18.februar, 1890.

(279)TIL BRØDRENE I ANSVARLIGE STILLINGER

afsnit 11

Forbindelse med Guds arbejde..

Cooranbong, Australien, 6.juli, 1896.

Kære bror ____:

Det er blevet vist for mig at Herren forsøger og prøver alle der påkalder Kristi navn, men særligt dem der er i grenene af hans værk. En forbindelse med Guds særlige arbejde for denne tid der bringer meget ansvar med sig, og jo højere rangeret embede jo større ansvar er der knyttet der til. Hvor ydmyg og oprigtig behøver dén at være som udfylder et sådant embede! Hvor ængstelig og mistroisk for sig selv! Hvor omhyggelig for at give al prisen og taksigelsen til Gud!

Der er en vogter der står ved alle deres side som udfylder de betroede stillinger, klar til at irrettesætte og kende forseelserne skyldige, eller til at svare bønner for hjælp. Han spejder efter om personer privilegeret med ansvar vil se på Gud efter visdom og hjælpe dem selv under et hvert forhold at udvikle en karakter efter guddommelig lighed. Hvis de afviger fra ligeud-rettet fremfærd, vender Gud fra dem, hvis de ikke alvorligt tilstræber at forstå Guds vilje med hensyn til dem, kan han ikke velsigne eller give dem fremgang eller støtte dem.

Dem som Gud har sat i betroede stillinger bør aldrig søge at ophøje sig selv eller rette menneskers opmærksomhed til deres arbejde. De må give al ære til Gud. De må ikke søge efter kraft så de kan tyrannisere Guds arv; for kun (280) dem der er under Satans herredømme vil gøre dette.

Men regler-eller-undergang princippet* er temmelig ofte blevet set i vore institutioner. Ånden er bevaret åbenbaret af nogle i betroede embeder, og på grund af dette kan Gud ikke gøre det arbejde han ønsker gennem dem. Ved deres egen fremgangsmåde gør de der viser denne ånd det klart at de ville være i himlen hvis de var betroet med ansvarsfølelse.

Dem som vil se på menneskelige sjæle i Golgatha korsets lys behøver ikke at fare vild med hensyn til den vurdering der sættes på dem. Årsagen til hvorfor Gud tillod nogle i menneskeslægten at blive

rige og nogle at blive fattige vil forblive som et mysterium for mennesker til evighed, medmindre de går i rigtigt forhold med Gud og udfører hans planer, i stedet for at handle med deres egne selviske ideer. Ved det at et menneske er rigt bliver han sat højere end hans fattige nabo. Gud lader solen skinne på de retfærdige og de uretfærdige, og denne sol repræsenterer Kristus, retfærdighedens sol, der skinner som verdens lys, giver hans velsignelser og benådnings, synlige og usynlige, lige meget til rige og fattige. Dette princip skal lede vor adfærd hen til vore medmennesker. Herren er den højeste moral-overbevisnings lærer, de ædleste principper; og intet menneske kan fravige disse og blive skyldfrie. Det er den højeste forhånelse mod Guds godhed at betvivle det om han ville være villig for os at tildele andre velsignelser, åndelige og timelige, som han frit har givet os.

Hvad betegner en kristen.

En ægte religion, et oprigtigt helligt liv, betegner et menneske som kristent. Men lige siden hans frafald i himlen, har Satans fremgangsmåde været med som evindelige (281) bedrag og forkludringer; og der er bekendende kristne der lærer hans metoder og tricks. Når de påstår at tjene Guds sag vender de deres medmennesker fra deres rettigheder, for at tjene dem selv.

Ethvert menneskeligt væsen har været købt med en pris, og som Guds arv har han visse rettigheder, af hvilke ingen skulle berøve ham. Herren vil ikke tage imod tjeneste fra dem der udøver dobbeltspil. Det mindste tiltag på denne vej vil vanære Gud og sandheden. Dem der sidder inde med bibel religionen vil udøve ret, elske barmhjertighed, og vandre ydmygt med deres Gud. Dette er de linier der er trukket af retfærdighedens Gud i denne sag.

Igen vil jeg tilskynde til at levende tro i Gud bliver opdyrket. Der er dem som, i tanken for at tjene Gud, er helt omgivet med utroskab. For dem synes krogede stier lige, de lever i stadig overtrædelse af Guds sandhed; forrykte principper er sammenvævet i deres livsudøvelse, og hvorhen de end går sår de onde frø. I stedet for at lede andre til Kristus lader deres indflydelse dem drage i tvivl og betvivler. De rokker ved sande tanker ved at fare vild i spekulative teorier der trækker dem væk fra sandheden. De hjælper til at smede tvivlens og vantroens, kværlantiske og anklagende lænker; og sjæle snubler over dem til evig fortabelse. De sjæles blod vil være på dem der, når de vedkender sig at være i Guds tjeneste, gør hans fjendes arbejde.

Hvad burde vi være?.

Vid dette, hvilken slags personer burde vi være? Skal vi ophøje menneskelig klogskab og pege på (282) begrænsede, foranderlige, fejlende mennesker som en tillid i trængselstid? eller skal vi illustrere vor tro ved tillid til Guds kraft, afsløre de falske teoriers, religioner og filosofiers net som Satan har spændt for at fange uforsigtige sjæle? Ved således at gøre Guds ord, skal vi være lys i verden; for hvis Guds ord er udøvet, viser vi alle der kommer ind i vor indflydelses omkreds at vi har ærbødig for, og respekterer Gud, og det vi gør under hans forvaltning. Ved en ydmyg og velovervejede færd, ved kærlighed, overbærenhed, langmodighed og mildhed, forlanger Gud at hans tjenere skal vise ham i verden.

Gud påbyder dem som han har givet indviede hverv at hæve sig til deres ansvars fulde højde. Mennesker er sat her i verden på prøve og som forsøg, og dem der har fået betroede embeder må bestemme sig hvad enten de vil ophøje sig selv, eller deres Skaber; hvad enten de vil bruge deres kræfter på at undertrykke deres medmennesker eller at ophøje og forherlige Gud.

Tiltagende ansvar giver større ansvar at aflægge. Ham der vil være en trofast tjener må give udelt og villig tjeneste for dem største lærer verden nogen sinde har kendt. Hans begreber og principper må holdes rene ved Guds kraft. Hver dag må han lære at blive værdig for den tillid der ham betroet. Hans sind må blive ansporet af den guddommelige kraft. Hans karakter må være ubesmittet ved påvirkning af hans familie, hans venner, eller hans naboer. Til tider må han træde til side fra det aktive liv for at være ét med Gud, og høre hans stemme sige til ham, »Hold inde og kend, at jeg er Gud.«

Åndens frugter vil blive båret af de mennesker der elsker Gud og følger Herrens vej, som de rige

drueklaser på den levende vin. Kristus er hans fæstning. Kristus praktiserede Guds lov i (283) menneskelighed, og således kan mennesker gøre hvis han ved tro vil tage fat i den Stærke og Mægtige for at få styrke. Hvis han indser at han ikke kan gøre noget uden Kristus ved hans side, vil Gud give ham visdom. Men han må tage vare på Kristi kærlighed i hans hjerte, og udøve hans lære; for skal han ikke elske Kristus som Kristus elskede Gud? Skal han ikke bevise overfor alle som han omgås at han har den blivende nærværelse af Jesus Kristus som han aldrig før har haft? På grund af hans tiltagende ansvar må han have et tiltagende gudskendskab, og må vise at levende tro der arbejder ved kærlighed renser sjælen.

Hyppig årsag til nederlag..

Tit når vi er sat i høje tillidsemdeder, svigter mennesker i at tage tid til at bede; de tror at de ikke har tid til at oplære alle deres åndsevner for at være modtagelig for Helligåndens overbevisning. Men hvis disse mennesker vil sidde ved fødderne af den sagtmødige og beskedne Jesus ville de udføre indviede ansvar, overbevist, ikke i dem selv, men i deres Gud. De ville afgive ofret af et ædelt, selvornægtende, korsbærende liv til Gud. Jesus vil være højt elsket, og de vil få fysisk, åndelig og moralsk kraft til at gøre ham kendt.

Gud længes efter at arbejde gennem dem hvem han har givet evne for store ting. Han længes efter at se dem der besidder betroede embeder fremstille ham for verden, han ønsker at Kristus bliver anerkendt som den største lærer verden har kendt, og at han skal skinne gennem deres sind som verdens lys. »Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn.« Men for at dette kan blive således, forlanger Gud at enhver forstandsmæssig (284) og fysisk duelighed bliver ofret som en indviet taknemmelighedsgæld til ham.

Men nogle mennesker ser, lige så snart de er sat i betroede embeder, dem selv som store mennesker; og denne tanke, hvis den næres, stopper ønsket om guddommelig oplysning, der er den eneste mulighed der kan gøre mennesker store. Dem der tager denne anskuelse udsletter alle chancer for sand storhed i dem selv, fordi de ikke vil blive belyst af retfærdighedens sol.

Mennesker kan ikke udlette livets lys, ikke engang når de lukker deres øjne tæt sammen for at de ikke kan se det. Retfærdighedens sol skinner ikke mindre fordi den stakkels, tåbelige menneskelige repræsentant omgiver sig selv med selvskabt mørke.

Særlige farer for dem der er i ansvarlige embeder..

Mennesker der lukker deres øjne for det guddommelige lys er ligegyldige, ganske jammerligt ligegyldige, både for skriften og for Guds kraft. Helligåndens arbejde er ikke indforstået med dem, og de tillægger dens tilkendegivelser med fanatisme. De gør oprør imod lyset, og gør hvad de kan for at lukke det ude, og kalder mørket lys og lys for mørke. De beklager at Kristi lære forårsager overdreven sindsbevægelse og fanatisme, hvilket fordærver dem der ellers tager dem som nogen der tager livet alvorligt.

Dem der efterligner og viser denne tro ved ikke hvad de taler om. De værner om en mørkets kærlighed; og lige så langt som disse sjæle er bibeholdt i deres ansvarlige embeder er Guds sag bragt i fare. De kan risikere at lade sig selv fæstne så grundigt med den mørke leder for al oprør at de aldrig vil se lys; og jo længere de holdes tilbage jo mere håbløs er deres (285) chance for at tage imod Kristus eller at have kundskab til den sande Gud. Hvor usikkert vil de dog ikke gøre alt hvad der er åndeligt og fremadskridende i sandheden! Under indflydelse af deres leder vil de blive mere og mere besluttet på at arbejde mod Kristus. Men på trods af gode og dårlig indberetninger, på trods af mørke, på trods af alle Satans agents modstand, skinner retfærdighedens sol roligt ned, leder det onde ud, holder synden nede, og genopliver de ydmyge og sønderknustes ånd. »Herre! til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord.«

Daglig Kristen erfaring er nødvendig..

Det sande værd og værdis vidnesbyrd fra mennesker der er i ansvarlige embeder er det faktum at de

har en daglig kristen erfaring i Guds sager. De finder en ledetråd i de ord der er talt af Kristus. »Når Talsmanden kommer, som jeg skal sende jer fra Faderen, sandhedens Ånd, som udgår fra Faderen, så skal han vidne om mig; men også I skal være vidner; thi I har været med mig fra begyndelsen.« Hvis mennesker vil tage imod Helligåndens gerning - den rigeste gave Gud kan skænke - vil de videregive velsignelser til alle der står i forbindelser med dem.

Men Gud kan ikke åbenbare sig selv gennem nogen af dem der er betroet ansvar. Han kan ikke gøre dem til kanaler hvorigennem hans nåde og medfølelse og kærlighed kan flyde; for de forhåner hans godhed ved at udvise en dominerende ånd mod dem som de anser for at være i vildfarelse og mangler irttesættelse, og fordunkler Kristi kærlighed og barmhjertighed med deres egne uheldiggjorte lidenskaber. Fjenden til alt det gode har fået lov til at herske i deres hjerter, og deres livsførelser vil åbenbare alle hans egenskaber. De påstår at Guds ord styrer (286) dem, men ved deres handlinger siger de, Vi behøver ikke Din vej, men vores vej.

Ved deres ord, ved deres gerninger, og deres ånd vil dem der stræber hen imod en sådan fremgangsmåde få gjort fortegnelser i himlens bøger som de ikke vil bryde sig om at møde; for Gud værdsætter dem ikke som de værdsætter dem selv. De misbruger de anledninger de har på prøve og forsømmer frygteligt de høje privilegier der er tildelt. Selv om der ikke findes noget i Guds ord der forsvarer deres handlinger eller støtter deres meninger, vedholder de sig dog på deres egen vej. På den dag hvor dom kommer over alle, vil denne sætning blive erklæret over dem, »Du er vejjet på vægten og fundet for let.«

Menneskers forvaltning.

Gud kan betro mennesker penge og ejendom, men på grund af dette behøver de ikke at løfte sig selv op. Alle har deres støtte i denne tillid; men den er dem lånt af Gud for at de kan udvikle en karakter som hans. De er på prøve. Gud ønsker at se om de så vil vise deres eget værd som fortjener evige rigdomme. Hvis de bruger deres Herres goder til at sætte dem selv over medmennesker, viser de sig uværdige til en plads i Guds rige. På den store regnskabets dag vil de høre ordene, »Hvis I altså ikke har været tro mod den uretfærdige mammon, hvem vil så betro jer den rette? Og hvis I ikke har været tro med det, som tilhørte andre, hvem vil så give jer noget at eje selv?«

Men hvis dem hvem Herren har gjort til tjenere anser deres rigdomme som hans gaver og søger at vise medlidenhed, sympati og kærlighed for deres medmennesker, er de i harmoni med Guds karakter, der gav sin enbårne Søn for at dø for deres frelse. Hvis de (287) værdsætter sjælene af den menneskelige slægt i overensstemmelse med den pris der er betalt for deres genløsning, vil de ikke arbejde ud fra deres naturlige indskydelser, men vil vise Guds viljes og sinds egenskaber, og vil blive kanaler hvorigennem Guds ædelmodige og ømme følelser kan flyde til menneskeheden.

Ulykkens og modgangens tjeneste.

Herren har tilladt ulykker at komme til mennesker, armod at komme over dem, modgang for at prøve dem, at han således kan prøve dem som han har sat i mere gunstigere kår; og hvis dem som han har betroet hans goder er trofaste, erklærer han dem at blive værdige til at vandre med ham i hvidhed, at blive konger og præster til Gud. »Den, som er tro i det små, er også tro i det store, og den, som er uretfærdig i det små, er også uretfærdig i det store.«

»Derfor skal I aflægge al ondskab og al svig og hykleri og misundelse og alskens bagtalelse og som nyfødte børn hige efter ordets uforfalskede mælk, for at I ved den kan vokse op til frelse, så sandt I har »smagt, at Herren er god«. Kom til ham, den levende sten, der vel er vraget af mennesker, men udvalgt og kostelig i Guds øjne, og lad jer selv som levende stene opbygge til et åndeligt hus, til et helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, som ved Jesus Kristus er velbehagelige for Gud. Thi det hedder et sted i skriften: »Se, jeg lægger i Zion en hovedhjørnesten, udvalgt og kostelig, og den, som tror på ham, skal ingenlunde blive til skamme.« Denne ære tilkommer altså ikke jer, som tror; men for de vantro er den sten, som bygningsmændende vragede, blevet til en hovedhjørnesten og en anstødssten og en klippe til fald; i deres ulydighed mod ordet tager de anstød, og dertil var de også

bestemt. Men (288) I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsflok, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.«

Embedede ude af stand til at hellige..

Er kærkommene åndelige opofrelser gjort til Gud når mennesker sat i embeder med stort ansvar lovpriser dem selv og vanærer Gud? Dette er blevet gjort, og Gud ser på deres sag med mishag. I stedet for at vokse op til Kristus, deres levende hoved, tilkendegive hans guddommelige egenskaber for verden, har de vokset nedad. Selvet har været betragtet som af stor vigtighed, og selvished har fæstnet sig til deres arbejde. Helligelse for Gud har ikke været set; åndeligt liv i Jesus Kristus har ikke været udviklet.

Gud kan ikke give sin visdom til mennesker der ser på deres embede som tilstrækkelig undskyldning for at vende fra bibelprincipper til deres egen begrænsede dømmekraft, som hvis en stilling i Herrens arbejde gav dem talefrihed, og magt til at lade beslutninger ske, og udtænke planer og metoder der ikke er i overensstemmelse med Guds vilje. Sådanne behøver at lære at en højere stilling ikke har kraft til at helliggøre hjertet. Gud lader dem beholde disse stillinger så han kan afprøve dem hvad enten de åbenbarer Guds karakter eller det svage, begrænsede menneskers karakter, der aldrig har været helt under Guds disciplin; men stillingerne har ingen kraft til at udvikle menneskes karakter. Det påhviler helt mennesket selv af forsøge hvad enten om han vil arbejde selv, som betyder at Satan vil arbejde i ham, eller om han vil bearbejdes af Helligånden.

»Denne ære tilkommer altså jer, som tror; men for de vantro er den sten, (289) som - bygningsmændene vragede, blevet en hovedhjørneste.« Har vi alle formet og udført Kristus vor retfærdighed? Er han blevet sat som den ærede mindehjørneste? Er hans lære om ydmyghed blevet bevaret, og er de blevet påvirkede? Er hans lære om barmhjertighed, retfærdighed, og kærligheden for Gud blevet illustreret i vore liv?

Gud styrkens kilde..

Oh, hvilken svaghed viser mennesker når de adskiller sig fra visdommens og kraftens kilde? Har mennesker ikke lovprist? Har menneskelige følelser og mangelfulde karaktertræk ikke været holdt oppe som af stor værdi, hvor Kristus og hans retfærdighed har været holdt ude? Har mennesker ikke indflettet selvished i alt hvad de har gjort, og afsløret hårdnakkethed og fasthed i deres arbejde? Har de ikke betragtet Guds budskab med foragt? Har de ikke behandlet midler der ikke var deres som om de havde ret til at gøre hvad de behagede? Og når disse midler var brugt til at åbne nye marker, har de da ikke handlet som om de kom fra deres egen personlige kapital, hvor de fortjente sig stor anseelse for deres tilegnelse? Har pengene der er blevet ofret som en taknemmelighedsgæld til Gud været brugt til at sammenhobe store bygninger på Battle Creek - for at give arbejdet karakter, som det er sagt, men i virkeligheden giver mennesker anledning til at vise det geniale og taktfulde de tilkendegiver ved at bestyre store forretnings bygninger?

»Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys, I, som før ikke var et folk, men nu er Guds folk, I, som ikke fandt (290) barmhjertighed, men nu har fundet barmhjertighed. I elskede! jeg formaner jer som fremmede og udlændinge: hold jer fra de kødelige lyster, som fører krig imod sjælen, og lad jeres færd blandt hedningerne være god, så de - på grund af de gode gerninger, de får at se - på deres besøgsdag kan prise Gud netop for det, de nu bagtaler jer for, som om I var forbrydere.«

Selvtjenestens onde..

Hvordan betragter mennesker Herrens arbejde når de føler dem selv frie til at være udlydige, utaknemmelige, uhellige, fordømmende, og brutale, holder af at tjene dem selv hellere end Herren? Dem der holder fast om de indviede tillidsposter skaber deres egen skæbne ved den ånd og karakter de udviser; og tænker de nogen sinde på hvordan deres gerninger vil forekomme ved dommen? Hvis den betydningsfulde sandhed for denne tid var et blivende princip i deres sjæle der forkynder i

Herrens arbejde, hvor alvorligt ville de så ikke anstrenge sig for at opnå karakterens - fuldkommenhed, så de kan omgive de sjæle som de er kommet i kontakt med, med en livgivende og hellig atmosfære der ville tage imod de ydmyge og sønderknustes hjerter!

Det er en Guds lov at hvem som helst der tror sandheden som den er i Jesus vil gøre den kendt. Den enkeltes tanker og overbevisninger vil søge efter udtryk. Hvem som helst der værner om utroskab og kritik, hvem som helst der føler sig egnet til at bedømme Helligåndens arbejde, vil sprede den ånd han er optaget af. Det er den utroendes og vantros og modstanderens natur mod Guds nåde der gør dem selv til medfølt og hørt! Når sindet er påvirket af disse principper vil det altid trakte efter at lave en plads for sig selv og få tilhængere. Alle der vandrer ved siden af en frafalden vil blive gennemsyret af hans ånd i at dele med andre deres tanker og resultatet af (291) deres egne spørgsmål, og de følelser der foranledigede deres handling; for det er ikke en let sag at undertrykke den grundsætning hvorpå vi handler. Nogle som der regnes med at blive hjertet og sjæls hengivet til Gud handler i modsætning til ham og hans arbejde. Andre har givet dem tillid, men bedrag dækker dem som et klædningsstykke. Deres tanker er styret af en hvileløs, ubetvingelig kraft, en begærlighed til at røbe deres indstilling. Sådanne frø er sået overalt. Med et delvis udtrykt synspunkt kaster de tvivl og vantro over sandheden. Der er dem der ikke er i harmoni med vidnesbyrdene fordi mennesker i høje betroede embeder har udtrykt dem selv som ikke i harmoni med dem; for vidnesbyrdene falder ikke sammen med deres anskuelser, men irttesætter ethvert spor af selvished.

Onder af uhelliggjort konsolidering*..

Alt hvad der har været planlagt med hensyn til konsolidering viser at mennesker søger at tage kraftens septer og holde kontrol over menneskers sind. Men Gud arbejder ikke med dem i deres anskuelser, og den røst de nu har i Guds sag er ikke Guds røst. De har prøvet dem selv aldeles uværdige som dygtige ledere; for deres styrke er brugt til at vende mennesker væk fra deres rettigheder, for i stedet at gavne dem selv. Der har været virket for tilsyneladende gavmildhed; men Gud kender motiverne der styrede dem, og han vil ikke tage imod deres gaver før de vender om og bliver samvittighedsfulde gørere af hans ord.

Guddommelig forening nødvendig..

Der er stor nødvendighed for enighed i Guds arbejde og sag; men i lang tid har påvirkninger været (292) i gang for at skabe utilfredshed, og de mennesker der mærker at de har kraften i deres hænder bekymrer sig en smule. De siger inden i sig selv: når denne konsolidering er fuldbyrdet, skal vi vise dem hvem der er mester. Vi vil da bringe tingene på ret linie. Men de vil aldrig få det arbejde at udføre.

Som enkeltpersoner og som medlemmer i Guds menighed, behøver vi at erkende det særlige arbejde der er betroet os. Paulus skriver til Timoteus, »Giv nøje agt på dig selv og din lærergerning; hold trolig ud dermed. Gør du det, vil du frelse både dig selv og dine tilhørere.« Vi har et meget betydningsfuldt arbejde foran os. »Ja, mig, den allerringeste af alle hellige.« skriver Paulus, »blev den nåde givet at forkynde hedningerne evangeliet om Kristi uransagelige rigdom og at oplyse, hvorledes den frelsesplan er, der fra evighed har ligget gemt som en hemmelighed hos Gud, alle tings skaber, for at Guds visdom nu i al dens mangfoldighed ved kirken skulle gives til kende for magterne og myndighederne i den himmelske verden. Således var fra evige tider det forsæt, som han udførte i Kristus Jesus, vor Herre.«

»Men dig, menneskesøn, har jeg sat til vægter for Israels hus; hører du et ord af min mund, skal du advare dem fra mig. Når jeg siger til den gudløse: »Du skal visselig dø!« og du ikke taler for at advare ham mod hans vej, så skal den gudløse vel dø for sin misgerning, men hans blod vil jeg kræve af din hånd. Advarer du derimod den gudløse mod hans vej, for at han skal omvende sig fra den, og han ikke omvender sig, så skal han dø for sin misgerning, men du har reddet din sjæl.« »Når jeg siger til den retfærdige: »Du skal visselig leve!« og han stoler på sin retfærdighed og øver (293)

uret, så skal intet af hans retfærdighed tilregnes ham, men han skal dø for den uret, han øver. Og når jeg siger til den gudløse: »Du skal visselig dø!« og han omvender sig fra synd og gør ret og skel, idet han giver pant tilbage, godtgør, hvad han har ranet, og følger livets bud uden at øve uret, så skal han leve og ikke dø; ingen af de synder, han har gjort, skal tilregnes ham; han har gjort ret og skel, visselig skal han leve. Og så siger dine landsmænd: »Herrens vej er ikke ret!« Men det er deres vej, som ikke er ret. Når den retfærdige vender sig fra sin retfærdighed og øver uret, skal han dø; og når den gudløse omvender sig fra sin gudløshed og gør ret og skel, skal han leve! Og dog siger I: Herrens vej er ikke ret!« Jeg vil dømme eder hver især efter eders veje, Israels hus.«

Fortrinnet i arbejdet for sjæles frelse..

Frelsen af menneskelige sjæle er en interesse der står uendeligt over nogen andre former for gerninger i vor verden. Hvem som helst der er bragt under indflydelse af sandheden, og ved tro er gjort til en deltager af Kristi kærlighed, er ved dette vigtige faktum bestemt til at frelse andre. Han har en mission i verden. Han bliver en missionær med Kristus, og gør sandheden kendt som den er i Jesus, og når mennesker i en hvilken som helst gren af Guds arbejde søger at bringe Herrens menneskelige repræsentanters sind og talenter under deres kontrol, har de påtaget sig en doms rolle over deres medmennesker som de ikke kan forsvare uden uretfærdighed og uret. Herren har ikke sat noget menneske som dommer, hverken i skriften eller i stemmen af Guds medarbejdere.

(294) Der er de mennesker hvis karakter og liv bevidner om den kendsgerning at de er falske profeter og bedragere. Disse skal vi ikke høre eller tolerere. Men dem som Gud bruger er under sin styring, og han har ikke sat kortsynede dømmende mennesker til at kritisere og fordømme, til at fælde dom og forkaste deres arbejde fordi en hvilken som helst ide ikke falder sammen med hvad de formoder er sandhed.

Den menneskelige doms fejlbarlighed..

Mennesker kan ligesom farisæerne kunne - blive vakse til at fordømme den største lærer som verden nogen sinde har kendt. Kristus gav umiskendelig bevis for at han var sendt af Gud, alligevel tog de jødiske myndigheder det arbejde på dem selv som fjenden tilskyndede dem til at gøre, og beskyldte ham, der gjorde sabbaten, som var sabbatens Herre, for at være en sabbats bryder. Oh, menneskers tåbelighed! menneskers svaghed!

Der er dem der i dag gør nøjagtig de samme ting. I deres råd vover de at afsige dom over Guds arbejde; for de er blevet oplært i at gøre det som Herren aldrig har påbudt dem at gøre. De skulle hellere ydmyge deres hjerter overfor Gud, og holde deres hænder væk fra Guds ark, så ikke Guds vrede skal bryde ud over dem, for hvis Gud nogen sinde har talt ved hjælp af mig, bevidner jeg at de har påtaget sig et arbejde i at kritisere og erklære upålidelig dom som jeg ved ikke er rigtig. De er kun begrænsede mennesker og, indhyller dem selv i tåge, og tror at andre mennesker er i vildfarelse.

Men disse mennesker der vover at dømme andre burde tage et lidt bredere syn på det og sige, Regn med andres forklaringer ikke passer sammen med vore tanker; skal (295) vi da for dette erklære dem kætteri? Skal vi, uinsprierede mennesker, tage det ansvar og sætte vore pæle (interesser) ned, og sige, Dette skal ikke vises på skrift?

Hvis de stadig holder sig fast i deres egne synspunkter, vil de finde ud af at Gud ikke vil støtte deres handling. Tager de den holdning at alle som de fører frem er ufejlbarlige? at der ikke er nogen skygge af en fejl eller fejlgreb i deres fremstillinger? Kan ikke andre mennesker der lige netop beviser, at de er ledt og lært af Gud, gribe efter et noget småt i deres arbejde som de ikke har som deres synspunkt, og byder dem at fjerne det?

Har vore tidligere erfaringer i disse ting været tilstrækkelige? Vil vi nogen sinde lære den lektie som Gud planlægger at vi skal lære? Vil vi nogen sinde indse at menneskers samvittighed ikke er givet i vor magt? Hvis I har nedsat komiteer til at gøre det arbejde der har været på i årevis på Battle Creek, så send dem bort; og husk at Gud, den uendelige Gud, har ikke sat mennesker i nogle sådanne stillinger som dem der har været besat i Minneapolis, og har været besat siden dem.

Vær ikke samvittigheden for vore medmennesker..

Jeg føler noget dybt for den sag hvor mennesker er samvittighed for deres medmennesker. Gå væk fra den vej og lad Gud arbejde med hans egne redskaber. Nogle har udført arbejde som Gud vil sætte dem til regnskab for. Han vil spørge efter dem der har krævet dette af jeres hænder?

Jeg har ikke frihed til at lægge mine skrifter i hænderne på mennesker der føler at deres arbejde er at spille rollen som detektiver over deres brødre. Mine brødre i betroede embeder, vil I lade være med at se jeres egne mangler og tage retfærdighedens fulde rustning på jer selv? (296) Vil I blive lige så vågne og kritiske over jeres egen ånd og temperament og ord som I er over andres, så ikke Gud bliver vanæret, og hans sandhed fejlfremstillet? Jeres dømmekraft vil blive stærkt forbedret hvis I ville gøre dette. Sandheden, det levende ord, vil blive som en ild lukket inde i jer selv, vil skinne ud i klar umiskendelig tydelighed, der fremstiller Kristus for verden. »Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.«

Kunne nogle af dem der har gjort sig selv til detektiver se den tendens der i er det standpunkt de har taget i bestræbelsen for at blive en styrende kraft? Hvor er deres klare åndelige øjesyn? Hvorfor kunne de se splinten i deres broderes øje, når en bjælke var i deres eget øje? Oh, hvis noget tempel på jorden behøver renselse, så behøver intuitionerne på Battle Creek det nu! Vil I så ikke ydmygt søge Gud, så I kan give Laodikea budskabet med klar, tydelig røst? Hvor er Guds vogtere der vil se faren og give advarslen. Vær forvissede at der vil komme budskaber fra menneskelæber under Helligåndens indskydelse. »Råb højt, spar ikke din strube,... forkynd mit folk dets brøde og Jakobs hus deres synder! Mig søger de dag efter dag... som var de et folk, der øver retfærd, ej svigter, hvad dets Gud fandt ret.«

Vi er Kristi soldater. Han er Lederen for vor frelse, og vi er hans ordrer og regler. Vi skal bære hans rustning; vi skal være i system kun under hans banner. Vi skal ikke betvinge vore medsoldater men vore fjender, så vi kan bygge Kristi rige op. Vi er arbejdere sammen med Gud. Vi skal tage hele Guds rustning på, og arbejde som under (297) hensyn til himlens univers. Lad ethvert menneske gøre sin pligt, som er den ham givet af Gud.

til videre studium: *Vejledning for menigheden*, bd 1 side 389-392, bd 3, side 256-264, 374-376, (*Testimonies*, vol 4, side 84-87, vol 9, side 19-29, 281-284), *Testimonies*, vol 2, side 503, vol 4, side 413.

Behov for guddommelig vejledning..

Kristiania, Norge, 1.oktober, 1885.

kære bror ____:

Jeg var mere ked af det end jeg kan udtrykke da jeg fik at vide, under din undervisning, at brødrene ____ og ____ søgte at begrænse arbejdet på ____ lejr mødet. Du kunne ikke have tilrådt dem at gøre noget dårligere, og du skulle ikke have lagt et arbejde i deres hænder som de ikke var egnede til at udføre på en klog måde. Vær forsigtig med hvordan du undertrykker det fremadskridende arbejde i en hver gren. Der er gjort lidt nok nogen steder, og det er absolut ikke rigtigt at søge at indskrænke aktiviteter på missions området.

Efter at have set omhyggeligt og med bøn på sagerne, skrev jeg som jeg gjorde i mine rejse notater. Jeg ønskede at aflevere sagen i en sådan form så den ikke afskrækker medarbejderne i ____ i deres anstrengelser for at gøre noget, selv om jeg ønskede at give dem advarsler så de ikke ville gøre noget yderliggående i deres planer. Arbejderne handlede godt, og burde have været opmuntret og vejledt til at gå videre med deres arbejde. Der er personer i ____ der skulle have hjulpet dem med at fremskaffe de manglende gaver til at investere i sagen. De må give til arbejdet før de vil vokse i nåden og kendskabet til sandheden.

Du og dine arbejdere skulle have set på denne (298) sag fra flere forskellige synspunkter end I gjorde. I skulle have undersøgt arbejdet fuldstændigt, og spurgt jer selv om fire tusind dollars var en temmelig stor gæld at pådrage sig i det vigtige arbejde der hvor disse arbejdere var i gang. Jeres påvirkning skulle have været udøvet på en sådan måde at så det får folk til at se vigtigheden i arbejdet, og til at indse at det var deres pligt at sigte imod nødsituationen. I skulle have gjort som jeg skrev om i mine rejsenotater. Men hvis vore brødre føler det frit at stoppe arbejdet når de ikke kan se pengene komme for at understøtte det, så vil arbejdet ikke bare blive indskrænket i ____ og ____, men i enhver anden stat i unionen. Hvis vore arbejdere går foran på noget sted, og ikke sætter barrierer op, og siger, Så langt skal du gå og ikke længere. Jeg føler mig bedrøvet over at du har lukket skolen i _____. Jeg ser at brødre der er sendt for at se efter denne virksomhed ikke har taget højde for at fremskynde arbejdet ved indsamlingen af gaver fra mennesker der kunne give. Der er rige mennesker i konferensen, der har gjort beklagelser over gælden der er blevet pådraget, der burde have støttet disse arbejdere. Når bebrejdelse og modarbejde er kastet over medarbejderne, har denne virkning gået videre til dem der har midler så de har en fuldstændig ret til at betvivle enhver virksomhed der kræver penge.

Når den personlige oversigt over detaljer er usammenhængende..

Gud kræver ikke af jer at tage en sådan kurs som arbejderne i ____ eller andre steder at de ikke skal føle sig fri til at gøre fremadskridende bevægelser med mindre de kan forhøre dig, og spørge hvad din bedømmelse af sagen er, før de går i gang. Jeg kan ikke godkende den idé at du har en personlig oversigt over alle (299) detaljer i arbejdet. Hvis jeg gjorde det, ville resultatet blive at ingen arbejder ville vove at udøve hans egen bedømmelse i noget som helst. Arbejderne måtte være afhængig af et menneskes forstand og et menneskes bedømmelse, og resultatet ville blive at mennesker blev sat i unyttighed på grund af deres passivitet. Der er i det hele taget mange af den slags nu, og de går næsten ud for intet. Jeg skriver dette fordi jeg føler noget dybt på dette punkt. Vi gør ikke det halve af det vi burde gøre.

Det er rigtigt at ____ skolen må støttes, men det skal ikke hindre os i at støtte andre skoler. Vi bør have børneskoler i forskellige lokaliteter til at berede ungdommen til vore højere skoler. Det kan for jer synes klogt at lukke skolen i ____, men jeg kan ikke se klogskaben i det. At lukke den skole vil være at bringe skam over alt det folk har gjort, og vil afskrække dem fra at gøre yderligere fremskridt. Jeg kan ikke se at du har opnået noget i at gøre det du har gjort, ejheller kan jeg føle at det er i overensstemmelse med Guds ordre. Det vil intet udrette men skade, ikke kun for dem der har beklaget sig over gælden, men også for arbejderne. Mennesker der har ejendom og kunne have hjulpet denne virksomhed vil kunne ånde mere frit. Disse velbeskafte mennesker vil blive opmuntret, ikke til at gøre mere for sagen end de har gjort, men til at gøre mindre. De vil føle frihed til at anke over noget der kræver udlæg af midler.

Arbejdet er ikke afgrænset af Guds råd..

Oh, måtte Herren vejlede dig! I burde aldrig i nogen enkelt instans tillade rygter at få jer til handling, og alligevel har I gjort dette. Gå aldrig i gang med at indsnævre og afgrænse arbejdet medmindre (300) I ved at I er bevæget til at gøre det ved Herrens ånd. Vore folk udfører arbejde i vore udenlandske missioner, men der er hjemmemissioner der behøver deres hjælp lige så meget som de udenlandske missioner. Vi skulle gøre anstrengelser for at vise vore folk behovene for Guds sag, og åbne for dem de mangler på brugbare midler som Gud betror dem for at fremme Mesterens arbejde både hjemme og ude. Medmindre dem der kan hjælpe i ____ har fået vækket deres pligtfølelse, vil de ikke genkende Guds arbejde når det høje råb fra den tredje engel skal høres. Når lyset kommer frem for at oplyse jorden, vil de, i stedet for at komme frem for at hjælpe Herren, hellere binde op om hans arbejde så deres indsnævrede ideer imødekommes. Lad mig fortælle jer at Herren vil arbejde i denne sidste gerning på en måde meget langt fra det som er sædvanligt, og på en vej der vil være i modsætning til menneskelige planer. Der vil være dem blandt os der altid vil ønske at kunne styre Guds arbejde, endda at diktere hvilken handlinger skal gøres når arbejdet går

frem under den engels ledelse der forbinder den tredje engel i budskabet der skal gives til verden. Gud vil bruge veje og midler hvori det vil blive set at han tager tøjlerne i hans egne hænder. Arbejderne vil blive forundrede over de simple midler han vil bruge til at bringe i stand og fuldende hans retfærdiggørende arbejde. Dem der vil regnes for gode arbejdere vil trænge til at drages nær Gud, de vil behøve den guddommelige berøring. De vil få brug for at drikke i mere dybe drag og vedvarende af det levende vands kilde, for at de kan erkende Guds arbejde på ethvert punkt. Arbejdere kan gøre fejltagelser men I skulle give dem en chance til at rette deres fejl, give dem en anledning til at lære forsigtighed, ved at overlade arbejdet i deres hænder.

(301)Brug af personlig dømmekraft..

Ørebro, Sverige, 28.oktober, 1885.

Kære brødre ___ og ___:

Min bøn er at Herren er med jer i stor kraft i løbet af den kommende konference. Nogle er måske fraværende som I kunne ønske var tilstede, men Jesus er jeres hjælper. Jeg håber og beder oprigtigt for at dem der bærer ansvar i Michigan, New England, Ohio, Indiana, og andre stater vil tage et bredere syn for arbejdet end de har gjort. Jeg håber at Michigan vil tage et skridt fremad. Jeg må beklage den kendsgerning at der er mangel på frisindethed og fremsynet evne. Arbejderne skulle uddannes og oplæres til arbejdsmarkerne. Vi behøver missionærer overalt. Vi behøver mænd og kvinder der vil give dem selv uden forbehold til Guds arbejde, og bringe mange sønner og døtre til Gud.

Personlig bedømmelse udøves..

Jeg er blevet vist at der er en fremgangsmåde som dem i ansvarlige stillinger bør undgå; for det er skadeligt for Guds arbejde. Mennesker i embeder skulle ikke tyrannisere Guds arv, og påbyde alt omkring dem. Temmelig mange har markeret en foreskrevet linie som de ønsker andre skal følge i arbejdet. Arbejdere har prøvet at gøre dette ved blind tro, uden at bruge deres egen bedømmelse af den sag de har i deres hånd. Hvis dem der var sat som bestyrere ikke var tilstede, ville de alligevel have fulgt deres stiltiende ordrer. Men i Kristi navn, jeg vil bønfalde jer at stoppe dette arbejde. Giv mennesker en chance for at udøve deres personlige bedømmelse. Mennesker (302) der følger en andens ledelse, og er villige til at andre tænker for dem, er uegnede til at få betroet ansvar. Vore ledene mænd er efterladende i denne sag. Gud har ikke givet nogle særlige al den hjernekapacitet der er i verden.

Mennesker i ansvarlige stillinger burde betro andre noget fornemmelse, evne til at dømme og se forud, og se på dem som egnede til at gøre det arbejde deres hænder er forpligtet til. Vore ledende brødre har gjort en stor fejltagelse i at udpinne alle de ordrer som arbejderne skulle følge, og dette har resulteret i ufuldkommenhed, i et brud på en påpasselig ånd i arbejderen, fordi de har været afhængig af andre til at gøre al deres planlægning, og ikke selv har påtaget sig noget ansvar. Ville disse mennesker der har taget disse ansvar på dem selv træde ud af vore rækker, eller omkomme, hvilken ro ville blive fundet på vore institutioner!

Ledende mennesker skulle sætte ansvar på andre, og lade dem planlægge og udtænke og udføre, så de kan opnå en erfaring. Giv dem det ord om råd når det er nødvendigt, men tag ikke arbejdet væk når du tror at brødrene gør fejltagelser. Må Gud beklage sagen når et menneskes tanker og et menneskes planer er fulgt uden spørgsmål. Gud ville ikke blive æret hvis en sådan orden skulle eksistere. Alle vore arbejdere må have rum for at udøve deres egen bedømmelse og skønsomhed. Gud har givet mennesker talenter som han har i sinde at de skal bruge. Han har givet dem tanker, og han har i sinde at de skal blive tænkere, og gøre deres egen tankegang og planlægning, snarere end at være afhængig af at andre skal tænke for dem.

Jeg tænker at jeg har lagt denne sag frem for jer mange gange, men jeg ser ingen forandring i jeres

handlinger. Vi ønsker (303) at ethvert ansvarsbetyngt menneske skal aflægge ansvarerne til andre. Sæt andre på arbejde som vil få dem til at planlægge, og bruge dømmekraft. Oplær dem ikke til at være afhængig af din dømmekraft. Unge mennesker må blive oplært til at blive tænkere. Mine brødre, tro ikke et øjeblik at jeres vej er korrekt, og dem der står i forbindelse med jer må være jeres skygger, må gengive jeres ord, gentage jeres ideer, og fuldbyrde jeres planer.

Virkningerne af at hele tiden følge andre..

Der er mennesker der i dag kan være mennesker med vide tanker, kan være kloge folk, mennesker man kan stole på, der ikke er således, fordi de ikke har været oplært til at følge andre menneskers planer. De har ladet andre fortælle præcis hvad de skal gøre, og de er blevet forkrøblet i forstand. Deres tanker er indsnævret, og de kan ikke fatte arbejdets behov. De er simpelthen maskiner der skal bevæges af andre menneskers tanker. Tro nu ikke at de mennesker der gennemfører jeres ideer er de eneste der kan stoles på. I har nogle gange tænkt sådan fordi de gør jeres vilje til bogstavet, de var de eneste i hvem I kunne sætte afhængighed. Hvis nogen bruger sin egen dømmekraft, og afviger fra jer, er du blevet afskåret fra ham som en I ikke kunne stole på. Tag dine hænder væk fra arbejdet, og hold det ikke fast i dit greb. Du er ikke det eneste menneske som Gud vil bruge. Giv Herren rum til at bruge de talenter han har betroet mennesker, for at sagen kan vokse. Giv Herren en chance til at bruge menneskers tanker. Vi mister meget ved vore indskrænkede ideer og planer. Spær ikke vejen for arbejdets fremme, men lad Herren arbejde med hvem han vil. Uddan og oplær unge mennesker til at tænke og handle, til at udtænke og planlægge, for at vi kan have en skare af rådgivere.

(304) Hvor mit hjerte smertes ved at se konferensens formænd tage den byrde i at udskille dem de tænker de kan forme til at arbejde med dem i marken. De tager dem der ikke vil afvige fra dem, men vil handle slet og ret som maskiner. Ingen formand har ret til at gøre dette. Lad andre planlægge; og hvis de fejler i noget, så tag det ikke som et bevis for at de er uegnede til at være tænkere. Vore mest ansvarlige personer må lære ved langvarig disciplin hvordan de skal bruge deres dømmekraft. I mange ting har de vist at deres arbejde burde have været bedre. Det faktum at mennesker fejler er ingen grund for hvorfor vi skulle regne dem som uegnede til at være opsynsmænd. Dem der tror at deres måder er korrekte, begår også nu mange bommerter, uden at nogen opdager det. De fremstiller deres succes, men deres fejltagelser vises ikke. Vær da venlig og hensynsfuld over for ethvert menneske der samvittighedsfuldt går ud på marken som en arbejder for Mesteren. Vore ansvarlige mænd har lavet nogle ukloge planer, og har udført dem fordi de tænkte at deres planer var korrekte. De havde behøvet sammenblandningen af andre bestanddele fra sind og karakter. De burde have kontaktet mennesker, der kunne se sagerne fra en helt anden vinkel. Således kunne de have hjulpet dem i deres planer... Hvor letsindigt er det at betro en stor mission i hænderne på én mand, så han kan forme og danne det i overensstemmelse med hans tanker, og efter hans egen sygelige fantasi! Mennesker der har været indsnævret, som har tjent ved bordene, som ikke er langtsynede, er diskvalificeret til at sætte deres præg på arbejdet. Dem der ønsker at styre arbejdet tænker at ingen kan gøre det bedre end dem selv, og fremkalder mærkerne af deres mangler, på de udholdende.

til videre studium: *Vejledning for menigheden*, bd 3, side 338, 376, (*Testimonies*, vol 9, side 187, 284), *Evangeliets Tjenere -norsk-*, side 226, 227, 357, 358, 360, (*Gospel Workers*, side 303, 304, 484, 485, 488.

(305) MIDLER OG METODER

afsnit 12

En trofast tiende..

Cooranbong, Australien, 10.september, 1896.

Mange formænd i statskonferenserne er ikke opmærksom på det der er deres arbejde - at se efter om

forstanderne og menighedstjenerne i menighederne gør deres arbejde i menighederne, ved at se efter at en trofast tiende bliver bragt i hus. Malakias har beskrevet nærmere at de ejendoms forhold afhænger af at bringe det til Guds skatkammer som er hans eget. Dette princip behøver at blive bragt ofte frem for mennesker der er efterladende i deres pligter for Gud, og som er ligegyldige og letsindige i at bringe deres tiende gaver og ofringer til Gud. »Skal et menneske bedrage Gud?« »Hvorved har vi bedraget dig?« er spørgsmålet fra den troløse tjener. Svaret kommer tydeligt og bestemt: »I... bedrager dog mig, ja, alt folket gør det! Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve der med, siger Hærskares Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål.« Læs venligst hele dette kapitel, og se om ord kunne siges mere klart og udtrykkelig end disse. De er så udtrykkelige at ingen der ønsker at forstå hele hans pligt til Gud behøver at gøre nogen fejltagelse i den sag. Hvis mennesker bringer nogen undskyldning for hvorfor de ikke udfører denne pligt, er det fordi de er selviske, og har ikke Guds frygt og kærlighed i deres hjerter.

(306) Ingen undskyldning for at forsømme i tiendebetaling..

Herren har altid krævet dette svar på hans ordninger i fremførelsen af hans arbejde i vor verden. Han har aldrig forandret hans egen foreskrevne plan. »Thi jeg, Herren, er ikke blevet en anden, men I har ikke ophørt at være Jakobssønner. Siden eders fædres dage er I afveget fra mine bud og har ikke holdt dem. Vend om til mig, så vil jeg vende om til eder, siger Hærskarers Herre.«

Dem der anråber om dette de kan ikke forstå denne tydelige og afgørende udtalelse - der, hvis de er lydelige, betyder så meget for dem i velsignelser der vil blive modtaget, hvor selv himlens vinduer vil blive åbnet og velsignelser udgydes i overflod - er ikke ærlig for Gud. Deres undskyldning at de ikke kender Guds vilje vil ikke være af nogen nytte for dem på den store doms dag.

Alle må gøre deres pligt..

Lad den forsømte tiende nu bringes ind. Lad det nye år åbne sig for jer som ærlige mennesker i deres omgang med Gud. Lad dem der har tilbageholdt deres tiende sende det ind før år 1896 slutter. Så de kan blive lige med Gud, og aldrig, aldrig igen løbe nogen risiko for at blive forbandet af Gud. Formændene i vore konferenser, gør jeres pligt; tal ikke jeres egne ord, men et tydeligt »Så siger Herren«. Menighedens ældste gør jeres pligt. Anstreng jer fra hjem til hjem, så Guds hjord ikke skal blive efterladende i denne store sag, der er forbundet med en sådan velsignelse eller sådan en forbandelse.

(307) Lad alle der frygter Gud komme til Herrens hjælp og fremvise dem selv som trofaste tjenere. Sandheden må gå til alle dele i verden. Jeg er blevet vist at mange i vore menigheder frarøver Gud i tiende og gaver. Gud vil fuldbyrde det over dem netop som han har erklæret. Til de lydige, vil han give rige velsignelser; til overtræderen, en forbandelse. Ethvert menneske der bærer sandhedens budskab til vore menigheder, må gøre hans pligt ved at advare, uddanne og irettesætte. Nogen forsømmelse af pligt der er et røveri mod Gud betyder en forbandelse over den skyldige.

Herren vil ikke holde dem uskyldige, der er mangelfulde i det arbejde han kræver af deres hænder - eftersom menigheden er holdt åndelig sund og rask, og gør alle deres pligter i at lade intet forsømme som vil bringe den truende forbandelse over sit folk. En forbandelse er erklæret over dem der tilbageholder deres tiende fra Gud. Han siger: »Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: »Hvorved har vi bedraget dig?« Med tienden og offerydelsen! I trues med forbandelse og bedrager dog mig, ja, alt folket gør det! Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus.«

Dette er ikke en menneskelig anmodning, men en af Guds anordninger, hvorved hans arbejde kan blive holdt oppe og drives i verden. Gud hjælper os til omvendelse. »Vend om til mig,« siger han, »så vil jeg vende om til eder.« Mennesker der har et ønske om at gøre deres pligt har fået det lagt i klare linier i dette kapitel. Ingen kan undskylde sig selv fra at hans tiende og gaver til Herren.

Herren overdrager hans gaver rigeligt til os. Således elskede han »verden, at han gav sin Søn den

enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv« Enhver velsignelse som vi har (308) kommer gennem Jesus Kristus. Skal vi således ikke vækkes, og gøre vores pligt overfor Gud, af hvem vi er afhængige for liv og sundhed, for hans velsignelse over vor høst og marker, vort kvæg, vor hjort, og vore vingårde? Vi er sikret hvis vi giver til Herrens skatkammer, vi skal modtage fra ham igen; men hvis vi tilbageholder vor midler, vil han tilbageholde hans velsignelse fra os, og sende en forbandelse over de utrofaste.

Gud siger, »Sæt mig på prøve dermed,... om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøver velsignelse over eder i overmål.« Hvilken vidunderlig fremstilling af lovede velsignelser er givet os! Hvem kan vove at røve Gud i tiende og gaver med et sådant løfte som dette! »Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde, og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl, siger Hærskarers Herre.

Et nyt år er snart gået i evigheden, med dets optegnede byrde. Lad os se på det tidlige år, og hvis vi ikke har gjort vores fulde pligt villigt og hjerteligt for Herren, lad os da gå ind i det nye år og gøre en redelig fortegnelse for vor Gud.

til videre studium: *Vejledning for menigheden*, bd 1, side 299-323, 445-455, bd 2, side 34-37, 342, 389, (*Testimonies*, vol 3, side 381-408, vol 4, side 462-476, vol 5, side 148-152, vol 6, side 135, 215), *Testimonies*, vol 3, side 408-413, vol 5, side 152-157, 267-272, 281-285.

(309) Praktisk undervisning i arbejde..

Cooranbong, Australien, 14.Juni 1896.

Kære bror og søster ____:

Sidste fredag aften samtalede jeg med jer, I sagde noget med hensyn til jeres arbejds metoder. Den himmelske vogter stod ved siden af os, og jeg ville ønske at jeg kunne skrive ethvert ord han udtalte; men jeg er bange for at jeg ikke kan. I sagde: "Jeg ville ønske at jeg kunne det med hensyn til min pligt. På nogle måder føler jeg mig ikke overbevist ved resultatet af mit arbejde." Røsten fra Ham ved siden af os blev da hørt og han sagde: "Hav tro til Gud; lær af Jesus Kristus. Når du omgås de indviede sandheder i Guds ord, hold Kristus opløftet. Jeres store mangel er at lære Kristi måde at lære på. Når I lærer folket, frembring så kun få nødvendige punkter, og koncentrer jer om disse punkter. I bringer uvæsentlige tanker i jeres prædikener. Disse er ikke altid en 'smag af liv til liv', og har ingen reel forbindelse med jeres nærmeste. Ved at flakke fra de lige linier, og gå der hen hvor tankerne bringes væk fra emnet, svækker I alt det I har sagt tidligere."

Usammenhængende fremstilling af sandheden..

Gud vil ikke have jer til at tro at I er påvirket af hans Ånd når I flygter fra jeres opgave, og bringer fremmede ting ind der ellers er til rettesættelse, og som ikke burde nævnes i forbindelse med ordene fra den højtidelige og hellige sandhed. Ved at gøre dette, mister I jeres betydning, og svækker virkningen af det, som er gavnlig for læren, dadelen, rettesættelsen, når der undervises i retfærdighed. I har gjort mange værdifulde tanker uden virkning, ved at blande dem med andre tanker som er kommet til jeres sind men (310) som ikke har nogen forbindelse med emnet. Det som er langt fra emnet må under ingen omstændigheder finde sted i jeres prædikener.

Der er i denne verden hjerter der råber højt efter den levende Gud. Men den hjælpeløse menneskenatur har været fødet med modbydelig mad; prædikener der ikke tilfredstiller sultne og hungrene sjæle er blevet givet til menighederne. I disse prædikener er der ikke den guddommelige tilkendegivelse der rør sindet og danner en glød i sjælen; tilhørerne kan ikke sige, "Brænder det ikke inden i vore hjerter, når han taler til os på denne måde, og når han åbner skrifterne for os?" En overflod af avner gives til folk, men dette vil ikke vække synderen eller kende sjæle skyldig i synd. De sjæle der kommer for, at høre, mangler en tydelig og ligefrem præsentation af sandhed. Dem der har smagt af Guds ord har i lang tid været i en atmosfære hvor der ikke er nogen Gud, og de længes

efter den guddommelige nærværelse.

Gør dig rede i dit sind, så du kæركomment kan overbringe Guds sandhed. Forkynd sandheden i dens enkelhed, men lad dine prædikener være korte. Dvæl kun på få vigtige punkter. Erkend at du ethvert øjeblik må have Helligåndens nærværelse; for den kan gøre et arbejde som du ikke kan gøre af dig selv. Hvis du har en byrde af ubehagelig karakter i dit sind, bliv fri for den ved personligt arbejde og alvorlig bøn før du kommer frem for folk. Bed Gud indtrængende om at fjerne den byrde fra dit sind. Hold dig kun til få punkter. Giv folket ren hvede fuldstændigt rensset fra alle avner. Lad ikke dine prædikener omfatte så meget at svaghed må blive set i stedet for en solid bevisgrund. Frembring sandheden som den var i Jesus, så dem der hører må få det bedste indtryk.

(311)Onder ved lange prædikener..

Tal kort. Dine prædikener er generelt dobbelt så lange som de burde være. Det er muligt at behandle en god ting på en sådan måde at den mister sin smag. Når en prædiken er meget lang, vil den sidste del af prædiken nedsætte styrken og interessen for det der er gået forud. Strejf ikke rundt, men gå lige til punktet. Giv folk den gode manna fra himlen, og Ånden vil være vidne for din ånd så det ikke er dig der taler, men Helligånden der taler gennem dig. Læreren af Guds ord må først tale med Gud, og så kan han tale for folket med Helligånden arbejdende i hans sind. Hvis han trofast arbejder med Kristus, vil dette løfte blive fuldført, »Og se, jeg er med jer alle dage.«

Pas på ikke at miste sansen for nærværelsen af den guddommelige vogter. Husk på at du ikke kun taler til en uoplyst forsamling, men til Én du altid skulle erkende. Tal så som om hele himlens univers var foran dig, så vel som den hungrende og forsultne forsamling af Guds får og lam, der må fødes.

Prædik ordet..

Dem der påberåber at prædike ordet skulle prædike ordet, og altid huske på at de er arbejdere sammen med Gud. Han er deres virkekraft, og hvis han har fået anledningen vil han arbejde for dem. Hvis de er ydmyge, hvis de ikke stoler på deres egen forudsatte klogskab og evne, vil Gud sætte vidnesbyrd i deres sind og tale gennem deres læber. Han vil også gøre indtryk på deres tilhøreres sind, og berede deres hjerter til at tage imod den sæd der er sået.

(312) Min bror, et dagligt arbejde må gøres for dig ved Guds kraft, ellers, vil Guds og menneskets fjende, i stedet for Helligånden, stå ved din side. Under hans indflydelse vil svaghed vise sig i dit arbejde. De mest dyrebare trospunkter som angår sjælens frelse vil blive skæmmet og lemlæstet i dine hænder.

Medmindre du ændrer din arbejdsmåde, vil du give en fejlagtig oplæring til dem der er forbundet med dig i arbejdet. Lad dit hjerte kæmpe og brydes for den længsel det har til Gud, den levende Gud. Lad intet aflede dit sind fra Guds arbejde til uvæsentlige sager. Arbejd med alle din Guds-givede kræfter alvorligt og i bøn, og kald menigheden til at samarbejde med dig. Hav ikke tillid til dig selv, men dvæl ved den forsikring at Gud er førstearbejderen. Du er kun hans tjener; og dit arbejde må stemme med hans ord, »Thi Guds medarbejdere er vi.«

Selvfornektelse..

Tag ingen ære til dig selv, lige meget hvad. Arbejd ikke med et delt sind, der samtidig prøver at tjene selvet og Gud. Tag selvet ud af syne. Lad dine ord lede de trætte og betyngede til at bringe deres byrder til Jesus. Arbejd som du ser ham der er ved din højre hånd, han er klar til at give hans virkeevne og almægtige kraft i enhver nødsituation.

Herren er vor rådgiver, din vejleder, din frelses anfører. Han går foran dit ansigt, sejrende og for at sejre. Indvi dig selv, sjæl og legeme, til ham, og forvis al selvtilfredsstillelse. Fornægt selvet; tag dit kors op, og arbejd alvorligt for Mesteren. Brug ikke din styrke unødigt ved at give lange prædikener. (313) Dette vil opbruge livskraften, så at utilstrækkelig styrke er overladt til den vigtigste del af arbejdet - dør til dør forkyndelse.

En evangelists arbejde.

At lære skrifterne, bede i familierne - det er evangelistens arbejde, og dette arbejde skal sammenblandes med din forkyndelse. Hvis det forsømmes vil forkyndelse i stor udstrækning blive til en fiasko. Du behøver at være nidkær af dig selv. Du og din hustru behøver at komme tættere på folk ved personlig anstrengelse. Lær dem at Guds kærlighed må komme ind i hjemmelivets inderste helligdom. Ønsker du dette, må du have Helligåndens iboende kraft til at hjælpe i dit arbejde.

Vi bringer det sidste nådebudskab til en fortabt verden, og Gud kalder på os til at bringe fornyelse og kraft i vort arbejde. Vi kan kun gøre dette ved Helligåndens hjælp. Arvelige tilbøjeligheder og forkerte vaner må tugtes og ofte korsfæstes. Ydmyg dig selv under Guds hånd; for dine veje er ikke Guds veje, og I begge har meget at lære i Kristi skole.

Sidste aften blev disse belærene ord talt til jer: "Rådfør med jeres brødre. Jeres planer behøver andres omhyggelige overvejelse." Advarsler har været givet med hensyn til at stole på mennesker og have tillid til deres klogskab. De fristede mål er at lede mennesker på vildspor ved at få dem til at lade være med at se på Jesus efter styrke og dygtighed, og gøre kød til sit forsvar. Dette er blevet gjort i mange tilfælde. Satan har lagt hans fælde for at fange mennesker og vinde dem til hans side ved at forsøge at beherske dem til at være afhængige af deres begrænsede, fejlende medmennesker.

(314)En særlig fare for yderligheder.

Men når en irettesættelse er blevet givet på dette punkt, tager fjenden dette råd for givet, og fremstiller det i et så forvrænget lys at dem der ønsker at følge deres egen bedømmelse føler det frit at planlægge og udtænke vigtige forholdsregler uden at rådføre sig med deres brødre. Således stræber andre fejlagtigt efter anerkendelse. Mennesker går til en yderlighed i en retning, og når de rettes, går til yderlighed i modsattat retning.

I vil være i fare for at gøre fejltagelser hvis I foretager jer noget i jeres egen formodede klogskab. I trænger til råd. I har ikke kræfterne for al slags arbejde, og I skulle ikke påbegynde arbejde på vigtige områder hvis der er fare for at I vil lægge et fundament som I ikke kan fuldende. Lys må udtrykkeligt gives af Gud, og pligt må være klar og umiskendelig før en eller to mennesker indtager nye og vigtige marker. I behøver at rådføre jer med jeres brødre; for der er fare for at I vil løbe meget hurtigt i at udtænke planer og metoder.

Ord der aldrig burde have været udtalt er blevet sagt til jer angående jeres brødre. De misforståelser der har været hos andre har været viderebragt til jer, og jeres sind er blevet ledt til en række spekulative tanker der er ikke er sikre og korrekte. Hold vagt over jeres tanker. Hold nøje vagt over jeres sinds og hjertes indskydelser. Ord er blevet talt der har ledt jer til at sætte mere tillid i jeres egne planer og metoder end det er rigtigt. Ord smutter ud af jeres læber der er ubefalet og ikke godkendte af Gud. Tag i agt for ikke, at når tiden kommer at du kan vise dig selv som en ven og fylde en vens opgave ved at give sunde råd, I er uberedte.

(315)Vigtigt at rådføre sig med brødre.

I må ikke vandre uafhængigt af alle råd. Det er jeres pligt at rådføre jer med brødre. Det kan berøre jeres stolthed, men et sinds ydmyghed belært af Helligånden vil lytte til råd, og vil forvise al selvsikkerhed. Når der gives råd der er i modstrid med jeres personlige ønsker, må I ikke tænke at jeres egen klogskab er tilstrækkelig for jer til at give råd til andre, eller at I kan tillade jer at ignorere det råd der er givet.

Hvor I end måtte arbejde, er der brug for at I blander jeres anstrengelser med de andre virksomme arbejderes anstrengelser. I er ikke et fuldstændigt hele; I kan ikke vellykket gennemføre en serie af møder ved jer selv, men I kan gøre jeres del med andre medarbejdere. Det kan blive en ydmygelse for jer; men det behøver ikke, for Gud har givet en mangfoldighed af gaver, og han ønsker at disse gaver blandes i perfekt harmoni.

I behøver at indse faren i at se sagerne fra jeres eget standpunkt og med jeres egne øjne eller

dømmekraft. Det vil være godt for jer slet og ret at fremstille jeres planer for jeres brødre, så I kan vide hvordan de forholder sig til dem når det ses fra deres ståsted; for omstændighederne kan være så livagtigt indprentet i jeres sind, at det er umuligt for jer at give en alsidig bedømmelse. Lad jeres planer blive grundigt undersøgt; og ved alvorlig bøn betro jeres sag til ham som kender alle ting. Giv råd til hinanden. Lad ikke jeres eget sinds eller andres sinds hvirken i krogende lukke jeres hjertes dør Herrens tjeneres råd.

Den 9. august, 1896. Jeg har skrevet dette til jer for det er en alvorlig sag, der medfører alvorlige konsekvenser, (316) som vil påvirke fremtidigt arbejde i andre lokaliteter. Bror ____ behøver ingen smigrerens ord fra jer; for han har en fuld vurdering for hans egen duelighed og gør den synlig ved at fornede andre. Han fatter ikke at han søger at blive først. Han er ikke beredt til at tage en evangelie prædikants ansvar på sig selv; for han behøver en ydmyg og sønderknust ånd. Han behøver at fortsætte med at give bibellæsninger, og når hans brødre ser at han er egnet til at blive en evangelie forkynder, vil dette blive gjort tydeligt. I behøver forsigtighed.

Kolportør arbejdet.

Jeg kan ikke se hvorfor kolportørarbejdet ikke skulle være et så godt og vellykket arbejde som det kunne gøres for Herren. De opsøgende kan blive bekendt med folk, de kan bede med dem, og kan forstå deres sande behov. Fra det lys som Gud har givet mig, er der et meget stort ansvar der hviler på de opsøgende. De skulle gå til deres gerning beredt til at udlægge skrifterne, og intet burde være sagt eller gjort for at binde deres hænder. Hvis de sætter deres tillid til Herren idet de rejser fra sted til sted, vil Guds engle være rundt omkring dem, og give ord til at tale der vil bringe lys og håb og opmuntring til mange sjæle. Var dette ikke kolportørernes arbejde, ville mange aldrig høre sandheden.

Kolportøren skulle tage bøger og tidsskrifter og traktater med sig for at give dem væk til dem der ikke kan købe bøger af ham. På den måde kan sandheden blive præsenteret i mange hjem.

Af alle de gaver som Gud har givet mennesker, er ingen mere ophøjet eller en større velsignelse end talens gave, hvis den er indviet af Helligånden. Det er med tungen vi overbeviser og vinder; med den vi sender bøn og (317) pris til Gud; og ved at vi overbringer forløserens kærligheds rige tanker. Ved dette arbejde, kan kolportører sprede sandhedens frø, fremkalde lyset fra Guds ord til at skinne i mange sind.

Ringagt ikke evangelieprædikanten.

Jeg håber oprigtigt ikke at nogen vil få det indtryk at det gør en evangelieprædikant ringere at kolportere. Hør apostelen Paulus vidnesbyrd: »I ved selv, hvordan min færd iblandt jer var hele tiden, lige fra den første dag jeg kom her til provinsen Asien: hvordan jeg har tjent Herren i al ydmyghed og under tårer og prøvelser, som jødernes efterstræbelser voldte mig. I ved, hvordan jeg ikke har undladt at forkynde jer og at lære jer både offentligt og i hjemmene alt, hvad der kunne være jer til gavn; både for jøder og grækere har jeg vidnet om omvendelsen til Gud og troen på vor Herre Jesus.« Den veltalende Paulus, til hvem Gud åbenbarede sig selv på en underfuld måde, gik fra hus til hus, med al ydmyghed og med mange tårer og fristelser.

Den mest ædle forkyndelse.

Jeg er blevet vist den mest ædle tjeneste kan gøres ved at kolportere, og det af prædikanter. Ved at gøre dette arbejde, vil de opnå en afvekslende erfaring og vil udføre det vigtige arbejde som apostelen gjorde. Jeg gengiver her et uddrag fra en appel der er gjort af vore brødre med hensyn til kolportage for vore tidsskrifter og bøger: "Kolportørarbejde er et vigtigt område for arbejde; og den forstandige, gudfrygtige, sandheds-elskede opsøger besidder en position der er jævnbyrdig med evangelie prædikanten. Skulle kolportøren således føle det frit, noget mere end den ordinerede prædikant, at handle fra selviske motiver? (318) Skulle han blive upålidelig til alle missions arbejdets principper, og kun sælge de bøger der er billigst og lettest at handle, og ignorere for folk de bøger der er vil give det største lys, fordi han ved at gøre sådan kan tjene flere penge til sig selv?

Kolportørarbejde er et missionsarbejde, og der må arbejdes på marken fra et missionsk synspunkt. Selviske principper, kærlighed til værdighed og position, burde ikke være én gang nævnt blandt os. Tanken om at søge at blive den største bør aldrig komme i vore sind."

til videre studium: *Evangeliets Tjenere -norsk-* side 9-11, 13, 20-27, 185-205, (*Gospel Workers*, side 14, 16, 19, 29-39, 249-274).

Ejheller er det en prædikens formål at underholde. Nogle prædikanter har indført en prædikestil der ikke har den bedste indflydelse. Det er blevet en vane for dem at flette anekdoter ind i deres prædikener. Det indtryk der således gøres på tilhørerne er ikke en smag af liv til liv. Prædikanterne skulle således ikke bringe underholdende historier i deres forkyndelse. Folk behøver rent foder, fuldstændigt rensat for avner. »Prædik ordet,« var formaning som Paulus gav til Timoteus, og det er også vort hverv. Prædikanten der blander historie fortælling i hans prædikener bruger en fremmed ild. Gud er stødt, og sandhedens sag er vanæret, når hans repræsentanter nedlader sig til at brugen af tarvelige og ubetydelige ord. - *Review and Herald*, 22.dec, 1904.

(319) KONFERENSENS EMBEDSMÆND afsnit 13

Råd og vejledning..

Cooranbong, Australien, 13.marts 1896.

Ved aftenstid lyttede jeg til en der talte med myndighed. Der blev sagt rådgivende ord med hensyn til de ansvar der må bæres i Guds indviede arbejde. Læreren sagde at der burde ikke være noget tilfældigt arbejde. Meget af dette er sket. Mennesker har påtaget sig autoritet, men folk burde ikke afhænge sig af stakkels, begrænsede, fejlende mennesker. De skulle lægge hele deres tillid i den visdom der finder sin styrke i Guds visdom. Inkonsekvensen af at samle så mange ansvar på Battle Creek har vist sig mange gange, men det har ikke givet nogen indvirkning. Irettesættelserne og advarslerne fra Herren har været omgået og fortolket og gjort ugyldigt ved menneskers påfund. Der har været modarbejdelse mod Gud, og menneskers bedømmelse er blevet antaget.

På Battle Creek, og andre steder, har bygninger været lagt til bygninger, kun for at gøre et imponerende skue. Mennesker har troet at dette vil give arbejdet karakter. Deres egen karakter behøver Kristi forvandlende nåde. Dette alene er tilstrækkelig til at give arbejdet karakter. Intet kan gøres uden hans nåde.

Herren lader hindringer rejse sig, så hans visdom og kraft kan blive søgt ydmygt, alvorligt og udholdende, og blive tydeligt fremstillet. Intet vil så hurtigt og bestemt adskille sjælen fra Gud og bringe nederlag, som for mennesker der fører deres sjæle i (320) forfængelighed, og taler hovmodigt og pralende, og er på en dominerende måde over for hans medmennesker, der er Guds ejendom. »I tilhører ikke jer selv, I er jo købt og prisen er betalt,« endda med det dyrebare blod fra Guds Søn. Herren alene skal ophøjes. lad enhver menneskelig medarbejder finde hans sted og ikke søge at komme på det sted hvor Gud skulle være. Der har alt i alt været meget tiltro til mennesker.

På Battle Creek har du bevis for at mennesker der har mest at have sagt ikke vandrer med Gud. Der er rigelig aktivitet, men ikke mange vandrer i partnerskab med Kristus; og dem der vandrer og arbejder væk fra ham har været de mest aktive i at planlægge og indvie deres metoder. Hvis de havde den visdom der kommer fra kilden fra al visdom, ville de handle hensynsfuldt, og ville alvorligere studere de forhold der forårsager virkningen. De vil opdage at nogle få personer på Battle Creek ikke er den kraft der styrer alt i forbindelse med vort arbejde.

Statskonferenserne må have mennesker i deres ledelse der elsker og frygter Gud - dygtige mennesker, der vil lære i Kristi skole til at blive arbejdere med ham, at bære hans åg og løfte hans

byrder. De skal være partnere med Kristus i den indviede tjeneste for sjælevinding. Alle medlemmer i menigheden skal interesseret, nidkært, ikke trakte efter, som mange har gjort, til at se hvem der bliver den største, og hvordan man sikrer den højeste løn, men stræbe efter at vinde sjæle for Kristus, der betyder at blive en del af virksomheden, i partnerskab med Kristus. Lad alle prøve at gøre deres bedste.

Sagen var lagt for mig, som jeg prøvede at bringe videre for brødrene. Der er alt i alt meget ansvar tildelt få mennesker på Battle (321) Creek, og disse behøver Helligåndens omdannende kraft, ellers vil de lede Guds arv til falske stier. Konferenserne iagttager enhver aktivitet der gøres ved arbejdets midtpunkt. De forskellige konferenser er blevet ledt til at se til de ledende mænd på Battle Creek, og føler at ingen vigtig handling kan gøres uden deres godkendelse. Denne tendens har vokset sig stærkere, lige til at det er en alvorlig hindring for arbejdets fremme. Denne ordning skulle aldrig have været der. Herren ville have sit folk under hans magt. De burde se på Gud, spørge ham i tro, og følge med for at kende hans forsyns gerning.

Den ordning at alle penge må gå gennem Battle Creek og under styring af få mennesker på dette sted er en forkert måde at administrere det på. Der er i det hele taget temmelig mange tunge ansvar givet til nogle få folk, og nogle gør ikke Gud til deres rådgiver. Hvad kender disse mennesker til arbejdets mangler i de udenlandske lande? Hvordan kan de afgøre de spørgsmål der kommer til dem om oplysninger? Det vil tage tre måneder for dem i udlandet at få et svar på deres spørgsmål, endda når der ikke er nogen forsinkelse i forsendelsen.

I ethvert land bør en mand være bestemt til at arbejde med sagens hovedinteresser. Han behøver ikke at være en forkynder, men han må ikke være en taktisk person. Han skal være uselvvisk, en mand der elskes, der æres, og frygter sin Gud. Hele hans tid skal helliges til arbejdet. Han skal planlægge uselvvisk, og i frygt for Gud. Lad ham blive hovedagenten for dette land, og lad ham blive tilknyttet et råd af de allerbedste mennesker, der kan rådføre sig sammen, og følge arbejdet inden for deres grænser. Der burde være (322) valgt forretningsfolk til at gøre det samme i forskellige stater i Amerika.

Omhu i udvælgelse.

De mennesker der virker som formand i statskonferenserne skal udvælges omhyggeligt. Lad disse mennesker bære konferensens ansvar på den mest gennemgribende, alvorlige, og gudsfrygtende måde. Hvis de ikke er kvalificeret til at gøre arbejdet indgående og vellykket, tag dem da ikke ind i den stilling. En mængde af sager er lagt for Generalkonferensen; enhver byrde er bragt til Battle Creek. Dette gør formændene i statskonferenserne meget uansvarlige. Mange vokser ikke i dygtighed og dømmekraft. De gør fejltræk, når de skulle have gjort erfaringer der gør dem i stand til at gøre rigtige træk, fordi de søger Guds råd. Som formænd for deres respektive konferenser, bør de indse at de må være trofaste i betroede stillinger. Disse konferenser er for dem en skole, hvor de skal vise duelighed til at styre. De må lære og lære, oplære og oplære. De skal gøre urokkeligt og Kristus lig arbejde, binde det op så det ikke kan udredes.

Upartisk og uselvvisk.

Ham der er valgt som formand for generalkonferensen, bør, med frygt for Gud, stå ved hans skæbne og på hans sted, uden partiskhed, og med uselviske interesser. Han bør være en trofast tjener. Han bør være præst og en klog hersker over hans eget hus. Han bør gøre det klart at han forstår at styre forstandigt hans egen familie, og i frygt for Gud. Hvis dette ignoreres, vil han bære sine mangler med sig i sit arbejde. Hvis noget menneske beviser at Guds kærlighed og frygt (323) er taget væk fra hans væsens midte så ikke sandheden ville styre hans livsudøvelser, når verdslige ting er alt og i alt, er han ikke manden, endda som lokal forstander.

Råd er der blevet spurgt efter af dem på Battle Creek angående sager der lige så godt kunne blive ordnet af mennesker på gulvet, hvis de ville søge Herren, og som burde have været gjort inden for deres egne grænser. Herren erklærer at han er nær for alle der kalder på ham med et oprigtigt hjerte.

Kristus sagde, »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.« Dette løfte er gjort dobbelt og tredobbelt sikkert. Der er ingen nederlag med Gud. I dag er mennesker der er formænd for konferenserne mindre virksomme og stærke og dygtige end de burde være, fordi de sætter mennesker der hvor Gud burde have været, og de tager kun imod det som mennesker kan give dem.

Søg Guds råd..

Konferensformænd, I vil blive forstandige hvis I vil bestemme jer for at komme til Gud. Tro på ham. Han vil høre jeres bønner, og komme jer til hjælp, på meget kortere tid end den offentlige befordring der tager en, to, tre eller fire personer over en lang distance, ved en stor omkostning, for at afgøre spørgsmål hvor Guds visdom kan afgøre det langt bedre end jer. Han har lovet, »Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.« Hvis I oprigtigt vil ydmyge jeres hjerter for ham, tømme jeres sjæle for selvagtelse, og tage de naturlige mangler væk fra jeres karakter, og overvinde jeres trang til overlegenhed, og komme til Gud som et lille barn, vil han give jer sin Helligånd. Når to eller tre skal enes om noget, og (324) beder Herren, skal det, i Jesu navn, gøres for dem.

Når det anses for at være passende at bruge midler på skolebygninger, på sanatorier, eller i hjem for fattige i et hvilket som helst land, vil Herren for at etablere arbejdet der, have dem der bor i det område til at vandre ydmygt for ham, og vise at de indser deres personlige afhængighed af ham, og at de tror på hans villighed til at hjælpe dem til at planlægge, til at udtænke, og til at arrangere forstandigt for hans arbejde. Han er ligeså villig til at give visdom til dem der føler værdien af guddommelig nåde, som at give visdom til nogle andre, som da vil, med store omkostninger, videregive det samme til jer. Hvor er jeres tro? Vil mennesker vende sig fra visdommens Gud for at søge visdom fra begrænsede mennesker, og i stedet for sende mennesker fra et fjernt sted for at komme og hjælpe dem ud af rådvildhed? Hvordan ser Herren på dette?

Enhver kan nære den tanke at han tror på Gud. I arbejder i en del af hans store vingård, og han har fortalt jer at hvis nogen mangler visdom, må han spørge Gud, som har givet alle mennesker frisind, og bebrejder ikke. Denne verden er kun et lille atom i det umådelige domæne hvorover Gud regerer, og dog er denne lille faldne verden af større værdi end i hans øjne end de nioghalvfems som ikke kom på afveje fra folden. Hvis vi vil gøre ham til vor tillid, vil han ikke forlade os så vi bliver til offer for Satans fristelser. Gud vil have enhver sjæl for hvem Kristus døde, til at blive en del af vinen, forbundet med moderstokken, og trække næring fra den. Vor afhængighed af Gud er absolut, og bør holde os meget ydmyge; og på grund af vor afhængighed af ham, bør vort kendskab til ham forøges meget. Gud vil have (325) os taget væk fra enhver form for selvished, og vi skal komme til ham, ikke som ejere af os selv, men som Herrens købte ejendom.

En fremgangsrig forretningsmand..

Daniel søgte Herren tre gange om dagen, i alvorlig bøn efter visdom og styrke og mod til at fremvise den eneste sande Gud i det onde Babylon. I vil ofte være rådvilde efter at vide hvad I så skal gøre; men tag ikke pen og papir og skriv jeres frustrationer til Battle Creek. Der kan være uoverensstemmelse på visse punkter, men jeres rådgiver er nær. Bøj jer for ham, og fortæl ham alt hvad I behøver. Kan folkene på Battle Creek give jer lys? De kan ikke forstå jeres behov, fordi de er ikke på stedet, de kan sige nej til nogle ting, men har I spurgt Gud, ville han have svaret, "Drag ud, og jeg vil være med jer, og give jer nåde"

I mange år er en undervisning været givet folk der sætter Gud næst og mennesker først. Dette folk har lært at alt må lægges frem for få menneskers råd på Battle Creek. Gud har givet jer en anledning til at se begrænsede menneskers svaghed. Er der ikke mennesker i Amerikas forskellige stater der vandrer rigtigt i Guds øjne?

Er der ikke i himlens bøger noteret navne på dem der elsker og tjener Gud? Kan de ikke planlægge? Har dem på Battle Creek givet ekstra god fornuft og klogskab som Gud ikke vil give dem i

menighederne og statskonferenserne? »Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.«

(326) Menighederne ville forstå hundrede gange mere af Helligåndens gerninger hvis prædikanterne ville oplære alle til at have i sinde at de har en Gud nær ved hånden, og ikke langt borte, og at de kan ære Gud ved at søge ham efter hjælp og visdom lige hvor de er. De vil da have en evne der vil styrke Generalkonferensen.

Der er et talent hvert sted, men det vil ikke altid erkendes. Dette talent bør opdages og sættes i arbejde. Under Guds Ånds virkning, vil talenterne gro ved brug. Men Gud vanæres stærkt når mennesker sættes i det sted hvor Gud burde have været. Han alene kan give de fejlfrie råd.

Der har været mennesker i rådende på Battle Creek der ikke kan vurdere sagernes situation på de forskellige lokaliteter, som de kan det på stedet; og det er ikke klogt af mennesker at søge til mennesker, og sætte en sådan afhængighed på få mennesker på Battle Creek, nogle af dem har vandret borte fra Gud i nogle år. Ved at tage imod vurderingerne fra disse mennesker, og ved at sende dem over en lang distance for at sidde i et råd, har I gjort Gud stor vanære. Ved dette viser I at sætte mennesker, der er uheldiggjorte i hjertet, hvor Gud burde være.

Måske gøres der nogle fejl af dem ude på de forskellige steder, men de må være af langt mindre betydning, end fejl der gøres af dem ved arbejdets hjerte. Hvorfor kan du ikke gå til den Leder, der er mægtig til at give råd? Kan han ikke genoprette? Kan han ikke arbejde for jeres bedste? Vil han ikke gøre det hvis I går til ham som små børn går til deres forældre? Der er i det hele taget ret megen overlegen selvtilstrækkelighed i den menneskelige repræsentant. Gud kan ikke arbejde med et sådant stolthedens element. Hvis dette ikke er nedlagt, hvis selvet ikke er ydmyget, kan Gud ikke arbejde. Dem der sender alle deres forviklinger fra de (327) forskellige verdensdele til Battle Creek viser menneskers visdom, og ikke Guds visdom.

til videre studium: *Vejledning for menigheden*, bd 1, side 417-421, 428-430, 431-432, (*Testimonies*, vol 4, side 309-312, 386, 387, 494), *Testimonies*, vol 5, side 409-411.

Konferens formænd.

2.august, 1896

Min opmærksomhed har været henledt til den belæring Herren har tilladt at give os i *Evangeliets Tjenere (Gospel Workers)*. Jeg ankom klokken tre eftermiddag, og har læst sagen i den lille bog med titlen *Konferens Formænd (Conference Presidents)*, side 232. De samme ting er fremstillet for mig igen og igen. Ville vore brødre give agt på disse ting? Eller vil de drage væk fra lyset? General konferensens formand bør handle efter det givne lys, ikke i modsætning til dette lys. Hvis mennesker lukker deres øjne for det vidnesbyrd som Herren har tilladt at give, og tror at det er klogt at vandre i lyset fra deres egen optændte gnister, vil det ødelægge menigheden. Sådanne mennesker er ikke egnede til at blive hverken prædikanter eller konferens formænd; de har ikke taget imod råd fra al visdoms kilde.

Ham der er sat som formand for en konference må lære at det menneskelige hjerte er egensindigt, og at det behøver at blive strengt bevogtet ved vagtsomhed og bøn. Som han søger Herren samvittighedsfuldt og stadigt, er han belært af Gud at vokse til en repræsentativ mand, og blive betroet som Gud betroede Abraham. Han behøver hele Guds rustning; for han må kæmpe troens gode kamp, og må gøre alt det som (328) Guds Ånd har lært ham at gøre, for at stå. Hans fjender kan være fra hans egen husstand, hans hustru og børn, eller det kan være hans egen arv og opelskede tilbøjelighed, der hele tiden søger herredømme. Mennesket er menneskeligt og mangelfuld i karakter, og må kæmpe for sejren. Enhver der vil begynde rigtigt, må begynde med sit eget hjerte. Lad denne brændende bøn gå ud af uskrømtede læber, »skab mig, o Gud, et rent hjerte,« og dette vil give svaret, »Jeg giver eder et nyt hjerte.«

Lektier behøves at blive lært af alle som skal gå ind i opgaver hvor de bliver undersøgt og prøvet af Gud, for at se hvorvidt de skal registreres dag for dag som trofaste og sande tjenere af Guds betroede talenter. Har de vist at de har gudsfrygt i dem, uanset om de omgås overordnede, underordnede, eller ligestillede? De behøver at værne om sandheden som et varigt princip, så den kan helliggøre sjælen. Guds Helligånds skabende og forvandlende kraft vil gøre dem til samarbejdere med Jesus Kristus. Spænd i åg med Kristus, de kan blive mere end sejrherre gennem ham.

Det menneske der er i fuld ud klar over at han er i Jesu Kristi tjeneste, vil hæve sig til et venskab med Gud. Han vil være svag foran Gud, så han må være intet, og Gud alt. Et sådant menneske er en kompagnon med Kristus, i stand til at føre en statskonferense. Hvis han forsigtigt afprøver sig selv, er han beredt til en hvilken som helst stilling i forhold til hans erfaring og kvalifikationer. Lad menighederne forstå at et sådant menneske skal have tillid og støttes. De må kunne gå til ham og tale med ham. Et sådant menneske vil aldrig føle sig tilstrækkelig til arbejdet, heller ikke i en statskonferense, uden den stadige nåde som Gud vil give. Han vil ikke vælge at udføre arbejdet og bære ansvaret alene. Ved forstandig styring, vil han have finfølelsen til at (329) erkende andres talent. Han vil bruge dem der har dette talent, og hjælpe dem, mens de hjælper med at dele hans byrder.

Foren jer med brødre..

Det er en selvisk ting for mennesker der føler at de har noget at gøre for deres Mester, at ønske at være alene i deres arbejde, og at afvise at forbinde sig med dem der ville en hjælp for dem, fordi de frygter at de ikke vil opnå al den anseelse for at gøre det gode arbejde som de bilder sig ind at de vil gøre. Dette har forhindret Guds arbejde meget. Lad broder gribe fat i broder. Forbind jer med en Peter og en Johannes. Lad enhver opmuntre sin bror til at stå ved hans side, gøre nidkær og interesseret tjeneste, som parthavere i det store arbejde. To eller tre kan bede sammen, synge Guds pris sammen, og vokse til arbejdernes fulde stadium sammen med Gud. Der må værnes om fuld harmoni. Alle må tjene Herren som et lille barn, og føle at de er grene på den samme moderstok.

Lad statskonferensernes formænd vandre ydmygt med Gud, og de vil ikke få anledning til at skrive til General Konferensens formand for at lade hans arbejde afgøre små sager for dem. Selv mange store sager må frembæres for Gud, og Gud vil give råd til enhver statskonferense. Alle kan henvende sig til Herren. Han er meget mere modtagelig end General Konferensens formand. Lad General Konferensens formand oplære formændene for stats konferenserne til at tage vare på deres stilling for den vingård de omhyggeligt er anbragt i, uden at lægge deres byrder på ham. Lad disse mennesker som har evnen og talenterne til at se på Gud, så de kan blev lært af ham. Lær dem at gå til Ophavet efter belæring i retfærdighed. Søg i (330) skrifterne. »Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt, velskikket til al god gerning.« Hvad er da din undskyldning for at vende dig fra rådende fra Én der er ubegrænset i visdom til begrænsede mennesker, der er svage som I selv. Der er Én der har lidt for jer, de retfærdige som de uretfærdige.

Hvor mange ubetydelige klager har mennesker skrevet ned på papir, og udhælder på hans medmenneskers sjæle! Hvor uklogt er det dog ikke at viderebringe og forevige de ting I hellere skulle have holdt for jer selv! Skriv aldrig en linie i modløshed. Hvis I gør lige som Jesus har fortalt jer at gøre, vil I finde Hjælp. »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Herren Gud har givet et levende bevis på hans villighed til at bære vore byrder. Når du løfter hans byrder, løfter han dig, og også byrderne. Han indbyder alle der arbejder og er tungt lastede »Kom hid til mig.« Du skal ikke sige at du må gå rundt i verden og fortælle om dine problemer og overlade dine byrder til dine medmennesker. »Se, jeg er med jer alle dage« siger Kristus »indtil verdens ende.«

(331) En advarsel mod politiske forviklinger..

27.december, 1896

Til 1897 General Konferensen:

Jeg har nogle ord at sige til vore brødre der skal samles til konferensen i 1897. Den i øjeblikket finansielle stridighed* har været fremstillet for mig som en af Satans mesterværker for de sidste dage. Der kommer en kraft nedenfra, som er efter den store fjendes gerning. Jeg formodede at vort eget folk ville træde nensomt, og bevæge sig meget forsigtigt, og holde dem selv langt borte fra alle disse nye spørgsmål, med hensyn til de rygter der løber. Det er ikke af Guds opfindelse - de penge der løber rundt. Hvad vil dette bevirke? Det vil forårsage en tilstand der vil bringe undertrykkelse af de fattige, og skabe stor nød. Det er en af djævlens planer, og jeg tænker at dem der tror sandheden ikke vil blive bedraget i den ringeste grad i denne sag. Men inden for år 1896 har sager været fremstillet for mig som har gjort mig nervøs for vort folk. Jeg har været der hvor jeg hørte samtaler fra dem i betroede embeder på vore institutioner, og der var stor ivrighed i samtalerne over de forskellige holdninger. Det lys som jeg har fået var, Det er den fremgangsmåde Satan har lagt for at bringe kvaler.

Vil vi vide hvordan vi bedst kan behage Frelseren? Det er ikke ved at engagere sig i politiske taler, hverken bag eller udenfor talerstolen. Det er ved overvejelse i frygt og bæven vi udtrykker ethvert ord. Hvor folk er samlet for at dyrke Gud, lad ikke der være sagt et ord der afleder sindet fra den store centrale interesse - Jesus Kristus, og ham som korsfæstet. Den tredje engels budskab skal være vor advarsel. De underordnede spørgsmål (332) skal vi ikke blande os i. Arbejdets byrde er, Prædik ordet. Der er dem der har en erfaring i at forkynde og arbejde for frelsen af sjæle for hvem Kristus har givet hans dyrebare liv. Arbejdet er en særlig opgave, hvor man giver føde til enhver som giver Guds hjord føde. Det er nu en tid hvor disse stemmer vil blive hørt: "Hør. Dette er vejen, gå på den sti." Men Herren Jesus siger, »Følg du mig!« »den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket.« Sjælens frelse skal være vort personlige arbejde, deri er intet af så lidt betydning at det kan bortledes fra sindet. Kristus kom til vor verden for at frelse sjæle, for at sprede lyset ud i det moralske mørke. En levende stemme er hørt, »Jeg er vejen og sandheden og livet.«

Lad politiske anskuelser være..

Jeg ville være overrasket om jeg så mennesker der påberåber sig at tro sandheden for denne tid alle hidse sig op over sager - der angår Herren Jesus og evige interesser? Nej; de synes at være forunderligt vækket med hensyn til penge. Nogle prædikanter kendetegnede sig selv ved at flette disse emner ind i deres prædikener. De involverede meget let sig selv, og tog side med hensyn til disse spørgsmål som Herren ikke har pålagt at give sig af med. Disse personer lod til at have en stor del selvtilstrækkelighed. Men de vidste i virkeligheden ikke hvad de kæmpede for. De vidste ikke om de forsvarede principper der oprindede fra himlens råd eller fra Satans råd.

Røsten fra én med myndighed talte med stor beslutsomhed, I ved ikke hvilken ånd I er af. Læs de anvisninger der er givet af Guds enbårne Søn som er indhyllet i skystøtten. Når denne (333) stemme er adlydt, vil I ikke give jeres stemme eller indflydelse til nogen politik for at berige nogle få, for at bringe undertrykkelse og lidelse til den fattigere klasse af menneskeheden. I denne sindsoprivelse er der netop det, som splitter dem der ellers var af den samme tro. Bærer dette det guddommelige bevis? Vogt jer. Se efter om jeres arm ikke er lnket til en personlig dæmons arm. Han er i optræden som et menneske. Han går rundt som en brølende løve, ser efter hvem han kan sluge, og han finder dem blandt Syvende-dags Adventister. Han kan forfærde med hans brølen; men, når den tilpasser hans hensigter bedst, har han en sød stemme som en lysets engel og taler om himmelske ting. Ved han ikke alt om himmelsk herlighed?

Jeg forhørte mig om hvorfor disse ikke kunne læse deres bibler, og se farerne for disse sidste dage, var så villige til at tage sig af sager, de hellere skulle lade være. Hvordan kan de have forbindelse med mennesker der fremskynder principper der er skabt i dæmonernes råd? Hvorfor ser de ikke at

dette arbejde ikke er det arbejde Herren har sendt dem at gøre? Svaret kom, Fordi deres hjerter er bragt til tomhed. De er narret. De ved ikke hvor skrøbelige de er. Der er mange der vil blive bedraget, og der, ved pen og stemme, vil lade hele deres indflydelse danne en ondartet tilstand (en tilstand der vil være den samme uanset hvad de end gør); men de burde ikke hænge sammen med de onde arbejdere. Alle der længes efter et sådant engagement der viser Jehu ridende i raseri, vil have anledning nok til at skille sig selv fra. Deres arm vil være lænket med hans som engang var en ophøjet engel, og som ikke havde glemt hans optræden i de himmelske sale. Denne væremåde vil han påtage sig; og ved at repræsentere personer, vil han lokke manges liv der ikke er skjult med Kristus i Gud.

(334) Hvorfor kærligheden bliver kold..

Fordi ondskaben er stor, bliver kærligheden hos mange kold. Hvorfor bliver deres kærlighed kold? Fordi de ikke har ydmyget deres hjerter og flyet til deres tilflugt, Jesus Kristus. De troede at de vidste så meget så de blev tossede, og lod dem selv blive fordærvede. Således vil mange sjæle mistes. Verdslige udspekuleringer og planer og besynderlige anskuelser og principper vil lægges frem af kraftens fyrste fra luften, som er i direkte modsætning til Guds lov. Her skulle vi gemme al vor indflydelse til opretholdelse af sandheden. Synspunkterne der var brugt af politikere vil blive annulleret af nogle der påberåber sig at være sabbatsholdere. Hvilke engle ledsager disse bag talerstolen når de står for at give flokken gift i stedet for ren grundigt sigtet hvede? Her er de sataniske agents arbejde at bringe forvirring, at fortrylle unge og gammeles sind. Dem der har vandret ydmygt med Gud vil ikke være fordybet i at forsvare begge sider af spørgsmålet. De vil sætte sig selv under hans lederskab, og åbenbare at de lærer lektier fra den Store Lærer, der har sagt, »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.«

Al denne ophidselse og uro er sat i det sind, der ikke vil dvæle i sandheden. Tror du at verden, kødet og djævlens ville blive i stand til at forbinde de sjæle der er ydmyge og beskedne af hjertet, og forblænde deres forståelse, så at de ikke kan fortælle hvilken slags partner de vælger? Hvis manges øjne kunne åbnes i deres ligegyldige fremgang, ville de se et mægtigt optog af folk af alle (335) klasser, alle slags, alle nationer, passere i de samme rækker, som betegner dem selv som partnere af dæmoner, rask bevæge sig i et stadigt svulmende optog til sikker undergang.

Hvad skal jeg sige? Troen hos mange, iberegnet dem der forkynnder ordet, må blive noget anderledes fra hvad den er nu, ellers er deres fremtidige evige skæbne fastlagt. Guds ord er, omhyggeligt studeret og adlydt, det eneste der vil gøre mennesket rent og holde det rent. Dette alene kan redde ham fra sammenblanding med al uretfærdighed der er fremherskende. Kristne må bære kongernes Konges mærke. Alle i vor verden tager side. Vi skal ikke tage del i denne politiske pengestrid. Den er kommet i vore rækker.

Der er dem, selv blandt Syvende-dags Adventister, der er under irttesættelse af Guds ord, på grund af den måde de fik deres ejendom og brugte den, handlede som de ejede den eller skabte den, uden et øje for Guds herlighed, og uden indtrængende bøn for at lede dem i at få den eller bruge den. De er gerrige som en slange, der vil bide dem som en hugorm.

Den sikre vej..

Over Guds folk siger han, »Dets vinding og skøgeløn skal helliges Herren; den skal ikke gemmes hen eller lægges op.« Men mange der bekender at tro sandheden ønsker ikke Gud i deres tanker, mere end antediluvianerne (før syndfloden) og Sodomaerne gjorde. Én mærkbar tanke fra Gud, opvakt ved Helligånden, vil spolere alle deres planer. Selvet, selvet, selvet har været deres gud, deres alfa og omega.

Kristne er kun sikre ved at få penge som Gud anviser, og bruger dem i kanaler som han kan velsigne. (336) Gud giver os lov til at bruge hans goder med et enkelt blik til hans herlighed til velsignelse for vor selv så vi kan velsigne andre. Dem der har indført verdens leveregler, og fralagt sig Guds forskrifter, får fat i alt hvad de kan skaffe sig fra belønninger eller andre goder, er fattige,

virkelig fattige, fordi Guds misbilligelse er over dem. De vandrer på deres egne udvalgte stier, og gør vanære mod Gud, mod sandheden, mod hans godhed, mod hans barmhjertighed og hans karakter.

Se, i denne prøve tid, er vi alle under undersøgelse og på prøve. Satan virker med hans bedragende fortryllelser og lokkermidler, og nogle vil tro at de ved deres systemer har lavet en pragtfuld plan. Men se, som de troede at de så sikkert var på vej op, så de førte dem selv så stolt i selvished, lærte de at Gud kan sprede hurtigere end de kan samle.

»Jeg har set en gudløs trodse, bryste sig som en Libanons ceder - men se, da jeg gik der forbi, var han borte; da jeg søgte ham, fandtes han ikke.« Han som ser enden fra begyndelsen, og der laver orden ud forvirring, gør alt godt. Vi vil se en anden side af billedet: »Vogt p uskyld, læg vind på oprigtighed, thi fredens mand har en fremtid.« Guds ord tilbyder alle beredelsen for evigt liv. Vor tro må være en tro der arbejder ved kærlighed og renser sjælen, og ikke trodser tro og gerning. Tror vi Guds ord? Er alle der bekender sandheden trofaste og sande mod princippet? Gør vi missions arbejde i Kristi Ånd?

Der er mennesker der står bag talerstolen som hyrder, vedkender at give flokken føde, når fåret sulter efter livets brød. Der er langtrukken prædikener, der i udpræget grad er lagt på andre historier; men tilhørernes hjerter er ikke berørt. (337) Nogles følelser kan være rørt, de kan fælde nogle få tårer, men deres hjerter er ikke brudte. Herren Jesus har været til stede, da de fik overbragt det der kaldes prædikener, men deres ord var fattige på himlens dug og regn. De beviser at de salvede der er beskrevet af Zakarias (se kapitel 4) ikke har tjent for dem, så de kan tjene andre. Når de salvede tømmer dem selv gennem de gyldne rør, flyder den gyldne olie ud af dem selv til de gyldne skåle, for at flyde videre til lamperne, menighederne. Dette er arbejdet for enhver sand helliget tjener fra den levende Gud. Herren Gud fra himlen kan ikke bifalde meget af det der er bragt fra talerstolen fra dem der bekendende taler Herrens ord. De indskærper ikke tanker der vil blive til en velsignelse for dem der lytter. Der er sat en tarvelig, meget tarvelig føde foran folk.

Fremmed ild.

Når taleren, på en grov måde, skal slå ud, efter hvad fantasien drager ham, når han taler politik til folk, blander han den tarvelige ild med den indviede. Han vanærer Gud. Han har ikke et reelt vidnesbyrd fra Gud så han taler sandheden. Han gør sine tilhørere en frygtelig uret. Han kan så frø der kan strække deres rodtrævler dybt, og de vokser op og bærer deres giftige frugter. Hvordan drister mennesker sig til dette? Hvordan drister de sig til at fremme tanker når de ikke med sikkerhed ved hvorfra de kommer, og om de er sande?

Indbydende prædikener behøves.

Vil vore brødre have det i tankerne at vi lever blandt de sidste dages farer? Læs Åbenbaringen i (338) forbindelse med Daniel. Lær disse ting. Lad prædikenerne være korte, åndelige, ophøjede. Lad taleren være fuld af ord fra Herren. Lad ethvert menneske der går bag prædikestolen vide at han har engle fra himlen iblandt hans tilhørere. Og når disse engle tømmer sandhedens gyldne olie fra dem selv til hjertet på ham der taler ordet, da vil sandhedens forkyndelse blive til en højtidelig og alvorlig sag. Englebudbringerne vil uddrive synd fra hjertet, medmindre der er sat hængelås på hjertedøren og Kristus er nægtet adgang. Kristus vil trække sig bort fra dem der vedholder at afvise de himmelske velsignelser der er givet dem så frit.

Helligånden gør sit arbejde på hjerterne. Men hvis præsterne ikke først har taget imod dens budskab fra himlen, hvis de ikke har taget deres egne fordomme væk fra den fornyende og livgivende strøm, hvordan kan de da lade det flyde frem som de ikke har taget imod? Hvilken tanke, at sultne og tørstige sjæle sendes tomme bort! Et menneske kan strø om sig med alle guldkornene af hans lærdom, han kan udtømme al hans åndelige styrke af hans beskaffenhed, og dog intet udrette, fordi han selv ikke har taget imod den gyldne olie fra de himmelske budbringere; derfor kan den ikke flyde fra ham, og tildele åndeligt liv til de trængende. Glædens og håbets efterretninger må komme

fra himlen. Lær, oh lær af Jesus hvad det betyder at underkaste sig Kristus!

Hvis den kristne prædikant tager imod den gyldne olie, har han liv; og hvor der er liv er der ingen stilstand, ingen forkrøblet erfaring. Der er stadig vækst til Jesu Kristi fulde stadium. Hvis vi har en dyb og voksende erfaring i himmelske ting, vandrer vi med Herren, som Enok gjorde. I stedet for at samtykke i Satans planer, er der den alvorligste bøn for den himmelske (339) salvning, så vi kan skelne det rigtige og himmelbårne fra det tarvelige.

Hvis vi kæmper i den mægtiges styrke, er vi på den side der vil vinde til sidst. Ved enden skal vi sejre. Det største arbejde, de mest farefyldte optrin er for os. Vi må møde den dødbringende kamp. Er vi beredt til den? Gud taler stadig til menneskernes børn. Han taler på mange forskellige måder. Vil de høre hans røst? Vil vi lægge vore hænder tillidsfuldt i hans og sige, "Led mig, før mig"?

Der er tarvelig religion i overflod men der er ikke noget så slemt som tarvelig kristendom. Selvet kan optræde i stor udstrækning i en falsk religion, men det kan ikke vise sig i kristen erfaring. I er arbejdere sammen med Gud. »Skilt fra mig«, siger Kristus, »kan I slet intet gøre.« Vi kan ikke blive hyrder for flokken med mindre vi er afklædt vore egne særlige vaner, måder, skikke, og komme i Kristi lighed. Når vi spiser hans kød og drikker hans blod, så vil det evige livs bestanddele blive fundet i vor gerning. Der vil ikke være nogle gamle, ofte gentagede ideer. Der vil være en ny erkendelse af sandheden.

Nogle der står bag talerstolen gør de himmelske budbringere, i deres nærhed, til skamme. Det dyrebare evangelium, der har kostet så meget at bringe til verden, er misbrugt. Der er sædvanlig og tarvelig tale, groteske egenskaber og karakteristiske træk. Der er, med nogle, strid tale, med andre en tyk og uklar ytring. Enhver der yder hjælp for folk i forkyndelse skulle føle det som en højtidelig pligt at tage sig selv i nakken. Han bør først give sig selv til Herren i fuldstændig selvfornægtelse, beslutte sig til at han vil have intet af selvet, men alt af Jesus.

Ordet er forkynnderens lys, og som den gyldne olie flyder fra det himmelske oliventræ til et kar, gør det livets lampe lysende med en klarhed og kraft som alle vil erkende. Dem som har det privilegium at være under en sådan forkynndergerning vil, hvis deres hjerter er modtagelig for Helligåndens indflydelse, mærke et indre liv. Guds kærligheds ild vil blive optændt inden i dem. Bibelen, Guds ord, er livets brød. Ham der føder Guds flok, må først selv spise af det brød der kom ned fra himlen. Han vil se sandheden fra enhver side. Han vil ikke vove at komme for folket før han har talt med Gud. Da kan han ledes til at arbejde som Kristus arbejdede. Han tager hensyn til de forskellige tanker der sammensætter hans tilhørere. Han har et ord der rører ved alles sag, ikke verdslige sammenblandede ideer. Livets brød vil mætte enhver sjælehunger.

til videre studium: *Evangeliets tjenere -norsk-*, side 276, 290-294, 360, 361, (*Gospel Workers*, side 374, 391-396, 489, 490); *Testimonies*, vol 3, side 492-509, vol 9, side 216-218.

Konferense embedsmænd.

Cooranbong, Australien, august, 1896.

Konferense formænd og rådgivere:

Gud gav Moses en særlig anvisning for ledelse af hans gerning. Han anviste Moses at omgå mennesker som rådgivere, så hans byrder kunne blive lettet. Budskabet blev givet gennem Jetro: »Læg dig nu på sinde, hvad jeg siger; jeg vil give dig et råd, og Gud skal være med dig: Du skal selv træde frem for Gud på folkets vegne og forelægge Gud de forefaldende sager; (341) og du skal indskærpe dem anordningerne og lovende og lære dem den vej, de skal vandre, og hvad de har at gøre. Men du skal af hele folket udvælge dig dygtige mænd, som frygter Gud, mænd, som er til at lide på og hader uretfærdig vinding, og dem skal du sætte over dem som forstandere, nogle over tusinde, andre over hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over ti; lad dem til stadighed holde ret for folket. Alle vigtigere sager skal de forebringe dig, men alle mindre sager skal de selv

afgøre. Lad dig således arbejdet og lad dem komme til at bære byrden med dig. Dersom du handler således, og Gud vil det så, kan du holde ud, og alt folket der kan gå tilfreds hjem.»

Dette råd er for os. Det bør tages i agt af vore ansvarlige mænd. Formanden for vor General Konference har været overladt at påtage sig byrder som Gud ikke har lagt på ham, og de ting som han har prøvet at gøre kunne blive gjort klogt og godt...

Moses sagde, »Når de har en retssag, kommer de til mig, og jeg dømmer parterne imellem og kundgør dem Guds anordninger og love.« Dette arbejde skal stadig gøres, og hvis mennesker som bærer på ansvar ikke vil gøre det, så må det overdrages til andre. Herrens arbejde må kunne bæres frem uden svig, hyklery eller begærlighed.

Rådgivernes karakter.

I hans belæring til Moses fremstillede Herren meget tydeligt deres karakter som skulle udfylde vigtige embeder som rådgivere. De skal være »dygtige mænd, som frygter Gud, mænd, som er til at lide på og hader uretfærdig vinding.« Herrens råd har mærkeligt nok været forsømt. Der er mennesker i hellig tillid som, skønt (342) irettesættelse, ingen bekymring har for det. Nogle der i årevis har stået som rådgivere er frimodigt nok begyndt at ikke tage imod de vidnesbyrdene der gives.* I triumfering har de erklæret at mange af vore mest ansvarlige mænd har mistet deres tro på budskabet der kommer fra søster White. Således er lysets forkastere blevet styrket i deres utro og føler at de ubetinget havde et stærkt bagland. Mennesker der har haft lyset vandrer i modsætning til lyset. Disse ord er givet: »Thi sandhed snubler på gaden, ærlighed har ingen gænge.« Utroens malaria har spredt sin dødelige atmosfære udover rækkerne, nr og fjern. Alt dette begyndte ganske tydeligt, alligevel er dette ladet uberørt i årevis. Kan Herrens gunst forventes under sådanne omstændigheder?...

Studer Guds fremgangsmåder.

Som et folk bør vi studere Guds planer for at udføre hans arbejde. Hvordan han end giver anvisninger med hensyn til et hvilket som helst punkt, bør vi omhyggeligt tænke over hvordan hans udtrykte vilje skal respekteres. Dette bør have særlig opmærksomhed. Det er ikke klogt at vælge én mand som formand for General Konferensen. Arbejdet i General Konferensen har udvidet sig, og visse ting er gjort unødigt komplicerede. Der er vist et ønske om skarpsindighed. Der bør være en opdeling af marken, eller andre planer bør udtænkes for at ændre den nuværende orden af tingene....

Formanden for Generalkonferensen* bør have ret til at beslutte hvem der skal stå ved hans side som rådgivere. Dem der vil holde Herrens vej, som vil sikre en klar og skarp dømmekraft ved opelskning af hjemmereligion, er sikre rådgivere. Om en sådan (343) siger hjerternes opsøger, »Jeg har jo udvalgt ham, for at han skal pålægge sine børn og sine efterkommere at vogte på Herrens vej ved at øve retfærdighed og ret.« Rådgivere af den karakter som Gud valgte til Moses behøves til General Konferensens formand. Det var i sidste ende hans forret at udtrykke hvad han foretrak hvad angår personer der skal være hans rådgivere. Det var hans ret at skelne mellem ham der tjener Gud og ham der ikke tjener ham. Men en mærkelig blindhed var over ham. Der har været en gennemsynerne påvirkning over menneskesindene, og den har mest været smertelig. Gud har været vanæret i årevis.....

Jeg har Herrens ord til konferensformændene. De burde påtage sig de ansvar som ligger i den tillid de har fået. Prøv ikke at efterkomme en menneskelig standart i jeres arbejde, men Guds arbejdes norm. Hvis I ikke vil gøre dette, hvis I ikke aller alvorligst vil søge Herren, hvis I ikke vil være byrdebærere, men vælger at lægge hele ansvarsbyrden på General konferensens formand, så vil I, uge for uge og måned for måned, diskvalificere jer selv til arbejdet. I bør lade det være, og gå i gang med almindelige forretninger, der ikke så bestemt involverer evige ansvar.

Konferens formænd, jeg beder jer i Herren Jesu navn: »Søg Herren, medens han findes, kald på ham, den stund han er nær! Den gudløse forlade sin vej, urettens mand sine tanker og vende sig til Herren, at han må forbarme sig, til vor Gud, thi han er rund til at forlade.« I må være

selvfornægtende missionærer, tankens mennesker, mennesker der vil bede for guddommelig oplysning, og som vil være trofaste og (344) sande i ansvar. Sid ved Jesu fødder, og lær hans vilje. Det må være nidkære handlinger for jeres del. Lær ikke jeres tanker, jeres planer, jeres forestillinger, jeres grundsætninger, men lær Herrens ord.

Jeres ugentlige bedestund vil ikke kvalificere nogen af jer til store og højtidelige ansvar, hvis I, efter disse bedestunder, føler at jeres arbejde er gjort, og I, har set i de store moral briller, går hen og glemmer hvilken slags mennesker I er. Det er ikke kun én tjenstedag der vil være tilstrækkelig for sjælens behov. I må til stadighed komme til skatkammeret og fødes med Guds Søns kød og blod. Religion skal ikke forsimples i 1896 eller 1897

Kom ud fra de verdslige påvirkninger..

Dem der er delagtige i den guddommelige natur skal komme ud fra de verdslige indflydelser, fra tomme fester, og sidde ned med Kristus, i inderligt samfund med deres forløser. Hold op med jeres vantro bekymring. Da de ængstelige disciple så de sultne skarer ved søen, blev de håbløse i deres sind, og de spurgte, Skal vi gå til byerne og købe, for at give dem at spise? Nøjagtig lige sådan spørger mange i de forskellige konferenser, Skal vi sende bud efter nogen på Battle Creek for at komme og holde møder med os og genoplive os og føde os? Hvad sagde Kristus? Nej. Han befalede skarerne at sætte sig ned i græsset et selskab på enoghalvtreds hundrede. De adlød ordene, satte dem selv i lange rækker i græsset. Jesus tog de fem brød og to fisk ud af hænderne på drengen, og så op til hans Fader, han bad om hans velsignelse over det lille forråd. Da lagde han maden i disciplenes hænder for at dele det ud. Den knappe portion voksede under Kristi hænder, og han havde hele tiden (345) en frisk forsyning til hans tjenere til at dele videre til den hungrende skare, indtil alle havde tilstrækkeligt. Så kom ordet, »Saml de tiloversblevne stykker sammen, så intet går til spilde.« Der var opsamlet et overskud af mad.

Dette er en lektion til alle i deres åndelige erfaring. Hvilken mængde bekymringer ville kunne spares hvis mennesker kun ville stole på Gud. Livets brød gives til de trængende sjæle. Og hvilket arbejde er ofte blevet gjort for denne sag. Der er store rådssamlinger for at udtænke planer og finde på nye metoder. Der gøres stadige anstrengelser ved at lave underholdning så folk trækkes til menigheden eller sabbatsskolen. Lige som disciplene, stiller arbejderne dette spørgsmål, Skal vi gå til byerne for at købe? Hvad er arbejdet der skal gøres? Kom til Jesus. Ydmyg tro og bøn vil udrette meget mere end jeres store rådsforsamlinger. Lyt til Frelserens indbydelse. Tag hans åg på dig. Tag hans byrde. Tag det som han giver. Han siger, »mit åg er gavnligt, og min byrde er let.«

Denne foregribelse af forfærdelige vanskeligheder behøves ikke. Vi må spise og drikke livets ord der er fremstillet som indtagelse af Kristi kød og blod. Dem der kender sandheden må oplæres i at tage imod den fra deres egen hyrde, og bede over den, og udøve den. Da vil sjæle vokse i tro og i forstandigt kundskab. De vil tage imod livets brød og fordøje det. »Tydes dine ord, så bringer de lys, de giver enfoldige indsigt.« Sandheden behøver at komme ind i hjerte og sind. Mere, meget mere bøn, og mindre prædikener vil være sundt for legeme og sjæl.

Penge er der blevet brugt på at sende folk til Jerusalem, for at se det sted hvor Jesus drog rundt og lærte, og når vi har den dyrebare Frelser nær os, hans nærhed (346) med os, kan vi have et Jerusalem i vore egne hjem og i menighederne. Vi kan se hans friske fodspor, vi kan spise hans ord og have evigt liv. Vi behøver mere studium, mere alvorlig meditation og fællesskab med Kristus. Vi behøver at lytte til dem endnu lille stemme, og hvile ved tro i Kristi kærlighed. Vi bør have en meget mere sund erfaring, og blive meget mere livskraftige kristne.

Vi har en overflod af prædikener, men vi behøver at lære og tage imod ordet. Al hjælp udefra kan ikke tilfredsstille denne mangel. Hjemmemissionsarbejdet må kunne forestås af hjemmemissionærerne. Gud er ikke behaget med de selviske påfund i at give så mange fortrin til dem der kender sandheden, der ellers har anledninger til at forstå langt mere end hvad de udøver. Tusinde og atter tusinder fortabes i ligegyldighed for Kristus. Dog der helliges penge og tid og

arbejde på dem der altid lærer, og stadig ikke i stand til at komme til den erfaringsmæssige kundskab af sandheden fordi de ikke vil udøve sandheden.

Dem der er rede til at gøre tjeneste er dem der fødes mest af Kristus. Læs og studer hans ord, drik under indskydelse af hans Ånd, og tag imod af hans nåde, ikke for at samle sammen men for at give til andre. For at belære andre, må lærerne først blive Kristi elever. Der er Martha-er i enhver menighed. De er travlt optaget af religiøse aktiviteter, og de gør meget godt; men vi behøver også Marias karakter. De mest nidkære arbejdere behøver blive belært og fødes af Jesus.

til videre studium: *Evangeliets Tjenere -norsk-* side 203-204, 331-332 (*Gospel Workers*, side 271-272, 446-448); *Vejledning for Menigheden*, bd 3, side 100-103, (*Testimonies*, vol 7, side 91-93), *Testimonies*, vol 5, side 370-381.

(347) APPEL FOR SANDHED OG LOYALITET afsnit 14

»I er alle brødre«.

8.marts, 1895

Jeg må tale til mine brødre fra nær og fjern. Jeg kan ikke holde inde. De arbejder ikke på rigtige principper. Dem som er i ansvarlige embeder må ikke føle at deres vigtige stilling gør dem til mennesker af ufejlbarlig dømmekraft.

Alle menneskers gerninger er under Herrens domsmyndighed. Det vil i det hele taget være sikkert for mennesker at tage i betragtning af at der er lærdom med det højeste. Dem der stoler på Gud og hans visdom, og ikke på deres egen, vandrer på sikre stier. De vil aldrig føle at de er bemyndiget til at lukke munden på selv oksen der prøver på at træde kornet ud; og hvor uforskammet er det af mennesker at styre menneskelige repræsentanter der er i partnerskab med Gud, og hvem Herren Jesus har inviteret: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.« »Guds medarbejdere er vi; Guds ager, Guds bygning er I.«

Herren har ikke sat nogen af hans menneskelige repræsentanter under styring og kontrol af dem der er dem selv og jordisk fejlende. Han har ikke givet mennesker magt til at sige, Du skal gøre dette, og du skal ikke gøre det. Men der udøves en magt på Battle Creek som Gud ikke har givet, og han vil dømme dem der påtager sig denne myndighed. De har i nogen grad den samme ånd der ledte Uzza til at lægge hans (348) hånd på arken for at holde den stabil, som om Gud ikke var i stand til at tage vare på hans hellige symboler. Langt mindre af menneskers magt og autoritet bør udøves mod Guds menneskelige repræsentanter. Brødre, lad Gud herske.

Arbejdet for denne tid.

Det store arbejde for denne tid påbyder at mennesker skal gå ud over alt, nær og fjern, til hovedveje og gærd, for at sprede lys og holde livets ord frem. Har Gud pålagt et menneske eller et samråd af mennesker at tage dette arbejde i deres egne hænder; som om arbejderne, Guds egen ejendom, var under deres styring?

Forretninger forbundet med Guds arbejde i alle og enhver gren kræver mennesker som arbejder i harmoni med Gud, For styrke og gode resultater i arbejdet kan kun opnås gennem samarbejde med det menneskelige og det guddommelige. Uden det bedste i vidnesbyrd så man forstår de himmelske og evige ting, burde man ikke være bemyndiget til at tjene i sager forbundet med det arbejde der angår sjælenes frelse for hvem Kristus døde. Uhelliggjorte hænder og hoveder har i det hele taget meget magt overladt til sig, og meget ukloge handlinger har været gjort, som ikke er i overensstemmelse med Guds vilje og veje.

Intet menneske er en rigtig dommer over andre menneskers skyldighed. Mennesker er til ansvar over for Gud, og som begrænsede fejlende mennesker tager domsmyndigheden over deres medmennesker i deres hænder, som om Herren befuldmægtigede dem til opløfte og smide ned, er hele himlen fyldt med harme. Der er indsat fremmede principper med hensyn til styringen af menneskers sind og gerninger, ved menneskelige dommere, som om disse begrænsede mennesker var guder.

(349) Og hvordan er det så med dem der bærer disse betroede ansvar? Mennesker der ikke er åndeligt interesseret, som ikke er indviet til Gud, har ingen ret at fremføre, eller myndighed til at udøve, noget, over deres medmennesker. Men medmindre mennesker dagligt er i forbindelse med Gud; vil de, i stedet for at søge ham af hele deres hjerte efter en egnethed til arbejdet, påtage sig diktatorisk magt over andres samvittighed. En fornemmelse for den guddommelige nærværelse ville indgyde ærefrygt og undertrykke sjælen, men en sådan har de ikke. Uden Guds kærlighed brændende i sjælen, bliver kærligheden til mennesker kold. Deres hjerter er ikke blevet berørt, på det menneskeliges smertes syn. Selviskhed har sat sit tilsmudsene mærke på liv og karakter, og nogle vil aldrig miste dette billede og denne påskrift.

Er arbejdet for Guds sag blevet betroet i sådanne hænder? Skal de sjæle som Kristus døde for, blive manipuleret i de menneskers vilje, der har afvist det lys der er dem givet fra himlen? Vi burde være bange for menneske-gjorte love, og for planer og metoder der ikke er i overensstemmelse med Guds ords principper angående menneskets forhold til hans medmenneske. »I er alle brødre«

Den nuværende orden må ændres.,

Den nuværende orden på tingene må ændres,* eller Guds vrede vil falde over hans behjælpelige tjenere der ikke arbejder i Kristi rækker. Har Gud givet nogen af jer bemyndigelse til at dominere over hans arv? Den slags arbejde er sket i årevis. Gud ser det hele, og han mishages ved det. Når mennesker kommer ind imellem Gud og hans menneskelige repræsentanter, vanærer de Gud og foruretter de sjæle der behøver sand opmuntring og medfølelse og kærlighed. Jeg er tvunget (350) til at appellere til vore arbejdere: Hvad din stilling end er, gør jer ikke afhængige af mennesker, eller gør det kødelige til jeres forsvar.

Jeg er tilskyndet af Helligånden til at sige til jer der har en tilknytning til Herrens arbejde, Glem aldrig at I er helt afhængig af Gud, og hvis en time eller et øjeblik smutter for jer uden afhængighed af hans nåde, uden at holde hjertet åbent til at tage imod den visdom der ikke er jordfødt, forvis jer at uden Kristus kan I intet gøre, I vil være ude af stand til at skelne mellem den almindelige og hellige ild. Ord fra den meget forbudne karakter vil fare ud fra jeres læber for at nedbryde håb og opmuntring og tro. Således er der skrevet i himlens bøger: Jeres ord var ikke indgydt af Gud, men af fjenden der krænkede og slog Kristus i hans erhvervede ejendoms skikkelse. Sjæle af ubegrænset værdi der var betragtet ligegyldigt, var vendt bort, overladt til at kæmpe under fristelse, og presset på Satans slagmark.

Jobs bekendende venner var elendige trøstere, og gjorde hans problemer mere forbitret og utålelig, og Job var ikke skyldig som de antog. Dem der er under deres egen forsyndelses smerte og nød, hvor Satan søger at få dem til at fortvivle, er netop dem der trænger mest hjælp. Denne intense pine i sjælen der er overvundet af Satan og føler sig besejret og hjælpeløs - hvor lidt er dette forstået af dem der skulle møde de fejlende med en nænsom medynk!

Mest ynkværdig er hans tilstand der lider under samvittighedsnag; han er som en bedøvet og vaklende der synker i støvet. Og mange der antager dem selv for at være retfærdige, bliver irriterende trøstere; de omgås disse sjæle med hårdhed. Ved at vise denne hjertets hårdhed under krænkelser og undertrykkelse, gør de lige det samme arbejde som Satan fryder sig ved. (351) Den prøvede og fristede sjæl kan ikke se noget klart. Sindet er forvirret, han ved ikke hvilke skridt han skal tage. Oh, lad da intet ord være sagt der forårsager dybere smerte!

Hvordan man skal behandle de vildfarende.,

Vor Frelser siger, »Men den, der forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals, og han var sænket i havets dyb. Ve verden for forargelserne! Thi vel er det nødvendigt, at forargelser kommer, dog, ve det menneske, ved hvem forargelsen kommer!... Se til, at I ikke ringeagter en af disse små; thi jeg siger jer: deres engle i Himmelen ser altid min himmelske Faders ansigt. Menneskesønnen er kommen for at frelse det fortabte. Hvad mener I? Hvis et menneske har hundrede får, og et af dem farer vild, vil han så ikke forlade de nioghalvfems oppe på bjergene og gå ud og lede efter det, der fo'r vild? Og lykkes det ham at finde det, sandelig siger jeg eder: han glæder sig mere over det end over de nioghalvfems, som ikke er faret vild. Således er det ikke jeres himmelske Faders vilje, at en eneste af disse små skal fortabes.«

»Jeg er ikke kommen«, sagde Kristus, »for at kalde retfærdige, [jer der ikke føler behov for omvendelse,] men syndere« Dem som er arbejdere sammen med Gud vil arbejde i Kristi rækker. Der er mange stakkels sjæle der er misforstået, ikke værdsat, fulde af sorg og smerte - et mistet og omstrejfende får. hans sind er omtåget, han kan ikke finde Gud, og næsten håbløs vantro tager besiddelse i ham. Og dog har han et inderligt og længselsfuldt ønske efter tilgivelse og fred.

Idet dette billede åbner sig for jer, kan spørgsmålet (352) stilles, Er der ingen kristne til hvem han kan til for at få hjælp? Dette spørgsmål besvarer Gud: »Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed. Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet, og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig.« En kold, hårdhjertet farisæisme har taget plads i mange af de bekendene efterfølgere af Kristus, og Jesu kærlighed er død.

»Og skriv til menighedens engel i Sardes: »Dette siger han, som har Guds syv ånder og syv stjerner: Jeg kender dine gerninger, at du har ord for at leve og er dog død. Bliv vågen og styrk det, der er tilbage, men som var ved at dø; thi jeg har ikke fundet dine gerninger fyldestgørende i min Guds øjne.« Her er problemet klaret. De personer der her er beskrevet har haft lys der ville have tilskyndet dem til helt andre gerninger, hvis de havde fulgt lyset og havde styrket de ting der påmindede at de skulle være klar til at dø. Lyset der glødede på deres egne hjerter da Jesus sagde til deres sjæle, »dine synder forlades dig«, må de have holdt i live ved at hjælpe dem der behøvede hjælp.

Arbejdet der skal gøres er tydeligt bestemt: »Bliv vågen og styrk det, der er tilbage, men som var ved at dø; thi jeg har ikke fundet dine gerninger fyldestgørende i min Guds øjne. Kom derfor i hu, hvordan du tog imod ordet og hørte det; hold fast ved det, og omvend dig. Hvis du ikke vågner op, vil jeg komme som en tyv, og du skal ingenlunde vide, i hvilken time jeg kommer over dig.« Mange har hørt og taget imod livets ord, og blevet stærkt berørt af sandheden, man har ladet deres sjæle blive kolde, og deres tro neddæmpe, (353) gennem selvretfærdighed, indbildskhed, og praler af at være i besiddelse af kendskab til sandheden som de svigter i at udøve. Sandheden der ikke praktiseres mister sin kraft. Hjertet er lukket for sin guddommelige indflydelse, og dem der skulle være arbejdere for Kristus, er ledige, og sjæle som de kunne hjælpe er sunket i modløshed og mørke og fortvivlelse.

Hjælp de synkende sjæle..

Der er sjæle der sulter efter forståelse, sulter efter livets brød; men de har ingen tillid til at gøre deres store behov kendt. Dem der bærer ansvarerne i forbindelse med Guds værk bør forstå at de er under den mest alvorlige forpligtelse til at hjælpe sjæle; og de vil være villige til at hjælpe dem, hvis de har bibeholdt Kristi kærligheds milde betvingende indflydelse i dem selv. Ser disse stakkels sjæle, rede til at dø, på dem efter hjælp? Nej; de gjorde det indtil de ikke længere havde håb om fra hjælp fra den kant. De ser ikke en hånd strakt ud for at redde.

Sagen har været fremstillet for mig således: En mand der drukner, kæmper forgæves med bølgerne, opdager en båd, og med den styrke han har tilbage lykkes det at nå den, og tager fat i dets side. I hans svaghed kan han ikke tale, smerten over hans ansigt ville fremkalde medlidenhed i ethvert hjerte der var berørt med menneskelig følsomhed. Men dem der er indehavere af båden, strækker de

deres hænder ud for at løfte ham ind? Nej! Hele himlen ser på som disse mennesker slår de svage og klamrende hænder tilbage, og en lidende fælle synder ned under bølgerne, for ikke at komme op igen. Denne scene er gentaget om og om igen. Det er blevet bevidnet af Ham som gav sit liv som løsesum netop for disse sjæle. Herren (354) har rakt sin hånd ned for at frelse. Herren selv har gjort det arbejde som han overlod mennesker at gøre, i åbenbarelsen af Kristi medynk og medlidenhed med syndere. Jesus siger, »En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.« Golgatha åbenbarer for enhver af os afhængigheden af denne kærlighed.

Der er sjæle i deres mørke, fulde af samvittighedsnag og smerte og kval, der stadig føler at Gud er retfærdig og god. Herren holder håbets gnist i live i deres hjerter. De stakkels formørkede sjæle vil føle det således: Hvis jeg kun kunne vise mig for Gud, og behage min sag, ville han føle for Kristi sag, og denne forfærdelige frygt og pine ville være lindret. Han har prøvet at tale til mennesker, og har været groft afvist, irttesat og forhånet af hans formodede venner. Nogle gange ophober skammen sig hans hoved har næsten ødelagt den sidste gnist om håb. Den sjæl der er bevidst om oprigtige og ærlige hensigter finder at han har mindre at frygte for Gud end fra mennesker der har hjerter af stål. Sjælen der er forvredet med menneskelig kval vender væk fra fejlbedømmelser og fordømmelser af mennesker der ikke kan tyde hjertet, har alligevel taget det på dem for at dømme deres medmennesker. Han vender sig til En der er uden en skygge af misforståelse, En der kender alle hjertets tilskyndelser, som er inde i alle omstændigheder ved fristelse. Gud kender enhver handling fra det tidligere liv, og dog i betragtning af alt dette, er den plagede sjæl rede til at betro sin sag hos Gud, med kendskabet til at han er medfølelsens og barmhjertighedens Gud.

Lad os falde i Guds hænder.

Da David var blevet tilbudt at vælge straffen for sin synd, sagde han, »Lad os falde i Herrens (355) hånd, thi hans barmhjertighed er stor; i menneskehånd vil jeg ikke falde.« Han mærkede at Gud kendte sjælens kamp og pine. Når én er i stand til at gribe et glimt af Guds karakter, ser han ikke i ham den hjerteløse hævngherrige ånd vist igennem menneskelige repræsentanter; han ser at sorg og prøvelse er Guds bestemte midler til opdragelse af hans børn, og lære dem hans vej, så de må tage vare på hans nåde. »Frygter nogen af jer Herren, han lytte til hans tjener, enhver, som vandrer i mørke og uden lys; han stole på Herrens navn, søge støtte hos sin Gud!« Som de stakkels frafaldne er ledt til floden af Guds kærlighed, udbryder han, Når han har prøvet mig, skal jeg komme frem som rensat guld. Den lidende sjæl er gjort udholdende, tillidsfuld og sejrene i Gud under uheldige omstændigheder.

»Derfor måtte han i ét og alt blive sine brødre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst til at sone folkets synder. Thi som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristes.« »Da vi nu har en ypperstepræst, som er steget op igennem himlene, Jesus, Guds Søn så lad os holde fast ved bekendelsen! Thi vi har ikke en ypperstepræst, som ikke kan have medlidenhed med vore skrøbeligheder, men en, som har været fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd. Lad os derfor med frimodighed træde frem for nådens trone for at få barmhjertighed og finde nåde til hjælp i rette tid.« »Se til, brødre! at der aldrig i nogen af jer skal findes et ondt, vantro hjerte, så han falder fra den levende Gud.«

Når begrænsede fejlende mennesker giver udtryk for at han ser sig selv som af større betydning end Gud, når han (356) anser sig selv for retfærdig, og dog ikke viser den ånds blidhed der karakteriserede vor Herre Jesu liv, må vi vide, med mindre han omvender sig, at lysestagen hurtig vil blive fjernet fra dens sted. Hele himlen er forbavset over den forfærdelige ligegyldighed hos menneskelige repræsentanter. Mennesker som selv er fristet i at falde i synd, og behøver tilgivelse, er alligevel fulde af selvtilstrækkelighed, og er hårdhjertede over for en broder der er fanget af fjenden, og hvis mangel og fare burde fremkalde en Kristelig forståelse og burde anstrenge sig for at plante sine fødder på den solide Klippe.

Et skæbnesvanger bedrag.

Der er et meget farefuldt og skæbnesvangert bedrag på menneskenes sind. Fordi mennesker er i betroede embeder og forbundet med Guds værk, er de begejstret i deres egen bedømmelse, og erkender ikke at andre sjæle, fulde af værdifuld syn på Gud som de selv, er forsømt, og behandlet hårdt og er kvæstet og såret og overladt til at dø.

Guds forvandlende kraft kan komme over mennesker arbejder med indviede ting, og de er alligevel kraftesløse, idet at nogle sager bedst kendes af Gud, og skelne mellem den indviede ild fra Guds egen optænding og den fremmede ild som de ofrer. Denne fremmede ild er som en vanære mod Gud som den blev fremstillet af Nadab og Abihu. Den helligede ild fra Guds kærlighed vil gøre mennesker blide og gode og forstående mod dem i fare. Dem der giver sig hen med skarpe og overlegne ord, siger i virkeligheden: Jeg er helligere end du, ser du ikke min ophøjede stilling?

Men stillingen danner ikke mennesket. Det er karakterens helhed, Kristi Ånd, der gør ham taknemmelig, uselvisk, uden partiskhed og uden hykleri (357) - det er det der er af værdi for Gud. Til dem hvis liv er skjult med Kristus i Gud, siger Herren, »Se, i mine hænder har jeg tegnet dig, dine mure har jeg altid for øje.«

For alle i ansvarlige embeder har jeg et budskab talt ved Herrens mund - det fem-og-halvtredsens-tyvende kapitel i Esajas. Studer dette kapitel, og lad ikke noget menneskeligt væsen anse sig for at han er over hans med-medarbejdere fordi større ansvar er forbundet med hans gren i værket. Hvis han, ligesom Daniel, søger den kraft der alene kommer fra Gud, så han kan vise ikke sig selv, ikke hans ufuldkommenhed i selviske og svigagtige gerninger, men sandheden i retfærdigheden, vil han ikke have et spor af stolthed eller selviskhed; men vil blive vejet med visdommens ånd fra Gud.

Den hellige og den fremmede ild.

Han vil fremstille arbejdets hellighed, han vil lovprise sandheden, han vil altid viderebringe mennesker og engle Kristi karakters hellige vellugt. Dette er den Hellige ild fra Guds egen glød. Hvad der er ved siden af dette er fremmed ild, uforenelig med Gud, og det større angreb som éns stilling i værket medfører større ansvar.

Jeg har et budskab fra Gud til synderene på Zion, dem som Kristus talte til: »Bliv vågen og styrk det, der er tilbage, men som var ved at dø; thi jeg har ikke fundet dine gerninger fyldestgørende i min Gud øjne.« I behøver altid at nære den hellige ild; så vil Kristi gerninger, hans kærlighed, hans barmhjertighed, hans retfærdighed, stige op til Gud, som en sky af hellig og vellugtende røgelse, helt kærkomment.

Men den fremmede ild har været ofret ved brug af hårde ord, ved selvvigtighed, ved selvophøjelse, ved selvretfærdighed, (358) ved egenmægtig anseelse, ved tyrannisering, ved undertrykkelse, ved at indskrænke Guds folks frihed, binde dem om jeres egne planer og regler, som Gud ikke har udformet, de har heller ikke været i hans sind. Alle disse ting er fremmed ild, ikke anerkendte af Gud, og er i stadig fordrejning af hans karakter.

Jeg har et budskab til jer: »Søg Herren, medens han findes, kald på ham, den stund han er nær! Den gudløse forlade sin vej, urettens mand sine tanker og vende sig til Herren, at han må forbarme sig, til vor Gud, thi han er rund til at forlade. Thi mine tanker er ej eders, og eders veje er ej mine, lyder det fra Herren; nej, som himlen er højere end jorden, er mine veje højere end eders og mine tanker er højere end eders. Thi som regnen og sneen falder fra himlen og ikke vender tilbage, før den har kvæget jorden, gjort den frugtbar og fyldt den med spirer, givet sæd til at så og brød til at spise, så skal det gå med mit ord, det, som går ud af min mund: det skal ej vende tomt tilbage, men udføre, hvad mig behager, og fuldbyrde hvervet, jeg gav det.«

»Retten trængtes tilbage, retfærd står i det fjerne, thi Sandhed snubler på gaden, ærlighed har ingen gænge; sandhedens plads står tom, og skyr man det onde, flås man. Og Herrens så til med harme, fordi der ikke var ret; han så, at der ingen var, og det undrede ham, at ingen greb ind. Da kom hans arm ham til hjælp, hans retfærd, dem stod ham bi; han tog retfærds brynje på, satte frelsens hjelm på sit hoved, tog hævnens kjortel på (359) og hylled sig i nidkærheds kappe... så Herrens navn frygtes i

vest, hans herlighed, hvor sol står op. Thi han kommer som en indestænkt flok, der drives af Herrens ånde. En genløser kommer fra Zion og fjerner frafald i Jakob, lyder det fra Herren.»

»Du må ikke have andre guder end mig.«

Granville, Australien, september, 1895

Jeg finder ikke hvile i ånd. Syn efter syn er blevet vist mig i symboler, og jeg finder ikke hvile før jeg begynder at skrive sagen ned. Ved arbejdets midtpunkt er sager blevet tilpasset således at enhver anden institution følger den samme fremgangsmåde. Og Generalkonferensen i sig selv bliver fordærvet med forkerte anskuelser og principper.* Under arbejdet med planerne, viser de samme principper sig der har styret sagerne på Battle Creek i et stykke tid.

Jeg er blevet vist at den jødiske nation ikke med et, var taget med i deres tænkemåde og sædvane. Fra generation til generation har de arbejdet på falske teorier, frembåret principper i modsætning til sandheden, og forenet deres religiøse tanker og planer som var et produkt af menneskelige tanker. Menneskelige påfund blev gjort til det højeste.

De hellige principper som Gud har givet er repræsenteret som den indviede ild, men almindelig ild har været brugt i stedet for indviet ild. Planer i modsætning til sandhed og retfærdighed er indført på en listig måde på (360) den undskyldning at dette må gøres, "fordi det er for Guds sags fremme". Men det er menneskers opfindelser der leder til undertrykkelse, uretfærdighed, og ondskab. Guds sag er fri fra enhver uretmæssig besmittelse. Der kan ikke vindes noget ved at frarøve medlemmerne af Guds familie deres individualitet eller deres rettigheder. Alle sådanne fremgangsmåder er afskyelig for Gud. Han indgyder ikke sådanne fremgangsmåder som har været indført i jeres råd med hensyn til udgivelse af bøger.

Herren tager ikke imod en sådan fremgangsmåde; lykke vil ikke følge disse træk. Mennesker der er tilknyttet hans værk har handlet uretfærdigt, og det er tid til at råbe et stop. Lad mennesker tage sig af mennesker på de ti buds principper, og ikke ignorere disse principper i forretninger. Falske planer er taget som sandhed og retfærdighed, og således er alt udført på en sådan måde for at bringe disse planer ud, som ikke er i overensstemmelse med Guds vilje, men er en vanære af hans karakter.

Den store og hellige og barmhjertige Gud vil aldrig gå i forbund med uærlige fremgangsmåder; ikke en enkel berøring af uretfærdighed vil han forsvare. Mennesker har taget urimelige fortrin for dem hvem de regner med er under deres myndighed. De er besluttet på at bringe personerne på deres betingelser, de ville herske ellers ødelægge. Der vil ikke blive nogen væsentlige forandringer før et afgjort træk er gjort for at bringe tingene i en anderledes orden.

Lad ingen planer eller fremgangsmåder være taget i brug på nogen af vore institutioner der vil bringe sind eller talent under menneskelig bedømmelses styring; for det er ikke i Guds forordning. Gud har givet mennesker indflydelses talenter der alene tilhører ham, og ingen større vanære kan gøres mod Gud end at én begrænset repræsentant bringer andre (261) menneskers talenter under hans absolutte kontrol, også hvis de samme fordele bruges for sagens fremme. I sådanne ordninger er et menneskes sind behersket af et andet menneskes, og den menneskelige repræsentant er adskilt fra Gud og udsat for fristelse. Satans metoder sigter mod ét mål - at gøre mennesker til menneskers slaver. Og når dette er gjort er forvirring, mistillid, jalousi, og onde tanker resultatet. En sådan fremgangsmåde ødelægger tro på Gud, og på principperne der skal styre, rense fra svig og enhver form for selvished og hykleri.

Den højere håndsækkende kraft..

Den højere håndsækkende kraft der har været udviklet, som om embeder har gjort mennesker gode, gør mig bange, og burde forårsage frygt. Det er en fremgangsmåde der udøves hvor som helst og af hvem som helst. Det tyrannisering over Guds arv vil skabe en sådan afsky over menneskers bedømmelse at en tilstand af lydighedsnægtelse vil være resultatet. Folk lærer af mennesker i høje

ansvarsemler ikke kan overlades at forme og danne andre menneskers sind og karakterer. Resultatet vil være et tab af tillid selv i trofaste menneskers ledelse. Men Herren vil rejse arbejdere der indser deres egen intethed uden særlig hjælp af Gud. Tid efter anden har Jesus overgivet hans goder til sin menighed. I tiden ved Kristi første komme til vor verden, udøvede de mennesker der forfattede Sanhedrin deres magt i at styre mennesker i henhold til deres vilje. De sjæle som Kristus havde givet sit liv for til at befri for Satans trældom var således bragt under hans trældom igen i en anden form.

Indser vi enkeltvis vort rigtige ståsted, at vi som Guds ansatte tjenere ikke skal bortbytte vor stilling som forvalter? (362) Vi har en personlig regnskabsafklæggelse for det himmelske univers, i at forvalte den tillid der er betroet os af Gud. Vore egne hjerter skal oprøres. Vore hænder skal have noget at give videre af, af den indtægt som Gud betror os. De ydmygeste af os kan være forvaltere for Gud, og bruge vore gaver til hans navns ære. Ham der udnytter sine talenter til det bedste af hans evner kan give sin gave til Gud som indviet gave der skal være som vellugtene røgelse for ham. Det er enhver pligt at se efter om hans talenter er brugt til nytte, som en gave han giver tilbage og har gjort sit bedste for at udnytte dem.

Herredømmeånden rækker ud over formændene i vore konferenser. Hvis en mand er tillidsfuld over for hans egen magt og søger at udøve herredømme over hans brødre og føler at han er udstyret med myndighed til at gøre sin vilje til den herskende magt, er den bedste og eneste sikre fremgangsmåde at fjerne ham, for at der ikke skal gøres stor vrede, og han mister sin egen sjæl og bringer andre sjæle i fare. »I er alle brødre« Den tilbøjelighed der er til at tyrannisere over Guds arv vil starte en reaktion, medmindre disse mennesker ændrer deres kurs. Dem som har myndigheden burde vise Kristi Ånd. De burde handle som han ville behandle de sager der kræver særlig omsorg. De ville gå, vejledt af Helligånden. Et menneskes embede gør ham ikke en prik eller tøddel større i Guds øjne; det er alene karakteren som Gud værdsætter.

Guds godhed, barmhjertighed og kærlighed blev kundgjort af Kristus til Moses. Det var Guds karakter. Når mennesker der bekender sig til at tjene Gud ignorerer hans faderlige karakter og vender bort fra ære og retfærdighed i omgangen med deres medmennesker, jubler Satan, for han har indgivet dem med hans egenskaber. De følger i det romerske katolske spor.

(363) I det romerske katolske spor.

Dem som er pålagt at fremvise Herrens karakters egenskaber, forlader bibelgrundlaget, og i deres egen menneskelige bedømmelse udtænker de regler og beslutninger til at tvinge andres vilje. Opfindelserne for at tvinge mennesker til at følge andre menneskers forskrifter fastsætter en orden der tilsidesætter forståelse og nænsom medfølelse, som blænder øjnene for Guds barmhjertighed, retfærdighed og kærlighed. Moralsk indflydelse og personlig ansvarlighed er trådt under fode.

Kristi retfærdighed ved tro har været ignoreret af nogle; for det er i modsætning til deres ånd og hele deres livs erfaring. Regler og regler har været deres fremgangsmåde. Satan har haft en anledning til at vise sig selv. Når én der bekender sig til at være en Kristi repræsentant indlader sig på en hård kurs og på at presse mennesker til hårde standpunkter, vil dem som således er undertrykket enten bryde ethvert tvingende bånd, eller de vil blive ledt til at betragte Gud som en hård mester. De bevarer hårde følelser mod Gud, og sjælen er fremmedgjort fra ham, netop som Satan planlagde at det skulle være.

Ved denne hårdhjertethed hos den del af mennesker der påberåber sig at tro sandheden lægger Satan skyld over selve sandhedens indflydelse, og mennesker væmmes og vender sig fra sandheden. Af denne grund skulle intet menneske have en ansvarlig forbindelse med vore institutioner som tænker at det ikke er en vigtig sag om han har kødhjerte eller et stålhjerte.

Mennesker tror at de fremstiller Guds retfærdighed, men de fremstiller ikke hans blidhed og den store kærlighed hvorved han elskede os. Deres menneskelige påfund stammer fra Satans særlige opfindelser, reelle nok til at forblænde menneskers øjne, fordi de er lagt ind deres natur. En løgn, de

tror på, og efterleves, (364) bliver til sandhed for dem. Således er de sataniske repræsentanters hensigt opnået, at mennesker skal drage disse slutninger ved at arbejde med deres egne opfindsomme tanker.

Men hvordan falder mennesker i en sådan vildfarelse? Ved at begynde på falske præmisser, og da sætte alt ind for at påvise at vildfarelsen er sand. I nogle tilfælde har de første grundsætninger et mål af sandhed indflettet i vildfarelse, men det leder ikke til nogen retfærdig handling, og det er derfor mennesker er misledt. For at herske og blive en magt, anvender de Satans metoder for at retfærdiggøre deres egne principper. De ophøjer sig selv som mennesker af bedre dømmekraft, og de har stået som repræsentanter for Gud. Disse er falske guder.

Under hvilket banner?..

24. september

Alt i vor verden er i bevægelse. Kommende begivenheder kaster deres skygger frem. Tidernes tegn er i virkeligheden ildevarslede. Intet hvad der er menneskeligt og jordisk er der forsikring i. Vindende holdes tilbage af de fire engle; et øjeblik henstand gives os nådigt af Gud. Enhver kraft lånes os af Gud, hvad enten den er fysisk, åndelig eller moralsk, skal den sættes højt som indviet til at gøre det arbejde der er bestemt os over for vore medmennesker der går til grunde i deres uvidenhed. Advarslen er at gå ud til alle dele i verden. Der må ikke være nogen udskyldelse.

Hurtigt stiller mennesker sig selv under det banner de har valgt, venter hvileløst og våger for deres leders bevægelser. Der er dem der (365) vogter og venter og arbejder for vor Herres tilsynekomst; mens den anden gruppe hurtigt falder i rækker under førerskab af den første store frafaldne. De leder efter en gud i menneskelighed, og Satan personliggør den de søger. Masser af mennesker vil blive så bedragede ved deres afvisning af sandheden at de vil tage imod efterligningen. Menneskelighed hilses som Gud.

Én kom fra de himmelske sale for at fremstille Gud i menneskelig form. Guds Søn var gjort til menneske, og boede blandt os. »I det [ham] var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det... Det sande lys, som oplyser hvert menneske, var ved at komme til verden. Han var i verden, og verden er blevet til ved ham, og verden kendte ham ikke. Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham. Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn.«

Der er kun to partier. Satan arbejder med hans krogede, bedragende kraft, og ved stærke vildfarelser opfanger han alle der ikke underkaster sig sandheden, som har vendt deres ører fra sandheden og har vendt dem til fablerne. Satan selv underkaster sig ikke sandheden, han er syndens gåde. Gennem hans list giver han sine sjæls-destruerende vildfarelser et udseende af sandhed. Heri bedrager deres magt. Det er fordi de er en efterligning af den sandhed som spiritisme og teosofi og de lignede bedrag der vinder en sådan kraft over menneskers sind. Heri er Satans mesterlige værk. Han lader som om han er menneskernes frelser, menneskeslægtens velgører, og således lokker han lettere hans ofre til ødelæggelse.

Vi er advaret i Guds ord at søvnløs vagtsomhed er prisen for sikkerhed. Kun på sandhedens og retfærdighedens lige stier kan vi undslippe (366) fristerens magt. Men verden er fanget. Satans dygtighed udvises i at udtænke utallige planer og fremgangsmåder for at udrette hans hensigter. Hykleri er blevet en fin kunst for ham, og han arbejder i en lysets engels forklædning. Guds øje alene skelner hans planer for at besmitte verden med falskhed og ødelæggende principper bærer et udseende af ægte godhed på deres ansigt. Han arbejder for at begrænse den religiøse frihed. Og bringer en slags slaveri i den religiøse verden.* Organisationer og institutioner vil, med mindre de er taget under Guds magt, arbejde under Satans diktat for at bringe mennesker under menneskers styring, og bedrageri og svig vil bære nidkærlighedens udseende for sandhed og for Guds riges fremme. Intet i vor fremgangsmåde, er der så åben som den ondes fyrstes metoder. Hans metoder

udøves selv blandt Syvende-dags Adventister, som påberåber sig at have den fremadførerne sandhed.

Hvis mennesker modsætter sig de advarsler som Herren sender dem, bliver de endda ledere af onde udøvelser; sådanne mennesker der påtager sig at udøve Guds forret - de drister sig til at gøre hvad Gud selv ikke vil gøre i at søge kontrol over menneskers sind. De indfører deres egne metoder og planer, og ved deres misforståelser af Gud svækker de andres tro på sandheden, og bringer falske principper ind der vil virke som surdej i at befænge og fordærve vore institutioner og menigheder. Hvad som helst der forringer menneskets opfattelse af retfærdighed og rimelighed og upartisk bedømmelse, et hvilket som helst påfund eller forskrift der bringer Guds menneskelige repræsentanter under styring af menneskelige sind, svækker deres tro på Gud; det adskiller sjælen fra Gud; for det leder væk fra den nøje renheds og retfærdigheds sti.

Gud vil ikke forsvare nogen opfindelse hvorved mennesker i den ringeste grad skal herske eller undertrykke hans medmennesker. (367) Det eneste håb for det faldne menneske er at se på Jesus og tage i mod ham som den eneste Frelser. Så snart mennesker begynder at lave en jernhård regel for andre mennesker, så snart han begynder at give mennesker seletøj på og køre dem efter hans eget sind, vanærer han Gud og bringer hans egen og hans brødres sjæle i fare. Syndfulde mennesker kan kun finde håb og retfærdighed i Gud, og intet menneskeligt væsen er ikke mere retfærdig end han ved tro på Gud opretholder en livskraftig forbindelse med ham. En blomst på marken må have sin rod i jorden; den må have luft, dug, regn og solskin. Den vil kun blomstre når den modtager disse fortrin, og alle er fra Gud. Sådan er det med mennesker. Vi modtager det fra Gud som tjener til sjælens liv. Vi er advaret til ikke at stole på mennesker, ej heller at gøre vort kød til vort våben. En forbandelse er erklæret over alle som gør dette.

Jesus og Nikodemus.

Nikodemus søgte en samtale med Jesus om natten og, sagde, »Rabbi! vi ved, at du er en lærer, som er kommen fra Gud; thi ingen kan gøre de tegn, som du gør, uden Gud er med ham.« Alt dette var sandt, så langt som det gik; men hvad sagde Jesus? Han »svarede og sagde til ham: Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan se Guds rige, hvis han ikke blive født på ny.« Her var der en mand i et højt tillidsembede, et menneske der blev set op til som en uddannet i jødiske skikke, én hvis tanker var fyldt med visdom. Han var i virkeligheden i besiddelse af talenter af ingen almindelig karakter. Han ville ikke gå til Jesus om dagen for det ville gøre ham til genstand for opmærksomhed. Det ville være temmelig ydmygende for en jødisk leder at erkende sig selv i forståelse med de foragtede Nazaræere. Nikodemus tænkte, Jeg vil forvisse mig om denne Lærers mission og påstande, hvorvidt han faktisk er (368) Lyset der oplyser hedenskabet, og Israels Herlighed.

I realiteten sagde Jesus til Nikodemus: Det er ikke strid der vil hjælpe din sag, det er ikke diskussioner der vil bringe lys til sjælen. Du må have et nyt hjerte, ellers kan du ikke skelne og erkende himlens rige. Det er ikke større vidnesbyrd der vil bringe dig i en rigtig position, men nye hensigter, nye spring. Du må blive født igen. Indtil denne forandring har fundet sted, og alt bliver nyt, vil de stærkeste vidnesbyrd der kan vises være nyttesløse. Manglen i dit eget hjerte; alt må forandres, ellers kan du ikke se Guds rige.

Dette var en meget ydmygende meddelelse til Nikodemus, og med en følelse af irritation tager han de ord op som Kristus sagde, »Hvorledes kan en menneske fødes, når det er gammelt?« Han var ikke nok åndeligt indstillet til at erkende meningen af Kristi ord. Men Frelseren mødte ikke argument med argument. Når han rejser sin hånd i højtidelig og rolig værdighed, presser han sandheden hjem med en større forvisning: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd. Hvad der er født af kødet, er kød; og hvad der er født af Ånden, er Ånd. Du må ikke undre dig over, at jeg sagde til dig; I må fødes på ny. Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører dens susen, men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen; sådan er det med enhver, som er født af Ånden.« Nikodemus... sagde til ham: »Hvordan kan dette ske?«

Nogle glimt af sandheden var trængt ind i herskernes sind. Kristi ord fyldte ham med ærefrygt, og ledte ham til spørgsmålet, »Hvordan kan dette ske?« Med dyb alvor svarede Jesus, »Er du lærer i Israel og forstår ikke dette?« Hans ord tilkendegav (369) overfor Nikodemus den lektie at, i stedet for at føle sig irriteret over sandhedens tydelige ord, og give sig af ironi, skulle han, på grund af hans åndelige uvidenhed, have en langt mere ydmyg opfattelse af sig selv. Alligevel blev Kristi ord talt med sådan højtidelig værdighed, og både viste og betonedes en så alvorlig kærlighed til ham, at han ikke blev foragtet når han indså sit eget ydmyge ståsted.

Ham som blev betroet folks religiøse interesser burde helt sikkert ikke være ligegyldig overfor sandheder der er så betydningsfulde for dem at forstå, såsom betingelsen for adgang til himlens rige. »Sandelig, sandelig siger jeg dig,« fortsatte Jesus, »vi taler om det, vi ved, og vidner om det, vi har set; og I tager ikke imod vort vidnesbyrd. Hvis I ikke tror, når jeg taler til jer om de jordiske ting, hvordan skulle I da kunne tro, når jeg taler til jer om de himmelske?«

Denne lektie er for os i dag.

Denne lektion til Nikodemus jeg viderbringer er yderst anvendelig for dem der i dag er i ansvarlige embeder ligesom herskerne i Israel, og hvis røst ofte høres i rådssamlingerne, vidner om den samme ånd som Nikodemus havde. Vil denne lektie til den første leder have den samme indflydelse på deres hjerter og liv? Nikodemus var forvandlet som resultatet af denne samtale. Kristi ord er talt lige så klart til konferens formændene, menigheds forstanderne og dem der besidder officielle embeder på vore institutioner, »Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan se Guds rige, hvis han ikke blive født på ny.« »Jeg giver eder et nyt hjerte.«

Hvis I har Helligånden formet og dannet i jeres hjerter dagligt, så vil I have den guddommelige indsigt til at erkende Guds riges karakter. (370) Nikodemus modtog Kristi lektie og blev en sand troende. Hans stemme var hørt i Sanhedrin rådet og imødegik deres forudfattede meninger vedrørende Kristi død. »Dømmer vor lov mon et menneske, uden at man først forhører ham?« Det hånefulde svar kom tilbage: »Er du måske også fra Galliæa? Slå efter, så skal du se, at i Galliæa fremstår der ingen profet.«

Jesus havde en discipel i Nikodemus. Ved den natte-konferens med Jesus stod det domfældte menneske foran Frelseren under sandhedens blødgørende og betvingende indflydelse og skinnede ind i hans sinds kamrene og påvirkede hans hjerte. Jesus sagde, »Hvis I ikke tror, når jeg taler til jer om de jordiske ting, hvordan skulle I da kunne tro, når jeg taler til jer om de himmelske? Ingen er steget op til Himmelen, undtagen han, som steg ned fra Himmelen, Menneskesønnen, som er i Himmelen.« Jesus fortalte ikke bare Nikodemus at han måtte have et nyt hjerte for at se himmelens rige, men fortæller ham også hvordan han opnår et nyt hjerte. Han studerer den sande søgers spørgende sind efter sandhed, og overbringer ham en fremstilling af ham selv: »Ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan må Menneskesønnen ophøjedes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham.« Gode nyheder! gode nyheder! lyder ud over hele verden! »Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Denne lektie er af den største betydning for enhver sjæl som lever; for frelsens tema er her lagt ud i tydelige linier. Hvis nogen ikke kender andre tekster i bibelen, vil denne alene være en vejleder for sjælen.

Særlig enhver der påtager sig ansvar som rådgiver, enhver som handler med menneske (371) sjæle, er denne store og vidunderlige sandhed blevet et klart og skinnende lys. Det er ingen undskyldning til den der har Guds ord i hans besiddelse og siger: "Jeg har ingen erfaring; jeg forstår ikke disse ting." Han vil aldrig blive klogere før han bliver af meget mindre betydning i hans egen bedømmelse. Han må lære sin lektie som et lille barn. Han må gøre det til sin første pligt at forstå Guds værk i sjælens genfødsel. Dette pålæg skulle finde plads i ethvert menneske før han påtager sig en stilling som leder i forbindelse med Guds indviede arbejde. Hvis nogen ikke har en livskraftig forbindelse med Gud, vil hans egen ånd og følelser få overhånd. Disse kan være vel betegnede som fremmed ild opsendt i stedet for den indviede. Mennesket har indflettet hans egne karakter-mangler i Guds værk,

påfund der er menneskelige og jordiske, bedrag der fanger ham selv og alle der tager imod dem.

Amaleks dom.

Gud fremsætter hans mest hellige ord så at han vil velsigne jer hvis I vil vandre på hans vej og udøve ret og dom. »Du må ikke have to slags vægtlodder i din pung, større og mindre. Du må ikke have to slags efaer i dit hus, en større og en mindre. Fuldvægtige lodder og efaer, der holder mål, skal du have, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig. Thi en vederstyggelighed for Herren din Gud er enhver, der øver sligt, enhver, der begår svig. Kom i hu, hvad amalekitterne gjorde imod dig undervejs, da I drog bort fra Ægypten, hvorledes de kom imod dig undervejs og uden at frygte Gud huggede alle dine udmattede efternølere ned.«

(372) Endskønt Israels børn ofte havde bedrøvet Herren ved at forlade hans råd, havde han dog stadig en nænsom omsorg over for dem. Herren Jesus Kristus så deres fjender tage fordel deres omstændigheder, så de kunne gøre dem fortræd; for dette arbejde var at bringe lidelse mod de trætte, som var rejst under Guds ledelse. Hør den dom som Gud erklærede: »Når derfor Herren din Gud giver dig ro for alle dine fjender rundt om i det land, Herren din Gud vil give dig i arv og eje, da skal du udrydde ethvert minde om Amalek. Glem det ikke!«

Jeg skrev disse Guds ord så dem der bekender at være hans børn ikke vil få den forbandelse som er erklæret over Amalek fordi de har fulgt Amaleks fremgangsmåder. Hvis hedningerne tog imod denne stærke anklage som deres måde for at overvinde afmagt og træthed, hvad ville Herren så sige mod dem der har haft lys, store anledninger, og privilegier, men ikke har fremstillet Kristi ånd mod deres egne brødre?

Herren ser al omgangen mellem bror til bror, som svækker tro, og som ødelægger deres egen tillid hos dem selv ligesom mennesker omgår ret og retfærdighed. På det bestemteste udtrykker han sit mishag ved den uretfærdighed der udøves. Han siger, »Skal jeg... tilgive gudløsheds vægt og pungen med falske lodder?«

De stærkt fejlende der her omtales kan ikke være på vore institutioner, men disses gerninger, som er beskrevet, er sket, og det sker stadigvæk.

Side efter side kunne skrives med hensyn til disse ting. Hele konferenser er blevet gennemsyret med de samme forvanskede principper. »Dens rigmænd (373) er fulde af vold, dens borgeres tale er løgn, og tungen er falsk i deres mund.« Herren vil arbejde på at rense hans menighed. Jeg siger jer i sandheden, at Herren er ved at skubbe og vælte de institutioner* der kaldes ved hans navn.

Lige hvornår denne rensene proces vil begynde kan jeg ikke sige, men det vil ikke blive ret meget udskudt. Han hvis tilhænger er i hans hånd vil rense hans tempel for dets moralske tilsmudsning. Han vil fuldstændig rense hans bund. Gud har en strid med alle som udøver den sidste uretfærdighed; for i dette tilfælde forkaster de Guds autoritet og bringer deres interesser for forsoning i fare, den indløsning som Kristus har påtaget sig for enhver søn og datter af Adam. Vil det betale sig at tage en kurs der er uforenelig med Gud? Vil det betale sig at ofre fremmed ild på dine røgelseskar til Gud, og sige at det gør ingen forskel?

Det har ikke været efter Guds ordre at centralisere så meget på Battle Creek. Som sagerne er nu var de fremstillet for mig som en advarsel. Jeg er syg om hjertet ved den fremstilling. Herren gav advarsler om at forhindre denne demoraliserende tilstand af tingene, men de er ikke blevet ænset. »I er jordens salt; men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det da saltes med? Så duer det kun til at kastes ud og trædes ned af mennesker.«

Jeg appeller til mine brødre om at vågne op. Medmindre en forandring hurtigt finder sted, må jeg give folk kendsgerningerne; for denne slags ting må ændres, uomvendte mennesker må ikke længere være direktører og ledere i et sådant betydningsfuldt og indviet arbejde. Med David er vi tvunget til at sige, »Det er tid for Herren at gribe ind, de har krænket din lov.«

til videre studium: *Den Store Mester*, side 106-111, (*The Desire of Ages*, side 167-176.)

(374) Herren har en strid med hans Folk..

Cooranbong, Australien, 5.Juli, 1896

Der burde udøves omhu for at lære et hvert menneske hans afhængighed af Gud; for han er kilden for al visdom og kraft og virkeevne. Jeg er blevet vist at det er en fejltagelse at formode at mennesker i særlige ansvarsbetyngede embeder på Battle Creek har visdom som er langt bedre end almindelige mennesker har. Dem som tror og formoder at de har guddommelig oplysning, stoler på den menneskelige bedømmelse af disse mænd, tager deres råd som Guds røst.* Men dette er ikke sikkert eller trygt, for medmindre mennesket er fuldstændigt helliget til Gud, vil Satan virke gennem dem for at videregive den kundskab som ikke vil være for det nuværende og fremtidige gode for dem som lytter.

Mange har oplært sig selv til at skrive eller spørge efter råd og retningslinier når de er sat i svære situationer. Men det er en fejltagelse for dem der er i ansvarlige embeder på vore forskellige institutioner et være afhængige af mennesker som har i alt temmelig mange byrder og ansvar at bære. En svag og sygelig erfaring vil være deres lod som er optrænet til at være fuld afhængig af andre. Dem som de afhænger sig af kan have mindre gudsfrygt end de selv; og ikke mere åndelig kraft og talent end at det er deres privilegium at have hvis de bare ville indse at de ikke skal være børn, men faste brave mænd, der søger at opnå større duelighed ved at bruge det de allerede har, ved at handle med det talent som Gud har lånt dem. Vi er personlig ansvarlig for brugen af de talenter som Gud (375) har givet os. Vort intellekt må opdyrkes. Tæt og hård tankevirksomhed må ydes til vanskelighedernes løsning.

Herren har givet hvert menneske sit særlige arbejde, og hvis han sætter mennesker i ansvarlige embeder, vil han videregive sin Hellige Ånd til dem, og give dem kraft til at gøre deres arbejde. Men mennesker som er kaldet til at tage lange dyre rejser for at hjælpe andre til at udtænke og planlægge og ikke selv er i nær forbindelse med klogskabens Gud, hvis de lægger lid i deres egen styrke og visdom. Hvis de ikke har været villige til at bære Kristi åg, eller lære i hans skole at være ydmyg og beskeden i hjertet som han var; hvis de ikke har lært at løfte de byrder som Gud har givet dem, og følge med hvorend han leder dem, hvad vil deres dyre rejser så gøre godt for? Hvad er deres visdom værd? Er det ikke hos Gud regnet som tåbelighed?

Lær dette til folk..

Stats konferenserne kan være afhængig af General Konferensen efter lys og kundskab og visdom; men er det sikkert for dem at gøre dette? Battle Creek skal ikke være center for Guds værk. Gud alene kan udfylde dette sted. Skønt vore folk på de forskellige steder har deres særlige præstemøder, lær dem, for Kristi sag og for deres egen sjæls sag, gør ikke det kødelige til deres forsvar. Der er ingen magt hos mennesker til at læse deres medmenneskers hjerter. Herren er den eneste hvorfra vi med sikkerhed kan være afhængig, og han er tilgængelig på ethvert sted og enhver menighed i Unionen. At sætte mennesker der hvor Gud skulle være sat ærer eller herliggører ikke Gud. Er General Konferensens formand folkets Gud? Betragtes menneskerne på Battle Creek som ubegrænsede i klogskab? Skønt (376) Herren skal arbejde på menneskelige hjerter og menneskelig intellekt, principper og fremgangsmåder der er anderledes fra dette vil blive bragt for folk. »Slå ikke mer eders lid til mennesker.«

Herren har en strid med hans folk over denne sag. Hvorfor har de forladt Herren deres Gud, som elskede sådan, »at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv«? Hans kærlighed er ikke upålidelig og svingende, men er så langt over al anden kærlighed som himlene er over jorden. Han vogter altid over hans børn med en kærlighed der ikke er målbar og er evig. »O, dyb af rigdom og visdom og indsigt hos Gud! hvor uransagelige er ikke hans domme, og hvor usporlige hans veje!«

»Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle

gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.« Barmhjertighed og kærlighed og visdom skal kunne finde hos Gud; men mange der bekender sig til at kende ham har vendt sig fra Den i hvem vort håb for evigt liv har samlet sig omkring, og har optrænet sig selv til at være afhængig af deres fejlede og fejlbarlige medmennesker. De er åndeligt lemlæstede når de gør dette, for intet menneske er ufejlbarlig, og hans indflydelse kan være vildledende. Ham der stoler på mennesker støtter sig ikke kun til en dårlig hjælper, og giver Satan en lejlighed til at fremstille sig selv, men han sårer den hvem tilliden er givet til; og bliver opstemt i sin egen vurdering, og mister sansen for hans egen afhængighed af Gud. Lige så snart en mand er sat hvor Gud skulle være, mister han sin renhed, kraft, og hans tillid til Guds kraft. Resultatet bliver moralsk forvirring, fordi hans kræfter bliver uhellige og trodsige. Han føler sig kompetent til at dømme hans medmennesker, og han tilstræber sig uretmæssigt at blive en gud over dem.

(377)»Lad det samme sindelag være i jer«.

Der må ikke være nogen selvophøjelse i Guds arbejde. Hvor meget vi end ved, hvor store vore åndelige gaver end er, kan ingen af os rose sig; for hvad vi besidder er kun en betroet gave, lånt os på prøve. De virkelige fremskridt fra disse gaver afgører vor skæbne for evigheden; men vi har intet hvorved vi kunne ophøje selvet og løfte os op, for det som vi har er ikke vort eget.

Vi skal være høflige mod alle mennesker, kærlige og forstående; for det var den karakter Kristus viste på jorden. Jo tættere vi er forenet med Kristus, jo mere blid og kærlig vil vor opførsel mod andre være. Menneskeslægtens forløsning er plantet i dette menneske, skønt han er falden, må han være en deltager i den guddommelige natur, er undsluppet fra den fordærvelse som er i verden gennem dets lyster. Hvis vi ved hans nåde bliver deltagere af den guddommelige natur, er vor indflydelse på dem der er omkring os ikke farlig men gavnlig. Se på Jesus, vor tros ophav og fuldender, vi kan være en velsignelse for alle vi omgås, for Helligåndens kraft over det menneskelige hjerte kan gøre og holde det rent.

Dem der ikke tager imod Kristus som en personlig Frelser, som ikke mærker behovet for hans nåde på hjerte og karakter, kan ikke påvirke dem som er omkring til det gode. Uanset deres stadium i livet, vil de føre en indflydelse med sig som Satan vil bruge i hans tjeneste. Dette vil miste al håb om evigt liv for dem selv, og ved deres forkerte eksempel ledes andre på vildspor.

Studer korset.

Golgathas kors betyder alt for fortabte sjæle. Gennem Menneskesønnens lidelse og død, (378) blev menneskenes frelse gjort mulig. Ved Helligåndens organ udtænker Gud at hans billede skal genoprettes i menneskeheden, så et nyt og levende livsprincip kan blive indført i deres sind som er blevet befængt med synd. Guds kærlighed er fuldt dygtigt til at istandsætte, genopbygge, opmuntre og styrke enhver troende sjæl som vil tage imod sandheden som den er i Jesus. For at dette kan blive fuldbyrdet, må mennesker tage åget med Kristus. Kristi kors må studeres. Det må nagle opmærksomheden og fastholde kærligheden. Blodet der blev udgydt for synderne vil rengøre og rense sind og hjerte for enhver form for selvished.

Helliggjort gennem sandheden.

Gud er ophavet for al sandhed; og udøvet sandhed bereder vejen for mere fremadskridende sandhed. Når Guds betroede tjenere kundgør frisk sandhed, rører Helligånden ved det sind der har været beredt til at vandre i lyset og fremskynder de let modtagelige evner til at se sandhedens skønhed og majestæt.

Men sandheden er ingen sandhed for den som ikke åbenbarer, ved sin ophøjede åndelige karakter, en kraft udover den som verden kan give, en indflydelse der svarer til dets indviende og særlige karakter for sandheden selv. Ham der er helliggjort ved sandheden vil udøve en frelsende og livskraftig indflydelse på alle som han kommer i kontakt med. Dette er bibelreligion.

Mennesker der er frelst, kun ved Jesu Kristi sonoffer, har ingen ret til at søge at ophøje sig selv over

deres medmennesker. Lad dem sidde ved Jesu fødder, og lære af ham, og ikke anstrenge sig for selv at skinne. Hvis Jesu Kristi kærlighed forbliver i dem, vil de skinne ubevidst og sprede Kristi herligheds lys (379) ud over verden. »Og jeg - når jeg er blevet ophøjet fra jorden,« sagde Kristus, »vil jeg drage alle til mig.« Hvis en prædikant gør Kristus til hans håb, til hans tillid, til hans afhængighed, er han et med Kristus, en arbejder sammen med Gud; og ved hans tjeneste er sjæle forvandlet til Kristus.

Al dygtighed er fra Gud.

Der er dem der ikke er lærde og som ingen store evner har, men de behøver ikke at blive modløse på grund af dette. Lad dem bruge hvad de har, våge nøjagtigt over ethvert svagt punkt i deres karakterer, søge ved guddommelig nåde at gøre den stærk. Der er intet menneske der lever der har nogen kraft eller evne som han ikke har modtaget fra Gud, og den kilde det kommer fra er åben for det svageligste menneskelige væsen. Hvis han vil drage nær til Gud, den fejlfrie kilde for styrke, vil han erkende at Gud fuldbyrder hans løfte. Men i dette arbejde, behøver vi ikke at kalde mennesker tusinde af mil for at give os hjælp; for Kristus har lovet, »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde.«

Gud har ikke utilregnet givet mennesker talenter, men i overensstemmelse til deres gudsgivne evner for at bruge dem. Jo flere talenter der lånes til mennesker, jo større tilbagelevering kræves. Gud forlanger af enhver menneskelig repræsentant at rådføre sig med det levende orakel, og blive helt igennem kendt med hans udtrykte vilje i alle sager, så han ved flittig brug af de talenter han har lånt, kan vinde andre.

Gud vil have os til at lære den højtidelige lektie at vi skal arbejde på vor egen skæbne. Den karakter vi danner i dette liv afgør om vi er eller ikke egnede til at leve i de evige tider. Intet menneske kan være uvirksom og så i sikkerhed. Han kan måske ikke have mange talenter, men lad ham benytte sig af dem han har; alt eftersom (380) han udviser hæderlighed overfor Gud og hans medmennesker, så Gud vil velsigne ham.

Helligånden venter på at give hjælp til enhver troende sjæl, og Jesus erklærer, »Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« Lad dem som tror på Jesus være stærkt, bedende, og fuld af tillid til Kristi magt til at frelse. »Kald på mig på nødens dag; jeg vil udfri dig, og du skal ære mig.«

Herrens bøn.

Lad mig bede vore statskonferenser og vore menigheder om at ophøre med at lægge deres afhængighed på mennesker og gøre kød til deres våben. Se ikke på andre mennesker for at se hvordan de leder dem selv under sandhedens overbevisning, eller at spørge dem om hjælp. Se ikke på mennesker i høje ansvarsbetyngede embeder efter styrke, for det er netop de mennesker der betragtes i fare af et ansvarsbetyngt embede som et bevis for Guds særlige magt. Vore menigheder er svage fordi medlemmerne er oplært i at se på og være afhængig af menneskelige resurser, og tusinde af dollars er unødigt brugt til at transportere begrænsede mennesker fra et sted til et andet, så de kan bringe små vanskeligheder i orden, skønt Jesus altid er nær for at hjælpe dem som er trængende og nødstedt.

De advarsler som er givet i Guds ord til Israels børn var møntet, ikke kun på dem, men for alle som skal leve på jorden. Han siger til dem: »Ve de genstridige børn,... som fuldbyrder råd, der ej er fra mig, slutter forbund, uden min Ånd er med, for at dynge synd på synd, de, som går ned til Ægypten uden at spørge min mund for at værne sig ved Faraos værn, søge ly i Ægyptens skygge!« Hvis (381) Herren irettesatte hans folk i gammel tid fordi de undlod at søge hans råd i vanskeligheder, vil han så ikke være mishaget i dag hvis hans folk, i stedet for afhængighed af retfærdighedens sols klare stråler der lyser på deres vej, vender sig fra ham i prøve og prøvelse efter menneskelige væsners hjælp som er fejlende og udelige som dem selv? Hvor er vor styrke? Er det i mennesker der er så hjælpeløse og afhængige som os selv, der behøver vejledning fra Gud ligesom vi gør?

Den nærværende hjælp.

Kristus siger, »skilt fra mig kan I slet intet gøre,« og han har tilvejebragt Helligånden som en nærværende hjælp til enhver tid den behøves. Men mange har en svag religiøs erfaring fordi de, i stedet for at søge Herren efter Helligåndens virkeevne, gør kødet til deres våben. Lad Guds folk blive oplært i at vende sig til Gud i trængsler og opnå styrke fra de løfter der er ja og amen for enhver håbende sjæl.

Herrens ord er til os, »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op. Findes der mon nogen fader iblandt jer, som vil give sin søn en sten, når han beder om brød, eller når han hans søn beder om fisk, så i stedet for en fisk vil give ham en slange? Eller når han beder om et æg, mon han så vil give ham en skorpion? Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Faderen fra Himmelen give Helligånden til dem, som beder ham!«

Guds løfter er fulde og rigelige, og der er ingen brug for at nogen afhænger sig af mennesker efter styrke. For alle der kalder på ham, er Gud nær for (382) at hjælpe og stå bi. Og han vanæres stærkt når vi, efter at have prøvet vor tillid, vender os fra ham - den eneste der ikke vil misforstå os, den eneste der kan give fejlfrie råd - og vender os til mennesker som i deres menneskelige svaghed er tilbøjelige til at lede os på vildspor.

»Og Herren sagde: Eftersom dette folk kun holder sig nær med sin mund og ærer mig med sine læber, mens hjertet er fjernt fra mig, og fordi dets frygt for mig blev tillærte menneskebud, se, derfor handler jeg fremdeles sært og sælsomt med dette folk; dets vismænds visdom forgår, de kloges klogskab glipper. Ve dem, der dølger deres råd i det dybe for Herren, hvis gerninger sker i mørke, som siger: »Hvem ser os, og hvem lægger mærke til os?«

Herren har vist os hans vej; skal vi vandre på den? eller skal vi, begrænsede og fejlende som vi er, vandre efter vore egne råd, og udøve de principper han har advaret os imod?

Den nærværende advarsel..

»Gå nu hen og skriv det på en tavle i deres påsyn og optegn det i en bog, at det i kommende tider kan stå som vidnesbyrd evindeligt. Thi det er et stivsindet folk, svigefulde børn, der ikke vil høre Herrens lov, som siger til seerne: »Se ingen syner!« til fremsynte: »Skuer os ikke det rette! Tal smiger til os, skuer os blændværk, vig bort fra vejen, bøj af fra stien, lad os være i fred for Israels Hellige!« Derfor, så siger Israels Hellige: Siden I ringeagter dette ord og stoler på krumt og kroget og støtter jer til det, derfor skal denne brøde blive for eder som en truende, voksende (383) revne i en knejsende mur, hvis fald vil indtræffe brat, lige i et nu.«

»Hvem vil han belære, hvem tyder hans synder - mon afvante børn, nys tagne fra brystet? Kun hakke og rakke, rakke og hakke, lidt i vejen her og lidt i vejen der!« Ja, med lallende læber, med fremmed mål vil han tale til dette folk, han, som dog sagde til dem: »Her er der hvile, lad den trætte hvile, her er der ro!« - men de ville ej høre. Så bliver for dem da Herrens ord: »Hakke og rakke, rakke og hakke, lidt i vejen her og lidt i vejen der!« så de går hen og styrter bagover, sønderslås, fanges og hildes. Hør derfor Herrens ord, I spotske mænd, I nidvisens mestre blandt dette Jerusalems folk! Fordi I siger: »Vi slutted en pagt med døden, Dødsriget gjorde vi en aftale med; når den susende svøbe går frem, da nr dens vej ej os, thi løgn har vi gjort til vort ly, vi har gemt os i svig;« derfor, så siger den Herre Herren: Se, jeg lægger i Zion en prøvet sten, en urokkelig, kostelig hjørnestein; tror man, haster man ikke. Og jeg gør ret til målesnor, retfærd til blylod; hagl skal slå løgnelyset ned, vand skylle gemmestedet bort.«

»Thi således sagde den Herre Herren, Israels Hellige: Ved omvendelse og stilhed skal I frelses, i ro og tillid er eders styrke. Men I ville ikke.« »På hin dag hører de døve skriftord, og friede fra mulm og mørke kan blindes øjne se. De ydmyge glædes (384) end mere i Herren, de fattige jubler i Israels Hellige. Thi voldsmand er borte, spotter forsvundet, bortryddet hver, som er vågen til ondt, som med ord får et menneske gjort skyldigt, lægger fælde for dommeren i porten og kuer en retfærdig

ved opspind. Derfor, så siger Herren, Jakobs huses Gud, han, som udløste Abraham: Nu høster Jakob ej skam, nu blegner hans åsyn ikke; thi når han ser mine hænders værk i sin midte, da skal han hellige mit navn, holde Jakobs Hellige hellig og frygte Israels Gud; de, hvis ånd for vild, vinder indsigt, de knurrende tager mod lære.«

Vil disse advarsler gå forbi uden at aflægge noget regnskab? Herren drager på enhver lærer, enhver prædikant og enhver som har modtaget lyset af hans sandhed, til at markere hans åndelige ståsted godt. De har haft et stort lys, og hvis de vil sikre evigt liv, må de ikke længere gøre begrænsede mennesker til deres afhængighed, men bygge på den sikre grund.

Hold fast ved Guds principper.

Ingen mennesker under rådslagning kan med sikkerhed fjerne Guds principper, og sætte deres egne op; for Guds ord har erklæret, »Jeg gør ret til målesnor, retfærd til blylod; hagl skal slå løgnelyset ned, vand skylle gemmestedet bort.« »Thi som på Perazims bjerg vil Herren stå op, som i Gibeons dal vil han vise sin vrede for at gøre sin gerning - en underlig gerning, og øve sit værk - et sælsomt værk. Derfor (385) hold inde med spot, at ej eders bånd skal snære; thi om hele landets visse undergang hørte jeg fra Herren, Hærskarers Herre.«

Vi lever i tider der er af stor vigtighed for enhver. Lys skinner i klare og vedholdende stråler omkring os. Hvis lyset er korrekt modtaget og værdsat, vil det være en velsignelse for os og for andre; men hvis vi stoler på vor egen visdom og styrke, eller på vore medmenneskers visdom og styrke, vil det blive vendt til en gift. I kampen for evigt liv, kan vi ikke lære af nogen andre. Livets brød må spises af enhver. Vi må enkeltvis tage del i det, så sjæl og legeme, og sind kan blive fornyet og styrket ved dets omdannende kraft, og således bliver Jesu Kristi karakter og sindelag optaget. Gud må være gjort til den første og sidste og bedste i alt.

Enhver må hunge og tørste efter retfærdighed til ham selv. At lære af mennesker, og stole på deres visdom, er farligt for det åndelige liv hos enhver Kristen. Dem i hvem der er tillid, kan være ærlige og sande, og tjene Herren med al flid. Men hvis vi enkeltvis bestræber os på at vandre i Kristi fodspor, kan vi følge ham så vel som dem som vi beundrer for deres konsekvente og ydmyge liv.

Ikke menneske men Herren.

Oftest er det sådan at dem der ses op til ikke er hvad der tros om dem. Oftest ligger synd på lur i hjertet, og forkerte vaner og vildledende fremgangsmåder er indflettet i karakteren. Hvordan ser vor himmelske Fader på dette? Hans råd er altid pålidelige, og han har bevist hans store kærlighed for menneskeslægten, og han ser på med bedrøvelse når hans (386) børn opmuntres til at vende sig bort fra ham og sætte deres afhængighed på begrænsede mennesker, som de ikke kender, og hvis bedømmelse og erfaring ikke kan være pålidelig. Men dette er sket, og Gud er blevet sat i anden række.

I Jesu Kristi Nazaræers navn, jeg beder indstændigt Guds folk om at gøre sig afhængig af Herrens styrke. Tag jer i agt for hvordan I sætter mennesker hvor Gud skulle være. Vi er ikke sikre i at tage mennesker som vor myndighed eller vor fører, for de vil helt sikkert skuffe os. Vi skal enkeltvis selv finde ud af vor egen frelse med frygt og bæven, »thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske.« Vi har et stort kald hos Jesus Kristus; vi skal frembære et umådeligt og helligt arbejde, og Gud kalder på enhver til at opløfte hans standard med hensyn til denne verden og det himmelske univers, ved Herren Jehovas kraft, som »er en evig klippe.«

til videre studium: *Profeter og konger*, side 63-95 (*Prophets and Kings*, side 119-189).

Vi skal være ét med Kristus som han var ét med Faderen, og Faderen vil elske os som han elskede hans søn. Vi må have den samme hjælp som Kristus havde, vi må have styrke for enhver nødsituation; for Gud vil være vor vagt på fronten og bagtil. Han vil lukke os inde på hver side, og når vi er bragt for herskerne, myndighederne på jorden, behøver vi ikke at gruble på forhånd over

hvad vi skal sige. Gud vil lære os på den dag vi behøver det. Nu kan Gud hjælpe os til at komme for Jesu fødder og lære af ham, før vi søger at blive lærere for andre. - *Review and Herald*, 18. feb, 1890.

(387) Kristi værdifuldhed over for hans efterfølgere..

Cooranbong, Australien. 4. maj, 1896

Jeg følte mig ked af det da jeg læste jeres brev der viser en så nedtrykt ånd. Læs Efeserne 2.4-22. Dette skriftsted er mig givet for jer. Læs det opbyggeligt, som I aldrig havde læst det før. Det er fuld af belæring. Kristus der dvæler i vore hjerter ved tro betyder betragtningen af Kristus, se Kristus, altid værne om den kære Frelser som en allerbedst og æret ven, så at vi på ingen måde ville bedrøve og krænke ham. Vi har altid dette løfte til vor trøst og hjælp: »Thi af nåden er I frelst ved tro; det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven.«

Hav på sinde, at denne tid aldrig må komme, hvor Satans djævelske skygger ikke vil blive kastet på tværs af vor sti for at spærre af for vor tro og fordunkle det lys der udstråler Jesu nærværelse, retfærdighedens sol. Vor tro må ikke vakle, men spalte sig gennem den skygge. Vi må have en erfaring som ikke bliver begravet i tvivlens mørke. Vor tro er ikke i følelser men i sandhed. Den inspirerede apostel taler fra vort sted bygget på apostlenes og profeternes grundlag, Jesus Kristus der selv er hovedhjørnestenen. Kristi menighed er fremstillet som »opbygget til en Guds bolig i Ånden. Hvis vi er »rodfæstede og grundfæstede i kærlighed,« skal vi »sammen med alle de hellige... kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse.« Oh, værdifulde muligheder og opmuntringer! I det menneskelige hjerte der er rensset fra al moralsk urenhed dvæler (388) den dyrebare Frelser, og forædler og helliggør hele naturen, og gør mennesker til et tempel for Helligånden.

Kristus en personlig Frelser..

Er Kristus så en personlig Frelser? Vi bærer Herren Jesu død i vort legeme, som er liv og frelse og retfærdighed for os. Hvor vi end går, har vi erindringen om han som har os kær. Vi vedbliver i Kristus ved en levende tro. Han bliver i vore hjerter ved at vi enkeltvis tilegner os tro. Vi har et kammeratskab med guddommelig tilstedeværelse, og som vi indser denne tilstedeværelse, er vore tanker bragt i fangenskab til Jesus Kristus. Vore åndelige udfoldelser i overensstemmelse med den livsalighed der kommer af vor sans for dette kammeratskab. Enok vandrede med Gud på den vej; og Kristus dvæler i vore hjerter ved tro når vi vil tage hensyn til hvad han er for os, og den gerning han har gjort for os i genløsnings planen. Vi skal være de mest ivrige for at opdyrke en sans for den store gave fra Gud til vor verden og os personligt.

Disse tanker har en styrende magt over hele karakteren. Jeg ønsker at lægge jer er på sinde at I, hvis I vil, må altid have en guddommelig fælle med jer. »Hvordan kan Guds tempel og afguder have med hinanden af gøre? Vi er jo den levede Guds tempel, thi Gud har jo sagt: »Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud, og de skal være mit folk.« Som sindet dvæler over Kristus, er karakteren formet efter den guddommelige lighed. Tankerne er præget med en følelse af hans godhed og hans kærlighed. Vi betragter hans karakter, og således er han i alle vore tanker. Hans kærlighed omgiver os. Hvis vi bare stirrer et øjeblik på solen på sit højeste punkt, og vi så (389) vender vore øjne væk, vil solens billede vise sig i alt hvad vi ser på. Således er det når vi beskuer Jesus, alt hvad vi ser på genspejler hans billede, retfærdighedens sol. Vi kan ikke se noget andet, eller tale om noget andet. Hans billede er inprentet i sjælens øje og påvirker enhver del i vort daglige liv, og blødgør og betvinger hele vor natur. Ved beskuelse, er vi tilpasset den guddommelige lighed, selv Kristi lighed. Til alle dem som vi omgås genspejler vi hans retfærdigheds klare og muntre stråler. Vi er blevet omdannet i karakter; for hjerte, sjæl, og sind er oplyst ved genspejlingen fra ham som elskede os og gav sig selv for os. Her er der atter en erkendelse af en personlig og levende indflydelse som dvæler i vore hjerter ved tro.

Jesu blivende tilstedeværelse.

Når hans belærende ord er blevet modtaget, og har taget besiddelse i os, vil Jesus stadig være til stede i os, og styre vore tanker og begreber og handlinger. Vi er gennemsyret med den største lærers undervisning som verden nogen sinde har kendt. En fornemmelse af menneskelig ansvarlighed og af menneskelig indflydelse giver fasthed til vore livssyn og syn på daglige pligter. Jesus Kristus er alt for os - den første, den sidste, den bedste i alt. Jesus Kristus, hans Ånd og hans karakter præger alt; den er vævegarnet og væven, netop hele vor tilværelses vævning. Kristi ord er ånd og liv. Vi kan da ikke samle vore tanker om selvet; der er intet mere som vi lever, men Kristus der lever i os, og han er herlighedens håb. Selvet er dødt, men Kristus er en levende Frelser. I at fortsætte med at se på Jesus, afspejler vi hans billede til alle omkring os. (390) Vi kan ikke stoppe med at tænke over vore skuffelser, eller endog tale om dem, for et mere tiltalende billede tiltrækker vort syn - Jesu værdifulde kærlighed. Han dvæler i os ved sandhedens ord.

Hvad sagde Jesus til den samaritanske kvinde ved Jakobs brønd? »Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, som siger til dig: 'Giv mig noget at drikke!' så bad du ham, og han gav dig levende vand!« »Enhver, som drikker af dette vand, vil tørste igen, men den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kildespring til evigt liv.« Det vand Kristus hentydede til var åbenbaringen af hans nåde i hans ord; hans ånd og hans lære er som en mættende kilde for enhver sjæl. Alle andre kilder som de skal gribe til vil vise sig at ikke mætte. Men sandhedens ord er som kolde strømme, fremstillet som vandende fra Libanon, som altid mætter. I Kristus er glædens fylde for altid. Verdens lyster og fornøjelser og morskab mætter aldrig ej heller helbreder sjælen. Men Jesus siger, »Den, som æder mit kød og drikker mit blod, har evigt liv.«

Kristi nådige nærhed i hans ord taler altid til sjælen, og fremstiller ham som brønden med det levende vand til fornyelse af den tørstende sjæl. Det er vort privilegium at have en levende og afventende Frelser. Han er den åndelige krafts kilde der er indpodet i os, og hans indflydelse vil flyde ud i ord og handlinger, og forny alt inden for vore indflydelsers virkefelt, og avle der ønsker og higen efter styrke og renhed, hellighed og fred, og for dette glæde der ikke bringer sorg med sig. Dette er følgen fra en iboende Frelser.

(391)Kristi mellemkomst.

Kristus siger, »Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« Han vandrede en gang som menneske på jorden, med hans guddommelighed iklædt menneskelighed, et lidende og fristet menneske, plaget af Satans bedrag. Han var fristet på alle måder som vi er, og han ved hvordan dem der er fristet skal plejes og passes. Nu er han ved Guds højre hånd, han er i himlen som vor forsvarer, for at gøre os mellemkomst. Vi må altid komme til trøst og håb når vi tænker på dette. Han tænker på dem som er genstand for denne verdens fristelser. Han tænker på os enkeltvis, og kender hvert eneste af vore behov. Når man fristes, så sig bare, han tager sig af mig, han går i forbøn for mig, han elsker mig, han døde for mig. Jeg vil uforbeholdent give mig selv til ham. Vi bedrøver Kristi hjerte når vi går og sørger over os selv som om vi var vores egen frelser. Nej; vi må overdrage opbevaringen af vore sjæle til Gud som til en trofast skaber. Han lever altid efter at gøre mellemkomst for de prøvede og fristede. Åben dit hjerte for retfærdighedens klare stråler, og lad ikke ét pust af tvivl, ét ord af utro, undslippe dine læber, så ikke du sår tvivlens frø. Der er rige velsignelser for os; lad os gribe dem ved tro. Jeg bønfaller jer om at have tapperhed i Herren. Guddommelig styrke er vores; og lad os tale om tapperhed og styrke og tro. Læs det tredje kapitel i Efeserne. Praktiser den undervisning der gives. Bær et levende vidnesbyrd for Gud under alle forhold.

En irettesættelse mod egenkærlighed..

Cooranbong, Australien, 6.februar, 1896.

Til mine Brødre i Amerika:

Det store hverv for Helligånden er således udtrykkeligt nærmere angivet af vor Frelser: »Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd«. Kristus vidste at denne kundgørelse blev en vidunderlig tillid. Han nærmede sig slutningen af sin gerning på denne jord, og stod med korset indenfor synsvidde, med en fuldstændig erkendelse af den skyld-byrde der måtte sættes på ham som syndbæreren. Dog var hans største ængstelse for hans disciple. Han søgte at finde trøst for dem, og han fortalte dem, »Dog, jeg siger jer sandheden: det er gavnligt for jer, at jeg går bort. Thi hvis jeg ikke går bort, kommer Talsmanden ikke til jer.

Ondskab har ophobet sig i århundreder, og kan kun blive behersket og modstået ved Helligåndens mægtige kraft, den Tredje Person i Guddommen, som ikke vil komme med en begrænset kraft, men med den fulde guddommelige kraft. En anden ånd kan mødes her; for det ondes væsen arbejder på alle måder, og menneskets underkastelse af dette sataniske fangenskab var forbløffene.

Egenkærlighed formørker dømmekraften..

I dag, såvel som i Kristi dage, hersker Satan i manges sind. Oh, hvor hans forfærdelige og farefulde arbejde kunne være erkendt og modvirket! Egenkærlighed har trodset principper, egenkærlighed har forvirret sanserne og formørket (393) bedømmelsen. Det synes så besynderligt at til trods for at al lys der skinner fra Guds velsignede ord, at der så skulle være mærkelige tanker og et sådant frafald fra sandhedens gerninger og ånd. Ønsket om at få store lønninger, med en bestemmelse om at fratage andre deres guds-givne rettigheder har sin oprindelse i Satans tanker; og ved lydighed til hans vilje og veje, sætter mennesker sig selv under hans banner. En lille tillid kan kun gives til som har været fanget i denne snare, medmindre de fuldstændigt vender om og fornyer sig; for de har været gennemsyret ved forkerte principper, som de ikke kunne erkende var skadelig for dem selv.

Oh, hvis dem på de forskellige marker, i Amerika og overalt i verden, arbejdede i overensstemmelse efter reglerne i bibelen, og stræbte efter at rykke selvskhed op med rode, hvilket arbejde ville da være fuldent for menigheden! Men synder der fra tid til anden har været fremhævet ligger ved manges dør, synder som Herren betragter af ingen let karakter. Hvis mennesker bare ville opgive deres modstridende ånd til Helligånden - den ånd som i lang tid har gennemsyret deres religiøse erfaring, - ville Guds Ånd selv henvende sig til deres hjerter. Det ville overbevise om synd. Hvilket arbejde! Men Helligånden har været forhånet, og lys har været forkastet. Er det muligt for dem der i årevis har været forblændet at se? Er det muligt om deres øjne på dette sene stadium i modstand vil blive salvet? Vil Guds Ånds røst kunne skelnes fra fjendens bedragende røst?

Der er mennesker der snart vil bevidne hvilket banner de står under, banneret for livets Fyrste, eller banneret for mørkets fyrste. Hvis de bare kunne se de sager som de var fremstillet for (394) mig, hvis de kunne se dette, så langt som det angik deres sjæle, er de som mennesker der står på afgrundens rand, klar til at glide over i dybet dernede, tror jeg ikke at de vil stå skælvende på kanten et øjeblik til, hvis de har nogen agtelse for deres frelse.

Det er ikke Guds vilje at nogen skal fortabes, men at alle skal have evigt liv. Oh, kunne jeg være forvisset om at vor brødre ved den kommende konference ville mærke en fornemmelse af hvad rene principper betyder for dem og for alle som de omgås, mit hjerte ville hoppe af glæde! Hvis dem som har faret så langt fra Gud og sand retfærdighed ville vise at Helligånden strider med dem, så de var bevidst om deres skyldighed i at forlade Guds ord og handle som blinde ledere for blinde, ville jeg have håb. Selv om disse vågner op fra deres lammelse, vil de blive overvældet af med en fornemmelse af tabt tid, -Herrens værdifulde talenter,- tabte anledninger, som var givet til dem så de kunne vise deres påskønnelse af Guds ubegrænsede medlidenhed for det faldne menneske.

En sjælehungere efter tjeneste..

Enhver sjæl der tager imod Jesus som deres personlige Frelser vil gispe efter privilegiet for at tjene Gud og vil ivrigt gribe anledningen til fremhæve sin taknemmelighed ved at hellige sine evner til Guds tjeneste. Han vil længes efter at vise hans kærlighed for Jesus og for hans indløste ejendom. Han vil hige efter strengt arbejde, genvordigheder og opofrelse. Han vil tænke at det er et privilegium at fornægte selvet, løfte korset og følge i Kristi fodspor, og således vise sin trofasthed og kærlighed. Hans hellige og godgørende gerninger vil vidne om hans forvandling, og vil give verden det vidnesbyrd at han ikke er en uægte, men en sand og helliget kristen.

Mennesker bruger nu flittigt ethvert kneb og handler (395) for at tilfredsstille deres ønske efter mere vinding. Hvis de ville bruge denne handel og iver og omhyggelige betænksomhed i en bestræbelse for at vinde noget til Herrens skatkammer, hvor meget ville det så ikke være fyldt op! Når mennesker som er gennemgående selviske tager imod Kristus, vil de vise at de har et nyt hjerte; og i stedet for at gribe efter alt hvad det er muligt for dem at opnå til deres egen fordel, i stedet for at lave små og forkrøblede ofringer til Herren, vil de glædeligt gøre alt hvad de kan for at fremme hans værk. Den begærlige ånd, der har udviklet sig i en så stor grad, vil dø; og de vil give agt på Kristi ord, »Sælg, hvad I har, og giv almisse!« De vil arbejde som flittige, med iver og energi og alvor, for at bygge Guds rige op som om de havde arbejdet for at opnå rigdomme for dem selv.

Jeg siger jer sandheden. Vi er langt bagefter vor hellige religion i vor opfattelse af pligt. Oh, hvis dem som har været velsignet med en så stor og alvorlig sandhed vil rejse sig og ryste de fortryllelser af sig som har stivnet deres sanser og har fået dem til at holde deres sande tjeneste tilbage fra Gud, hvor ville deres veltilrettelagte anstrengelser dog udrette meget sjæles frelse! Hvilken ændring ville der blive set i de principper der udføres! Verden, det kødelige og djævlens ville ikke forblinde mænd og kvinder for hvad der vil udgøre rene, helligede og trofaste principper.

Guds ord er tilegnet beredelsen til evigt liv. Men mennesker har sat en sådan fortolkning på dette ord at det er gjort til ikke at have mening. Hjerte og samvittighed er blevet forhærdet og fordærvet. Brødre, i Jesu navn, jeg spørger, Tror I Guds ord? Er I Guds sønner og døtre? Hvis I er det, er det fordi I har været forvandlet, og har taget imod Kristus i jeres sjæls tempel, og jeres sind er bragt under (396) den nye lov, endda den ædle friheds lov. Oh, hvis jeg kunne have de glædelige nyheder at deres vilje og sind som er på Battle Creek som har stået efter eget udsagn som ledere, var frigjort fra Satans lære og slaveri, hvis fanger de har været i lang tid, så ville jeg være villig til at krydse det vide ocean for at se jeres ansigter en gang til. Men jeg er ikke ivrig for at se jer med svækkede opfattelser og formørkede sind, fordi I har valgt mørke frem for lys.

Helligåndens opvækkende indflydelse.

Den guddommelige Ånd åbenbarer sit værk på det menneskelige hjerte. Når Helligånden virker på sindet, vil den menneskelige repræsentant forstå den kundgørelse som blev gjort af Kristus, »Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde jer det.« Underkastelse under Guds ord betyder genopbygning af én selv. Lad Kristus arbejde ved hans Helligånd, og opvække jer som fra døden, og bring jeres tanker sammen med hans. Lad ham sætte jeres evner i gang. Han har skabt alle jeres evner så I bedre kan ære og herliggøre hans navn. Indvie jer selv til ham, og alle som omgås jer vil se at jeres kraft er indgydt af Gud, så jeres ædelste beføjelser er kaldet til brug til Guds tjeneste. Evner der én gang var brugt til at tjene selvet og fremme uværdige principper, én gang til tjeneste af uretfærdige hensigter, vil blive bragt i fangenskab i forhold til Jesus Kristus, og blive et med Guds vilje.

Unge mennesker skal oplæres til tjeneste.

Der er en gerning der skal gøres i menighederne. Unge mænd og kvinder må oplæres og uddannes, og så vil der findes plads for dem i arbejdet. I er bekymrede og forvirrede fordi Dr. ____ samler (397) ind i uforholdsmæssighed i lægemissionsarbejdet, fordi hans arbejde langt overgår det arbejde der bliver gjort i menighederne af General Konferensen. Hvad er der galt med det? Det er tydeligt at det lys der er givet af Gud ikke har indvirket. Mennesker har fortrængt Guds planer med deres egne

planer. Lægmissionsarbejdets fremgang er efter Guds orden. Dette arbejde må gøres; sandheden må bæres ud til gader og stræder.

Et kald til reformering..

Men arbejdets hjerte, det store center, er blevet svækket ved menneskers dårlige ledelse, mennesker der ikke har holdt trit med deres Leder.* Satan har bortledt deres penge og evner i forkerte kanaler. Deres værdifulde tid er gået over i evigheden. Det alvorlige arbejde som nu skal gøres, den pågående krigsførelse som skal føres frem, skulle for længe siden have været båret lige så kraftigt frem, under lydighed til Guds lys. Hele legemet er sygt på grund af forkert ledelse og forkerte beregninger. Folket som Gud har betroet evig andel, sandhedens forvaltere rig på evige resultater, lys holderne som skal oplyse hele verden, har mistet deres forbindelser. Har Gud gjort et fejlgreb? Er dem som er ved arbejdets hjerte udvalgte kar der kan modtage den gyldne olie, som de himmelske budbringere, fremstillet som to oliventræer, tømmer til de gyldne rør for at fylde deres lamper op? Er dem på Battle Creek, mænd og kvinder som Gud har bestemt til at gøre det mest alvorlige arbejde nogen sinde givet til de jordiske, i partnerskab med Jesus Kristus i hans store virksomhed? De, som han har pålagt at viderebringe lyset fra de brændende lamper til andre, så at det religiøse mørke (398) må få en anledning til at høre det frelsende budskab, gør de deres pligt?...

Resultatet af at tjene sig selv..

Oh, hvis dem der bekender sig til at kende sandheden havde Kristi ånd, den selvopofrende Forløser, der opgav hans rigdomme, hans glans, hans høje kommandoer, og gjorde al det som en Gud kunne gøre for at frelse mennesker, ville de fornægte selvet, løfte korset og følge Jesus. Hvad vil du som elsker verdslige rigdomme sige til Gud på den store domsdag om dine svage og søvnige anstrengelser i at sende sandheden til fjerne egne? Penge der bruges på cykler og klæder og andre unødige ting bliver sat til regnskab.* Som Guds folk burde I repræsentere Jesus; men Kristus skammer sig over dem der tilfredsstiller sig selv. Mit hjerte er såret, jeg kan næsten ikke holde mine følelser tilbage, når jeg tænker hvor let vort folk er ledt væk fra praktiske kristne principper til selvbehag. Og alligevel tror mange af jer kun delvis på sandheden. Herren Jesus siger, »I kan ikke tjene både Gud og mammon«, og vi skal tro ved ethvert ord der kommer fra hans mund. Hvor mange tror hans ord?

Herren afskyer jeres selviske fremgangsmåder, og dog er hans hånd stadig strakt ud. Jeg beder jer indtrængende for jeres sjæls skyld at høre min bøn, for dem som er missionærer i udlandet, hvis hænder er bundet af jeres handlemåder. Satan har arbejdet med alle hans bedragende kræfter for at bringe sagerne derhen hvor vejen er så vanskelig for der mangler midler i pengekasen.

Indser vi at der hvert år fortabes og dør tusinde og tusinde og atter ti gange tusinde sjæle i deres synder? Guds plager og domme gør allerede deres arbejde, og sjæle går til undergang fordi sandhedens lys ikke har lyst (399) på deres sti. Tror vi til fulde at vi skal frembære Guds ord til hele verden? Hvem tror dette? »Hvorledes skulle de kunne påkalde ham, som de ikke er kommet til at tro på? og hvorledes skulle de kunne tro på ham, som de ikke har hørt om? og hvorledes skulle de kunne høre, uden at der er nogen, som prædiker?« Hvem har troen som vil sætte dem i stand til at praktisere dette ord? Hvem tror i det lys som Gud har givet?

Gud kræver handling..

Gud råber på enstemmig handling. Vel-tilrettelagte anstrengelser må udføres for at sikre arbejdere. Der er ringe og ærlige og ydmyge sjæle som Herren vil sætte i jeres sted, der aldrig har haft de anledninger som I har haft, og som ikke kunne have dem fordi I ikke arbejdede ved Helligånden. Vi kan være sikre på at når Helligånden er udgydt vil dem der ikke modtog og værdsatte tidligregnen ikke se eller forstå værdien af sildigregnen. Når vi oprigtigt er helliget til Gud, vil hans kærlighed forblive i vore hjerter ved tro, og vi vil med glæde gøre vor pligt i henhold til Guds vilje.

Men den lille interesse som har vist sig i vore menigheder i Guds værk foruroliger mig. Jeg ville påminde alle dem som har midler om at huske på at Gud har betroet disse midler til dem til brug på

forfremmelsen af det arbejde som Kristus kom til vor verden for at gøre. Herren fortæller ethvert menneske at han i Guds øjne ikke er ejer af hvad han besidder, men kun en bestyrer. Ikke dit men Mit, siger Herren. Gud vil sætte dig til regnskab for din forvaltning. Om du har et talent, eller to, eller fem, skal ikke en døjt ødsles på dine egne selviske tilfredsstillelser. Jeres ansvarlighed over for himlen burde fremkalde (400) frygt og skælven. De sidste dages bedrag vender vor praktiske gavmildhed. Kristus godtager enhver handling i godgørehed til ham selv.

Iver for Kristus..

Alle der påkalder Kristi navn burde arbejde for ham med hjerte og sind og sjæl og styrke; og *de vil arbejde* hvis de tror det store sandheds evangelium. Deres ivers hjertelighed for Kristi sag vil vidne om graden at deres tro. Selvet vil blive slugt af Kristus hvis de oprigtigt er forenet med ham. »Det er ikke længere mig, der lever,« sagde den store apostel, »men Kristus lever i mig; og det liv, jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig.«

Det lys der af Guds Ånd atter og atter gives er, Koloniser ikke.* Gå ind i de store byer, og skab en interesse blandt de høje og lave. Gør jeres arbejde i at prædike evangeliet for de fattige men stop ikke der. Søg også at nå de højere klasser. Tænk på jeres placering med henblik på at lade jeres lys skinne ud til andre. Dette arbejde skulle have været gjort for længst. Gør ikke sabbatsspørgsmålet til jeres første speciale. I må nå mennesker med praktiske emner, hvor alle kan være med....

Guds folk har et arbejde at gøre som ikke er gjort. Det sidste nådebudskab må gives til en verden der fortabes i deres synder. Dem der er tilknyttet vore institutioner har enhver mulighed og anledning for at arbejde for de stakkels syndere der er uden for Kristus; men de er faldet fra. Hvis vore menigheder kun ville praktisere (401) sandheden, og vise det de tror, at Kristus kom til vor verden for at frelse syndere, ville Guds kraft være med deres arbejde. Men de må komme i kontakt med Kilden for al lys og virkeevne, og i kontakt med verden, ikke for at indtage verdens ånd, men for at de kan gøre det arbejde Gud har bestemt dem til at gøre...

Forkyndende seminarer..

»Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!« er Kristi befaling til hans arbejdere.

Men denne klare erklæring har været ignoreret. Selv om lyset har været givet igen og igen, er mennesker blevet kaldt fra markerne, hvor de skulle have fortsat deres gerning i kærlighed og frygt for Gud, og søge at redde det tabte, til at bruge uger i at overvære et forkyndende seminar. Der var engang hvor dette arbejde var nødvendigt, fordi vore egne folk modsatte sig Guds værk ved at afvise sandhedens lys på Kristi retfærdighed ved tro. Dette skulle de have taget imod og kastet tilbage med hjerte og stemme og pen, for det er deres eneste kraft. De skulle have arbejdet under Helligåndens styring i at give lys til andre.

Ved at hengive sig år efter år til forkyndende seminarer,* er marker blevet forsømt der allerede er hvide til høst. Arbejderne er endda blevet svækket i stedet for at være blevet styrket. Dette har været et fejltrin. Gud kalder hans tjenere til at viderebringe, ikke til altid at lære og aldrig blive i stand til at komme til kendskab af sandheden.

Helligåndens arbejde..

Det store emne om Helligåndens komme er tydeligt beskrevet af Kristus. »Når han kommer,« sagde Kristus, »skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom.« Lyset har været holdt frem for vort folk i årevis. Helligåndens kraft har i stor udstrækning været åbenbaret på Battle Creek, værkets store hjerte, for at blive videregivet til dem på gader og stræder, så den store masse af mennesker under Satans synds- og dødsragt kan blive reformeret og fornyet ved Helligåndens magt. Men da lyset kom til dem ved arbejdets midtpunkt, vidste de ikke hvordan det skulle behandles. De vidnesbyrd som Gud har givet hans folk er i harmoni med hans ord.

Da Jesus sagde disse ord stod han i det skamfulde kors' skygge, symbolet på den skyld som gjorde Kristi offer nødvendig for at frelse verden fra fuldstændig fordærv. Kristus så frem til den tid hvor Helligånden, som hans repræsentant, skulle komme og gøre et betydningsfuldt arbejde i og gennem hans fortjenester; og han følte sig fri til at viderebringe sin hjælp til sine disciple....

Dem der ikke har en levende forbindelse med Gud har ikke en værdsættelse af Helligåndens tilkendegivelse, og skelner ikke mellem det hellige og det almindelige, de lyder ikke Guds røst, fordi de, som den jødiske nation, ikke kender deres besøgelsestid. Der er ingen hjælp for mænd, kvinder eller børn der ikke vil høre eller lyde pligtens stemme, for pligtens stemme er Guds stemme. Øjnene, ørerne og hjertet vil blive umodtagelige hvis mænd og kvinder afviser at tage agt på det guddommelige råd, og vælger den vej der bedst passer dem selv.

Oh, hvor meget bedre ville det være hvis alle som gør dette var tilknyttet noget andet arbejde end de indviede institutioner der er bestemt af Gud som hans store centre! De antages at være under Helligåndens (403) vejledning; men det er en stor fejltagelse. De gør ikke Guds arbejde trofast; de giver ikke vidne af at de indser dets indviede karakter. Deres indflydelse vildleder andre, og får dem til at se let på Guds redskaber der er bestemt til sjælenes frelse, og leder dem til at tro at de må bringe deres egne ideer og almindelige tanker og planer ind. Således opnås et lavt og tarveligt niveau, og Gud er stærkt vanæret.

Gud vil have at alle der har en sådan erfaring indgroet i deres religiøse liv vælger beskæftigelse andre steder, i møjsommelig og trange områder, hvor evige interesser ikke vil være nedværdiget af deres uindviede liv, hvor der er mindre rum til komme ud for fristelser. Anstrengende og hårdt fysisk arbejde kan modvirke og undertrykke deres onde tilbøjeligheder, og andre vil ikke blive gennemsyret af deres skadelige tendenser og karaktertræk.

Ingen neutral grund..

Dem som har en forbindelse med Guds arbejde på nogen af vore institutioner må have en forbindelse med Gud, og må være engageret i at gøre ret under alle forhold, så de vil vide hvor de vil findes på prøvens dag. Ingen der er tilknyttet Guds indviede arbejde kan forblive på neutral grund. Hvis et menneske er splittet, ubeslutsom og usikker indtil han er sikker på at han intet vil miste, viser han at han er et menneske Gud ikke kan bruge. Men mange arbejder på denne måde. De er ikke beskikket af Gud, og i øvrigt har de slet ikke ladet sig bearbejde af Helligåndens mægtige repræsentant.

Herren vil bruge uddannede mennesker hvis deres formodede kundskab ikke leder dem til at ønske at arbejde på Helligånden, og at søge at lære Herren at menneskelig taktik er bedre end guddommelige planer, fordi de stemmer (404) bedre med folkelige meninger. Enhver i Guds tjeneste er under bånd for at stå frimodigt frem og møde fordomme, modstand og menneskelige udbrud. De må altid huske på at de er Guds tjenere, og i hans gerning.

til videre studium: *Testimonies*, vol 6, side 89, 90, 137, 138, 442; vol 8, side 28, 29, 36; *Den Store Mester*, side 278 (*The Desire of Ages*, side 409).

Guds sendebud..

Herren vil have sit folk frigjort fra alt der ikke står i skriften med hensyn til præstegerningen. Mennesker som er kaldt til præstegerningen skulle ikke gøres til afguder; der skal ikke ses på dem med overtroisk ærværdighed; og på grund af den magt der tilfalder dem gennem deres embede, skulle synd hos dem ikke miste sin modbydelighed. Deres vigtige embede gør synd i dem betydeligt mere syndfulde, for i at begå synd gør de dem selv til syndens præster, Satans repræsentanter, gennem hvem han kan arbejde med held for at forevige synd.

Alle burde have i sinde at Satans særlige anstrengelser er rettet mod prædikantgerningen. Han ved at den bare er et menneskeligt redskab der ikke besidder nåde eller hellighed i sig selv. Han ved at den

er en ordning som Gud har ordineret til at blive til stærke midler til sjæles frelse og er kun effektiv som Gud, den evige Ånd, gør det til. Han ved at evangeliets rigdomme er i jordiske kar, så det alene er Guds kraft der kan gøre dem til ærens kar. De må opdyrke vingården. En Paulus på plante og en Apollos vande, men Gud alene kan give væksten.

Gud har aldrig løftet hans menighed uden et vidnesbyrd. I alle synerne for prøvelser og påvisninger, for modstand og (405) forfølgelse under moralsk mørke, hvilket menigheden har været igennem, har Gud haft mennesker i rette øjeblik som har været beredt til at tage hans arbejde op på forskellige trin, og bære det fremad og opad. Gennem patriarker og profeter åbenbarede han sin sandhed til hans folk. Kristus var hans gamle folks lærer så sandelig som han var det, da han kom til verden klædt i menneskeheds klæder. Med hans herlighed skjult i menneskelig skikkelse, viste han sig ofte for hans folk og talte med dem, »ansigt til ansigt, som når den ene mand taler med en anden.« Han, deres usynlige leder, var indhyllet i søjler af ild og skyer, og talte til deres folk gennem Moses. Guds røst var hørt ved profeterne som han havde bestemt til et særligt arbejde og til at bære et særligt budskab. Han sendte dem for at gentage de samme ord om og om igen. Han havde et budskab der var beredt for dem som ikke var efter menneskers vilje og veje, og dette lagde han i deres mund og lod dem forkynde. Han forsikrede dem at Helligånden vil give dem sprog og talegave. Ham der kendte hjertet ville give dem ord hvorved folket kunne nåes.

Budskabet kunne ikke behage dem det var sendt til. De ønskede ikke noget nyt, men ville bare gå videre som de hele tiden har gjort; men Herren oprørte dem med dadel; han irettesatte deres fremgangsmåde. Han indgød nyt liv i dem der sov på deres post, som ikke var trofaste skildvagter. Han viste dem deres ansvar, og at de vil blive holdt ansvarlige for folkets sikkerhed. Dem der var vagtmænd skulle ikke sove dag ej heller nat. De skal kunne se fjenden, og alarmere folket, så enhver kan være på hans post, så de fjendske vagter ikke kan få den mindste fordel.

(406) Guds vagters ansvar..

Og i dag erklærer Gud til hans vagtfolk at hvis de ikke er trofaste og ikke advarer folket som er i fare, vil de i deres synder tages væk. »Hans blod«, siger han, »vil jeg kræve af din hånd.« Men hvis hans budbringere opløfter deres røst for irettesættelse og advarsel, for at vende mennesker fra deres onde veje, og disse sjæle ikke vil høre, da er vagterne klare. Forbryderen mod Gud vil tages i hans synder, hans blod vil være på hans egen sjæl.

Disse alvorlige sager er sat for mig i alvorlige linier. Gud har bestemt hans apostle, pastorer, evangelister og lærere, for hellige viderekomne, for præstegerningen, for opbygningen af Kristi legeme, indtil alle vil komme til troens enhed. Gud erklærer over for hans folk, »Guds ager, Guds bygning er I.« Der må være en stadig fremgang. Skridt for skridt må hans efterfølgere danne lige stier for deres fødder, så ikke det der halter vendes væk fra vejen. Dem der vil arbejde for Gud må arbejde forstandigt for at fylde deres mangler ud i dem selv og herliggøre Herren Israels Gud ved at stå i lyset, og arbejde i lyset fra retfærdighedens sol. Således vi de bære menigheden fremad og opad og mod himmelen, og gøre dets adskillelse fra verden mere klar.

Idet de tilpasser deres karakter til det guddommelige mønster, vil mennesker ikke bevogte deres egne personlige værdighed. Med nidkær og hengiven interesse, vil de vogte menighedens helligede interesser fra det onde som truer med at sløre og omtåge den herlighed som Gud har i sinde skal skinne igennem hende. De vil se at Satans bedrag har ingen plads eller støtte i hende ved (407) opmuntring til, kritik, sladder, tale ondt, og anklage brødre; for disse ting vil svække og styrte hende omkuld.

Striden bliver stærkere..

Der vil aldrig være et tidspunkt i menighedens historie hvor Guds medarbejder kan folde hans hænder og befinde sig vel og sige, "Alt er fred og sikkert". Da er det pludselig at der kommer undergang. Alt kan gå fremgang under tilsyneladende velstand og lykke; men Satan er lysvågen, og undersøger og rådfører sig med hans onde engle om en anden angrebsmåde hvor han kan være

heldig. Styrkeprøven vil blive mere og mere heftig på Satans side; for han er rørt med en kraft nede fra. Som Guds folk bevæges fremad med helliggjort og uimodståelig energi, plantes Kristi retfærdigheds normer i menigheden, rørt med en kraft fra Guds trone, den store strid vil vokse stærkere og stærkere, og vil blive mere og mere målbevidst. Mening vil blive opstillet mod mening, planer mod planer, principper af himmelsk oprindelse mod Satans principper. Sandhed i dens forskellige aspekter vil være i konflikt med vildfarelse i dens evige forandring, tiltagende former, og som, om muligt, vil bedrage de udvalgte.

Vort arbejde må være alvorligt. Vi skal ikke flyve som dem der slår i luften. Prædikanter, prædikestolen, og trykkeriet kræver mennesker som Caleb, der vovede og ville gøre det, mennesker hvis øjne kun er rettet på at opfange sandheden fra vildfarelse, hvis ører er helliget til at opfange ordene fra den trofaste Vogter. Og ånden fra Guds trone vil gøre sig selv mærkbar på en degenereret kristenhed, en fordærvet verden, rede til at blive fortæret af de længe udsatte domme fra en krænket Gud.

(408) Had til irettesættelsen.

Der er nu fare for at mennesker mister syn for de vigtige sandheder som bruges for denne tidsperiode, og søge de ting der er nye og fremmede og henrivende. Mange afviser, hvis de er irettesat ved Guds ånd gennem hans bestemte repræsentanter, at tage imod retledning, og rykke den bitterhed op der er plantet i deres hjerter mod Guds tjenere der bærer tunge og ubehagelige byrder. Der er mennesker der lærer sandheden, men som ikke gør deres veje fuldkomne for Gud, som prøver at skjule deres mangler og ophjælper et køligt forhold til Gud. De har ikke mod til at gøre de ting der er for deres egen særlige fordel. De ser ingen nødvendighed for fornyelse, og således forkaster Herrens ord og hader ham som begyndte at irettesætte.

Denne store nægtelse i at give agt på de formaninger som Herren sender giver Satan ethvert fortrin til at gøre dem til de bitreste fjender til dem der har fortalt dem sandheden. De bliver deres løgnere som har bragt dem budskabet fra Herren.

Mennesket der afviser Herrens ord, der bestræber sig for at skabe sin egen vej og vilje, river budbringeren og de budskaber i stykker som Gud sendte for at røbe ham hans synder. Hans egne tilbøjeligheder har påvirket hans adfærd, og han har bygget sig selv op på en forkert vej. Den guddommelige retningslinje er, »Enten I nu spiser eller drikker, eller hvad I gør, så gør det alt til Guds ære!« Men han ville ikke gøre dette. Som en mand tænker, sådan er han. Indefra, ud fra hjertet, udvikler sig onde tanker der er udviklet af Satan. Han begynder at bruge spidsfindigheder i tekniske finesser og måder. Satans ånd binder ham til fjenden så han fremfører kritiske ord på mindre vigtige emner. Sandheden bliver af mindre og stadig mindre værdi for ham. Han bliver (409) en anklager for hans brødre, osv, og laver om på ledere. Verden udenfor har en større vægt for ham end lysets strøm som Gud har hældt ind i verden i de budskaber som han har givet, og som han engang glædede sig ved.

Oh, så mange ting har udviklet sig siden han blev så fuld af had mod Gud fordi hans farer og fejl er blevet fremstillet for ham! Han har tilladt onde tanker at styrkes og få overhånd, fordi han, dag for dag, ikke har spist og drukket af Guds søns blod, fordi han ikke er blevet en deltager af den guddommelige natur. Ting som kommer indefra besmitter mennesket. Hvor fordærvet vil så den kilde ikke være hvor disse onder har taget deres begyndelse!

Det skæbnsvanger valg.

Uhelliggjorte prædikanter stiller sig selv imod Guds ånd. De priser Kristus og denne verdens gud i samme åndedrag. Når de foregiver at tage i mod Kristus, tager de imod Barabbas, og ved deres handlinger siger de, »Ikke ham, men Barabbas.« Lad alle der læser disse linier, give agt. Satan har gjort al det pral han kan. Han kunne tænke sig at opløse den enhed som Kristus bad måtte eksistere i hans menighed. Han siger, "Jeg vil gå ud og være en løgnagtig ånd og bedrage dem jeg kan, til at kritisere, og fordømme og skuffe." Lad den bedrageriske synd og de falske vidner være i en

menighed der har haft stort lys, stor klarhed, og den menighed vil kassere det budskab som Herren har sendt, og tage imod de mest urimelige påstande og falske antagelser og falske teorier. Satan ler af deres tåbelighed, for han ved hvad sandhed er.

Mange vil stå bag vore prædikestole med den falske profetis fakkel i deres hænder, optændt fra (410) Satans djævelske fakkel. Hvis der værnes om tvivl og utroskab, vil de prædikanter, som tror de ved så meget, blive fjernet fra folket. »Vidste blot også du«, sagde Kristus, »på denne dag, hvad der tjener til din fred! Men nu er det skjult for dine øjne.«

Sandhedens lys.

Ikke desto mindre står Guds grundvold sikkert. Herren kender dem som er hans. Den helliggjorte prædikant må ikke have nogen svig i sin mund. Han skal være åben som dagen, fri for enhver ond plet. En helliggjort forkyndergerning og presse vil være en kraft der lyser på den genstridige slægt. Lys brødre, vi behøver mere lys. Blæs i basunen i Zion; blæs en advarsel på det hellige bjerg. Saml Herrens hær, med helliggjorte hjerter, for at høre hvad Herren vil sige til hans folk; for han har større lys for alle som vil høre. Lad dem blive bevæbnet og udstyret, og komme på højde med slaget - til Herrens hjælp mod den vældige. Gud selv vil arbejde for Israel. Enhver tunge der lyver vil bringes til tavshed. Englenes hænder vil kuldaste de bedrageriske planer som er blevet udformet. Satans bolværk vil aldrig triumfere. Sejr vil ledsage den tredje engels budskab. Som lederen af Herrens hær rev Jerikos mure ned, således vil Herrens lovlydige folk sejre, og alle fjendtlige elementer bliver tilintetgjort. Lad ingen sjæl beklage sig over Guds tjenere der er kommet til dem med et himmel-sendt budskab. Stik ikke længere sprækker i dem, og sig, "I taler meget sikkert; I taler meget stærkt." De kan tale stærkt; men behøves dette? Gud vil prikke til tilhørernes ører hvis de ikke vil give agt på hans stemme eller hans budskab. Han vil fordømme dem som modsætter sig Guds ord.

(411) Mennesker i det rette øjeblik.

Satan har gjort alt muligt for at intet skal komme blandt os der irttesætter og dadler os, og tilskynder os til at lægge vore fejl væk. Men der er et folk som vil bære Guds ark. Nogle vil gå væk fra os som ikke længere vil bære arken. Men disse kan ikke lave mure der er i vejen for sandheden; for den vil gå fremad og opad til enden. I tidligere tid har Gud vækket mennesker, og han har stadig mennesker der venter på en anledning, beredt til at gøre hans befaling - mennesker der vil gå gennem begrænsninger der kun er som mure der er tilsløret med dårligt mørtel. Når Gud lægger hans Ånd over mennesker, vil de arbejde. De vil forkynde Herrens ord; de vil opløfte deres røst som en basun. Sandheden vil ikke være formindsket eller miste sin kraft i deres hænder. De vil vise folk deres overtrædelser, og Jakobs hus deres synder.

Satans voldsomme arbejde.

Striden vil blive vildere og vildere. Satan vil tage slaget og udgive sig for at være Kristus. Han vil fordreje, misbruge og trodse alt hvad han overhovedet kan, om muligt bedrage de udvalgte. Selv i vore dage har der været og vil fortsætte at være hele slægter som engang har glædet sig i sandheden, men som vil miste tro på grund af at bagtalelse og løgne er bragt til dem med henblik på dem de har holdt af og med hvem de har haft liflige råd. De åbnede deres hjerter for at få sået rajgræs; rajgræsset voksede op iblandt hveden; de blev stærkere; hvedens afgrøde blev mindre og mindre; og den værdifulde sandhed mistede sin kraft for dem. For en tid ledsagede en falsk nidkærhed deres nye teorier, som forhærdede deres hjerter imod sandhedens forkæmpere som jøderne gjorde mod Kristus

(412) Under Satans tjensteiver, havde nogle for en tid i menneskers øjne trivselens vilkår; men det er kun for en tid. Satan bragte dem så langt at de foragtede Guds Ånd. De foldede sig ud som et grønt laurbærtræ. Herren tillod for en tid. Han lod dem vise deres misundelse og hadet mod Guds folk, som han lod Satan udvikle hans karakter, så han kunne stå foran det himmelske univers, foran de ufaldne verdener, og den faldne verden, i hans sande egenskaber, som en bedrager, en anklager

for brødre, en morder for hjerte.

Oprejs barrierer mod fjenden.

Mange som påberåber at tro sandheden, men som ikke har noget anker, vil blive bundet til Satans selskab. Dem som ikke har arbejdet på Guds side af sagen vil være overladt til at blive en anstødssten for dem som har opnået en levende erfaring for dem selv. Lad enhver prædikant, i stedet for at stå og kritisere og stille spørgsmål til tvivl og modstand, hvis der øjnes en chance for at gøre sådan, nu blive beskæftiget med at oprejse barrierer mod de listige fjender. I stedet for at kæmpe imod dem som Herren har sendt for at frelse disse, så lad hans folk bede ivrigt og stadigt efter Guds nådes kraft, og så vil Lederen for Herrens hær indtage marken. I stedet for at sidde og dømme over mennesker hvem Gud har taget imod til at gøre ham tjeneste, så lad byrden for deres bøn være, nat og dag, at Herren kan sende flere arbejdere ud til hans vingård. Prædikanter, vanær ikke jeres Gud og forvold ikke Helligånden sorg, ved at tale nedsættende om de menneskers veje og metoder som Gud har valgt. Gud kender karakteren. Han ser de menneskers temperament som han har valgt. Han ved at det kun er alvorlige, faste, (413) besluttede, dybtfølelserne mennesker der vil se dette arbejde i dets væsentlige betydning, og vil lægge en sådan fasthed og beslutsomhed i deres vidnesbyrd at de vil lave et brud mod Satans barrierer.

Gud giver mennesker råd og irettesættelse til deres gode. Han har sendt sit budskab, og fortalt dem hvad der behøves i øjeblikket- 1897. Tog du imod budskabet? Gav du agt på bønnen? Han gav jer anledning til at komme frem rustet og udstyret for at hjælpe Herren. Og det hele var gjort, og han bød dig at holde stand. Men gjorde du dig rede? Sagde du, »Her er jeg, send mig«? Du sad stadig og gjorde intet. Du lod Herrens ord falde upåagtede på grunden; og nu har Herren taget mennesker som var drenge da du stod på foreste linie i slaget, og har givet dem et budskab og det arbejde som du ikke tog på dig. Vil du være en anstødssten for dem? vil du kritisere? Vil du sige, "De forlader deres plads"? Alligevel udfylder du ikke den plads som de nu er kaldede til at udfylde.

Oh, hvorfor vil mennesker være i vejen, når de skulle være hjælpere? Hvorfor vil de blokere hjulene, når de skulle skubbe med tydeligt resultat? Hvorfor vil de frarøve deres egen sjæl fra goder og fratage andre velsignelser som skulle komme til dem? Disse lysets forkastere vil forblive i de ufrugtbare ørkener, hvor ingen fornyende og helbredende vande vil flyde og deres præstetjenester er så gold for frugter som Gilboas bakker var, hvor der hverken var dug eller regn. De er ikke dækket med guddommelig salvelse og bibringer ingen velsignelse for andre. De må ydmyge deres hjerter og tilstå deres fejl, og bryde Satans greb på dem. De må bryde de lænker som opdragelse, fordømme eller vaner har smedet. Ville de kun forhøre sig hos Gud, i en angrende ånd, ville (414) de finde ham. Så ville de ikke sætte deres egen vilje op, men gå der hvor Herrens Ånd leder; de ville blive ledt af ham.

Tag lyset op.

Udrensningen vil ganske sikkert gå gennem enhver menighed i vort land som har haft store anledninger og fortrin, og har ladet dem gå upågtet. Flere vidnesbyrd er ikke hvad de ønsker. De behøver rene og helliggjorte hjerter til at tage op og beholde al det lys som Gud har givet, og da vil de vandre i det lys.

Vi behøver ikke at sige, "De sidste dages farer kommer snart over os." De er allerede kommet. Vi behøver nu Herrens sværd til at skære sjæl og de kødelige lysters, appetitten og lidenskabens indre kraft. Måtte det trænge ind og opdele det i langt større grad end det nogen sinde før har gjort. Måtte al stolthed kastes ned. Måtte det som kødeligt sikret holdes væk fra løgnens tilholdssted, med hvilket de har søgt at bedrage Guds folk. Måtte den bortskære al deres selvretfærdighed og åbne de blindes øjne, så de kan se at de ikke er hele i Guds øjne.

Jeg henvender mig til Guds folk som i dag holder fast ved den tillid de har fået, som ikke vil forlade den tro der engang er overgivet de hellige og som står midt iblandt disse sidste fordærvede dages moralske mørke. Herrens ord til jer er: »Jeg skal juble over Jerusalem og frydes ved mit folk.« Kan

vi ikke her se Guds faderlige kærlighed komme til udtryk for dem som holder fast i retfærdighedens tro? Det tætteste forhold eksister mellem Gud og hans folk. Vi er ikke kun genstand for hans sparsomme barmhjertighed og hans tilgivende kærlighed, vi er mere end det. Herren glædes over sit folk. Han fryder sig ved dem. Han er deres sikkerhed. Han vil forskønne alle som tjener ham med et helt hjerte med (415) hellighedens ånd. Han klæder dem med retfærdighed. Han elsker dem som gør hans vilje, som udtrykker hans billede. Alle som er sande og trofaste er tilpasset hans Søns billede. I deres mund findes ingen svig, for de er uden fejl foran Guds trone.

til videre studium: *Det er et godt land -norsk-*, side 42-44, "Budbærerne", (*Early Writings*, side 61-64, "The Messengers").

Vort budskab..

Hvad er det budskab vi skal give? »Hid alle, som tørster, her er vand, kom, I, som ikke har penge! Køb korn og spis uden penge, uden vederlag vin og mælk! Hvi giver I sølv for, hvad ikke er brød, eders dagløn for, hvad ej mætter? Hør mig, så får I, hvad godt er, at spise, eders sjæl skal svælge i fedt; bøj eders øre, kom til mig, hør, og eders sjæl skal leve! Så slutter jeg med jer en evig pagt: de trofaste nådeløfter til David. Se, jeg gjorde ham til vidne for folkeslag, til folkefærds fyrste og hersker. Se, på folk, du ej kender, skal du kalde, til dig skal folk, som ej kender dig, ile for Herren din Guds skyld, Israels Hellige, han gør dig herlig. Søg Herren, medens han findes, kald på ham, den stund han er nær! Den gudløse forlade sin vej, urettens mand sine tanker og vende sig til Herren, at han må forbarme sig, til vor Gud, thi han er rund til at forlade.« Til mine brødre i prædikantgerningen ville jeg sige, Fortsæt (416) dette arbejde med takt og tone. Sæt unge mænd og kvinder i arbejde i vore menigheder. Kombiner lægemissions arbejdet med forkyndelsen af den tredje engels budskab. Lav regelmæssige og organiserede bestræbelser på at løfte menighederne ud fra det døde niveau hvori de er faldet og har været i årevis. Send arbejdere ind i menighederne som vil sætte principper for helse reformering i forbindelse med den tredje engels budskab for en hver familie og hver enkelt person. Opmuntrer alle til at tage del i arbejdet for deres medmennesker, og se om livets åndepust ikke hurtigt vil vende tilbage til disse menigheder.

Studer nøje det treogtredivede i Ezekiel. Arbejdet som har været gjort på læge-missions-området er netop det arbejde som Kristus påbød hans efterfølgere at gøre. Kan I ikke klart se for jer at dem som optaget i dette arbejde fuldfører Frelserens ærinde? Kan I ikke se at det ville behage vor Frelser hvis I ville lægge al falsk ophøjethed til side og lære i hans skole hvordan hans åg opløftes og hans byrder bæres?

Oprigtig kristendom behøves..

Verden behøver vidnesbyrd af oprigtig kristendom. Erklæret kristendom kan ses overalt; men når kraften fra Guds nåde ses i vores menigheder, vil medlemmerne udrette Kristi arbejde. Karakterens naturlige og arvelige træk vil blive omformet. Hans Ånds iboen vil gøre dem i stand til at åbenbare Kristi lighed, og er i forhold til deres gudfrygtigheds renhed som vil være deres arbejdes lykke.

Der er i vor verden mange kristne arbejdere som endnu ikke har hørt de store og vidunderlige sandheder der er kommet fra os. Disse gør et godt arbejde i forhold til det lys som de har, og mange af (417) dem er længere fremme i kendskabet til praktisk arbejde end dem der har haft det store lys og de store anledninger.

Den ligegyldighed der har været blandt vore prædikanter med hensyn til sundheds reformen og lægemissionsarbejdet er forbavsende. Nogle der ikke bekender sig til at være kristne behandler disse sager med større ærbødighed end nogle af vor egne folk gør; og medmindre vi vækkes, vil de få fortrin for os.

Det ord som Herren har givet mig for vore prædikanter og menigheder er, "Gå ud." »Mig er givet al magt i Himmelen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber

dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.«

Gud skal opsøges..

Cooranbong, Australien, 27.august, 1896

Gudfrygtighed behøves. Mindre selvtillid og langt mere ydmyghed må blive set. Guds arbejde er blevet til at betragte som en almindelig ting. Det ville have været meget bedre at have udskiftet mennesker i bestyrelser og komiteer end at have beholdt netop de samme mennesker i årevis, indtil det formodes at deres forslag er blevet antaget uden ét spørgsmål; og sædvanligvis er der ingen røst som er løftet i den modsatte retning. Der er mennesker der sidder i råd som ikke har den dømmekraft som de skulle have. Forståelsen er snæver og altid taler om sig selv. En forandring behøves. Det vil ikke (418) være klogt at gennemføre det halve eller det kvarte af de virksomheder som har været planlagt.

Lad enhver som sidder i råd og i komiteer skrive i sit hjerte disse ord: Jeg arbejder for tid og for evighed. Jeg skal aflægge regnskab for Gud for alle de motiver som tilskynder mig til handling. Lad dette være hans motto. Lad salmistens bøn gå op til Gud, »Herre, sæt vagt ved min mund, vogt mine læbers dør! Bøj ikke mit hjerte til ondt, til at gøre gudløs gerning sammen med udådsmænd; deres lækre mad vil jeg ikke smage.«

»Giv mig dit hjerte«..

Adelaide, Australien, 12.oktober, 1896

Dem som er i ansvarlige embeder skal ikke gå hen og blive forvandlet til verdens selvforkælene og urimelige principper, for de kan ikke udføre dem; og hvis de kunne, ville Kristi lig principper ikke tillade det. Mangfoldige læresætninger behøves at gives. »Hvem vil han belære, hvem tyder hans synder - mon afvante børn, nys tage fra brystet? Kun hakke og rakke, rakke og hakke, lidt i vejen her og lidt i vejen der!« Således bringes Herrens ord tålmodigt for børnene, og holdes foran dem, af forældre der tror Guds ord. »Ja, med lallende læber, med fremmed mål vil han tale til dette folk, han, som dog sagde til dem: »Her er der hvile, lad den trætte hvile, her er der ro!« - men de ville ej høre. Så bliver for dem da Herrens ord: »Hakke og (419) rakke, rakke og hakke, lidt i vejen her og lidt i vejen der!« så de går hen og styrter bagover, sønderslås, fanges og hildes.« Hvorfor? - fordi de ikke giver agt på Herrens ord da det kom til dem.

Det betyder at dem der ikke har taget imod belæring, men har i stedet for værnet om deres egen klogskab, og at arbejde selv i overensstemmelse med deres egne forestillinger. Herren giver disse den prøve at de enten skal tage stilling og følge hans råd, eller nægte og gøre efter deres egne forestillinger, og så vil overlade dem til det sikre resultat. På alle vore veje, i al vor tjeneste til Gud, taler han til os, »Giv mig dit hjerte.« Det er den ydmyge og lærvillige ånd som Gud ønsker. Det som giver bøn sin fortrinlighed er det faktum at den udåndes fra et elskene og lydigt hjerte.

Gud kræver visse ting af sit folk; hvis de siger, Jeg vil ikke opgive mit hjerte til at gøre denne ting, lader Herren dem gå efter deres egne angiveligt kloge bedømmelser uden himmelsk visdom, indtil dette skriftsted [Esajas 28,13] er fuldbyrdet. Du skal ikke sige, Jeg vil følge Herrens vejledning til et vist punkt som er i harmoni med min egen bedømmelse, og da holde fast i dine egne ideer, afvise at blive formet efter Herrens lighed. Lad spørgsmålet blive stillet, Er dette Herrens vilje? og ikke, Er dette opfattelsen og bedømmelsen af ____?

Herrens målestok..

Alt må betragtes i lyset af Kristi eksempel. Han er det sande lys der oplyser ethvert menneske der kommer til verden. Lyt til hans ord, efterlign hans eksempel i selvfornægtelse og selvopofrelse, og

se på Kristi fortjeneste efter herlighed som passer til det han har at give dig. Dem der følger Kristus lever ikke for at behage (420) dem selv. Menneskelige normer er som svage rør. Herrens målestok er karakterens fuldendelse.

»Thi som på Perazims bjerg vil Herren stå op, som i Gibeons dal vil han vise sin vrede for at gøre sin gerning - en underlig gerning, og øve sit værk - et sælsomt værk. Derfor hold inde med spot, at ej eders bånd skal snære; thi om hele landets visse undergang hørte jeg fra Herren, Hærskarers Herre.« Læs Femte Mosebog 7,6. Læs hele kapitlet, også kapitlerne 1 og 8. Dette var overbragt mig som ord fra Herren. Disse ting er skrevet til vor formaning, over hvem verdens ende kommer.

Vi skal kun have dem tilknyttet til vore institutioner som vil høre Herrens ord og værdsætte og lyde hans røst. Når en mand vil bede indtrængende og tilskynde til at have hans tanker og hans dømmekraft til at være størst på nogen af vore institutioner, kan I ikke have noget større bevis for at den mand ikke kender sig selv og ikke er i stand til at lede. Han vil gøre fejltagelser og skade mere end genoprette. Han ved ikke hvilke ansvar det medfører i hans forhold til Gud eller hans medmennesker. »Da nu alt dette går sin opløsning i møde, hvor bør I da ikke vandre?« Dem der vandrer ydmygt med Gud vil ikke trachte efter større ansvar, men vil tage i betragtning at de har et særligt arbejde at gøre og vil være trofaste over for deres pligt. I vore institutioner kan en masse godt gøres i oplæring ved forskrifter og eksempel, i sparsommelighed på alle måder. Hvis du, min bror, har lært i Kristi skole at være ydmyg og beskeden i hjertet, vil du altid stå på fordelagtig grund. Du har ikke en ligevægtig karakter. Du kan ikke trygt lægge tillid i din bedømmelse af alt. Menneskers veje er at udtænke (421) og planlægge; Gud indpoder et princip. Mennesker tilstræber at gøre pligter nemt og tilpasset til hans egne naturlige karakter; men livet er en slagmark; livet er et væddeløb hvor han må løbe hvis han vil sejre...

Undskyldninger er værdiløse..

Spørgsmålet for os at tænke over er, Har vi Kristi egenskaber? Undskyldninger er værdiløse. Alle omstændigheder, alle lyster og lidenskaber, skal være som tjenere for det gudfrygtige menneske, ikke herske over ham. Den kristne skal ikke trælbindes af nogen arvelige eller opelskede vaner eller tilbøjeligheder. Han skal herske over de dyriske lidenskaber, snarere end at være holdt i vanens trældom.

Vi skal ikke være detaljernes tjenere, men styre detaljerne ved et indvævet princip som er lært af den største Lærer som verden nogen sinde har kendt. Den alvorlige stilling som vi i dag står i forhold til verden, de alvorlige ansvar og pligter der er os pålagt af Herren, skal ikke ignoreres før vor vilje og vore omstændigheder og detaljer er bragt i orden. Selvfornægtelsens og selvopofrelsens princip, som er åbenbaret i Kristi, Johannes Døber, Daniels og de tre venners eksempel skal gå igennem som en plovskær i arvelige og opdyrkede vaner i alle detaljer og omgivelser.

Jeg spørger jer, Er Guds rige inden i jer? Guds folk skal være meget nøje, altid rede, altid være sammenfattet med Kristus. Tiden er nu kommet hvor vi det ene øjeblik kan være på fast jord, det næste kan jorden måske hæve sig under vore fødder. Jordskælv vil finde sted hvor vi mindst tænker det.

Kristendom har en meget bredere betydning end mange hidtil har givet den. Den er ikke en trosbekendelse. Den er hans ord der lever og forbliver til evig tid. Den er et levende princip, som tager besiddelse i sind, (422) hjerte, motiver og det hele menneske. Kristendom - oh, om vi måtte erfare dens virkninger. Det er en livsvigtig og personlig erfaring, der ophøjer og forædler hele mennesket. Ethvert menneske er ansvarlig over for Gud, som har gjort tilvejebringelser til alle for at denne velsignelse modtages. Men mange tager ikke imod den, selv om Kristus har anskaffet den til dem for en uendelig pris. De har ikke opfanget velsignelsen indenfor deres rækkevidde, og der for vil de have bibeholdt deres ubehagelige karaktertræk, og synd ligger ved døren. Når de bekender deres fromhed, har Satan gjort dem til hans repræsentanter til at rive ned og forvirre hvor han synes det er bedst. De udøver en skadelig indflydelse på mange sjæle som behøver et eksempel der fører

dem mod himlen.

Hvem er borgere til det himmelske rige? - alle dem der gør hans vilje. De har retfærdighed, fred og glæde i Helligånden. Medlemmerne af Guds rige er Guds sønner, parthavere i hans store virksomhed. Guds udvalgte er en udvalgt slægt, et særligt folk, et helligt folk, til at vise hans pris frem som har kaldt dem ud af mørket ind i hans utrolige lys. De er jordens salt, verdens lys. De er levende stene, et kongeligt præsteskab. De er i kompagniskab med Jesus Kristus. Disse er dem der følger lammet hvor som helst han går..

Vore personligheder..

Der er rettigheder som tilhører hver enkelt. Vi er en personlighed og en identitet som er vor egen. Ingen kan drukne hans identitet såvel som nogen andres. Alle må handle for sig selv, efter deres egen samvittigheds bud. Hvad angår vor ansvarlighed og indflydelse, er vi ansvarlige overfor Gud hvor vort liv stammer fra. Det vi gør opnås ikke (423) fra menneskelighed, men fra Gud alene. Vi er hans ved skabelse og ved forløsning. Vore legemer er ikke vore egne, til at behandle som vi behager, til at lemlæste ved vaner der leder til forfald, og det gør det umuligt at yde Gud en fuldkommen tjeneste. Vore liv og alle vore evner tilhører ham. Han kalder på os ethvert øjeblik; Han holder det levende maskineri i gang; hvis vi var overladt til at lade det løbe for et øjeblik, ville vi dø. Vi er absolut afhængige af Gud.

En stor lektie er lært når vi forstår vort forhold til Gud, og hans forhold til os. Ordene »I tilhører ikke jer selv, I er jo købt og prisen er betalt,« skulle hænge i huskerummet, så vi altid kan erkende Guds rettigheder til vore talenter, vore ejendomme, vor indflydelse og vore personlige jeger. Vi må lære hvordan den Guds gave skal behandles, i sind, i sjæl, i legeme, så at vi som Kristi indkøbte besiddelse kan gøre ham en sund og velsmagende tjeneste.

Så ved alle vande..

Vi må så ved alle vande, holde vore sjæle i Guds kærlighed, arbejde mens det er dag, og bruge de midler som Herren har givet os til at gøre en hvilken som helst pligt der kommer næst. Hvad vore hænder end finder at gøre, skal vi gøre det med godt humør; uanset hvilket offer vi er kaldet til at gøre, må vi gøre det med godt humør. Som vi sår ved alle vande skal vi indse at »den, der sår rigeligt, skal høste rigeligt.«

»Enhver give, som hans hjerte har tilsagt ham, ikke tvært og tvungent; thi Gud elsker en glad giver. Og Gud har magt til i rigt (424) mål at give jer al nåde, så I altid og under alle forhold har alt, hvad I trænger til, og endda rigeligt til al god gerning.« Træk ikke tilbage når Helligånden engang har vækket en pligtfølelse i dit sind. Indvirk på denne henstilling, for den er fremkaldt af Herren. »Hvis han unddrager sig, har min sjæl ikke behag i ham.«

Det betyder meget at så ved alle vande; det betyder en stadig videregivelse af gaver og ofre. Gud vil give hjælpemidler, så at trofaste tjenere til hans betroede midler skal være afhjulpeth tilstrækkeligt i alle ting, og være i stand til at berige ethvert godt arbejde.

Kristi forkyndelse..

Der er et stort arbejde der skal gøres. Verden vil ikke være forvandlet ved tungernes gaver, eller ved at udføre mirakler, men ved at forkynde Kristi korsfæstelse. Helligånden må tillades at arbejde. Gud har lagt redskaberne i vore hænder, og vi må bruge ethvert af dem for at gøre hans vilje og vej. Som troende har vi den forettighed at spille en rolle i at fremskynde sandheden for denne tid. Vi skal så vidt det er muligt bruge midler og kræfter som Gud har givet os til at indføre sandheden i nye lokaliteter. Kirker må bygges til at hjælpe Guds folk, så de må stå som lysene centre, de skinner midt i verdens mørke...

Dette arbejde vil Gud have os til at gøre. Kristi eksempel må efterfølges af dem som gør fordring på

at være hans børn. Afhjælp dine medmenneskers fysiske fornødenheder, og deres taknemmelighed vil bryde barrierer ned og sætter dig i stand til at nå deres hjerter. Tænk alvorligt over disse sager. Som menigheder har I en anledning til arbejde som medarbejdere sammen med Gud. Har I adlydt Guds (425) ord, har du gået ind i hans arbejde, ville I være velsignet og hjulpet frem, og ville have opnået en rig erfaring. I ville have fundet jer selv, som menneskelige repræsentanter for Gud, og alvorligt forsvare en plan, for redning, for genoprettelse, for frelse. Denne plan vil ikke være fastgjort, men være fremadskridende, gå videre fra nåde til nåde, og fra styrke til styrke.

Kristus søgte folk hvor de var og satte dem foran de store sandheder med hensyn til hans rige. Som han drog fra sted til sted, velsignede og trøstede han de lidende og helbredte de syge. Dette er vort arbejde. Gud vil have os til at afhjælpe de nødlidendes trang. Årsagen til at Herren ikke viser sin kraft mere bestemt er fordi der er så lidt åndelighed blandt dem der gør fordring på sandheden.

(426)HØJN STANDARTEN

afsnit 16

Rene hænder og rent hjerte..

Der er megen sandhedsforkyndelse, men få er helliggjorte gennem sandheden. Gudfrygtighed og retfærdighed er ikke bragt ind i det praktiske liv. Herren er vanæret; og ved ikke at have nogen livskraftig forbindelse med Gud, har den svage menneskelige natur ingen styrke til at modstå fristelser, og vil ikke have det indtil Guds forvandlende kraft tager greb på sjælen.

Vi nærmer os dommen, og dem som frembærer advarselsbudskabet til verden må have rene hænder og rent hjerte. De må have en levende forbindelse med Gud. Tankerne må være rene og hellige, sjælen ubesmittet, legeme, sjæl og ånd være en rensset og ren gave til Gud, ellers vil han ikke tage imod den.

Nye smertelige onde udviklinger er et af de største vidnesbyrd på at enden er nær. Satan går omkring som en brølene løve, og søger hvem han kan opsluge; og hvis mænd og kvinder, under dette flammende lys som nu skinner i denne farefulde tid, vil være fundet som utugtige personer, er jeg bange for at Gud vil adskille dem fra arbejdet for evigt.

Udpræget handling kræves..

I unge, en forholdsmæssig let karakters overtrædelse, betragtes med megen hårdhed; men når mænd og kvinder af større erfaring, som har været betragtet som gudfrygtighedens mønster, er åbenbart i deres sande karakter, - uhelliggjorte, uhellige, urene i tanker, nedværdiget i opførsel, - så er det tid for sådanne at blive behandlet på en bestemt måde. Den større overbærenhed som har (427) været over for dem har kun, så langt som mit kendskab rækker, haft den indflydelse der får dem til at betragte deres utugt og hor som en meget let sag, og alle deres løse påstande har vist sig at være som morgendug når solen skinner på den.

Lige så snart de kommer i fristelse viser de deres moralske mangler - at de ikke tager del i den guddommelige natur, ej heller har de forladt den fordærvelse der er i verden gennem lyster; men at de er jordiske, sanselige og djævelske. Satan finder noget i dem som han kan hidse op lidt efter lidt til åbenbare forbrydelser, og han benytter sig af sine anledninger, og resultatet er, at dem der gør fordring på at være hyrder for flokken er kødeligt indstillet, leder fårene i deres varetægt, hvis renhed, beskedenhed og fortrin vil de strengt bevogte i tøjlesløshed og utugtighed. Himlens engle ser på med skam, sorg og afsky. Hvordan kan himlens rene engle hjælpe denne klasse? Hvordan kan de bringe himmelsk lys ind i de forsamlinger hvor sådanne prædikanter kæmper for Guds lov, men bryder den lov hver gang en gunstig anledning byder sig; lever på en løgn, forfølger en lumsk fremgangsmåde, arbejder i hemmelighed, plejer deres vanhellige tanker og ophidser deres

lidenskaber, og udnytter kvinder og mænd som er fristede, som dem selv, til at nedbryde alle barrierer og nedværdige deres legemer og vanhellige deres sjæle? Hvordan kan de gøre dette? Hvordan kan de have en frygt til Gud for dem? Hvordan kan de have nogen kærlighed til Gud i deres sjæle? Af hvilken er deres tro på sandheden?

Rens lejren for denne moralske fordærvelse, hvis den tager de største mennesker i de højeste stillinger. Gud er ikke til at leje med. Utugt er i vore rækker;* jeg ved det, for det er blevet vist mig at utugts besmittelse styrkes og udbredes. Der er meget vi aldrig (428) vil kende; men det som er åbenbart gør menigheden ansvarlig og skyldig medmindre de viser en målbevidst bestræbelse på at udrydde det onde. Rens lejren, for der er en forbandelse i den.

Guds ord til Josua er følgende: »Jeg vil ikke mere være med eder, hvis I ikke bortrydder bandet af eders midte. Stå derfor op, lad folket hellige sig og sig: Helliger eder til i morgen, thi så siger Herren, Israels Gud: Der er band i din midte, Israel; og du kan ikke holde stand over for dine fjender, før I skaffer bandet bort fra eder!« Disse ting er skrevet til vor fordel, over hvem denne verdens ende kommer.

Falske Hyrder.

Jeg har ingen virkelig grund til håb for dem som har stået som hyrder for flokken, og har i årevis været båret over med af den barmhjertige Gud, der har fulgt dem med irettesættelser, med advarsler, med bønner, men som har skjult deres onde veje, og fortsat på dem, og således fornægtet himlens Guds love ved at udøve utugt. Vi kan lade dem arbejde på deres egen frelse med frygt og bæven, efter at alt har været gjort for at rette på dem; men overlad dem på ingen måder til sjæles beskyttelse. Falske hyrder! Oh, kan det ske at mennesker som i lang tid har været optaget i dette arbejde, vil ødelægge deres veje, foran Herren, efter store erfaringer og særligt lys?

Han som skal komme siger, »Se, jeg kommer snart, og jeg har min løn med mig for at gengælde enhver, efter som hans gerning er.« Enhver god gerning der er gjort af Guds folk efter frugterne af deres tro, vil have sin tilsvarende løn. Som en stjerne adskiller sig i glans fra andre, således vil troende have deres forskellige (429) områder tildelt i det fremtidige liv. Vil det menneske som ikke vandrer med Gud som Enok gjorde, men som har vandret ved Satans side, og har lyttet til hans antydninger, adlydt hans tilskyndelser, bragt sin egen sjæl, og, de sjæle Kristus døde for, i fare, og for at tilfredsstille det kødelige sind, bærer over med synden i hans eksempel - vil et sådant menneske fundet blandt de sejrene?

Når et menneske dør, dør han indflydelse ikke med ham; men lever videre og gengiver sig selv. Indflydelsen fra det menneske der var god og ren og hellig lever videre efter hans død, som gløden fra den synkende sol, kaster sin ære tværs over himlene, og oplyser den bjergtinde lang tid efter solen er gået bag bakken. Således vil de renes og de helliges og de godes gerninger genspejle deres lys når de ikke selv lever og kan tale og handle. Deres gerninger, deres ord, deres eksempel vil leve for evigt. »Den retfærdige ihukommes for evigt.«

Men hvilken modsætning til dette er deres liv som er jordiske, sanselige og djævelske! Den sanselige fornøjelse blev føjet. I lyset af den bedømmelse, mennesker viser at han er, berøves himlens tjenerdragt. Han står for andre som han gør i en hellig Guds øjne. Lad enhver af os tænke alvorligt hvad enten det arbejde der følger os vil være himlens fyldige lys eller mørkets skygger, og hvad enten den arv vi testamenterer er velsignelsernes eller forbandelserne.

Enhver time der går lige nu skaber vort fremtidige liv. Disse øjeblikke der bruges til ligegyldighed, til selvtilfredstillelse, som om det var af ingen værdi, afgører vor evige skæbne. Ordne vi udtaler i dag vil genlyde når tiden ikke skal være mere. De handlinger der gøres i dag indføres til himlens bøger, som de karakteristiske træk er indført af kunstneren til den blanke (430) metalplade. De vil afgøre vor skæbne for evigheden, for lyksalighed eller evig tab og pinefuld anger. Karakteren kan ikke ændres når Kristus kommer, heller ikke hvis et menneske er ved at dø. Karakter-opbygning må gøres i dette liv. Vi frygter at omvendelse vil komme til den selvmedlidende og besmittede sjæl alt

for sent. Nogle få beslutninger, nogle få tårer, vil aldrig vende et skyldigt tidligere liv ejheller udslette overtrædelserne af himlens bøger, deres egenrådige og kundskabsrige synder der har haft sandhedens kostbare lys, og kan udlægge skriften til andre, selvom synd og uretfærdighed er drukket op som stjålet vand. Som om det var skrevet med en grusomhed, må de lades *forstenet* i klippen for evigt.

Vækkelse nødvendig..

Jeg ville alarmere mine brødre hvis jeg kunne. Jeg ville lægge dem alvorligt på sinde med pen og stemme, lev i Herren, gå med Gud, hvis I vil dø i Herren, og gå snart der ind hvor Herren forbliver for evigt. Vær ikke ulydig mod de himmelske advarsler; grib de forsømte appeller, Guds bønner, advarsler, irettesættelser og trusler, og lad dem rette dit egensindige og syndsfulde hjerte. Lad Kristi omdannende nåde gøre jer rene, sande, hellige og elskelige som den reneste hvide lilje som åbner sin blomst på søens bryst. Overlad jeres kærlighed og hengivenhed til ham der døde for jer på Golgathas kors. Optræn dine læber til at fremsige hans pris og til at opsende dine bønner som hellig røgelse.

Jeg spørger igen, Hvordan kan nogen som har det dyrebare og højtidelige budskab for denne tid føje det med urene tanker og uhellige handlinger, når de ved at han der aldrig slumrer og aldrig sover ser enhver handling og læser enhver tanke i sindet? Oh, det er fordi ondskab (431) er fundet i Guds bekendende folk så han kan gøre så lidt for dem.

Sandhed i hjertet helliggører..

Sandheden, når den kommer ind i hjertet, helliggører modtageren; og er den holdt væk fra liv og handlemåder, er den død og ubrugelig for modtageren. Hvordan kan du, oh, hvordan kan du bedrage din forløser? Hvordan kan du vanære ham for hans engle og for mennesker? Hvordan kan du bedrøve Guds Helligånd? Hvordan kan du korsfæste herlighedens Herre på ny, og sætte ham til åben skam? Hvordan kan du give Satan og hans engle lejlighed til at juble og triumfere over dem som gør krav på at være Jesu Kristi trofaste undersåtter?

Alle horerkarle vil være uden for Guds by. Guds engle arbejder allerede på dommen, og Guds ånd forlader gradvis verden. Menighedens sejr er meget nær, den løn der skal overdrages er næsten inden for rækkevidde, og alligevel findes uretfærdighed blandt dem som gør fordring på at have himlens lysfulde skær.

han som er vidne til hans menighed og folkeskarernes skæbne frembærer det sidste arbejde til fuldendelse af denne verden. Han giver sine engle bemyndigelse til at fuldbyrde hans domme. Lad prædikanterne vågne op, lad dem tage imod situationen. Domsarbejdet begynder ved helligdommen. »Og se, seks mænd kom fra den øvre nordport, hver med sin stridshammer i hånden, og én blandt dem bar linned klædebon og havde et skrivetøj ved sin lænd; og de kom og stillede sig ved siden af kobberalteret.« Læs Ezekiel 9, 2-7. Befalingen er, »Oldinge og ynglinge, jomfruer, børn og kvinder skal I hugge ned og udrydde; (432) men ingen af dem, der bærer mærket, må I røre! Begynd ved min helligdom! Så begyndte de med de ældste, som stod foran templet.« Gud sagde, »Men [jeg] gengælder dem deres færd.«

Disse ord vil snart blive talt, »Gå hen og hæld Guds harmes syv skåle ud over jorden!« En af hævnens præster erklærer, »Og jeg hørte vandendes engel sige: Retfærdig er du, som er, og som var, du Hellige, at du har fældet denne dom.« Disse himmelske væsner stiller, under udførelsen fra Guds mandant, ingen spørgsmål, men gør det som de er påbudt. Hærenes Jehova, Herren Gud den almægtige, den retfærdige, den sande og den hellige har givet dem deres arbejde at gøre. Med urokkelig troskab går de frem fuld rustet i rent hvidt linned, og har deres bryst omgivet med gyldne bæltter. Og når deres opgaver er udført, når den sidste dråbe af Guds vrede er udgydt, går de tilbage og lægger deres tomme vredesskåle for Herrens fødder.

Og det næste syn er således optegnet, »Derefter... jeg hørte som et kor af en stor skare og som en brusen af mange vande og som en buldren af stærke tordner; de sagde: »Halleluja! thi Herren, vor

Gud, den Almægtige, har tilrådt sit kongedømme.« De synger Moses' sang og Lammets sang.

Hold tæt til lederen..

Vi må holde os tæt til vor store Leder, ellers bliver vi desorienteret, og mister den forudseenhed som styrer over menigheden og verden, og over enhver enkelt. Der vil være dybe hemmeligheder i de guddommelige gerninger. Vi kan miste Guds fodspor og følge vor egen forvirring, og sige, Dine domme er ikke kendte; men hvis hjertet er trofast mod Gud vil alting gøres tydeligt.

(433) Der er en dag som er lige ved at bryde løs over os da vil Guds hemmeligheder kunne ses, og alle hans veje retfærdiggøres; hvor retfærdighed, barmhjertighed, og kærlighed vil være hans trones egenskaber. Når den jordiske krig er til ende, og alle de hellige er samlet hjemme, vil vor første handling være Moses' sang, Guds tjener. Den anden handling vil være Lammets sang, nådens og forløsningens sang. Denne sang vil blive højere og ædelere, og i ophøjede toner genlyder og kaster lyden tilbage i de himmelske sale. Således er sangen om Guds forudseenhed sunget, forenes de forskellige religiøse systemer; for alt ses nu uden et slør mellem det lovlige, det profetiske og det evangeliske. Kirkehistorien på jorden og i menigheden genvindes i himlen alt samles omkring Golgathas kors. Dette er temaet, dette er sangen, - Kristus overalt og i alt, - lovprisnings hymner genlyder gennem himlen fra tusinde og ti tusinde gange ti tusinde og en utallig forsamling af forløste hære. alt forener sig i denne Moses og Lammets sang. Det er en ny sang, for den er aldrig før sunget i himlen.

Igen spørger jeg, I betragtning af den åbenbaring der blev gjort til Johannes på øen Patmos, som fra begyndelsen fra det første kapitel til slutningen af det sidste kapitel er lys, stort lys, åbenbaret til os af Jesus Kristus, der valgte Johannes til at være den kanal igennem hvem dette lys skulle skinne ud i verden - med sådane vidunderlige og højtidelige sandheder åbenbaret, med store sandheder udbredt for os der bæver i begivenhederne før Kristi tilsynekomst i himlens skyer med magt og megen herlighed, hvordan kan dem som gør fordring på at se disse vidunderlige ting ud fra Guds lov, findes på listen for urene, horkarle og ægteskabsbrydere, hele tiden undslippe sandheden og hemmeligt (434) arbejde på uretfærdighed? Tror I at de kan skjule deres veje for Herren? så Gud ikke ser det? så Gud ikke får kundskab til det?

Uindbudte gæster..

Beltsazzar var, medens han var i gang med hans ugudelige fest, ikke vidende om at han havde gæster han ikke havde inviteret. Himlens Gud hørte den pris der blev givet til sølv og guld karrerne. Han så den vanhelligelse af det som havde været viet til ved hellig indvielse anvendt til hedenske og tøjlesløse formål. Det er en sandhed som skulle få enhver af os til at græde, så dem der lever i de sidste dage, over hvem denne verdens ende kommer, er langt mere skyldige end Beltsazzar var. Dette er muligt på mange måder. Når mennesker har påtaget sig indvielsesløftet på dem selv, i at hellige alle deres kræfter på Guds indviede tjeneste; når de besidder embeder som fortolkere af bibelsandhed, og har taget imod den højtidelige formaning; når Gud og engle er sammenkaldt som vidner for sjælens, legemet og åndens højtidelige indvielse til Guds tjeneste - da skal de mennesker som hjælper med i det mest hellige embede vanhellige deres gudgivne kræfter til uhellige formål? Skal de indviede kar, hvem Gud skal bruge til et højt og helligt arbejde, slæbes fra dets ophøjede og kontrollerede kreds for at forvalte dets nedværdigede begær? Er denne afgudsdyrkelse ikke af den mest nedværdigende slags? - læberne der udtrykker pris og tilbeder et syndfuldt menneskeligt væsen, udgyder udtryk af henrivende følsomhed og stor smiger der alene tilhører Gud - kræfter der er givet til Gud i alvorlig indvielse bruges på en skøge; for nogen kvinde der vil tillade henvendelser fra andre end hendes mand, som vil lytte til hans tilnærmelser, og hvis ører vil være fornøjet ved (435) udgydelsen af overdådige kærligheds ord, af forgudelse, af kærtegn, er en ægteskabsbryderske og en skøge.

Ingen ulykke er så stor som at blive en falsk guds dyrker. Intet menneske er i et så jammerligt mørke som han der har mistet sin vej til himlen. Det er som om en forgabelse er over ham, for han har en

falsk gud. At vende denne dyrkelse af jordens menneskelige, faldne og fordærvede væsner til den eneste sande gudsdyrkelse synes at være en håbløs opgave. Der er i vor tid stadige gentagelser af Beltsazzars fest og Beltsazzars afgudsdyrkelse; og Beltsazzars synd er gentaget når det hjerte, som Gud kræver skal gives til ham i ren og hellig opofrelse, er vendt bort fra ham for at tilbede et menneskeligt væsen, og læberne er dannet til at udtale prisnings og forgudelses ord som tilhører Herren himlens Gud. Når den hengivenhed som Gud kræver skal klynge sig omkring ham, i stedet for klynger sig om jordiske ting, - en kvinde, en mand eller nogen jordiske ting, - er Gud erstattet af den genstand som fængsler sanserne og hengivenheden, og de kræfter som højtideligt var tilegnet Gud er overdraget på et menneskeligt væsen som er besmittet med synd. Mænd og kvinder som tidligere bar Guds billede, men er faret vild på grund af ulydighed og synd, har Han i sinde at genoprette igen for at I ved dem skal undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær, og få del i guddommelig natur. Og når mænd og kvinder helliger deres Gudsgivne kræfter til uhellige hensigter, for at tjene til begær, er Gud vanæret, skuespillerne er ødelagte.

Når man er i mand-og-kvinde dyrkelse, så husk at der er de samme vidner tilstede som ved Beltsazzars fest. Ved den lejlighed, lige i midten af deres gilde, hvor Gud var glemt, hvor de kødelige sanser var opflammet, for en rædselens gys (436) gennem enhver sjæl. Det bæger som var blevet prist og dyrket af kongen faldt fra hans kraftløse hånd, og i Guds ånds sprog, »Da skiftede kongen farve, hans tanker forfærdede ham, hans hofter ledemod slappedes, og hans knæ slog imod hinanden.« En mystisk bleg hånd blev set og skrev bogstaver på vægen. Disse mærkelige fingre der tilhørte og ledes af en usynlig kraft skrev lige så mærkelige bogstaver, som var uforståelig for rædselsslagne svirebrødre. Et lys ligesom lyset på hvert skrevne bogstav, og blev der, gjorde dem til ærefrygtindgydende bogstaver og af frygtelig betydning for alle der så på dem. *»Mené mené, tekél ufarsín«* Den store ukendskab til disse bogstaver der var skrevet på vægen, stod der og glimtede med lys og sendte rædsel til deres syndsfulde hjerter. Deres vækkede samvittigheder forklarede disse bogstaver at være en anklage imod dem. Anelser, frygt og uro tog fat i konger og fyrster.

Beltsazzar vidste, skræmt ved denne fremstilling af Guds kraft, at de havde et vidne, skønt de ikke vidste det har de haft store anledninger til at kende den levende Guds gerninger, og hans kraft, og til at gøre hans vilje. Han har været begunstiget med meget lys. Hans bedstefar Nebukadnezar, har været advaret i hans fare for at glemme Gud og forherlige sig selv. Beltsazzar havde et kendskab til hans forvisning fra menneskers fællesskab, og hans samvær med markens firbenede dyr; og disse kendsgerninger, der burde have været en lektie for ham, så han bort fra, som havde de aldrig forekommet; og han fortsatte med at gentage hans bedstefaders synd. Han vovede at begå de forbrydelser som bragte Guds domme over Nebukadnezar. Han var dømt, ikke alene fordi han selv (437) gjorde det onde, men også at han ikke havde benyttet sig af sine anledninger og evner, hvis de var opelskede til at være rigtige.

Hvorfor fordømt.

Gud vil ikke fordømme nogen ved dommen fordi de redeligt troede en løgn, eller med fuld samvittighed værnede om vildfarelse; men sådan vil det være fordi de forsømte de anledninger der gør dem selv bekendt med sandhed. Den vantro vil være fordømt, ikke fordi han var en vantro, men fordi han ikke benyttede sig af de midler som Gud havde sat inden for hans rækkevidde der gør ham i stand til at blive en kristen.

Således vil det blive ved dommen. Guds irettesættelse har tydeligt været udtalt mod mænd og kvinder som har syndet ved at fordærve deres legemer og besmitte deres sjæle ved tøjlesløshed. Advarslerne til andre har de i en lignende skæbne, som de har overvundet ved fristeren, og de ved at Guds mishag hviler over dem. De har Josefs og Daniels eksempel, som frygtede Gud. Da Josef var fristet så han op til himlen og erkendte at Guds øjne var over ham, og han udbrød, »Hvor skulle jeg da kunne øve denne store misgerning og synde mod Gud?« Han bad også indtrængende for sin pligt mod hans mester, som gav ham så meget tillid, til gengæld.

Gud har givet lys over alles sti-vej. Irettesættelser og advarsler og råd om varsomhed er givet til

hver enkelt under ligedannede omstændigheder, og Gud har udtrykt fordømmelse af synd i alle dens former. Tøjlesløs synd irttesættes og fordømmes ganske klart. Mænd og kvinder vil blive dømt alt efter det lys der er dem givet fra Gud. Lektioner som har været forsømt, bliver frygtelige domme. De advarsler fra Gud der er forsømt, hvorfra mennesker vender sig til en kurs de selv har valgt, (438) vil ikke give nogen praktiske undervisnings lektioner. Disse advarsler vil vise sig at være fordømmelse i dommen. Det eneste sikre for enhver er at vende til en faktisk regnskabsaflæggelse for sig selv for enhver lektie der er givet til andre. Når det signal er givet, da begynder hans personlige pligt.

Vis Guds kraft frem,.

Gud kalder på dem der gør krav på at være beskikket til at bære sandheden ud til verden, og fremvise alle steder, både høje og lave, i det offentlige liv og i de mindre påagtede staders liv, at de er i forbindelse med Gud, at kristendom har gjort et ædelt arbejde for dem, at de er helligere og lykkeligere end dem der ikke anerkender deres lydighed til Guds bud. Gud forlanger intet mindre af enhver af hans efterfølgere end at de vil åbenbare Kristi karakter for verden i deres personlige liv, og at de vil bære vidnesbyrd ved regler og eksempel så det ikke er forgæves at Kristus led og døde, så Guds billede kan være genoprettet i dem gennem hans forløsende nåde.

Gud er fremstillet som den der vejer alle mennesker for, deres ord, deres handlinger, deres motiver, det som bestemmer vor karakter. »En vidende Gud er Herren, og gerninger vejes af ham.« »Kun tomhed er mennesker, mænd er løgn, på vægtskålen vipper de op, de er tomhed til hobe.« »En mand holder end al sin færd for ren, men Herren vejer ånder.« Væsentlige lektier henstilles til os i disse skriftsteder. Der er ikke en tanke og et motiv i hjertet som Gud ikke er bekendt med. Han ser alt klart som hvis det stod fremme som levende noterede bogstaver, og han vejer de enkelte motiver og handlinger.

(439) Gud må have hele hjertet,.

Lad vore prædikanter og arbejdere indse at det ikke er større lys de behøver fra talerstolen, de har allerede nok til at praktisere det. At prædike den højtidelige sandhed for folk i dag, og derefter falde i de mest afskyelige fremgangsmåder i morgen, eller køre en uhæderlig kurs den næste uge, vil ikke egne sig. Hjerternes Søger, han som vejer karakteren, til fordømme enhver uretfærdig handling ved hans store domstol. »Herre, du ransager mig og kender mig!... og alle mine veje kender du grant,« »du fatter min tanke i frastand.« Overvej nu dette. Der er et vidne til alle dine gemte handlinger, som du aldrig ville gøre i nærværelse af mennesker; men fordi Gud er usynlig for menneskelige øjne, gør du ting som er en vederstyggelighed i hans øjne, som om han intet kendskab havde. Læs nu Guds krav til enhver mand og kvinde: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv.« Han vil ikke frafalde et atom af hans krav; han vil ikke halv gudsdyrkelse medens det halve hjerte er givet til nogle afguder. *Hele* hjertet, Gud gør krav på, *hele* sindet. Du har ikke fået lov til at have sindet afledt fra Gud og samlet om nogen andre ting.

Vægtning af karakter,.

Guds krav er sat på en vægtskål, og menneskets karakter på en anden; og ved den himmelske helligdoms vægte er ethvert menneskes skæbne fastgjort for evigt. Læg mærke til dette, du som har levet letsindigt og har set let på synd. I årevis har du fortsat uden en fornemmelse af ansvar for Gud - år med selvisk (440) overbærenhed på en forbudt måde. Tænk over lovens fuldkomne uforandrede karakter hvis krav du har forsvaret med ord. Loven kræver fuldkommen og aldrig svigtende lydighed. På den førnævnte vægtskål er der også sat synd, tåbelighed, bedrag, de urene tanker og de uhellige handlinger; og vægtens tyngde eller lethed afgør medgang eller modgang for den enkelte; og denne påskrift er skrevet på manges vægte, »Du er vejet på vægten og fundet for let.«

Vil dem for hvem dette brev kommer, tænke over deres eget personlige tilfælde, ikke fælde dom over nogen som helst, men se på deres egen karakter i lyset af Guds lov?

Har din karakter være omformet? Har mørke været byttet ud med lys, syndens kærlighed med renhed og hellighed? Har du, som har været engageret i at lære andre sandheden, været forvandlet? Har der været en gennemgribende og radikal forandring i dig? Har du indflettet i din karakter? Du behøver ikke at være uvished for denne sag. Er retfærdighedens sol stået op og skinnet i din sjæl? Hvis det er således, kender du det; og hvis du ikke kender det hvad enten du er forvandlet eller ikke, så prædik aldrig andet fra prædikestolen før du praktiserer det. Hvordan kan du lede sjæle til livets kildeudspring hvis du ikke har drukket der fra selv? Er du en humbugsmager eller er du virkelig en søn af Gud? Tjener du Gud eller tjener du afguder? Er du omdannet ved Guds ånd, eller er du endnu død i dine overtrædelser og synder? At være Guds sønner betyder mere end mange drømmer om, fordi de aldrig har været omvendte. Mennesker er vejet på vægten og fundet for lette når de lever i udøvelse af en hvilken som helst kendt synd. Det er enhver Guds søns ret at (441) være en sand kristen øjeblik til øjeblik; da har han hele himlen sikret sig ved hans side. Han har Kristus i sit hjerte ved tro.

En sjæl der er forenet med Kristus, spiser hans kød og drikker hans blod, og i anerkendelsen og efterlevelsen af et hvert ord der kommer fra Guds mund vil føre krig mod alle overtrædelser og enhver syndsfoldelse. Han bliver hver dag mere lig et strålene og skinnene lys, og mere sejrrigt. Han drager videre fra styrke til styrke, ikke fra svaghed til svaghed.

Lad ingen bedrage sin egen sjæl i dette. Hvis du skjuler på stolthed, selvished, en kærlighed til overlegenhed, praleri, uhellig ærgerrighed, knurren, utilfredshed, bitterhed, ond tale, lyv, bedrag, bagtalelse har du ikke Kristus inde i dit hjerte, og vidnesbyrdet viser at du har Satans sind og karakter, ikke Jesus Kristus, som var ydmyg og beskeden af hjerte. Du må have en kristen karakter som vil stå. Du kan have gode hensigter, gode tilskyndelser, du kan tale sandheden forståeligt, men du er ikke egnet for himlens rige. Din karakter har i sit grundlag det som ødelægger guldets værdi. Du er ikke kommet i forbindelse med standarten. Det guddommelige præg er ikke over dig. Smelteovnens ild vil opsluge dig, fordi du er værdiløs og forfalsket guld.

Der må være fuldstændige forvandlinger blandt dem som påberåber at tro sandheden, ellers vil de falde på prøvelsens dag. Guds folk må nå en høj standard. De må blive et helligt folk, et særligt folk, en udvalgt slægt - ivrig efter gode gerninger.

Sæt hjertet mod Zion..

Kristus døde ikke for dig for at du kan besidde denne verdens menneskers lidenskaber, smag og vaner. (442) Det er svært at skelne mellem dem som tjener Gud og dem som ikke tjener ham, fordi der er så lille karakterforskel mellem troende og ikke-troende. I kan ikke både tjene Gud og Belial. Guds sønner tilhører et andet folk - renhedens og hellighedens rige. De er himlens adelskab. Guds mærke er på dem. Så tydelig og genkendelig er dette at verdens fjende vækkes imod dem af modsætningen. Jeg opfordrer enhver der gør fordring på at være søn af Gud til aldrig at glemme denne store sandhed, som vi behøver Guds ånd inden i os for at nå himlen, og Kristi gerninger uden os for at give os en ret til den udødelige arv.

Dem som kan have en sådan overvældende og brusende kærlighed til det menneskelige, mænd eller kvinder, har en afgud som de dyrker og helliger deres hjertes hengivenhed til det. En af de overbevisende karaktertræk af Guds sønner, er at al deres forståelse og deres udstrømmende kærlighed og hengivenhed er i himlen. Hvad er den fremherskende klang af dine følelser, din smag og dine tilbøjeligheder? Hvor er din største tendens for dine sympatier, din hengivenhed, din omgang og dine lyster?

Intet menneske går gennem herlighedens porte uden at han sætter sit hjerte derhen. Lad da spørgsmålene komme, Tænk du på jordiske ting? Er dine tanker rene? Ånder du himlenes atmosfære? Har du en forurenede sygdom med dig? Elsker og dyrker dit hjerte en kvinde som du ikke har ret til at elske? Hvor er dit hjerte? Hvor er din skat? Hvor er din gud? Har du vasket din karakters klæder, og gjort den hvide i lammets blod; eller har du besmittet din karakters klæder med

moralsk forurening? Lad evangeliets (443) forkyndere bruge dette på dem selv. I er velsignet med en forståelse af skrifterne, men er jeres øjne kun rettet på Guds herlighed? Tjener I alvorligt og selvopofrende Gud med renhed og i hellighedens skønhed? Spørg oprigtigt, Er jeg et barn af Gud, eller er jeg ikke?

»I er verdens lys.« Hvilket indtryk var frembragt for Darius ved Daniels handlemåde! Daniel levede et rent og helligt liv. Gud var først med ham. Hver gang ægte kristendom regerer i hjertet, vil det blive åbenbaret i karakteren. Alle vil tage kundskab til noget sådant, så de har været med Kristus. Den udelte hengivenhed må gives til Gud.

En gennemgribende reformation behøves..

Vi behøver en gennemgribende fornyelse i alle vore menigheder. Guds forvandlende kraft må komme ind i vore menigheder. Søg Herren allermest alvorligt, læg jeres synder bort, og bliv i Jerusalem indtil I er blevet udrustet med kraft fra det høje. Lad Gud sætte jer et stykke væk fra gerningen. Rens jeres sjæle ved at *adlyde* sandheden. Tro uden gerninger er død. Opgiv ikke beredelsedagen. Sov ikke i en uforberedt tilstand, hav ingen olie i jeres lampebeholdere. Lad ingen efterlade deres sikkerhed for evigheden hænge på en uvished. Lad ikke spørgsmålet forblive i farlig usikkerhed. Spørg dig selv alvorligt, Er jeg blandt de frelste, eller ikke-frelste? Skal jeg stå, eller ikke stå? Kun han som har rene hænder og et rent hjerte skal stå på den dag.

(444)»Tvæt jer«..

Jeg opfordrer prædikanter der har rørt ved Guds ord, »tvæt jer, I som bærer Herrens kar!« Jeg spørger de folk der har lyttet til sandhederne fra talerstolene, Hvad er jeres forventning om den store dag? For den dag har enhver en individuel og personlig interesse. Vær på den sikre side, Gud ikke vil forhånes med fordringsfuldhed. Har du bryllupsklæderne på?

Vi hører nu om jordskælv på forskellige steder, om brænde, om storme, om katastrofer i havet og på land, om pest og om hungersnød. Hvilken vægt lægger disse ting på dig? Dette er kun begyndelsen af hvad der skal være. Beskrivelsen af Guds dag er givet gennem Johannes gennem Åbenbarelsen. De utallige rædselsslagene råb har faldet over Johannes øre. »Deres vredes store dag er kommet; hvem han da bestå?« Apostelen selv var imponeret og overvældet.

Hvad er din tilflugt på den dag..

Hvis sådanne scener som denne skal komme, så vældige domme på en skyldig verden, vil der så være et tilflugtssted for Guds folk? Hvordan vil de være beskyttet indtil vreden er overstået? Johannes ser naturens elementer - jordskælv, uvejr og politiske stridigheder - fremstillet som fastholdt af fire engle. Disse vinde er under kontrol indtil Gud giver dem ordre til at lade dem gå. Der er Guds menigheds sikkerhed. Guds engle gør hans befalinger, og holder vindende tilbage fra jorden, så vindende ikke skal blæse på jorden, ikke heller på havet, ikke heller på noget træ, indtil Guds tjenere skulle være beseglet på deres pander. De mægtige engle ses hæve sig fra øst (eller solopgangstedet). Den mægtigste af englene har den levende Guds segl i sin hånd, eller hans (445) segl som alene kan give liv, som kan indskrive mærket eller inskriptionen på panderne, til hvem der skal være givet udødelighed og evigt liv. Det er den højste engels røst der har myndighed til at befale de fire engle til at holde de fire vinde tilbage indtil dette arbejde er udført, og indtil han skal give dem befaling til at lade dem få frit løb.

Dem som får bugt med verden, kødet og djævlens, vil være de begunstigede som skal tage imod den levende Guds segl. Dem hvis hænder ikke er rene, vil ikke få den levende Guds segl. Dem som tænker på at synde og gør det vil forbigås. Kun dem som, i deres egenskaber for Gud, opfylder deres standpunkt som omvender og bekender deres synder på den store atypiske forsoningsdag, vil være genkendt og markeret som værdige til Guds beskyttelse. Navne på dem som trofast venter og våger og ser efter deres Frelsers tilsynekomst - mere alvorligt og længselsfuldt end dem som venter på at

det skal blive morgen - vil blive medregnet blandt dem som er beseglet. Dem som, medens de har al sandhedens lys blinkende på deres sjæle, skulle have gerninger der svarer til deres erklærede tro, men er forlokket af synd, sætter afguder op i deres hjerter, ødelægger deres sjæle foran Gud, besmitter dem som er forenet med dem i synd, vil have deres navne slettet fra livets bog, og være efterladt i midnattens mørke, har ingen olie i deres lampebeholdere. »Men for eder, som frygter mit navn, skal retfærdighedens sol opgå med lægedom under sine vinger.«

Denne besegling af Guds tjenere er den samme som var blevet vist Ezekiel i syner. Johannes havde også været vidne til den mest opskræmmene åbenbaring. Han så havet og bølgenes brølen, og menneskers hjerter svigte (446) i frygt. Han så jorden bevæge sig, og bjergene førte sig ud i midten af havet (som bogstaveligt fandt sted), vandet brølede og forstyrres deraf, og bjergene røstes ved svulmen deraf. Han fik vist plager, pest, sult og død der udfører sin ødelæggende opgave.

»Det gælder dit liv!«.

Den samme engel som besøgte Sodoma udstøder advarslen, »Det gælder dit liv!« Skålene med Guds vrede kan ikke udgydes til ødelæggelse af de onde og deres gerninger før hele Guds folk har været dømt, og sagerne for levende så vel som døde er afgjorte. Og selv efter at de hellige er blevet beseglet med den levende Guds segl, vil hans valg prøve hver især. Personlige plager vil komme; men ildovnen er tæt bevogtet af et øje som ikke vil finde sig i at guldets skal fortæres. Guds uudslettelige mærke er på dem. Gud kan forsvare at hans egen navn er skrevet der. Herren har lukket dem inde. Deres mål er indskrevet - "GUD, NYE JERUSALEM." De er Guds ejendom hans besiddelse.

Vil dette segl blive sat på de urene i sindet, horkarlene, ægteskabsbryderne, mennesker som begærer hans næstes hustru? Lad din sjæl svare dette spørgsmål, Svarer min karakter til de absolut nødvendige krav for at jeg kan modtage adgangstegnet til de boliger som Kristus har beredt for dem som de er egnede til? Hellighed må indarbejdes i vor karakter.

Gud har vist mig at netop i denne tid bliver tidernes tegn fuldbyrdet omkring os, når vi hører, så at sige fuldbyrder himlenes hæres gang deres mission, kloge mennesker, mennesker i ansvarlige embeder, vil være sat i elendigt stof i deres karakteropbygning - materiale som er forgængelig (447) på Guds dag, og som vil afgøre dem til at være uegnede til at gå ind i boligerne der oppe. De har afvist at give slip på de snavsede klæder; de har holdt fast ved dem som var de af kostbar værdi. De vil miste himlen og en evig lyksalighed på deres regnskab.

Vær omvendte mennesker..

Jeg opfordrer jer som forkyndere i indviede ting at være omvendte mennesker før I går frem og gør noget som helst i min Mesters sag. Nu er jeres tid til at søge forberedelse og villighed til den frygtelige prøve som er for os - så at intet menneske uden hellighed skal se Gud. Lad ingen sige, Min vej er skjult for Herren; Gud har intet kendskab til mine veje. Nu kan det være at det ikke er for sent. Nu kan det være at du kan omvende dig. Men selv hvis der skrevet tilgivelse på jeres navne, vil I blive udsat for frygtelige tab; for de skrammer I har gjort på jeres sjæle vil forblive.

Oh, hvordan kan nogen som har sandhedens lys, det store lys der er givet dem fra Gud, udfordre Guds vrede og domme ved at synde mod ham og gøre netop de ting som Gud har fortalt dem i hans ord at de ikke skal gøre? Hvordan kan de være så forblændet af Satan så Gud vanæres op i hans ansigt, og besmitter deres sjæle ved at synde med vilje? Apostelen siger, »et skuespil er vi jo blevet for hele verden, både for engle og mennesker.« Vil disse syndere - skal jeg kalde dem hyklere? - på Zion spørge, På hvilken måde er jeg et skuespil for verden, for engle og for mennesker? Svar for dig selv, Med min misbrug af det lys og de privilegier og barmhjertighed som Gud har givet mig, ved upassende handlinger som fordærver og besmitter sjælen. I erklæringen om at kende Gud, tager jeg ham ud af mine tanker, og erstatter med en afgud? Leder jeg andres tanker til at betragte synd let, ved mit eksempel? Er jeg et skuespil for den moralsk løsagtige verden? Er jeg et skuespil for (448) engle i usømmelige handlinger og moralsk besmittelse af legemet? Apostelen tilskynder os: »Så

formaner jeg jer,... brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsdyrkelse. Skik jer ikke lige med denne verden, man lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje.« »Giv os plads i jeres hjerter! Ingen har vi gjort urent, ingen har vi skadet, ingen har vi udbyttet.«

Guds norm.

Gud har en lov, og den er den store norm for retfærdighed. Enhver som har stølet for meget på Guds barmhjertighed, og har udøvet uretfærdighed, vil blive dømt efter hans gerninger. Gud har advaret jer til at forlade al uretfærdighed. Han påbød jer hver for sig at modsætte sig djævelen, og ikke beværte ham som en æret gæst. Tiden er kommet hvor Jerusalem er ransaget som med levende lys. Gud arbejder på at udforske karakteren, veje den moralske værdi og erklære beslutninger på den enkelte sag. Det må ikke blive for sent for dem som har syndet, de skal være nidkære og omvende sig, »thi bedrøvelse efter Guds sind virker omvendelse til frelse, som ikke fortrydes; men verdens bedrøvelse virker død.« Denne sorg er af den bedragende slags. Der er ingen virkelig kraft i den. Der er ingen følelse for den forværrede synds karakter; men der er en bedrøvelse og beklagelse over at synden har kommet til andres kendskab; og er således er der ikke gjort nogen bekendelser, med undtagelse af erkendelse af ting som er åbenbart og ikke kan fornægtes.

Dette er verdens sorg som virker til død, og stiller samvittigheden tilfreds, hvor synd stadig (449) opbevares, og vil vises på samme måde hvis der var en anledning, og det vil ikke opdages. »Thi se, just dette, at I blev bedrøvet efter Guds sind, hvor stor en iver har det ikke fremkaldt hos jer, ja, undskyldninger og harme og frygt og længsel og nidkærhed og straf! På enhver måde vidste I, at I var rene i den sag.« Her kan vi se den pligt der hviler på menigheden i at behandle dem hvis fremgangsmåde er helt i modsætning til det lys som de har modtaget. Vil Guds folk tage stilling til bibelen, eller vil de være ringere end de vantro, og give bevisgrunde til denne gruppe i at bebrejde Kristus og sandheden, fordi de ikke adlyder evangeliets krav i tro og lydighed ved et varsomt liv og en hellig karakter?

Dem som påberåber sig at have sandhedens lys har ikke mødt de vilkår hvor på løfternes fuldbyrdelse er afbrudt, ikke heller har de været værdige i Kristi nåde. Det forlanges at menighedens karakter og betjening er efter de talenter som den har modtaget. Hendes tro og lydighed bør være lige så stor over for mængden af hendes forbedringer som overfor de anledninger der kunne opnåes for hendes moralske og åndelige løft.

Men mange - ikke få, men *mange* - har mistet deres åndelige tjenstiver og helligelse, og vender sig bort fra lyset der hele tiden vokser sig klarere og klarere, og har afvist at vandre i sandheden fordi dens helliggørende kraft over sjælen ikke var hvad de ønskede. De kunne have været fornyet i hellighed og kommet den ophøjede standard i hænde som Guds ord påbyder; men fordømmelse er over dem. Mange prædikanter og mange folk er i mørke. De har mistet synet på Lederen, verdens Lys; (450) og deres skyld er i forhold til den nåde og sandhed der har åbnet for deres forståelse, som har været rigelig og kraftfuld.

Løft standarden op.

Gud kalder hans folk til at højne standarden. Menigheden må vise deres tjensteiver for Gud i behandlingen med dem som har, når der bekendes stor tro, sat Kristus til åben skam. De har bragt sandheden i fare. De har været utrofaste skildvagter. De har bragt skam og vanære over Guds sag. Tiden er kommet hvor alvorlige og kraftfulde anstrengelser skal befri menigheden for skidt og snavs som tilsmudser hendes renhed. Kristi menighed er kaldet til at være et helligt og mægtigt folk, en berømmelse og en lovprisning over hele jorden. Der er blevet åbnet en kilde for Judæa og Jerusalem, til at vaske al urenhed og synd fra. Der er et forbavsene frafald hos Guds folk, hvem den indviende sandhed er betroet til. Hendes tro, hendes tjeneste, hendes gerninger, må sammenlignes med hvad de ville have været hvis hendes kurs til stadighed har været fremadgående og opadgående

efter den nåde og hellige sandhed der er givet hende.

På denne helligdoms vægt, vil det enkelte medlem af den kristne menighed blive vejet; og hvis hendes moralske karakter og åndelige stadium ikke måler sig med de fordele og velsignelser der er overdraget hende, vil hun være fundet mangelfuld. Hvis frugterne ikke viser sig, da er Gud ikke herliggjort.

»Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet, og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig.«

Et kendskab til frafalds tilstanden fra Gud (451) synes at være skjult for ham. Er lysestagen fjernet fra dens sted? Jeg opfordrer alle som hviler ubekymret i deres nuværende stadium af åndelig livløshed, til at vækkes og rejse sig fra døden, og Kristus vil give dem lys. Mange hviler så tilfreds som om skyen om dagen og ildstøtten om natten beskyttede og ledte dem. Mange hævder at kende Gud, og dog fornægter ham i deres gerninger. De regner sig selv for at være blandt Guds særlige og udvalgte folk, som har fået et særligt og højtideligt budskab betroet i deres varetægt til at hellige deres liv og til at give det til verden, og dog er sandhedens kraft knap nok følt eller manifesteret i vor midte ved nidkært arbejde for Gud. Hvor stort er vort mørke, og vi ved det ikke! Lyset er ikke formindsket, men vi vandrer ikke i dets stråler.

Et frygteligt bedrag..

Hvilket større bedrag kan narre det menneskelige sind end det at mennesker smiger sig selv med at de har sandheden, så de er på den eneste sikre grund, og at Gud godtager deres gerninger fordi de er aktivt engageret i nogle gerninger i Guds sag, medens de synder imod ham ved at vandre i modsætning til Guds udtrykte vilje? De arbejder mekanisk, ligesom en maskine; men hjertets beredelse og karakterens helliggørelse er mangelfuld. Indviede og hellige ting er bragt ned til et niveau for almindelige ting, og en simpelhed og en billighed arbejder selv i vore menigheder. Betjeningen degenereres til lidt andet end det formelle.

Standarten må højnes. Arbejdet må have en højere form. Der må være en udvandring fra verdens skikke og vaner og være adskilte. Der må være en opadstigning til et højere ståsted (452) af både prædikanter og folk. Der må være meget mere af Jesus og hans sagtomdighed, hans beskedenhed, hans ydmyghed, hans selvfornægtelse, hans renhed, hans sande godhed og karakterens ædelhed bragt i alles erfaring og karakterer som gør fordring på at virke i en hvilken som helst del i Guds indviede værk.

Lad Guds ord være en livets vejleder og rettesnor. Lad dette ord, der udtrykker hans åbenbare befalinger, være adlydt. Gud stævner enhver til at lægge alle hans kræfter frem som et ansvarligt væsen, for at gøre hans tydelige og bestemte vilje. Hvis du vil gøre dette, vil du vise det. Kæmper du mod dine egne iboende karaktermangler, som er i krig med åndelig fremgang, er det et bevis på at du gør din del af arbejdet.

Lad ingen sige at de har en følelses tilstand over dem i for stor hengivenhed og uretmæssig kærlighed, som de ikke kan rive sig løs af. Det er et bedrag. I værner om det onde; I styrker det. I elsker det mere end I holder af sandhed, renhed, retfærdighed. I tager ikke vare på guddommelig hjælp og forvansker jer selv på grund af skadelige og farlige forbindelser. I giver modfaldent jer selv til en ond vejs gerninger, som om I ingen fri moralsk virksomhed havde. Studer Guds ord under bøn, mød dets pålæg fast og bestemt, som Josef og Daniel gjorde. Tag vare på den hjælp som Gud har lovet jer.

I må hjælpe..

Vil Gud fremtvinge jeres lydighed, vil han fremtvinge jeres vilje? Aldrig. Herren har udstyret jer med evner, med intelligens og med fornuft. Han har sendt sin enbårne Søn fra himlen for at åbne vejen for jer, og for at sætte udødelighed inden for jeres rækkevidde. Hvilket regnskab kan I aflægge til Gud for jeres skrøbelighed, jeres ulydighed, jeres urenhed, jeres onde tanker og onde gerninger?

(453) Gud har afsat midler, og hvis vi vil bruge dem omhyggeligt og fromt, så intet skib skal forlise, men ride stormen og uvejret af, og kaste anker i lyksalighedens havn til sidst. Men hvis vi foragter og forsømmer disse bestemmelser og rettigheder, vil Gud ikke udføre et mirakel i at frelse nogen af os, og vi vil være tabt som Judas og Satan.

Tro ikke at Gud vil udføre et mirakel for at frelse disse svage sjæle som værner om det onde, som udøver synd; eller at nogle overnaturlige ting vil blive brugt i deres liv, og løfter dem ud af selvet og til højere stade, hvor det vil være forholdsvis let arbejde, uden nogen særlige anstrengelser, nogen særlig kamp, uden nogen korsfæstelse af selvet; fordi alle som leger på Satans grund for dette er gjort vil fortabes med dem der gør ondt. De vil blive tilintetgjort med et, og det uden hjælpemidler.

Hellighed nu..

Hvis Gud har gjort det muligt for mennesker at have evigt liv, har han midler til at imødekomme behov så et menneske kan udøve hellighed i dette liv. Alle som vil bevise at de har et greb om det fremtidige liv vil gerne vise i deres liv og deres karakter, at de lever i livets friskhed, i renhed og i hellighed her, og følger det som er åbenbart.

Vejen til himlen er lagt åben for en uendelig omkostning for Faderen og Sønnen. Vandrer vi enkeltvis på den vej og retter os efter betingelserne? Er du på vejen? Følger du lederen, livets lys?

Valgt til hvad?..

Der er en udvælgelse af enkeltpersoner og af folk, den eneste udvælgelse der er fundet i Guds ord, hvor mennesker udvælges for at blive frelst. Mange har set hen til enden, og tænkt at de helt sikkert vil blive udvalgt til den himmelske lyksalighed; (454) men dette er ikke udvælgelsen som himlen åbenbarer. Mennesket er udvalgt til at arbejde på sin egen frelse med frygt og bæven. Han er udvalgt til at tage rustningen på og til at stride troens gode strid. Han er udvalgt til at bruge de midler som Gud har sat inden for hans rækkevidde til at kæmpe mod enhver uhellig lyst, medens Satan spiller livets spil for hans sjæl. Han er udvalgt til at våge i bøn, til at granske i skrifterne, og til at undgå at komme i fristelse. Han er udvalgt til at have en tro hele tiden. Han er udvalgt til at være lydig overfor ethvert ord som kommer ud af Guds mund, så han ikke kun kan være en hører, men en gør af ordet. Dette er bibelsk udvælgelse.

Fordi det store lys er blevet givet, fordi mennesker har, som Israels fyrster gjorde, steget op på bjerget og været privilegeret til at have fællesskab med Gud, og har fået lov til at dvæle i hans herligheds lys - for disse er således begunstiget til at tro at de bagefter kan synde, og fordærve deres veje for Gud, og stadig fortsætte som om de gør Guds vilje, som om Gud ikke ville markere synderne mod dem fordi de således har været æret af Gud, er et ødelæggende bedrag. Det store lys og privilegier der er overdraget forlanger tilbagegivelse af evner og hellighed der svarer til det lys der er givet dem. Hvad der er mindre end dette vil Gud ikke tage imod.

Men disse store tilkendegivelser fra Gud burde aldrig dysse sikkerhed eller ligegyldighed ned. De skulle aldrig give lov til tøjlesløshed, eller få modtagerne til at føle at Gud ikke vil være kritiske over for dem, fordi de tænker at han er afhængig af deres duellighed og kundskab til at gøre en del i det store værk. Alle disse fortrin som er givet af Gud er hans midler til at indskyde iver i ånden, nidkærhed i anstrengelserne, og standhaftighed i det at bringe hans hellige vilje ud.

I mine brødre, fold jeres hænder, og følg de onde metoder, og vent da på at Gud gør et mirakel (455) i at forandre jeres karakter og tvinger jer til at være rene og hellige mennesker. Vil I formålsløst udsætte jer selv for fristelse og regne med at Gud vil tvinge jeres tanker og tilbøjeligheder så I ikke bliver fordærvede? Vil du tage hugormen til dit bryst, og regne med at Gud lægger en fortryllelse over det så den ikke vil forgifte jer med dens giftige stik? Vil I drikke gift, og regne med at Gud giver en modgift?

Vær Guds mennesker..

Medens vi er under Gud, skal vi bruge midler i frelsen for vor egen sjæl, vi skal ikke være

afhængige af hvad vi kan gøre alene, og tænke hvad der kunne frelse os. Medens vi må arbejde med hjerte og sjæl og magt, må vi gøre det hele i og gennem Jesus. Men sandheden som den er i Jesus må bringes i hjertet og i livet, i hjemmet og i menigheden. Gud vil bruge de kanaler som han har frembragt for strømmen, gennem hans nåde.

Oh, om mine brødre ville være *mennesker* efter Guds billede på mennesker, og ville tage deres plads i menneskehedens store netværk, og erkende at de er en del af Guds store hele i skabelsen og i forløsningen! Ved *kun at være mennesker*, og da gør I et afgjort fremskridt i at være kristne.

Midlerne er tilvejebragt, og ingen vil have nogen undskyldning for synd. Hvis I svigter i overvindelse, er der grunde til dette. I vil ikke lyde Guds åbenbarede vilje; I vil ikke bede; I vil ikke anstrenge jer; I vil ikke kæmpe med onde vaner og uhellige tanker. Er I stærkere end Gud? Kan I og tør I kappes med den Evige? Hvis I ikke er sikre på Guds domme, sikre på hans hævn, så gå ikke længere på jeres onde veje. Rejs jer op og tag en stilling mod Satan. Gør noget, og gør det nu. Vend om nu, bekend, (456) forlad. En dag vil ild og storm være ved at sprænge vor verden. Tilpas jeres liv med enkle skrifter fra Guds ord. Søg hjælpen fra Guds ånd ved bøn, ved at våge derpå, og I vil blive mere end sejherrer ved ham som elskede os. Læs 1.Joh 4,10.

til videre studium: *Vejledning for menigheden*, bd 2, side 53-60, (*Testimonies*, vol 5, side 207-216); *På fast grunn -norsk-* bd 2, side 377-387, (*Selected Messages*, bd 2, side 376-383).

Alt Herrens..

Det rent kødelige ihvor sjælen opbevares og igennem hvilket den virker er Herrens. Vi har ingen ret til at forsømme nogen del af det levende maskineri. Enhver del af den levende organisme er Herrens. Kendskabet til vor fysiske organisme skulle lære det at ethvert medlem skal gøre Guds tjeneste, som et retfærdighedens redskab.

Ingen uden Gud kan undertrykke det menneskelige hjertes stolthed. Vi kan ikke frelse os selv. Vi kan ikke genskabe os selv. I de himmelske sale vil der ikke blive sunget, For mig der elsker mig selv, og vaskede mig selv, forløste mig selv, til mig være herlighed og ære, velsignelse og pris. Men dette er grundtonen i den sang der er sunget af mange i denne verden. De ved ikke hvad det betyder at være ydmyg og sagtnodig i hjertet; og de har ikke i sinde at vide det, hvis de kan undgå det. Hele evangeliet er omfattet af Kristi lære, hans sagtnodighed og ydmyghed.

Hvad er retfærdiggørelse ved tro? Det er Guds arbejde i at lægge menneskets herlighed i støvet, og gøre det for mennesket som det ikke har kraft til at gøre for sig selv.

(457)APPEL OG ADVARSEL

afsnit 17

Verdens trang..

I denne tid med overbevisende oplysning, er den kristne menighed stillet over for en verden der ligger midnattens mørke, næsten helt overgivet til afgudsdyrkelse. En næsten universel ligegyldighed af Jehovas lov gør ganske hurtigt verden til det som Sodoma og Gomorra var. Som i dagene før vandfloden, fylder voldshandlinger landet. Højt spil og røveri bliver de almindelige onder. Brugen af berusende spiritus er under tiltag. Mange som har fulgt deres egen uhelliggjorte vilje søger at gøre en ende på deres formålsløse liv ved selvmord. Uretfærdighed og kriminalitet af enhver slags findes på jordens højere steder, og dem som bifalder disse forkerte ting søger at beskytte de skyldige fra afstraffelse. Ikke en hundrede del af de fordærvelser som er her er gjort tydeligt for verden. En smule af den grusomhed der begås er kendt. Menneskenes ondskab har næsten nået sin begrænsning.

På mange måder viser Satan at han hersker i verden. Han påvirker menneskenes hjerter og

fordærver deres sind. Mennesker på store steder giver udtryk for at deres tanker er konstant onde. Mange søger efter rigdomme og har ingen betænkeligheder i at forøge deres rigdom gennem svingagtige overtrædelser. Herren giver disse mennesker lov til at udsætte andre for deres onde handlinger. Nogle af deres uretfærdige måder er lagt åben for verden, så tænkende mennesker som stadig har et ønske i deres hjerter om at være ærlige og retfærdige over for deres medmennesker kan forstå hvorfor Gud begynder at (458) sende hans domme over jorden. Herren vil med sikkerhed straffe verden for dens uretfærdighed. »Sit blod bringer jorden for lyset og dølger ej mer sine dræbte.«.

Herren søger i medfølelse at oplyse deres forståelse som nu famler i vildfarelsens mørke. Han udsætter hans domme over en forhærdet verden, for at hans lysbærer kan opsøge og frelse det som er mistet. Han kalder nu på sin menighed på jorden til at vågne op fra den døsighed som Satan har forsøgt at bringe over dem, og fuldføre deres himmelsk-bestemte arbejde i oplysning af verden. Hans budskab til menigheden for denne tid er, »Gør dig rede, bliv lys, thi dit lys er kommet, Herrens herlighed er oprundet over dig.« For at imødekomme de vilkår som er i denne tid hvor mørke omgiver jorden, og tykt mørke omgiver folket, har Guds menighed været udrustet til samarbejde med Gud i at udbrede bibelsandhedens lys rundt omkring. For dem der søger at gøre deres del trofast som bærere af det kostbare lys, er denne forsikring givet: »Over dig skal Herren oprinde, over dig skal hans herlighed ses. Til dit lys skal folkene vandre og konger til dit strålende skær.«

Verden i dag er i skrigende behov for en Jesu Kristi åbenbarelse i personen af hans hellige. Gud ønsker at hans folk skal stå foran verden et helligt folk. Hvorfor? - fordi der er en verden der skal frelses i lyset af evangeliesandheden; og ligesom sandheds budskabet skal kalde mennesker ud af mørke til Guds storslåede lys der er givet af menigheden, dets medlemmers liv, helliggjort ved sandhedens Ånd, skal de bære vidnesbyrd for det forkyndte budskabs sandhed.

Gud ønsker at hans folk skal sætte sig selv i rigtigt (459) forhold til ham, så de kan forstå hvad han kræver af dem frem for alt andet. De skal åbenbare for enhver kæmpene sjæl i verden hvad det betyder »at øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med [deres] Gud.« Hvor de end er, hjemme eller ude, skal de være hans lovlydige folk. De skal have den forsikring at deres synd er tilgivet, og at de er accepterede som den Højstes børn...

Fremgang er sikret..

Verden er i behov efter den frelsene sandhed som Gud har betroet hans folk. Verden vil fortabes medmindre der vil gives et kendskab til Gud gennem hans udvalgte repræsentanter. I Helligåndens kraft, dem som er arbejdere sammen med Gud skal arbejde med utrættelig iver, og sprede sandhedens værdifulde lys omkring i verden. Når de går på hovedveje og sideveje, når de arbejder på de uopdyrkede steder på jorden, hjemme og egne uden for, vil de se Guds frelse åbenbaret på usædvanlige måder.

Guds trofaste budbringere skal søge at frembære Herrens arbejde på hans bestemte vej. De skal sætte dem selv i tæt forbindelse med den store Lærer, så de dagligt kan blive belært af Gud. De skal brydes med i alvorlig bøn for Helligåndens dåb så da kan imødekomme en verdens behov der fortaber sig i synd. Al magt er lovet dem som går frem i tro for at forkynde det evige evangelium. Ligesom Guds tjenere frembærer verden et levende budskab frisk fra herlighedens trone, vil sandhedens lys skinne frem som en lampe der brænder og når ud i alle dele af verden. Således vil vildfarelsens og utoens mørke være fordrevet fra tankerne i mest ærlige (460) af hjertet i alle lande, som nu søger efter Gud, »om de dog kunne famle sig frem til ham og finde ham.«

Fare for at indføre verdslige fremgangsmåder i Guds værk..

Den 3. november 1890, medens jeg arbejdede i Salamanca, New York,* var jeg i forbindelse med Gud om natten. Jeg var borttaget, og væk fra mig selv, til forsamlede i forskellige stater, hvor jeg frembar et bestemt irettesættelses og advarsels-vidnesbyrd. På Battle Creek var et råd af prædikanter

og ansvarlige mænd fra forlagshuset og andre institutioner sammenkaldt, og jeg hørte dem som var samlet, i ingen venlig ånd, komme frem med synspunkter og fremhæve normer for godkendelse der fyldte mig med ængstelse og sorg.

For nogle år siden, mindes jeg en lignede erfaring, og Herren åbenbarede mig der mange ting af livsvigtig betydning, og gav mig advarsler der måtte overgives til dem i fare. Om natten den 3. november, blev disse advarsler bragt til mit sind, og jeg blev pålagt at viderebringe dem til dem i ansvarlige tillidsembeder, og at jeg ikke måtte svigte her, ej heller blive modløs. Der var lagt nogle ting ud for mig som jeg ikke kunne fatte; men den forsikring var givet mig at Herren ikke ville lade sit folk være indhyldet i tåger af verdslig skepsis og vantro, bundet op i bundter med verden; men hvis de ville høre og følge hans røst, afgive lydighed til hans bud, vil han lede dem over al skepsisens og utroens tåger, (461) og sætte deres fødder på den Klippe, hvor de kan indånde den sikkerhedens og sejrens atmosfære.

Medens jeg var i alvorlig bøn, var jeg borte fra alt omkring mig; rummet var fyldt med lys, og jeg bar et budskab til et møde der forekom at være en General Konferense. Jeg var rørt af Guds ånd til at gøre den mest alvorlige appel; for jeg var blevet indprentet at en stor fare var for os ved arbejdets hjerte. Jeg har været, og stadig var, nedbøjet af sorg og i sind og legeme, bebyrdet med den tanke at jeg måtte bære et budskab for vort folk på Battle Creek for at advare dem mod en linie der ville adskille Gud fra forlagshuset.

Irettesættelse for menigheden.

Herrens øjne var bøjet mod folket i sorg og blandet med mishag, og ordne blev sagt: »Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed. Kom derfor i hu hvorfra du er faldet, og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig.«

Han som græd over det forhærdede Israel, og ikke tog sig af deres uvidenhed om Gud og Kristus deres forløser, ser på arbejdets hjerte i Battle Creek. Stor fare var omkring folket, men nogle vidste det ikke. Utroskab og forhærdelse gjorde deres øjne blinde, og de stolede på menneskelig kundskab i vejledningen af de mest vigtige interesser i Guds sag med hensyn til udgivelses arbejdet. I den menneskelige bedømmelses svaghed, tog mennesker styringen i deres begrænsede hænder, medens Guds vilje, Guds veje og råd, ikke var søgt som absolut nødvendige. Mennesker af en hårdnakket og jernhård vilje, (462) både i og uden for deres embede, forenede sig* besluttet på at tvinge visse forholdsregler igennem efter deres egen bedømmelse.

Behov for åndelig dømmekraft.

Jeg sagde til dem: "I kan ikke gøre sådan. Styringen af disse store interesser kan ikke fuldt tilhøre dem som tilkendegiver at de har lille erfaring i Guds sager, og har ingen åndelig dømmekraft. Guds folk ud over vore rækker må ikke, på grund af dårlig ledelse på de fejlende menneskers del, have deres tillid rystet i disse vigtige interesser i arbejdets hjerte, som har en bestemt indflydelse på vore menigheder i de Forenede Stater og udlandet. Hvis I lægger jeres hænder på udgivelses arbejdet, dette store Guds redskab, for at sætte jeres præg og påskrift på det, vil I finde at det vil være farlig for jeres egne sjæle, og katastrofalt for Guds arbejde. Det vil være en stor synd i Guds øjne som Uzzas synd var da han lagde hans hånd på for at støtte arken. Der er dem som er gået ind i andres menneskers arbejde, og alt det Gud kræver af dem er at handle retfærdigt, at elske barmhjertighed, og vandre ydmygt med Gud, at arbejde samvittighedsfuldt som mennesker der er sat i gang af det folk der skal gøre den gerning der er betroet i deres hænder. Nogle har svigtet i at gøre dette, som deres gerning bevidner. Hvad end deres stilling er, hvad end deres ansvar er, hvis de har så meget magt som Akab havde vil de finde at Gud er over dem, og at hans herredømme er størst."...

Intet forbund skulle være dannet af ikke-troende; ej heller skulle I kalde visse udvalgte sammen som tænker som I gør, og som siger Amen til alt hvad du foreslår, medens andre er udelukket som I tror (463) ikke vil være i harmoni. Jeg er blevet vist at der var stor fare for at gøre dette.

»Thi så sagde Herren til mig, da hans hånd greb mig med væld og han advarede mig mod at vandre på dette folks vej: Kald ikke alt sammensværgelse, hvad dette folk kalder sammensværgelse, frygt ikke, hvad det frygter, og ræddes ikke! Hærskarers Herre, ham skal I holde hellig, han skal være eders frygt, han skal være eders rædsel... Til læren og vidnesbyrdet! Således skal visselig de komme til at tale, som nu er uden morgenrøde.« Verden skal ikke være vort kendemærke. Lad Herren arbejde, lad Herrens røst blive hørt.

Ingen forening med ikke-troende..

Dem som arbejder i en hvilken som helst gren af værket hvorved verden kan omdannes, må ikke gå i forening med nogen som ikke kender sandheden. Verden ville ikke kende Faderen og Sønnen, og de har ingen åndelig bedømmelse med hensyn til vort arbejdes karakter, med hensyn til hvad vi skal gøre og ikke skal gøre. Vi må adlyde de ordrer der kommer oven fra. Vi skal ikke høre på de råd og eller følge de planer der foreslået af ikke-troende. Forslag af dem der ikke kender det arbejde som Gud gør i denne tid vil være som at svække Guds redskabers kraft. Ved at tage imod sådanne forslag, er Kristi råd gjort værdiløse

Herrens øjne er over alt i arbejdet, over alle planer, over ethvert sinds forestillinger; han ser under tingenes overflade; skelner hjertets tanker og hensigter. Der er ikke en mørkets handling, ikke en plan, ikke en hjertets indbildning, ikke en tanke i sindet som han ikke ser, men læser det som en åben bog. (464) Enhver handling, ethvert ord, ethvert motiv, er nøjagtigt optegnet i optagelsesbøgerne af den store Hjertesøger som siger, »Jeg kender dine gerninger.«

Jeg var blevet vist at Israels tåbeligheder på Samuels dage vil blive gentaget blandt Guds folk i dag medmindre der er større ydmyghed, mindre tillid til selvet, og mere tillid til Herren Israels Gud, folkets hersker. Det er kun ved guddommelig kraft kombineret med menneskelige anstrengelser at arbejdet vil stå sin prøve. Når mennesker ikke længere lærer af mennesker eller deres egen bedømmelse, men Gud giver dem tillid, vil det blive gjort klart alle steder ved ånds ydmyghed, ved mindre tale og meget mere bøn, ved at udøve varsomhed i deres planer og handlinger. Disse mennesker vil åbenbare den kendsgerning at afhængighed er i Gud, så de har Kristi sindelag.

Tillid i mennesker..

Igen og igen er jeg blevet vist at Guds folk i disse sidste dage ikke kan være sikker på at stole på mennesker, og gøre det kødelige til deres forsvar. Sandhedens mægtige flækkekniv har taget dem ud af verden som ujævne stene der skal brydes og tilhugges og poleres for de himmelske bygninger. De må udhugges af profeterne med irettesættelse, advarsel, formaning og råd, så de kan formes efter den himmelske Skabelon; det er Talsmandens særlige arbejde, at omdanne hjerte og karakter, så mennesker kan følge Herrens vej...

Siden 1845 har farerne for Guds folk fra tid til anden været lagt åben for mig, og jeg er blevet vist de farer som vil tiltage omkring resten i de sidste dage. Disse farer er blevet vist for mig ned til nutiden. Store scenerier vil snart åbne sig for os. Herren kommer med kraft og (465) megen herlighed. Og Satan ved at hans tilranede myndighed snart vil for evigt være til ende. Hans sidste anledning til at opnå kontrol i verden ligger snart foran ham, og han vil gøre de mest ihærdige anstrengelser for at fuldbyrde ødelæggelse af jordens indbyggere. Dem som tror sandheden må være som trofaste skildvagter på vagttårnet, ellers vil Satan fremkalde særlige fornufts slutninger mod dem, og de vil give udtryk for meninger som vil bedrage de indviede og helligede mennesker. Satans fjendskab mod det gode vil blive tydeligere og tydeligere efterhånden som han sætter sine kræfter i gang i hans sidste oprør; og enhver sjæl der ikke er helt omgivet af Gud, og fylde med guddommelig kraft, vil danne en sammenslutning med Satan mod himlen, og forene sig i et slag mod universets Hersker.

I et syn der blev givet i 1880 spurgte jeg, "Hvor er sikkerheden for Guds folk i disse farefulde dage?" Svaret var, "Jesus gør mellemkomst for hans folk, selvom Satan står ved hans højre hånd for at modstå ham." »Men Herren sagde til Satan: »Herren true dig, Satan, Herren true dig, han, som

udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden?» Som menneskets mellemmand og forsvarer, vil Jesus lede alle som er villig til at blive ledt, og sige, "Følg mig opad, skridt for skridt, hvor retfærdighedens sols klare lys skinner."

Men ikke alle følger lyset. Nogle bevæger sig bort fra den sikre sti, hvor ethvert skridt er en ydmyghedens sti. Gud har betroet hans tjenere et budskab for denne tid; men dette budskab falder ikke i enhver enkelthed sammen med alle de ledende menneskers forestillinger, og nogle kritiserer budskaberne og budbærerne. De vover endda at afvise irettesættelses ordene som er sendt til dem fra Gud gennem hans Helligånd.

Hvilken ekstra kraft har Herren, som han kan (466) nå dem med, der har tilsidesat hans advarsler og irettesættelser, og har anset Guds Ånds vidnesbyrd for at være ingen højere kilde end menneskelig klogskab? Hvad kan du gøre ved dommen, når du ikke har givet dette offer til Gud som en undskyldning for at vende dig fra de beviser han gav for at Gud var med i arbejdet? »Af deres frugter skal I kende dem.« Jeg vil ikke nu opremse de vidnesbyrd der er givet for jer i de sidste to år i Guds behandling af hans udvalgte tjenere; men det nuværende vidnesbyrd for hans arbejde er åbenbart jer, og I er nu under pligt til at tro. I kan ikke forsømme Guds advarselsbudskaber, og kan ikke forkaste eller behandle dem let, uden fare for uendelig tab.

Nedværdige sjælen.

Smålig kritik, latterliggørelse og fordrejelse kan der kun gives efter for, mod at det koster din egen sjæls nedværdigelse. Ved brug af sådanne våben opnår du ikke kostbare sejre, men snarere forsimples sindet og adskiller sjælen fra Gud. Indviede ting bringes ned til et tarveligt niveau, og en tilstand af tingene dannes som behager mørkets fyrste og volder Guds Ånd sorg. Smålig kritik efterlader sjælen som blottet for duggen på græsset som bakkerne på Gilboa var fattig for regn. Dem som følger sig i spot og fordrejelse kan ikke lægge sin lid til dommen. Der kan ikke lægges vægt på deres råd og beslutsomhed. Du må bære de guddommelige legitimationer før du gør beslutomme træk til at udforme arbejdet i Guds sag.

At anklage og kritisere dem som Gud bruger er at anklage og kritisere Herren som har sendt dem. (467) Alle behøver at opdyrke deres religiøse evner, så de har den rigtige skarpsindighed i religiøse ting. Nogle har svigtet i at skelne mellem rent guld og bare glitren, mellem det virkelige indhold og skyggen.

De fordomme og opfattelser der var fremherskende i Minneapolis* er ikke døde på nogen måde; og frøene der blev sået der i nogle hjerter er klar til at springe ud i liv og bære en lige så stor høst. Toppene er skåret ned, men rødderne er aldrig blevet rykket op, og de vil stadig bære deres uheldige frugter til af forgifte omdømmet, trodse sanserne, og forblinde deres forståelse som du er i forbindelse med, med hensyn til budskabet og budbringerne. Når du ved fuldstændig indrømmelse ødelægger bitterhedens rødder, vil du se lyset i Guds lys. Uden dette gennemgribende arbejde vil du aldrig rense dine sjæle. Du behøver at studere Guds ord med et formål, ikke for at bekræfte dine egne ideer, men for at få dem bragt i orden, for at få dem fordømt eller godkendt, om de er eller ikke i harmoni med Guds ord. Bibelen skulle være din følgesvend hele tiden. Du skulle studere vidnesbyrdene, og ikke udplukke visse sætninger til hvad du finder for godt, til at styrke dine påstande, medens du ser bort fra tydeligste udtalelser som er givet for at korrigere din fremgangsmåde.

Sand religion ringeagtet.

Der har været frafald fra Gud blandt os, og det nidkære arbejde i omvendelse og tilbagevenden til vor første kærlighed der er betydningsfuld for genindsættelse af Gud og hjertets fornyelse er endnu ikke sket. Utroskab har gjort sit strejftog i vore rækker; for det har været en mani at forlade Kristus, og give plads til skepsisme. Hos mange har hjertets råb været, »Vi ønsker ikke, at den mand skal være konge over os.« Baal, Baal, er (468) valget. Religionen blandt mange af os vil være det faldne Israels religion, fordi de elsker deres egen vej, og forlader Herrens vej. Den sande religion, den

eneste religion i bibelen, som l'rer tilgivelse kun gennem en korsfæstet og opstanden Frelzers fortjeneste, som forsvarer retfærdighed ved tro på Guds Søn, har været ringeagtet, talt imod, latterliggjort og afvist.* Den har været anklaget for at lede til henrykkelse og fanatisme. Men det er Jesu Kristi liv i sjælen, det er det aktive kærligheds princip, tildelt af Helligånden, som alene vil gøre sjælen trofast over for gode gerninger. Kristi kærlighed er magten og styrken i ethvert budskab om Gud der altid falder fra menneskelige læber. Hvilken salgs fremtid er for os hvis vi skal svigte i at komme i troens enhed?

Når vi er forenet i den enhed Kristus bad for, og den lange strid som har været holdt oppe gennem satanisk virksomhed vil ende, skal vi ikke se mennesker opfinde planer efter verdens orden fordi de har intet åndeligt syn til at erkende åndelige ting. De ser nu mennesker som træer der vandrer, og de behøver den guddommelige berøring, så de kan se som Gud ser, og arbejde som Kristus arbejdede. Da vil Zions vagtmænd i enstemmighed støde i basunen med klarer og højere toner; for de vil se sværdet komme, og indse den fare hvori Guds folk er sat.

I vil få brug for at lave lige stier for jeres fødder, for ikke at de haltende vendes bort fra vejen; Vi er omgivet af lamme og haltende i troen, og I skal hjælpe dem, ikke ved at vakle selv, men ved at stå oprejst, som mennesker der har været prøvet, i princippet som en fast klippe. Jeg ved at et arbejde må gøres for folket, ellers vil mange ikke være beredt til at modtage lyset af den engel der er sendt ned fra himlen for (469) at oplyse hele jorden med hans herlighed. Tro ikke at I vil blive fundet som kar til ære i sildigregnets tid, for at modtage Guds herlighed, hvis I løfter jeres sjæle op til tomhed og siger fordærvede ting og i hemmelighed værner om bitterhedens rødder. Guds mørke mine vil helt sikkert være over enhver sjæl som værner om og nærer disse splidens rødder og besidder en ånd der er så ulig Kristi ånd.

Som Herrens ånd hvilede over mig, følte jeg at være til stede i en af jeres rådssamlinger. En af jeres rejste sig; hans optræden var meget bestemt og alvorlig som han holdt et blad op for jer. Jeg kunne tydeligt læse bladets overskrift; det var *Amerikansk skildvagt*.* Kritik gik da over bladet og over karakteren af de artikler der dermed blev udgivet. Dem i rådet pegede på visse passager, og erklærede at dette måtte skæres væk, og at det måtte ændres. Strengt ord blev brugt i kritikken af bladets metoder, og en streng ukristen ånd tog overhånd. Stemmerne var bestemte og trodsige.

Min fører gav mig ord til advarsel og irettesættelse til at sige til dem som tog del i denne adfærd, som ikke var langsomme til at udtrykke deres anklager og fordømmelse. I sit hovedindhold blev irettesættelsen givet således: Herren har ikke ledt dette møde, og der er en stridsånd blandt rådsmedlemmerne. Disse menneskers sind og hjerter er ikke under Guds Ånds styrene indflydelse. Lad vor tros modstandere være den som inspirer og udvikler sådanne planer som I nu diskuterer. Fra verdens synsvinkel er nogle at disse planer ikke ubehagelige; men de skal ikke gennemføres af dem som har himlens lys. Det lys som Gud har givet burde respekteres, ikke kun for jeres egen sikkerhed, men også for (470) Guds menigheds sikkerhed. De skridt der nu tages af disse få kan ikke følges af Guds restfolk. Jeres kurs kan ikke understøttes af Herren. Det er gjort klart ved jeres fremgangsmåde at I har lagt jeres planer uden hans hjælp som er mægtig i råd; men Herren vil arbejde. Dem som har kritiseret Guds værk behøver at få deres øjne salvet, for de har følt sig mægtige i deres egen styrke; men der er Én som kan binde den mægtiges våben, og tilintetgøre kloge og forsigtige råd.

Bær Guds budskab.

Det budskab vi skal bære er ikke et budskab hvor mennesker behøver at krybe sammen for at forkynde. De skal ikke søge at omskærme det og skjule dets oprindelse og hensigt. Dets forsvarere må være mennesker som ikke vil tie stille dag eller nat. Som dem der har givet højtidelige løfter til Gud, og som har været hvervet som budbringere fra Kristus, som tjenere af Guds nådes hemmeligheder, er vi under forpligtelse til nøjagtigt at udtale os for hele Guds råd. Vi skal ikke gøre de særlige sandheder, som har adskilt os fra verden og gjort os til det vi er, mindre fremstående; for de er fyldt med evige interesser. Gud har givet os lys med hensyn til de ting som nu finder sted i den

sidste rest af tiden, og med pen og stemme skal vi forkynde sandheden for verden, ikke på en tam og åndsløs måde, men i Åndens tilkendegivelse og Guds kraft. De største konflikter er indviklet i budskabets fremme, og virkningerne af dets kundgørelse når for øjeblikket til både himmel og jord.

Kampen mellem de to store kræfter, godt og ondt vil snart ende; men indtil tiden får (471) ende vil der være uafbrudte og skarpe styrkeprøver. Vi skulle nu tage til hensigt, som Daniel og hans venner i Babylon gjorde, at vi vil være tro mod principper, og ske hvad der vil. Den flammende ildovn ophedes syv gange varmere end den var vant til at blive ophedet og fik ikke disse trofaste Guds tjenere til at vende bort fra sandhedens forening. De stod faste i prøvens tid og blev kastet i ovnen, og de var ikke forladt af Gud. Skikkelserne af de fire kunne ses vandre med dem i flammerne, og de kom frem og havde ikke en gang ildens lugt på deres klæder...

I dag er verden fuld af smiger og hykleri; men Gud forbød at dem som gør krav på at være beskyttere af indviede sandheder skulle forråde Guds sags interesser på grund af antydninger og bedrag fra fjenden af al retfærdighed.

Der er ingen tid nu til at stille os selv på overtræderne af Guds lovs side, for at se med deres øjne, og høre med deres ører, og forstå med deres forvanskede sanser. Vi må stå sammen. Vi må arbejde for at blive en enhed, for at være hellige i liv og rene i karakter. Lad dem som bekender at være tjenere af den levende Gud ikke længere være bøjet ned til afguden af menneskers meninger, ikke længere være slaver af nogen skammelig lyst, ikke længere være et besmittet offer for Herren, en synds befængt sjæl.

Læs ordet som flittige studerende, vær ordets gørere, og Helligånden vil være nær for enhver arbejder, og Guds kærlighed vil være sat i brand i den sjæl som gør tjeneste, i at udføre netop den gerning som Herren har bestemt der skal gøres i missions området. - *Special Testimonies to Ministers and Workers* (Serie A, nr 11, 1898), side 31.

472 Satans snarer*..

Som et folk af Gud nærmer de sidste dages farer sig, Satan holder alvorlig rådslagning med hans engle med hensyn til den mest fremgangsrige plan i at nedtræde deres tro. Han ser at de populære menigheder allerede er lullet i søvn af hans bedragende magt. Ved at behage med sofisteri og løgnagtige undere kan han fortsætte med at holde dem under kontrol. Derfor beordrer han sine engle at lægge deres snarer særligt for dem som venter på Kristi andet komme og bestræber sig på at holde alle Guds bud.

Den store bedrager siger: "Vi må holde øje med dem som henleder folks opmærksomhed til Jeohvas sabbat; de vil lede mange til at se kravene til Guds lov; og det samme lys som åbenbarer den sande sabbat åbenbarer også Kristi præstetjeneste i den himmelske helligdom, og han viser at det sidste arbejde for menneskers frelse nu skal fuldføres. Hold folkenes tanker i mørke indtil værket er omme, og vi skal også fastgøre verden og menigheden.

"Sabbatten er det store spørgsmål som afgører sjælenes fornægtelse. Vi må ophøje sabbatten som vor skabning. Vi har forårsaget at den bliver modtaget af både verdslige og menighedens medlemmer; nu må menigheden ledes til at forene sig med verden i sin støtte. Vi må arbejde med tegn og undere for at forblænde deres øjne for sandheden, og lede dem til at lægge Guds frygt og fornuft til side og følge sædvaner og traditioner.

"Jeg vil tilskynde populære prædikanter til at vende tilhørernes opmærksomhed fra Guds bud. Det som skrifterne erklærer er en fuldkommen (473) frihedslov skal være fremstillet som et trældomsåg. Folk tager imod deres prædikants udlægning af skriften og udforsker ikke for dem selv. Jeg kan derfor ved at arbejde gennem prædikanter styre folk efter min vilje.

"Vor vigtigste virksomhed er at bringe denne sekt af sabbats holdere til stilhed. Vi må udøve en folkelig harme mod dem. Vil vi vinde store mænd og mænd der er kloge på denne verdens ting til vor side, og få dem til med magt at gennemføre vore hensigter. Så skal sabbatten som jeg har sat op være håndhævet af mest fordringsfulde og strenge love. Dem som vanærer dem skal drives ud af byer og landsbyer, og lide sult og nød. Når vi så har magten vil vi vise hvad vi kan gøre med dem som ikke vil vige fra deres forening med Gud. Vi leder den romerske kirke til at påføre fængsling, tortur og død over dem som afviste at vige for hendes forordninger; og nu hvor vi bringer de protestantiske menigheder og verden i harmoni med vor styrkes rette væld, vil vi endelig have en lov der udrydder alle som ikke vil underkaste sig vor myndighed. Når døden skal være straffen for overtrædelse af vor sabbat, da vil mange som nu står hos de lovlydige komme over til vor side.

"Men før vi går i gang med disse yderliggående forholdsregler, må vi udøve al vor klogskab og listighed i at bedrage og omsnære dem som ærer den sande sabbat. Vi kan adskille mange fra Kristus ved verdsligheder, lyster og stolthed. De kan tro at de selv er sikre fordi de tror sandheden, men appetittens føjelser eller de lavere lidenskaber, som vil forvirre dømmekraften og ødelægge det skarpe blik, vil forårsage deres fald.

"Gå, gør landenes og pengenes besiddere fordrue (474) med dette livs bekymringer. Fremstil verden for dem i dens mest tiltrækkende lys, så de kan samle deres rigdomme her og rette deres hengivenhed imod jordiske ting. Vi må gøre vores bedste for at forhindre dem som arbejder i Guds sag fra at opnå midler til brug mod os. Hold pengene inden for vore egne rækker. Jo flere midler de opnår, jo mere vil de skade vort rige ved at tage vore undersåtter fra os. Gør dem mere bekymrede for penge end for at opbygge Kristi rige og udbredelsen af den sandhed vi hader, og vi behøver ikke at frygte for deres påvirkning; for vi ved at enhver selvisk og begærlig person vil falde under vor magt, og vil til sidst blive adskilt fra Guds folk.

"Gennem dem som har et skær af gudfrygtighed men kender ikke kraften, kan vi vinde mange som ellers ville gøre os skade. Fornøjelsens elskere mere end Guds elskere vil være vore mest effektive hjælpere. Dem i denne gruppe som er skikkede og forstandige vil gøre det ud for lokkemidler der drager andre i vore snarer. Mange vil ikke være bange for deres påvirkning, fordi de bekender den samme tro. Vi vil således lede dem til at slutte at Kristi betingelser er mindre strenge end de en gang troede, og at de ved tilslutning til verden vil udøve større en større påvirkning med verdslige. Således vil de adskille sig fra Kristus; da vil de ikke have nogen styrke til at modstå vor kraft, og inden længe vil de være klar til at latterliggøre deres tidligere iver og gudsfrygt.

"Indtil det store afgørende slag skal slås, må vore anstrengelser mod de lovlydige være utrættelige. Vi må være til stede ved alle deres forsamlinger. Især ved deres store møder vil vor sag lide meget, og vi må vise stor årvågenhed, og bruge alle vore forførende handlinger i at beskytte sjæle fra at høre sandheden og blive indprentet af den.

(475)"Jeg vil have, som mine repræsentanter, mennesker på mit område, som holder på faste læresætninger blandet med netop så meget sandhed så sjæle bedrages. Jeg vil også have ikke-troende tilstede som vil udtrykke tvivl med hensyn til Herrens advarselsbudskaber for hans menighed. Ville folket læse og tro disse formaninger, kunne vi have et lille håb om at overvinde dem. Men hvis vi kan bortlede deres opmærksomhed fra disse advarsler, vil de forblive uvidende om vor magt og list, og vi vil sikre dem i vore rækker til sidst. Gud vil ikke lade hans ord være ringeagtet ustraffet. Vi kan holde sjæle bedraget for en tid, Guds barmhjertighed vil være trukket tilbage, og han vil opgive dem til vor fulde kontrol.

"Vi må fremkalde forvirring og splittelse. Vi må ødelægge deres ængstelse for deres egne sjæle, og lede dem til at kritisere, til at dømme, og til at anklage og fordømme hverandre og værne om selvished og fjendskab. For disse synder, forjagede Gud os fra hans nærværelse; og alle som følger vort eksempel vil få en lignende skæbne.

til videre studium: *Konfrontation* kp 37, side 487-494, (*The Great Controversy*, kp 37, side 593-

Lad himlen lede..

Profetien må fuldføres. Herren siger: »Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer.« Nogen skal komme i Elias ånd og kraft*, og når han viser sig, vil mennesker sige: "Du er meget ivrig, du forklarer ikke skrifterne på den rigtige måde. Lad mig fortælle dig hvordan dine skrifter skal læres."

Der er mange som ikke kan skelne mellem (476) Guds arbejde og menneskets. Jeg skal fortælle sandheden som Gud giver den til mig, og jeg siger nu, hvis I fortsætter med at bebrejde og have stridens ånd, vil I aldrig kende sandheden. Jesus sagde til sine disciple, »Jeg har endnu meget at sige jer; men I kan ikke bære det nu.« De var ikke i stand til at værdsætte de helligede og evige ting; men Jesus lovede at sende Talsmanden, som ville lære dem alle ting, og bringe alt til deres erindring, hvad han end havde sagt til dem.

Brødre vi må ikke lægge vor lid til mennesker. »Slå ikke mer eders lid til mennesker, i hvis næse der kun er flygtig ånde, thi hvad er de at regne for?« I må hænge jeres hjælpeløshed på Jesus. Det får os ikke til at drikke fra dalens kilde når der er en kilde på bjerget. Lad os forlade de lavere liggende strømme; lad os komme til de højere udspring. Hvis der er et punkt i sandheden du ikke forstår, hvor du ikke stemmer overens, udforsk og sammenlign skriftsted med skriftsted, for sandhedens spyd dybt ned i Guds mines ord. Du må lægge dig selv og dine anskuelser på Guds alter, og lægge dine forudfattede ideer væk, og lad himlens Ånd lede i hele sandheden. - *Review and Herald*, 18.feb, 1890.

(477)LIVSVIGTIGE PRINCIPPER FOR SLÆGTSKAB afsnit 18

Jehova er vor konge..

Gud har åbenbaret mig mange ting som han har påbudt mig at give hans folk ved pen og stemme. Gennem dette Helligåndens budskab, har Guds folk fået indviet belæring omkring deres pligt over for Gud og deres medmennesker.

Noget besynderligt er kommet ind i vore menigheder. Mennesker der er sat i ansvarlige embeder, så de skal være forstandige hjælpere for deres medmennesker er kommet til at tro at de er konger og herskere i menighederne, og siger til en broder, Gør dit; til en anden dat; og til andre, sørg endelig for at arbejde på en sådan og sådan måde. Der har været steder hvor arbejderne har fortalt at hvis de ikke følger instrukserne fra de ansvarlige mænd, vil deres betaling fra konferensen tilbageholdes,

Det er rigtigt af arbejderne at rådføre hinanden som brødre; men det menneske som bestræber sig for at lede hans med-medarbejdere til at søge hans personlige råd og anvisninger og betragte detaljerne i deres arbejde, og lære deres pligter fra ham, er i en farlig position og behøver at lære hvad ansvar virkelig indebærer i hans embede. Gud har ikke bestemt noget menneske til at være samvittighed for sine medmennesker. Det er ikke klogt at lægge så meget ansvar på en embedsmand så han vil føle at han er tvunget til at blive en leder.

En stadig fare..

I årevis har der været en voksende tendens for mennesker i ansvarlige embeder at til tyrannisere over Guds arv, og således fjerne menigheds medlemmernes (478) skarpe sans for behovet for guddommelig belæring og en værdsættelse af privilegiet for råd med Gud med hensyn til deres pligt. Denne orden af tingene må ændres. Der må være en fornyelse. Mennesker som ikke har rigt mål af den visdom der kommer ovenfra burde ikke være kaldet til at tjene i deres embeder hvor deres indflydelse betyder så meget for menigheds medlemmer.

I mine tidligere erfaringer i budskabet, var jeg kaldt til at imødekomme dette onde. I løbet af min virksomhed i Europa og Australien, og for nylig ved San Jose lejr mødet i 1905, blev jeg nød til at bære mit advarselsbudskab imod det, fordi sjæle var blevet ledt til at se på mennesker efter visdom, i stedet for at se på Gud, som er vor visdom, vor helligelse og vor retfærdighed. Og nu er det samme budskab igen givet mig, mere bestemt og afgørende, fordi der har været en dybere krænkelse mod Guds Ånd.

Et ophøjet privilegium.

Gud er sit folks lærer. Alle der ydmyger deres hjerter for ham, vil blive lært af Gud. »Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.« Herren ønsker ethvert menighedsmedlem skal bede alvorligt efter visdom, så han kan vide hvad Herren vil have ham til at gøre. Det er enhver troenes forret at opnå en personlig erfaring og lære at føre sin bekymringer og forviklinger til Gud. Der står skrevet »Hold jer nær til Gud, så skal han holde sig nær til jer!«

Ved hans tjener Esajas, kalder Gud sin menighed til at værdsætte hendes ophøjede privilegium i at have den ubegrænsedes visdom ved hendes befaling: »Stig op på højen bjerg, du Zions glædesbud, løft din røst med kraft, du Jerusalems glædesbud, løft (479) den uden frygt og sig til Judas byer: »Se eders Gud!« Se, den Herre Herren kommer med væld, han hersker med sin arm. Se, hans løn er med ham, hans vinding foran ham, han vogter sin hjord som en hyrde, samler den med armen, bærer lammene i favn og leder de diende får.

»Hvo måler vandet i sin hånd, afmærker med fingerspand himlen, måler jordens støv i skæppe og vejer bjerge med bismar eller i vægtskål høje? Hvo leder Herrens Ånd, råder og lærer ham noget? Hos hvem får han råd og indsigt, hvem lærer ham rettens vej, hvem kan give ham kundskab, hvem kundgør ham indsigts vej? Se, som dråbe på spand er folkene, at regne som fnug på vægt, som et gran vejer fjerne strande. Libanon giver ej brændsel, dets dyr ej brændoffer nok. Alle folk er som intet for ham, for luft og tomhed at regne.«

»Ved du, hørte du ikke, at Herren er en evig Gud, den vide jord har han skabt? Han trættes og mattes ikke, hans indsigt udgrundes ikke; han giver den trætte kraft, den svage fylde af styrke. Ynglinge trættes og mattes, ungersvende snubler brat, ny kraft får de, der bier på Herren, de får nye svingfjer som ørnen; de løber uden at mattes, vandrer uden at trættes.«

(480) Fra det en og fyrretyvende kapitel til det fem og fyrretyvende kapitel i Esajas, åbenbarer Gud til fulde sine hensigter for sit folk, og disse kapitler skulle studeres under bøn. Gud lærer ikke sit folk at de skal vende bort fra hans visdom og se på begrænsede mennesker efter visdom. »Jacob, kom dette i hu, Israel,« erklærer han, »thi du er min tjener!... ej skal du glemmes, Israel; jeg sletted som tåge din misgerning og som en sky dine synder. Vend om til mig, thi jeg genløser dig! Jubler, I himle, thi Herren greb ind, fryd jer, I jordens dybder, bryd ud i jubel, I bjerge, skoven og alle dens træer, thi Herren genløser Jakob og herliggør sig ved Israel.« »Forkynd det, kom frem dermed, lad dem rådslå sammen: Hvo kundgjorde dette tilforn, forkyndte det forud? Mon ikke jeg, som er Herren? Uden mig er der ingen Gud,.... Vend dig til mig og bliv frelst, du vide jord, thi Gud er jeg, ellers ingen; jeg svor ved mig selv, fra min mund kom sandhed, mit ord vender ikke tilbage: Hvert knæ skal bøjes for mig, hver tunge sværge mig til. »Kun hos Herren,« skal men sige, »er retfærd og styrke; til ham skal alle hans avindsmænd komme med skam.« Ved Herren når al Israels æt til sin ret og jubler.«

Ethvert åg skal brydes.

Jeg skriver dette udførligt, fordi jeg er blevet vist at prædikanter og folk er fristet mere og mere til at stole på begrænsede mennesker i visdom, og gøre det kødelige til deres forsvar. Til konferens formændene, og de mænd på ansvarlige steder, bringer jeg dette budskab: Bryd båndende og lænkerne som (481) har været sat på Guds folk. Til jer er ordet sagt, »Sønderbryd hvert åg.« Medmindre I holder op med at gøre mennesker ansvarlige overfor mennesker, medmindre I bliver

ydmyge af hjertet, og I selv lærer vejen som små børn, vil Herren lade jer skille fra hans værk. Vi skal behandles som brødre, som med-medarbejdere, som mænd og kvinder der er med os, søge efter lys og forståelse for Herrens vej, som er nidkære for hans herlighed. Gud erklærer, "Jeg vil blive herliggjort i mit folk;" men den selvsikre ledelse af mennesker har resulteret i at sætte Gud til side, og tage imod menneskers anvisninger. Hvis I lader dette fortsætte, vil jeres tro snart blive uddød. Gud ser ethvert sted det folks opførsel som bekender sig til at fremstille hans ords principper. Han beder om at en forandring må gøres. Han ønsker at hans folk skal være tilpasset og udformet, ikke efter menneskers forestillinger, men efter Guds lighed. Jeg beder jer indtrængende om at søge skrifterne som I aldrig før har søgt dem så I kan kende Guds veje og vilje. Oh, om enhver sjæl måtte være indprentet med dette budskab, og lægge det forkerte væk!

Paulus erfaring..

Vi burde studere omhyggeligt det første og andet kapitel i 1.Korinter brev. »Vi derimod«, erklærede apostelen, »prædiker Kristus som korsfæstet, for jøder en forargelse og for hedninger en dårskab, men for de kaldede selv, både jøder og grækere, Kristus som Guds kraft og Gud visdom. Thi Guds dårskab er visere end menneskerne, og Guds svaghed er stærkere end menneskerne. Thi tænk på, hvordan det var ved jeres kaldelse, brødre, at I ikke var mange verdsligt vise, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme; (482) men det, der var dårskab for verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme, og det, der var svagt for verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme; og det for verden ringe og det foragtede, det, der ikke var noget, udvalgte Gud for at gøre det, der var noget, til intet, for at intet menneske skal rose sig til Gud. Men ham skyldes det, at I er i Kristus Jesus, som er blevet os visdom fra Gud, både retfærdighed og helliggørelse og forløsning, for at, som der står skrevet, »den, der roser sig, skal rose sig i Herren.« Det menneskelige væsen som påtager sig at blive klogskab for andre vil finde sig selv som meget lille.

»Og jeg kom til jer« fortsætter Paulus, »i svaghed og frygt og megen bæven, og min tale og mit budskab virkede ikke ved visdoms overtalende ord, men ved Ånds og krafts bevis, for at jeres tro ikke skulle bygge på menneskers visdom, men på Guds kraft. Dog, visdom taler vi blandt det fuldvoksne, men en visdom, der ikke stammer fra denne verden, ej heller fra denne verdens herskere, som mister deres magt. Nej, vi taler Guds visdom, den hemmelige, skjulte, som Gud før verdensløbets begyndelse har forudbestemt for at gøre os til herlighed. Den har ingen af denne verdens herskere kendt; thi hvis de havde kendt den, ville de ikke have korsfæstet herlighedens Herre.

Tillært ved ånden..

I de næste ord bringer apostelen den sande visdomskilde for den troendens øjne: »Os har Gud åbenbaret det ved Ånden; Ånden ransager jo alt, endog Guds dybder. Thi hvilket menneske ved, hvad der bor i mennesket, uden menneskets ånd, som bor i ham? Således kender heller ingen, hvad der (483) bor i Gud, uden Guds ånd..... og der som vi ikke taler med ord, lærte af menneskelig visdom, men med ord, lærte af Ånden, idet vi tolker åndelige ting for åndelige mennesker.«

Disse ord betyder rigtigt meget for den sjæl der prøver at løbe det væddeløb som er for ham i evangeliet. »Men et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt. Den åndelige derimod kan bedømme alt, men selv kan han ikke bedømmes af nogen. Thi hvem har lært Herrens sind at kende, så han skulle kunne undervise ham? Men vi har Kristi sind.«

Læs også det tredje kapitel i denne bog, og studer og bed over disse ord. Som et folk behøver vor tro og gerninger at blive styrket af Helligånden. Ingen herskende kraft som vil tvinge et menneske til at lyde et begrænset sinds befalinger skulle udøves. »Slå ikke mer eders lid til mennesker,« befaler Herren. Ved at vende menneskers tanker til at lære af menneskelig visdom, sætter vi et slør mellem Gud og mennesker, så han der er usynlig ikke ser os.

I vor personlige erfaring skal vi belæres af Gud. Når vi søger ham med et oprigtigt hjerte, vil vi

bekende vore karaktermangler til ham; og han har lovet at tage imod alle som kommer til ham i ydmyg afhængighed. Den som følger for Guds krav vil have Kristi forblivende nærhed, og dette følgeskab vil være en værdifuld ting. Tag vare på guddommelig visdom, han vil borttrykke det fordærv som er i verden i form af lyster. Dag for dag vil han lære det mere til fulde hvordan han skal bringe sine begrænsninger til Den som har lovet at være meget nærværende hjælp på ethvert tidspunkt det behøves.

(484) Dette budskab er talt til vore menigheder over alt. I den falske erfaring der er kommet ind, arbejder en bestemt indflydelse på at ophøje menneskelige repræsentanter, og lede nogle til at være afhængige af menneskelig dømmekraft, og til at følge det menneskelige sinds styring. Denne påvirkning bortleder sindet fra Gud. Gud forbød at nogen sådan erfaring skulle uddybe og vokse i vore rækker som Syvende-dags Adventister. Vore bønner skulle nå højere end til fejlende mennesker - nemlig til Gud. Gud begrænser ikke selv til et sted eller en person. Han ser fra himlen ned på menneskenes børn; han ser deres rådvildhed, og er kendt med enhver livserfarings omstændigheder. Han forstår hans eget arbejde på det menneskelige hjerte, og har ikke brug for at noget menneske skal diktere Helligåndens arbejde.

»Dette er den tillid, vi har til ham, at når vi beder om noget efter hans vilje, hører han os; og når vi ved, at han hører os, hvad vi end beder om, så ved vi også, at vi allerede har fået opfyldt, hvad vi bad om.« Gud har udpeget engle, som gør hans vilje, til at svare sagtmødiges bønner på jorden, og lede hans tjenere med råd og kraft til at bedømme. Himmelske repræsentanter søger hele tiden at tildele nåde og styrke og råd til Guds trofaste børn, så at de da kan gøre deres del i arbejdet for at videregive lyset til verden. Kristi vidunderlige offer har gjort det muligt for ethvert menneske at gøre et særligt arbejde. Når arbejderen modtager visdom fra den eneste sande kilde, vil han blive en ren kanal for lys og velsignelse; for han vil modtage evner for tjenester i rige strømme af nåde og lys fra Guds trone.

(485) Personlig ansvarlighed og kristen enhed..

Sanatoriet, Californien. 16. januar 1907

Vi lever i en tid hvor enhver sand kristen må fastholde en levende forbindelse med Gud. Verden er oversvømmet med fjendens spidsfindigheder, og vi er kun sikre idet vi lærer sandhedens lektier fra den Store Lærer. Det højtidelige arbejde som vi er i gang med påbyder os en stærk og forenet anstrengelse under guddommelig ledelse.

Gud beder hans arbejdere om at rådslå hinanden, ikke at bevæge sig uafhængigt. Dem som er sat som prædikanter og ledere for folket burde bede meget når de samles. Det vil give en vidunderlig hjælp og opmuntring, binde hjerte til hjerte, og sjæl til sjæl, lede ethvert menneske til enhed og fred og styrke i hans bestræbelser. Vor styrke ligger i at bringe vor byrde til den store Byrde Bærer. Gud giver ære til dem som kommer til ham og spørger ham efter hjælp, i tro tror de at de vil modtage.

Menneskelig hjælp er svag. Men vi må forene os i at søge hjælp og gunst fra ham som har sagt, »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.« Guddommelig kraft er ufejlbarlig. Lad os da komme til Gud, bede indtrængende efter hans Helligåndes vejledning. Lad vore forenede bønner stige op til nådens trone. Lad vore anmodninger være blandet med pris og taknemmelighed.

Brug for religiøs uddannelse..

Kristus, vor Talsmand for Faderen, ved hvordan han skal vise deltagelse for enhver sjæl. For dem som tager imod ham (486) som deres Frelser, giver han kraft til at blive Guds sønner og døtre. Hans liv der er fuldstændigt frit for synd har beredt vejen for os; ved ham er indgangen til det helligeste af alt gjort tydeligt.

»Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham,

ikke skal fortabes, men have evigt liv.« »Men den, der tager imod hans vidnesbyrd, har dermed beseglet, at Gud er sandru. Thi den, Gud udsendte, taler Guds ord; Gud giver jo ikke Ånden efter mål. Faderen elsker Sønnen, og alt har han givet i hans hånd. Den, som tror på Sønnen, har evigt liv; den, som ikke lyder Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham.«

En religiøs uddannelse behøves stærkt af alle som er med i Jesu Kristi arbejde. De skal være arbejdere sammen med Gud, beskæftiget i et indviet og højtideligt arbejde. Enhver må have en personlig erfaring i at være belært af den Store Lærer, en personlig forening med Gud. Der skal gives et nyt liv, og dette liv skal næres af Helligånden. Når der er en åndelig forening med Herren Jesus, vil han bevæge og indprente hjertet. Han vil lede, og i livet vil der være et voksende fællesskab med Kristus.

Kristus er vort eneste håb. Vi må se på ham, for han er vor frelser. Vi må tage ham på hans ord, og gøre ham til vor afhængighed. Han kender lige den hjælp vi behøver, og vi kan sikkert lægge vor tillid hos ham. Hvis vi kun er afhængig af at menneskelig visdom vil lede os, vil vi finde os selv på den tabende side. Men vi må komme direkte til Herren Jesus, for han har sagt: »Kom hid til mig, alle I som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Det er vort privilegium at blive belært af ham som har (487) sagt, »hvis I ikke spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer.«

Vi har guddommelige tilhørere hvortil vi kan overbringe vore bønner. Lad da intet forhindre os i at give vore bønner i Jesus navn og tro med ikke vaklende tro at Gud vil høre os, og at han vil svare os. Lad os bringe vore vanskeligheder til Gud, og ydmyge os selv til ham. Der er et stort arbejde der skal gøres; og selv om det er vor forret at rådføre hinanden, må vi være helt sikker på i enhver sag, at rådføre os med Gud, for han vil aldrig vildlede os. Vi skal ikke gøre det kødelige til vort forsvar. Hvis vi gør det, og først og fremmest er afhængige af menneskelig hjælp og menneskelig vejledning, vil utroskab liste sig ind, og vor tro vil dø.

Tit modtager jeg breve fra personer som fortæller mig om deres problemer og forviklinger, og spørger mig om jeg vil forhøre mig hos Gud, med hensyn til hvad deres pligt er. Til dem for hvem Herren ikke har givet mig noget lys, har jeg ofte svaret: Jeg er ikke blevet bestemt af Gud til at gøre et sådant arbejde som du spørger mig efter at gøre. Herren Jesus har indbudt dig til at bringe dine trængsler til ham som forstår enhver detalje i dit liv.

»Alt, hvad I beder og bønfaller om - tro, at I har fået det, så skal I få det. Og når I står og beder, skal I tilgive, hvis I har noget imod nogen, for at jeres Fader, som er i Himlene, også kan tilgive jer jeres overtrædelser. Men hvis I ikke tilgiver, skal jeres Fader som er i Himlene, heller ikke tilgive jeres overtrædelser.«

Jeg skal ikke vanære min Herre ved at opmuntre folk til at komme til mig efter råd, Når de har en stående indbydelse til at gå til ham som er i stand til at bære dem og alle deres byder.

»Der står skrevet hos profeterne: Og de skal alle være oplært af Gud. Enhver, der har hørt (488) og lært af faderen, kommer til mig... Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himmelen; om nogen spiser af det brød, han skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, til liv for verden.«

Gud behandler mennesker som enkeltpersoner, og giver enhver sit arbejde. Alle må blive belært af Gud. Ved Kristi nåde må enhver sjæl arbejde på sin egen retfærdighed og bevare en levende forbindelse med Fader og Søn. Dette er en ægte erfaring der er af værdi.

Nødvendighed for harmonisk handling.

Når det er sandt at Herren leder enkeltpersoner, er det også sandt at han leder et folk ud, og ikke få adskilte enkeltpersoner her og der, en der tror det ene og en anden det andet. Guds engle gør det arbejde der er betroet til dem. Den tredje engel fører et folk ud og renser det, og de skal samlet

bevæge sig med ham.

Dem som var i vort arbejde ved begyndelsen er gået bort ved døden. Kun nogle få pionerer i sagen er nu tilbage blandt os. Mange af de tungere byrder som tidligere var båret af mennesker med lang erfaring er nu faldet på unge mennesker.

Denne overførsel af ansvar til arbejdere hvis erfaring er mere eller mindre begrænset er forbundet med nogle farer mod hvilke vi behøver af vogte os. Verden er fyldt med strid om overhøjhed. Trangen til at trække vore medarbejdere væk og uorganisations ånden er i den luft vi indånder. For nogle, er alle anstrengelser for at etablere orden farlige - som en begrænsning på personlig frihed, og herfra frygtes det som papistisk lære. De erklærer at de ikke vil godtage noget menneskes "således er det"; da de ikke lytter til (489) noget menneske. Jeg er blevet belært om at det er Satans særlige anstrengelser at få mennesker til at føle, at Gud er tilfreds med at de vælger deres egen kurs, uafhængig af deres brødres råd.

Heri ligger en alvorlig fare for vort arbejdes fremgang. Vi må bevæge os forsigtigt, fornuftigt og i harmoni med de gudfrygtige rådgiveres bedømmelse; for kun i den kurs ligger vor sikkerhed og styrke. Ellers kan Gud ikke arbejde med os og ved os og for os.

Oh, hvor Satan ville glæde sig hvis det kunne lykkes ham i sine anstrengelser at komme ind blandt dette folk og lave uorden i arbejdet på et tidspunkt hvor gennemgribende organisering er absolut nødvendig og vil være den største kraft til at holde falske opstand borte og til at modbevise påstande der ikke er godkendt af Guds ord! Vi ønsker at holde linierne klare, så der ikke skal være noget nedbrudt i organisations systemet og orden som er blevet bygget op af forstandige og omhyggelige arbejdere. Der må ikke gives lov til uordentlige elementer der ønsker at styre sagerne for denne tid.

Bestræbelserne samles..

Nogle har fremført den tanke at vi er nær tidens ende, ethvert Guds barn vil handle uafhængig af nogen religiøs organisation. Men jeg er blevet belært om af Herren at der i dette arbejde ikke er noget så slemt som et menneskes selvstændighed. Himlens stjerner er alle under lov, enhver påvirker de andre til at gøre Guds vilje og bøjer deres almindelige lydighed til den lov der styrer deres handlinger. Og for at Herrens arbejde kan fremmes sundt og pålideligt, må han samle sit folk.

Nogles krampagtige og ustadige bevægelser som påstår at være kristne er godt repræsenteret ved stærke men utrænede heste. Når en trækker frem, en anden trækker tilbage; og når deres mesters stemme høres, kaster den ene sig frem, (490) og den anden står ubevægelig. Hvis mennesker ikke vil arbejde i harmoni i det store og vidtrækkende arbejde for denne tid, vil der være forvirring. Det er ikke et godt tegn når mennesker afviser at forene sig med deres brødre og foretrækker at handle alene. I stedet for at isolere sig selv, så lad dem drage i harmoni med deres medarbejdere. Hvis ikke de gør dette, vil deres arbejde virke på det forkerte tidspunkt og på en forkert måde. De vil ofte komme til at arbejde imod det, som Gud vil have udrette, og således vil deres arbejde være værre spildt.

Mennesker skal være rådgivere, ikke herskere..

»Bi på Herren, fat mod, dit hjerte være stærkt, ja bi på Herren!« Lad enhver af os vente på Herren, og han vil lære hvordan der skal arbejdes. Han vil åbenbare det arbejde for os som vi er bedst indrettet til at udføre. Dette vil ikke lede mennesker til at gå i gang i en uafhængig ånd, der udbreder nye teorier. I denne tid hvor Satan forsøger at ugyldiggøre Guds lov ved at ophøje falsk videnskab, behøver vi at vogte os på omhyggeligste måde mod alt som vil tjene til svækkelse af vor tro og sprede vore kræfter. Som arbejdere sammen med Gud, burde vi være i harmoni med sandheden, og med vore brødre. Der bør være rådslagning og samarbejde.

Endog i midten af de sidste dages store bedrag, hvor falske mirakler vil blive udført for menneskernes øjne til gode for sataniske teorier, er det vor forret at skjule os selv i Kristus Jesus.

Det er muligt for os at opsøge og opnå frelse. Og i denne usædvanligt farlige tid, må vi lære at stå alene og vor tro må fæstnes, ikke på menneskers ord, men på Guds sikre løfter.

(491) Blandt alle Guds arbejdere bør der være en enhedens og harmoniens ånd. Herren har særligt velsignet dem med en erfaring som har gjort dem egnede til at være kloge rådgivere. I vore forskellige kald skal der være en gensidig afhængighed til hverandre i at hjælpe. Til dette siger Peter:

»Ligeså skal I unge underordne jer de ældre; og ifør jer alle ydmyghed over for hverandre; thi »Gud står de hovmodige imod, men de ydmyge giver han nåde.«

Men dette bemyndiger ikke noget menneske til at påtage sig at beordre hans brødre egenmægtigt til at gøre som han tror er tilrådeligt, uden hensyn til deres egen personlige overbevisninger for pligter. Ej heller har Gud valgt arbejdere til at føle at de skal stoppe op for ethvert skridt og vente for at spørge nogle embedsmænd om de må gøre det ene eller andet. Når de hjerteligt samarbejder med deres brødre i at gennemføre overordnede planer som er blevet lagt for arbejdets udøvelse, må de hele tiden se til Israels Gud efter personlig vejledning.

Nogle gange får det menneske som har fået et lederansvar, den ide at han er i besiddelse af den største autoritet, og at alle hans brødre, der før gjorde fremme, nu først må gå til ham for at få tilladelse til at gøre det som de føler skulle være gjort. Sådant et menneske er i en farlig position. Han har mistet synet for en sand leder i Guds folks arbejde. I stedet for at handle som en klog rådgiver, påtager han sig en fordringsfuld leders forret. Gud er vanæret ved sådanne udfoldelser af autoritet og selvforherligelse. Intet menneske kan i sin egen styrke nogen sinde blive andre menneskers tanker og dømmekraft, mennesker som Herren bruger i hans værk. Ingen kan få menneskegjorte regler og bestemmelser til at regere egenmægtigt over hans medarbejdere, (492) som har en levende erfaring i sandheden.

Gud kalder på dem som har udøvet overdreven autoritet til at tage enhver herskende hånd væk fra hans arbejdere. Lad enhver som har fået betroet alvorlige ansvar søge at forstå hans personlige pligt i nærværelse af Gud, og gøre sin pligt ydmygt og trofast. Lad ingen betragte sig selv som en herre, med en styrende magt over hans brødre. Guds ords principper skal læres og praktiseres.

Ansvarlig over for Gud.

Selv om der tages hensyn til myndighederne og man arbejder efter forstandige planer, er enhver arbejder ansvarlig for den Store Lærer for at udøve hans Guds givne bedømmelse rigtigt og for hans ret til at søge himmelens Gud efter visdom og vejledning. Gud er anfører og hersker over alle. Vi har en personlig Frelser, og vi skal ikke ombytte hans ord med noget menneskes ord. I skrifterne har Herren givet belæring for enhver arbejder. Mester-Arbejdernes ord burde flittigt studeres; for de er ånd og liv. Arbejdere der bestræber sig for at arbejde i harmoni med denne belæring er under Helligåndens lederskab og vejledning, og behøver ikke altid, før de gør noget tiltag, først spørge efter tilladelse hos andre. Ingen nøjagtige linier skal lægges. Lad Helligånden styre arbejderne. Medens de holder øje med Jesus, deres tros Ophav og Fuldender, vil deres nådegaver tiltage ved forstandig brug.

Gud ønsker at vi alle skal komme i rigtigt forhold til ham. Han ønsker at enhver stemme skal være helliggjort. Han ønsker at alt hvad der er af os - sjæl, legeme og ånd - skal blive fuldt helliggjort til at gøre hans vilje. Det er tid at vi begynder at vide at vi er fastgjort til Herren Jesus (493) Kristus ved en levende og arbejdende tro; det er tid for os at vi tager fat i den hjælp der er tilbudt af Guds Ånd, og lade vore ord åbenbare at vi er under guddommelig styring. Lad os tro på Gud, og stole på ham; og vi skal se hans mægtige kraft arbejde iblandt os.

I 1895 skrev jeg til mine brødre i forkynndergerningen, som følger:

"Jeg må tale til mine brødre i nær og fjern. Jeg kan ikke holde inde. De arbejder ikke på de rigtige principper. Dem som er i ansvarlige embeder må ikke få dem til at føle at deres embedes vigtighed

gør dem til ufejlbarlige mennesker.

"Alle menneskers gerninger er under Herrens domsmyndighed. Det vil i det hele taget være sikkert for mennesker at tage hensyn til at der er kundskab hos den aller Højeste. Dem som stoler på Gud og hans visdom, og ikke på deres egen, vandrer på sikre stier. De vil aldrig føle at de er bemyndiget til at lukke munden på selv oksen der tærsker kornene; og hvor uforskammet er det for mennesker at styre den menneskelige repræsentant der er i partnerskab med Gud, Og hvem Herren Jesus har inviteret: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.« »Thi Guds medarbejdere er vi; Guds ager, Guds bygning er I.«

"Herren har ikke sat nogen af hans menneskelige repræsentanter under nogens styring, som i sig selv er fejlende. Han har ikke givet mennesker magt til at sige, Du skal gøre det, og du skal gøre det...

Intet menneske har den rigtige bedømmelse af et andet menneskes pligt. Mennesker er ansvarlige over for Gud; og som begrænsede og fejlende mennesker (494) tager de den ret i deres hænder der kan dømme deres medmennesker, som om Herren har givet dem lov til at løfte op og kaste ned, og hele himlen er fyldt med harme. Der er gjort mærkelige ordninger med hensyn til styre menneskers tanker og gerninger, af menneskelige dommere, som om disse begrænsede mennesker var guder....

"Organisationer og institutioner vil, medmindre de er drevet af Guds kraft, arbejde under Satans diktat i at bringe mennesker under menneskers kontrol; og svig og falskhed vil have udseende af iver for sandheden, og for at fremme Guds rige....

"Gud vil ikke forsvare nogen opfindelser hvorved mennesker i den mindste grad skal herske eller undertrykke hans medmennesker. Det eneste håb for det faldne menneske er at se på Jesus, og tage imod ham som den eneste frelser. Så snart et menneske begynder at lave jernhårde regler for andre mennesker, så snart han begynder give seletøj på og drive mennesker efter sit eget sind, vanærer han Gud, og bringer sin egen sjæl og sine brødres sjæle i fare. Syndfulde mennesker kan kun finde håb og retfærdighed i Gud; og intet menneskeligt væsen er ikke mere retfærdig end han har tro på Gud og bevarer en levende forbindelse med ham. En blomst fra marken må have dens rødder i jorden; den må have luft, dug, regn og solskin. Den vil kun blomstre hvis den modtager disse goder, og de er allesammen fra Gud. Således er det med mennesker. Vi tager imod det fra Gud der tjener til livet og til sjælen. Vi er advaret om ikke at stole på mennesker, ej heller ikke at gøre det kødelige til vort forsvar."

Det førortalte var trykt i *Special Testimonies to Ministers and Workers* (Serie A, nr 9, 1897).

I 1903, skrev jeg til konferensens formand:

"Ved hjælp af et virksomt organ, nemlig Jesus Kristus, har Gud gådefuldt lænket alle mennesker sammen. Til hvert menneske har han fastsat nogle særlige linier for tjeneste; og vi (495) burde være hurtige til at fatte at vi skal vogte os mod at forlade den gerning vi har for at vi kan blande os med andre menneskelige repræsentanter som gør et arbejde der ikke er præcis til vort eget. Intet menneske har fået tildelt den gerning at blande sig i en af sine medarbejders arbejde, og prøve at tage det i sine egne hænder; for han vil behandle det således at han vil spolere det. Gud giver arbejde til én som er forskellig fra det han giver til andre.

"Lad os huske på at vi ikke omgås fuldendte mennesker, men med naturlige Guds bestemte mennesker, mennesker nøjagtig som os selv, mennesker der falder i de samme fejl som vi gør, mennesker med samme ambitioner og svagheder. Intet menneske er gjort til en herre der skal herske over et medvæsens sind og samvittighed. Lad os være meget forsigtige med hvordan vi omgås Guds blodskøbte arv.

"Det er ikke blevet bestemt for noget menneske at være en hersker over sine medmennesker. Ethvert

menneske skal bære sin egen byrde. Han kan sige opmuntrende, troens og håbets ord til sine medtjenere; han kan hjælpe dem til at bære deres særlige byrder ved at foreslå dem gennemprøvede arbejdsmetoder; men skal på ingen måde gøre dem modløse og svækkede, for ikke at fjenden skal opnå et fortrin over deres sind - et fortrin der med tiden indvirker på ham selv.

"Med ømhedens kærligheds og medfølelses kæder har Herren forbundet alle mennesker til sig selv. Om os siger han, »Guds medarbejdere er vi; Guds ager, Guds bygning er I.« Dette slægtskab burde vi genkende. Hvis vi er uløseligt forbundet med Kristus, skal vi hele tiden vise en Kristi lig sympati og mildhed imod dem som tilstræber med alle deres Gudsgivne evner at bære deres byrder, selv når vi bestræber os på at bære vore bestemte byrder.

(496)"I vore forskellige kald skal der være en gensidig afhængighed af hverandre efter hjælp. En autoritetens ånd skal ikke udøves, heller ikke af en konferensformand; for embedet ændrer ikke mennesket til et væsen der ikke kan fejle. Enhver arbejder som er betroet ledelsen af en konference skal arbejde som Kristus arbejdede, bære hans åg og lære af hans sagtnodighed og ydmyghed. En konferensformands ånd og adfærd i ord og i handling åbenbarer hvorvidt han indser hans svaghed og lægger hans afhængighed til Gud, eller hvorvidt han tror at hans indflydelsesrige stilling har givet ham bedre visdom. Hvis han elsker og frygter Gud, hvis han erkender sjælenes værdi, hvis han påskønner enhver lille hjælp som Herren har begavet en medarbejder til at yde, vil han blive i stand til at binde hjerte til hjerte ved den kærlighed som Kristus viste i hans tjeneste. Han vil sige trøstende ord til de syge og sørgende.

"Hvis han ikke opelsker en dominerende facon, men har i sindet ham der er hans Mester, netop Kristus, kan han rådgive de uerfarne og opmuntre dem til at være Guds hjælpende hånd.

"De svage hænder skal ikke afskrækkes fra at gøre noget for Mesteren. Dem hvis knæ er svage skal ikke fremkalde snublen. Gud beder os om at opmuntre dem hvis hænder er svage, til at gribe fastere om Kristi hænder, og til at arbejde mere fortrøstningsfuldt. Enhver hånd skulle udrækkes til at hjælpe den hånd der gør noget for mesteren. Den tid kan komme hvor hænderne der har holdt andres svage hænder oppe kan igen blive holdt oppe af dem som de har hjulpet. Gud har lagt sagerne således at intet menneske er fuldtud afhængige af hans medmennesker."

(497)Råd til mennesker i officielle stillinger.

Blandt Guds folk er der nogle som har haft en lang erfaring i hans arbejde, mennesker som ikke har forladt troen. Til trods for de store prøver de har gennemgået, er de forblevet trofaste. Disse mennesker burde betragtes som prøvede og udvalgte rådgivere. De burde respekteres, og deres dømmekraft burde æres af dem som er yngre eller som har haft mindre erfaring, selv om disse yngre mennesker man være i officielle stillinger.

Vi er i gang med et stort arbejde, og der er mange anledninger til tjeneste i forskellige felter. Lad alle bede alvorligt så Gud kan vejlede dem ind i de rigtige tjenester. Guds arbejdere burde ikke forsømme at hjælpe andre på enhver mulig måde. Hvis de uselvisk søger Gud efter råd, vil hans ord som bringer frelse, lede dem. De vil være i gang med den højre hånd og med den venstre, gøre deres bedste for at fjerne enhver tvivl og enhver vanskelighed for at forstå sandheden. Guds Ånd vil gøre deres arbejde virkningsfuldt.

Herren kalder på sine altid parate soldater, mennesker som er rede til at tale i tide og i utide, og som vil fængsle opmærksomheden og domfælde hjertet. Guds rige består ikke i ydre fremvisninger. Lyset vil ikke blive modtaget ved at følge selviske planer, men ved at se på Jesus, følge Kristi ledelse og ikke menneskers formodninger. Guds rige er retfærdighed og fred glæde i Helligånden.

Det sker ofte at der opstår situationer som kræver omgående handling. Og nogle gange er der mistet anledninger på grund af udskydelse. Den som skulle have handlet omgående følte at han først måtte rådføre sig med nogle som var langt borte og som ikke var (498) bekendt med de rigtige omstændigheder. Megen tid er mistet ved at spørge efter råd og vejledning fra mennesker som ikke var i stand til at give kloge råd. Lad alle Guds arbejdere være vejledt af sandhedens ord, som

udpeger deres pligt og derefter stiltiende gøre de anvisninger som Kristus har givet.

I 1883, sagde jeg til vore brødre forsamlet ved General Konferensen:

"Satan jubler når mennesker ser og stoler på mennesker. Ham som er genstand for denne utilbørlige tillid er udsat for stærke fristelser. Satan vil, om muligt, lede ham til selvsikkerhed, for at menneskelige mangler kan ødelægge arbejdet. Han vil være i fare for at opmuntre hans brødre i deres afhængighed til ham, og føle at alt hvad der angår sagen må bringes til hans opmærksomhed. Således vil arbejdet have et menneskes aftryk i stedet for Guds aftryk. Men hvis alle for dem selv vil lære at være afhængige af Gud, vil mange farer som angriber ham der står ved arbejdets hoved være afværget. Hvis han fejler, hvis han tillader menneskelig indflydelse at styre hans dømmekraft, eller viger for fristelse, kan han blive retledt og hjulpet af hans brødre. Og dem som lærer at gå til Gud for dem selv efter hjælp og vejledning, lærer lektier som vil være af højeste værdi for dem.

"Men hvis embedsmændene i en konference med held bærer de byrder der er lagt på deres skuldre, må de bede, må de tro, må de have tillid til Gud i at bruge dem som hans repræsentanter i at holde menighederne i deres konference i god orden. Dette er deres del i vingården til at opdyrke. Der må være langt mere personlig ansvarlighed, langt mere udtænkning og planlægning, langt mere åndelig kraft i det arbejde der lægges frem for Mesteren. Det vil forstørre sindets rummelighed, og give skarpere sans end det vi har nu. Brødre, I (499) må brydes med vanskelighederne, bære byrder, give råd, planlægge og udføre og hele tiden søge Gud efter hjælp. Bed og arbejd, arbejd og bed; som elever i Kristi skole, lær af Jesus.

"Herren har givet os dette løfte, »Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.« Det er efter Guds orden at dem som bærer på ansvar ofte mødes og sammen rådfører hinanden, og bede alvorligt efter visdom som han alene kan tildele. Gør forenet jeres trængsler kendt for Gud. Tal mindre; megen kostbar tid er mistet i tale der ikke bringer lys. Lad brødrene forene sig i faste og bøn efter den visdom som Gud har lovet skal gives gavmildt.

"Gå til Gud og sig som Moses gjorde, "Jeg kan ikke lede dette folk med mindre din nærværelse er med mig." Og spørg endnu igen; bed med Moses, »Lad mig dog skue din herlighed!« Hvad er denne herlighed? - Guds karakter. Det er hvad han kundgjorde for Moses. Lad sjælen, i levende tro fæstne sig på Gud. Lad tungen tale hans pris. Når I samles, lad da sindet være ærbødigt rettet mod forventningen til evige realiteter. Således vil I hjælpe hverandre til at være åndeligt sindede. Når jeres vilje er i harmoni den guddommelige vilje, vil I være i harmoni med hverandre; I vil have Kristus ved jeres side som en vejleder." - *Gospel Workers*, gammel udgave, side 235-237

Uhelliggjort uafhængighed..

Herren har ikke gjort nogen af os i stand til at bære arbejdets byrde alene. Han har knyttet folk sammen af forskellige sindelag så de kan rådføre sig og hjælpe hinanden. På den måde er ens mangler i erfaringer og dygtighed suppleret op med andres (500) erfaringer og duelighed. Vi burde alle omhyggeligt studere den belæring der gives i Korinterne og Efeserne med hensyn til vort forhold til hverandre som medlemmer i Kristi legeme.

I vort arbejde må vi tage hensyn til det forhold at enhver arbejder understøtter de andre arbejdere der er knyttet til Guds sag. Vi må huske at andre så vel som os selv har et arbejde at gøre i forbindelse med denne sag. Vi må ikke udelukke sindet fra rådgivning. I vore planer for at fremføre værket, må vore tanker blandes med andres tanker.

Lad os værne om fortrolighedens ånd i vore brødres visdom. Vi må være villige til at modtage råd og advarsel fra med-medarbejdere. I forbindelse med tjenesten af Gud, må vi hver især erkende at vi er dele af et stort hele. Vi må søge visdom fra Gud, og lære hvad det betyder at have en afventende og vogtende ånd, og gå til vor Frelser, skønt man er plaget og nedtrykt.

Det er en fejltagelse at trække sig tilbage fra dem som ikke er enige med vore ideer. Det vil ikke

give tillid hos vor brødre til vor dømmekraft. Det er vor pligt at rådføre os med vore brødre, og give agt på deres råd. Vi skal søge deres råd, og når de giver det, skal vi ikke kaste det bort, som om de var vore fjender. Medmindre vi ydmyger vore hjerter for Gud, vil vi ikke kende hans vilje.

lad os være besluttet på at være en enhed med vore brødre. Denne pligt har Gud pålagt os. Vi skal gøre deres hjerter glade ved at følge deres råd, og gøre os selv stærke gennem den påvirkning som dette vil give os. Endvidere, hvis vi føler at vi ikke behøver vore brødres råd, lukker vi vor nyttedør som vejledere for dem.

(501) For enhver menighed vil jeg frembringe det budskab at mennesker ikke skal ophøje sin egen bedømmelse. Hjertets ydmyghed og beskedenhed vil lede mennesker til at kræve råd ved ethvert skridt. Og Herren vil sige, »Tag mit åg på jer og lær af mig« Det er vort privilegium at lære af Jesus. Men når mennesker, fulde af selvsikkerhed, tror at det er deres opgave at give råd i stedet for at kræve at blive vejledt af deres erfarne brødre, vil de lytte til stemmer der leder dem på fremmede stier.

Guds engle er i vor verden, og sataniske repræsentanter er her også. Jeg har fået lov til at se nogles tilbøjelighed til at følge deres egne stærke karaktertræk. Hvis de afviser at tage åget op med andre som har haft en lang erfaring i arbejdet, vil de blive blinde af selvsikkerhed, og ikke skelne mellem hvad der er falsk og sandt. Det er ikke forsvarligt at sådanne skal stå i lederstillinger, og følge deres egen bedømmelse og planer.

Det er dem der tager imod advarsler som vil vandre på sikre stier. Lad ikke mennesker vige for det brændende ønske om at blive leder, eller ønsket om at uafhængigt at udtænke og lægge planer for dem selv og for Guds arbejde. Det er let for fjenden at arbejde gennem nogle som, selv har brug for råd ved ethvert skridt, påtage sig beskyttelse af andre sjæle uden at have lært Kristi beskedenhed. Disse behøver råd fra ham som siger, »Kom hid til mig, alle I som er trætte og tyngede af byrder.«

Vore prædikanter og ledere behøver at indse nødvendigheden for at rådføre sig med deres brødre som har været længe i arbejdet, og som har opnået en dyb erfaring på Herrens veje. Nogles tilbøjelighed til at lukke dem selv inde, og føle sig kompetent til at planlægge og udføre efter deres egen dømmekraft og (502) forkærlighed, bringer i vanskeligheder. En sådan uafhængig arbejds metode er ikke rigtig, og burde ikke opfølges. Prædikanterne og lærere i vore konferenser skal arbejde sammen med brødre af erfaring, spørge dem efter råd, og give agt på deres råd.

Jeg kan frit sige til vore brødre som med ydmygt hjerte følger Herrens råd: Hvis I ved at Herren vil have jer i gang med et arbejde, gå da frem. Dem som har lyset og den forsikring at Herren leder behøver ikke at være afhængige af nogen menneskelige repræsentanter for at afslutte deres værk. De skal modtage råd fra den højeste magt. Sikkerhed og fred og fordragelig forsikring skal kun findes ved at følge den højste Lærers råd som nogen sinde har været i vor verden. Lad os ikke vende os fra hans ufejlbarlige råd.

Men vore indskydelser er ikke altid en sikker vejledning for opgaven. Menneskelige indskydelser vil prøve at få os til at tro at det er Gud som der leder os når vi følger vor egen vej. Men hvis vi passer omhyggelig på, og rådfører os med vore brødre, skal vi forstå; for løftet er, »Han vejleder ydmyge i det, som er ret, og lærer de ydmyge sin vej.« Vi må ikke lade menneskelige ideer og naturlige tilbøjeligheder vinde overhånd.

En appel for enhed.

Kristi arbejdere skal stræbe efter enhed. Vi er børn af den samme familie, og har én himmelsk Fader. Lad os ikke tage de tunge klæder på, og nære tvivl og en mangel på tillid til vore brødre. Vi burde ikke søre vore sjæle ved at samle tidsler og torne, men i stedet for burde vi samle roser og liljer og nilliker, og udtrykke deres vellugt i vore ord og handlinger.

(503) Det efterfølgende er en del af en tale givet til prædikanterne, samlet ved Generalkonferensen i 1883:

»I øvrigt, brødre! alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov, al dyd og alt, hvad der er ros værd: det skal I have i tanke!«

"Guds handlemåde med hans folk viser ofte mysterier. Hans veje er ikke vore veje, hans tanker er heller ikke vore tanker. Mange gange er hans måde at handle på i modsætning til vore planer og forventninger at vi således er forbavsede og forvirrede. Vi forstår ikke vor trodsige natur; og når vi ofte tilfredsstiller selvet, og følger vore egne tilbøjeligheder, smigrer vi os selv, så lukker vi Guds tanker ude. Og således behøver vi at søge skrifterne, og være meget i bøn. så Herren, efter hans løfte, kan give os visdom.

"Selv om vi har en personlig gerning og et personligt ansvar overfor Gud, skal vi ikke følge vor egen dømmekraft, uanset vore brødres anskuelser og følelser; for denne kurs vil lede til uorden i menigheden. Det er prædikanternes pligt at respektere deres brødres dømmekraft; men deres forhold til hverandre, så vel som til de doktriner de lærer, burde sættes på prøve i loven og vidnesbyrdet; og hvis hjerterne er modtagelige, vil der ikke være nogen splittelser blandt os. Nogle er tilbøjelige til at være uordentlige, og glider væk fra troens store milepæle; men Gud rører ved hans prædikanter til at være ét i lære og ånd.

"Brødre samles af og til gennem årene, og tror at de kan stole på dem de kender så godt, ligesom de ville stole på deres egne familie medlemmer. Der (504) er en vis frihed og tillid i denne forsamling som ikke kunne eksistere blandt nogen som ikke har samme tro. Det er meget behageligt når broderlig kærlighed fortsætter; men lad brødrenes "anklager" opnå adgang til et af disse mænds hjerter, og styre sindet og fantasien, og skinsyge er skabt, mistanker og misundelse er opnået; og han som troede at han var sikker i kærlighed og venskab til sin bror, finder sig selv mistroet og hans motiver fejlbedømt. Den falske bror glemmer hans egen menneskelige skrøbelighed, glemmer hans pligt til ikke at tænke eller tale noget ondt for ikke at han vanærer Gud og sårer Kristus og hans hellige på nogen måde; og enhver brist der er tænkelig og kan efterlignes forklares som ubarmhjertig, og karakteristikken for en bror er fremstillet som mørk og problematisk.

"Der er et forræderi af indviet tillid. Tingene der er sagt i broderlig tillid er fortalt videre og fremsat forkert; og ethvert ord, og enhver handling, hvor uskyldig og velment det end er, er forfulgt af kold og skinsyg kritik af dem som ellers var regnet for at være meget fornemme og meget ærlige, for at udnytte den mindste fordel af venskabelighed og broderlig tillid. Hjerter er lukket for barmhjertighed, dømmekraft og Guds kærlighed; og den kolde, spottende og hånlige ånd som Satan viser mod hans offer er åbenbaret.

"Hvis Satan kan få bekendende troende til at handle som brødrenes anklager, er han godt tilfreds; for dem som gør det tjener netop ham som Judas gjorde da han forrådt Kristus, selv om de kan gøre det uden at vide det. Satan er ikke mindre aktiv nu end i Kristi dage, og dem som forleder sig selv til at gøre hans arbejde vil vise hans ånd.

Løbende rygter er ofte ødelæggere for enheden blandt brødre. Der er nogle der vogter med åbent sind og ører for at gribe sladder. De samler (505) nogle små episoder op som er ubetydelige i sig selv, men som er givet videre og er overdrevet indtil et menneske er gjort til en forbryder for et ord. Deres devise synes at være "beret det og vi vil berette det." Disse sladderhanke gør Satans arbejde med overraskende nøjagtighed, med lidt kendskab til hvor anstødelig deres kurs er over for Gud.... Sindets dør burde lukkes for »Angiv ham!« eller »Vi vil angive ham!« Hvorfor kunne vi ikke, i stedet for at lade jalousi eller ond mistanke komme i vore hjerter, gå til vore brødre, og efter direkte men venlig tale lægge de ting for dem som vi har hørt er skadelig for deres karakter og påvirkning, og bede med og for dem? Selvom vi ikke kan have fællesskab med dem som er bitre fjender af Kristus, burde vi opdyrke den ydmyghedens og kærlighedens ånd som karakteriserede vor Mester - en kærlighed som han tror ikke er ond, og ikke provoker så let...

"Lad os omhyggeligt opdyrke Kristi evangeliums principper - religionen der ikke er af selvskhed,

men af hjertets kærlighed, ydmyghed og beskedenhed. Da skal vi elske vore brødre, og værdsætte dem højere end os selv. Vore tanker vil ikke dvæle ved løbende rygter. Men »alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov, al dyd og alt, hvad der er ros værd: det skal [vi].. have i tanke!«

Som et folk, er vi blevet irettesat af Gud for at udrette for lidt. Hvor vigtigt er det da, at vi omhyggeligt vogter os mod alt som kan gøre os modløse og svække påvirkningen fra den sjæl som gør en gerning som Gud vil have gjort. Der er sejre som må opnås dersom vi giver en fælles front og enkeltvis opsøger Herren efter styrke og vejledning.

(506) Bed for sildigregnen..

»Herren skal I bede om regn ved tidlig- og sildigregnstide; Herren skaber uvejr; regn skylgiver han dem,« »idet han sender eder regn, tidligregn og sildigregn som før.« I Østen falder tidligregnen ved såtiden. Det er nødvendig for at frøet kan spire. Ved den gødende regns påvirkning, springer de spæde skud frem. Sildigregnen falder nær slutningen af sæsonen og modner kornet og bereder det for seglet. Herren anvender disse naturens funktioner til at fremstille Helligåndens arbejde. Som duggen og regnen først gives til at få frøet til at spire, og derefter modne for høsten, således er Helligånden givet for at lede, processen for den åndelige vækst, frem. Modningen af kornet fremstiller Guds nådes værks fuldendelse i sjælen. Ved Helligåndens kraft skal Guds sindbillede fuldkommes i karakteren. Vi skal omdannes helt ind i Kristi lighed.

Sildigregnen, der modner jordens høst, repræsenterer den åndelige nåde der bereder menigheden for Menneskesønnens komme. Men hvis ikke tidligregnen er faldet, vil der ikke være noget liv; de grønne blade vil ikke spire frem. Hvis ikke tidligregnen har gjort sit arbejde, kan sildig regnen ikke bringe noget frø til fuldendelse.

Der skal være »først strå, så aks, og så fuld kerne i akset.« Der skal være en stadig udvikling af kristen dyd, en stadig fremgang i kristen erfaring. Det som vi med et stort ønske skulle tilstræbe, det kan vi smykke vor Frelser Kristi lære med.

(507) Mange har i stor målestok svigtet i at tage imod tidligregnen. De har ikke opnået alle de fordele som Gud således har tilvejebragt dem. De forventer at manglen vil være lagt til ved sildigregnen. Når den rigeste overflod af nåde skal overdrages, har de i sinde at åbne deres hjerter for at tage i mod den. De gør en forfærdelig fejltagelse. Det arbejde som Gud har påbegyndt i det menneskelige hjerte i at give hans lys og kundskab må hele tiden gå frem. Hver enkelt må indse sin egen fornødenhed. Hjertet må tømmes for enhver besmittelse og renses så Ånden kan bo der. Det var ved syndens bekendelse og forladelse, ved alvorlig bøn og indvielse af dem selv til Gud, at de første disciple beredte sig for Helligåndens udgydelse på Pinsefestens dag. Det samme arbejde, bare i større grad, må ske nu. Da kan den menneskelige repræsentant kun bede for velsignelsen, og vente på at Herren vil fuldende værket med hensyn til ham. Det var Gud der begyndte værket, og han vil afslutte hans værk, og gøre mennesket fuldendt i Jesus Kristus. Men der må ikke være nogen ligegyldighed med nåden fra tidligregnen. Kun dem som lever op til det lys de har vil modtage større lys. Med mindre vi daglig går frem i de aktive kristne dyder, kan vi ikke erkende Helligåndens tilkendegivelser i sildigregnen. Den kan falde på hjerterne omkring os, men vi vil ikke kunne se den eller få den.

På intet punkt i vor erfaring kan vi klare os uden dens hjælp som satte os i stand til gøre den første start. Velsignelserne som blev modtaget under tidligregnen er utilstrækkelige for os til slut. Dog vil disse ikke alene være tilstrækkelige. Medens vi tager vare på velsignelserne fra tidligregnen, må vi ikke på den anden side, miste forståelsen for den (508) kendsgerning at uden sildigregnen, der udfylder akset og modner kornet, vil høsten ikke være rede for seglet, og høstarbejdet vil have været forgæves. Guddommelig nåde behøves ved begyndelsen, guddommelig nåde til ethvert skridt fremad, og guddommelig nåde alene kan fuldende værket. Der er ingen tid for os at hvile i en

lige gyldig holdning. Vi må aldrig glemme Kristi advarsler, »så I kan bede [altid].« »våg og bed til enhver tid.« En forbindelse med den guddommelige virksomhed på enhver øjeblik er afgørende for vor fremgang. Vi kan have haft et mål af Guds Ånd, men ved bøn og tro skal vi hele tiden søge mere af Ånden. Den vil aldrig stoppe vor bestræbelser. Hvis vi ikke går fremad, hvis vi ikke sætter os selv i en stilling så vi modtager både tidlig og sildig regnen, vil vi miste vore sjæle, og ansvaret vil ligge ved vor egen dør.

»Herren skal I bede om regn ved tidlig- og sildigregnstide.« Hvil ikke afslappet så der vil falde regn i utide. Bed for den. Frøenes vækst og fuldendelse hviler ikke på landmanden. Gud kan ikke alene modne høsten. Men menneskets medvirken kræves. Guds arbejde for os påkræver handling i vore sind, udøvelsen af vor tro. Vi må søge hans begunstigelser med fuldt hjerte hvis nådens regn skal komme til os. Vi burde benytte enhver anledning til at sætte os selv i velsignelsens kanal. Kristus har sagt, »hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, dér er jeg midt iblandt dem.« Menighedens møder, så som ved lejr møder, forsamlinger i hjemmene, og alle anledninger hvor der er et personligt arbejde for sjæle, er Guds bestemte lejligheder til at give tidlig og sildig regnen.

Men lad ingen tro at ved at følge disse møder, er deres pligt gjort. En ren og skær tilslutning til alle (509) disse møder som er afholdt vil ikke i sig selv bringe en velsignelse for sjælen. Det er ikke en uforanderlig lov at alle som er med til disse stormøder eller lokale sammenkomster skal modtage større kraft fra himlen. Forholdende kan synes at være mere gunstige for en rig udgydelse af nådens regn. Men Gud selv må påbyde regnen at falde. Derfor bør vi ikke være efterladne i bøn. Vi skal ikke stole på den almindelige forudseenheds gerning. Vi må bede om Gud vil tage seglet af kildespringet for livets vand. Og vi må selv tage imod livets vand. Lad os, med sønderknust hjerte, bede, i sildigregnets tid, at nådens regn kan falde over os. Ved ethvert møde vi følger burde vore bønner stige op, om Gud i netop denne tid vil tildele varme og fugt til vore sjæle. Som vi søger Gud for Helligånden, vil den virke i os i sindets sagtnodighed, og ydmyghed, en bevidst afhængighed af Gud for den fuldbyrdende sildigregn. Hvis vi beder efter velsignelsen i tro, skal vi modtage den som Gud har lovet.

Den fortsatte forbindelse med Helligånden til menigheden er fremstillet af profeten Zakarias under andre skikkelser, hvilket indeholder en vidunderlig opmuntrende lektie for os. Profeten siger: »Englen, som talte med mig, vakte mig så atter, som man vækker et menneske af hans søvn, og spurgte mig: »Hvad skuer du?« Jeg svarede: »Jeg skuer, og se, der en lysestage, helt og holdent af guld, og et oliekar ovenpå og syv lamper og syv rør til lamperne, desuden to olietræer ved siden af den, et til højre, et andet til venstre for oliekarret.« Og jeg spurgte englen, som talte med mig: »Hvad betyder disse ting, herre?«... »Da svarede han og sagde til mig: Dette (510) er Herrens ord til Zerubbabel: Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Herskares Herre... videre spurgte jeg: »Hvad betyder de to oliegrene ved siden af de to guldrør, som leder den gyldne olie ned derfra?«... Så sagde han: »Det er de to med olie salvede, som står for al jordens Herre.«

Fra de to olietræer blev den gyldne olie tømmt gennem gyldne rør til lysestagens kar og derfra til de gyldne lamper der gav lys i helligdommen. Således tildeles hans ånd fra de hellige der står i Guds nærhed til menneskelige redskaber som er indviet til hans tjeneste. De to salvedes opgave er at videregive lys og kraft til Guds folk. Det er til velsignelse for os at de står i Guds nærværelse. Som olietræerne tømmer sig selv ned i guldrørerne, således søger de himmelske budbringere at viderebringe alt hvad de modtager fra Gud. Hele den himmelske rigdom venter at vi skal forlange denne rigdom, og venter på at tage imod os; og som vi modtager velsignelsen, skal vi for vor del videregive den. Således er det at de hellige lamper får næring, og menigheden bliver en lys-holder for verden.

Dette er arbejdet som Herren ville have enhver sjæl beredt til at gøre for denne tid, når de fire engle holder de fire vinde, at de ikke skal blæse førend Guds tjenere er beseglet på deres pander. Der er ingen tid nu til at behage sig selv. Sjælenes lamper må bringes i orden. De må forsynes med nådens olie. Enhver forholdsregel må tages for at forebygge åndelig forfald, for ikke at Herrens store dag

skal overraske os som en tyv om natten. Ethvert Guds vidne skal nu arbejde forstandig i de liner som (511) Gud har bestemt. Vi burde daglig opnå en dyb og levende erfaring i arbejdet for at fuldbyrde kristen karakter. Vi burde dagligt modtage den hellige olie, som vi må viderebringe andre. Vi skal fortrænge selvet ud af syne i Jesus. Vi skal tage imod Herrens ord i råd og vejledning, og bringe det med fornøjelse videre. Der er nu brug for megen bøn. Kristus påbyder, »Bed uden ophør,« det betyder at holde tankerne opløftet til Gud, kilden for al kraft og virkeevne. Vi kan have fulgt den snævre sti længe, men det er ikke sikkert at tage dette som bevis for at vi vil følge den til enden. Hvis vi vandrer med Gud i fællesskab med ånden, er det fordi vi har søgt ham dagligt i tro. Den gyldne olie flyder fra de to olie træer gennem guldrørerne har været bragt videre til os. Men dem som ikke opdyrker bønnens vane og ånd kan ikke forvente at modtage godhedens, tålmodighedens, langmodighedens, mildhedens og kærlighedens gyldne olie.

Enhver skal holde sig selv adskilt fra verden, som er fuld af uretfærdighed. Vi skal ikke vandre med Gud for en tid, og derefter forlade hans selskab og vandre i gnisterne af vor egen optænding. Der må være en fast varig, udholdenhed i troens handlinger. Vi skal prise Gud; vise hans herlighed frem i en retfærdig karakter. Ingen af os vil opnå sejren uden ihærdige og utrættelige anstrengelser, og stå i rimeligt forhold til værdien af dét som de søger, selv evigt liv.

Den ordning som vi nu lever i, er, for dem som beder om den, Helligåndens ordning. Bed om hans velsignelse. Det er på tide at vi er mere stærke i vor gudsfrygt. Vi har fået den vanskelige, men lykkelige og herlige opgave at åbenbare Kristus for dem som er i mørke. Vi er kaldet til at forkynde den særlige (512) sandhed for denne tid. For alt dette er Helligåndens udgydelse væsentlig. Vi burde bede for den. Herren forventer at vi skal bede ham. Vi har ikke været helhjertet i dette arbejde.

Hvad kan jeg sige til mine brødre i Herrens navn? Hvilken grad af anstrengelser har været gjort, over for det lys som det har behaget Herren at give? Vi kan ikke være afhængige af formelle eller ydre mekaniske ordninger. Hvad vi behøver er Guds Helligånds fremskyndende påvirkning. »Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.« Bed uden ophør, og våg ved arbejde i overensstemmelse med jeres bønner. Idet I beder, tro og stol på Gud. Det er sildigregnets tid, hvor Herren i stor udstrækning vil give hans af hans Ånd. Vær brændende i bøn og våg i Ånden.

til videre studium: *Det er et godt land, -norsk-* side 20-22, 203-206, (*Early Writings*, side 36-38, 269-273).

Hvordan skal vi følge ham i at lære af ham som er vor Lærer? Vi kan søge hans ord, og blive bekendt med hans liv og gerninger. Hans ord skal vi tage imod som brød for vore sjæle. I ethvert område hvor der er mennesker, har Herren Jesus efterladt os sine fodspor. Vi vil gøre godt i at følge ham. Den Ånd han talte i, må vi værne om; vi skal fremvise sandheden som den er i Jesus. Vi skal særligt følge ham i inderlig renhed og i kærlighed. Selvet må skjules med Kristus i Gud; og når Kristus da, som er i vort liv, skal stå frem og vise sig, skal vi også stå frem og vise os med ham i herlighed. - *Special Testimonies to Ministers and Workers* (Serie A, nr 9, 1897), side 58.

(513)Hilsende ord..

Til de forsamlede ved General Konferensen af nittenhundrede og tretten

Mine kære brødre:

Det er vore repræsentanter ved denne General Konferensens privilegium at værne om en lovne og tapper ånd. Mine brødre, Frelseren har åbenbaret sig selv for jer på mangfoldige måder; han har fyldt jeres hjerter med hans nærværelses solskin medens I har arbejdet i fjerne lande og i hjemlandet; han har ført jer gennem farer synlige såvel som usynlige; og nu, idet I mødes endnu en gang med jeres brødre i rådet, er det jeres privilegium at være glade i Herren og fryde sig i

kundskaben til hans opretholdende nåde.

Lad hans kærlighed tage besiddelse i jeres hjerte og sind. Vogt jer mod at være overbebyrdede, nedtrykte og sorgbetyngede. Bær et opløftende vidnesbyrd. Vend jeres øjne bort fra det som er mørkt og man taber modet ved, og se på Jesus, vore store leder, under hvis vagtsomme vejledning den nærværende sandheds sag, hvortil vi giver vore liv og vort alt, er bestemt til at strålende triumfere.

Den holdning som vore repræsentanter udviste i løbet af konferensen vil have en kraftig påvirkning på alle udover marken, så vel som på de delegerede selv. Oh, lad det kunne ses, mine brødre, at Jesus er inde i hjertet og støtter og styrker og trøster. Det er jeres privilegium at blive udrustet, fra dag til dag, med et rigt mål af hans Helligånd, og at have et bredere syn på det væsentlige og få det budskab ud som vi forkynnder for verden. Herren (514) er villig til at åbenbare de vidunderlige ting ud fra hans lov. Vent foran ham med ydmyghed i hjertet. Bed aller alvorligst for en forståelse for de tider vi lever i, for en mere hel opfattelse af hans hensigt og for mere virkekraft i sjælevinding.

Jeg er ofte ved aftenstid blevet bedt om at tilskynde vore brødre i ansvarlige embeder til at gøre alvorlige anstrengelser i at kende Herren mere fuldkomment. Når arbejderne erkender, hvad de burde, vigtigheden af de tider de lever i, vil der kunne ses en godt arbejde for Herren, og de vil i sandheden blive medarbejdere sammen med Gud. Når de helliger hjerte og sjæl til Guds tjeneste, vil de finde en erfaring der er dybere end nogen anden de har opnået og er absolut nødvendig om så, de vil sejre over al synd.

Det vil være godt for os at tænke over hvad der snart kommer over jorden. Der er ingen tid til leg og egenkærlighed. Hvis de tider som vi lever i svigter i at påvirke vore tanker alvorligt, hvad kan da nå os? Kalder skrifterne ikke på et mere rent og helligt arbejde end det vi har set indtil nu?

Mennesker med klar forståelse behøves nu. Gud kalder på dem som er villige til at blive styret af Helligånden til at sætte et gennemgribende reformerende arbejde i gang. Jeg ser et vendepunkt foran os, og Herren kræver at hans arbejdere er i orden. Alle sjæle burde nu være i et dybere og mere sandt helliget forhold til Gud end de har været gennem de tidligere år...

»Jeg glæder mig over,« mine brødre, »at jeg i ét og alt kan stole på jer.« Medens jeg stadig føler den dybeste bekymring over den holdning som visse har taget over for vigtige mål i forbindelse med Guds sag på jorden, har jeg stadig stærk tro (515) på arbejderne udover marken, og tror at som de samles og ydmyger dem selv for Herren og indvier dem selv på ny til hans tjeneste vil de blive i stand til at gøre hans vilje. Der er nogle som ikke engang nu ser sagerne i det rigtige lys; men disse må lære at se øje for øje med deresigestillede medarbejdere, og må undgå at gøre alvorlige fejltagelser, ved alvorligt at søge Herren for denne tid og ved at underkaste deres vilje fuldt ud til Guds vilje.

Jeg er blevet dybt påvirket af syner der for nylig er gået over mig om natten. Der synes at komme en stor bevægelse - et vækkelses arbejde - ud i mange områder. Vore folk bragte sig selv i orden efter at Gud havde kaldet dem. Mine brødre, Herren taler til os. Bør vi ikke give agt på hans røst? Bør vi ikke bringe vore lamper i orden, og handle som mennesker der ser efter Herres komme? Tiden er sådan at lysbærerne kaldes til handling.

Lad dem i fjernt liggende lande arbejde uselvvisk i frygt og kærlighed for Gud for at fremme arbejdet; som missionærer for Gud, kan de gøre meget for det hvis de er forbundet med ham. De burde drage nær til Gud med fuld forsikring i tro og løfte hellige hænder op, uden vrede eller tvivl. Gud vil gøre hans glæde bekendt for dem; men alle som ikke arbejder med øjet kun rettet på Guds herlighed, ikke gør ham til deres afhængighed og tillid, og som hellere lærer af menneskelig visdom, begår bommerter. Det er i udrettelsen af Guds værk at de rigeste erfaringer opnås. Her er det at du skaffer dig visdom, og finder Guds løfter bekræftet. - *Special Testimonies to Ministers and Workers* (serie A, nr 9, 1897), side 35.

(516) Et sejrende liv..

Sanitarium, Californien, 14. Juni, 1914.

Kære ven:

Herren har givet mig et budskab til dig, og ikke kun til dig, men også til alle andre trofaste sjæle som er belastet med tvivl og frygt angående deres modtagelse i Herren Jesus Kristus. Hans ord til jer er, »Frygt ikke, jeg genløser dig, jeg kalder dig ved navn, du er min.« Du ønsker at behage Herren, og du kan gøre dette ved at tro hans løfter. Han venter på at tage dig i et ly af nådig erfaring, og han byder dig, »Hold inde og kend, at jeg er Gud,« Du har haft en tid i uro; men Jesus siger til dig, »Kom til mig,... og jeg vil give jer hvile.« Kristi glæde i sjælen er alt værd. »Glade blev de, fordi« de er privilegeret til at hvile i den evige kærligheds arme.

Læg din mistillid for vor himmelske Fader væk. I stedet for at tale om din tvivl, så bryd, i Jesu styrke, væk fra dem; og lad lys skinne i jeres sjæle ved at lade jeres stemme udtrykke tillid og fortrolighed i Gud. Jeg ved at Herren er meget nær for at give dig sejr, og jeg siger til dig, bliv hjulpet, bliv styrket, bliv løftet op af og væk fra vantroens mørke fangehul. Tvivl vil styrte rundt i dit sind, fordi Satan prøver at holde dig til fange i hans grusomme magt; men stil ham over for den styrke som Jesus er villig til at give dig, og besejr den tilbøjelighed der udtrykker vantro til din Frelser.

Tal ikke om din uduelighed og dine mangler. Når fortvivlelsen synes at fare over din (517) sjæl, da se på Jesus, og sig, han lever for at gøre mellemkomst for mig. Glem de ting som er bag, og tro på løftet, »jeg kommer til jer«, og »er hos jer«.

Herren venter på at overdrage tilgivelsens velsignelse, som tilgivelse for uretfærdighed, med retfærdighedens gave, over alle som vil tro i hans kærlighed og tage imod den frelse som han giver. Kristus er rede til at sige til den angrene synder, »Se, jeg har taget din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på.« Kristi blod er det veltalende forsvar der tales til synderens fordel. Dette »blod renses os fra al synd.«

Det er dit privilegium at stole på Jesu kærlighed så du kan få frelse, på den fyldigste, mest pålidelige, og fornemmeste måde; for at sige, han elsker mig, han tager imod mig; jeg vil stole på ham, for han gav sit liv for mig. Intet andet kan fordrive tvivl, end det at komme i kontakt med Kristi karakter. Han erklærer, »den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort«, det vil sige, der er ingen mulighed for Mig at kaste ham bort, for Jeg har givet mit ord på at tage imod ham. Tag Kristus på hans ord, og lad dine læber erklære at du har opnået sejren.

Er Jesus sand? Mener han hvad han siger? Svar beslutsomt, Ja, ethvert ord. Hvis du da har bragt det i orden, og ved tro krævet ethvert løfte som han har gjort, og taget imod velsignelsen; thi denne godkendelse giver liv til sjælen. Du må tro et Jesus er ægte overfor dig, selv om du føler at du selv er den svageste og mest værdiløse af hans børn. Og dersom du tror er al dit mørke og rugende tvivl kastet tilbage på ærkebedrageren som den kommer fra. Du kan være en stor velsignelse hvis du vil tage Gud på hans ord. Ved levende tro skal du stole på ham, selv om trangen inden i dig til at sige mistroiske ord er stærk. (518) Fred kommer ved afhængighed af den guddommelige kraft. Så hurtig som sjælen beslutter sig for at handle overens med det lys som er givet, giver Helligånden mere lys og styrke. Åndens nåde er udstyret til at samarbejde med sjælens beslutsomhed, men det er ikke en erstatning for den personlige udøvelse af tro. Fremgang i det kristne liv afhænger af tilegnelsen af det lys som Gud har givet. Det er ikke en overflod af lys og beviser som gør sjælen fri i Kristus; det er kræfterne der kommer til hægterne og får viljens og sjælens kraft til at råbe oprigtigt, »Jeg tror, hjælp min vantro!«

Jeg glæder mig til fremtidens strålende udsigt, og således kan du også. Vær glad, og pris Herren for hans kærlige hensyntagen. Det som du ikke kan forstå, overlad til ham. Han elsker dig og føler med

alle dine svagheder. Han »som i Kristus har velsignet os med al den himmelske verdens åndelige velsignelse.« Det ville ikke tilfredsstille Den Ubegrænsedes hjerte at give dem som elsker hans søn en mindre velsignelse end han gav sin Søn.

Satan søger at drage vore tanker væk fra den mægtige Hjælper, i at lede os til at grunde over vor sjæls fordærv. Men ved Jesus ses skylden i fortiden, han bringer tilgivelse; og vi burde ikke vanære ham ved at betvivle hans kærlighed. Skyldfølelserne må lægges for korsets fod, ellers vil de forgifte livets udspring. Når Satan påtvinger dig sine trusler, vend dig da bort fra dem, og trøst din sjæl med Guds løfter. Skyen kan være mørk i sig selv, men når den er fyldt med himlens lys, bliver den til guldets stråleglans; for Guds herlighed hviler over den.

Guds børn skal ikke være genstand for følelser og stemninger. Når de svinger mellem håb og frygt, er Kristi hjerte såret; for han har givet dem (519) umiskendelig bevis for hans kærlighed. Han ønsker at de skal være grundfæstede, styrket og faste i den helligste tro. Han ønsker at de skal gøre det arbejde han har givet dem; så deres hjerter vil blive i hans hænder som indviede harper, enhver streng vil sende pris og taksigelse ud til Den som er sendt af Gud for at fjerne verdens synder.

Kristi kærlighed for hans børn er lige så blid som den er stærk. Og den er stærkere end døden; for han døde for at anskaffe vor frelse, og gøre os ét med ham, et mystisk og et evigt ét. Så stærk er hans kærlighed at den styrer al hans kraft, og iværksætter megen stor hjælp i himlen for at gøre hans folk det godt. Det er uden foranderlighed eller skygge af ombestemmelse - den samme i går, i dag, og for evigt. Selv om synd har eksisteret i lange tider, forsøgt at modvirke denne kærlighed og være i vejen for dens jordiske strømme, flyder den stadig i rige strømme til dem som Kristus døde for.

Gud elsker de syndfrie engle, som gør hans tjeneste og er lydige over for alle hans befalinger; men han giver dem ikke nåde; de har aldrig behøvet det, for de har aldrig syndet. Nåde er en egenskab som er vist for ufortjenete menneskelige væsner. Vi søger ikke efter den; den er sendt ud for at opsoge os. Gud glæder sig ved at skænke nåden til alle der hungrer og tørster efter den, ikke fordi vi er værdifulde, men fordi vi er værdiløse. Vor mangel er den betingelse som giver os forsikringen at vi skal modtage gaven.

Det burde ikke være svært at huske at Herren ønsker at du skal lægge dine besværligheder og forviklinger ved hans fødder, og forlade dem der. Gå til ham og sig: "Herre, mine byrder er for tunge for mig at bære. Vil du bære dem for mig?" Og han vil svare: "Jeg vil tage dem, »jeg.. forbarmer mig med evig kærlighed.« (520) Jeg vil tage dine synder, og vil give dig fred. Forband ikke længere din selvagtelse; for jeg har købt dig med prisen af mit eget blod, du er min. Din svaghed vil jeg styrke. Dit samvittighedsnag for synd vil jeg fjerne".

»Din misgerning sletter jeg ud,« erklærer Herren, »jeg, jeg, for min skyld, kommer ej dine synder i hu. Mind mig, lad vor sag gå til doms, regn op, så du kan få ret!« »Jeg taledede ikke i løndom, i mørkets land, sagde ikke til Jacobs æt: »Søg mig forgæves!« Jeg, Herren, taler, hvad ret er, forkynnder, hvad sandt er.« »Vend dig til mig og bliv frelst, du vide jord, thi Gud er jeg, ellers ingen.« Svar på kaldet af Guds barmhjertighed, og sig: "Jeg vil stole på Herren og blive trøstet. Jeg vil prise Herren; for hans vrede er vendt bort. Jeg vil glæde mig i Gud, som giver sejren."

(521) * APPENDIKS NOTER

Side 23. *Polemiske skrifter voldsomt anklager Syvende Dags Adventistmenigheden som Babylon:* Der er henvist til tidsskriftet med titlen, "The loud Cry af the Thirt Angels Message" - Det høje Råb i den tredje engels budskab, udgivet af et Syvendedags Adventist lægmedlem, Mr Stanton, i året 1893. Denne mand fokuserede, i hans bibel- og vidnesbyrd-studier hans opmærksomhed hovedsageligt på irettesættelses budskaber, og glemte at Gud havde sagt »Alle dem, jeg har kær, revser og tugter jeg.« Åbenbaringen 3,19. Han konkluderede at irettesættelses vidnesbyrdene

udgjorde et afvisnings budskab, og dem der ville være med i det høje råb måtte drage ud af Syvende-dags Adventist menigheden. Den menighed han forsvarede, var blevet til Babylon, og dem der afslutter Guds værk på jorden og møder deres Herre i fred må adskille sig fra legemet.

En brændende discipel, Mr. W.F.Caldwell, var udsendt til Australien for at bringe budskabet til dette land og for at besøge Mrs.White, der, hvad man formodede, ville forene deres "reformerende" kræfter. Da han kom til Australien, opdagede han at da han havde krydset Stillehavet mod Australien, var et vidnesbyrd på vej fra New Zealand til Amerika, nærmere om budskabet fra "det høje råb" traktaten som "en af bedragene udformet til at skabe forvirring blandt vore menigheder", og begyndte i det klareste sprog at "hvis du lærer at Syvende-dags Adventist menigheden er Babylon, er du forkert på den". Se hele brevet på side 58-62. Mrs.White besvarede den fejlagtige lære i en serie af artikler i *Review and Herald* under titlen "Levningen af menigheden ikke Babylon," der nu omfatter side 32-62 i dette bind. Denne udløbende bevægelse havde dog en meget kort levetid.

Side 26. *Første-dags Adventister*: Dem der forenede sig i at udstøde den første og anden engelske budskaber i den store advent vækkelse i 1840'erne, men afviste den tredje engelske budskab med dets sabbats sandhed, (522) fortsatte ikke desto mindre med at gå ind for adventhåbet, og er refereret af Mrs.White og andre tidligere sabbats holdende adventister som "Nominelle Adventister" eller "Førstedags Adventister". Efter skuffelsen i efteråret 1844 hvor Kristus ikke kom som det var forventet, delte adventisterne sig i adskillige grupper. De fleste overlevede i dag er Advent Kristen Menigheden en lille gruppe, og Syvende dags Adventisterne. Relativt få adventister fulgte straks skuffelsen, og vedholdte deres troskab ved fuldbyrdelsen af profetien i 1844. Men dem som gjorde det gik frem med den tredje engelske budskab med dets syvende-dags sabbat.

Side 27. *Systematisk godgørehed*: I 1859 kom de ledende brødre blandt de sabbats holdende Adventister til at se nødvendigheden af en systematisk plan til støtte for Guds arbejde, og fra en konference hvor denne sag blev studeret, kom der følgende anbefalinger:

"1. Lad enhver bror fra atten til tres år gammel lægge fra fem til femogtyve cents til side den første dag i hver uge.

"2. Enhver søster fra atten til tres år gammel skal lægge fra to til ti cents til side den første dag i hver uge.

"3. Lad også enhver bror og søster lægge fra en til fem cents for hver \$100 ejendom de besidder til side den første dag i enhver uge.- *Review and Herald*, 3.Feb, 1859, s. 84. godkendt af General Konferensen, 4.juni, 1859.

Som nærmere forklaring til inddragelserne i punkt 3, forklarede James White, i *the Good Samaritan* i januar, 1861: "Vi indstiller at vennerne giver en tiende eller en tiende del af deres indtægt, beregner deres indtægt med 10 procent af hvad de har."

I *Review and Herald* den 9.april, 1861, forklarede James White hvordan brødrene i Michigan brugte dette.

"De ser brugen af deres ejendomsværdier på samme måde som penge ved 10 procent. Disse 10 procent ser de som (523) en forøgelse af deres ejendom. En tiendedel af dette vil blive 1 procent, og vil være henved 2 procent per uge for hver \$100, som for en sikkerheds skyld, er enige om at lægge på."

Således indbefattede systematisk godgørehed frivillige gaver og en tiende beregnet på hvad som vil blive tænkt som en rimelig indkomst fra ejendommen. Metoderne for at beregne tiende var, i år 1876, erkendt til at være netop en tiendedel af indkomsten for den enkelte fra en hvilken kilde det end måtte komme, og det leder til et begreb som vil række ud til et meget større antal mennesker end dem der var ejendomsbesiddere. Et tidsskrift med titlen "Systematisk Godgørehed, eller den forkyndelses støttende bibelplan", udgivet i 1878 af Syvende dags Adventist Udgivelses Selskabet,

forklarer sagen kortfattet i et spørgsmål og i et svar:

"Hvor meget burde jeg give for støtten af evangeliet? Efter omhyggelig betragtning på emnet fra alle punkter, svarede vi, en tiende af al vor indtægt."

Side 32. *Tidsskriftet som har været udgivet af bror S*: Se appendiks note for side 23.

Side 41. *Det på jorden som er dyrebart for Guds hjerte*: (se også side 49): Dette forvissende budskab fra Ellen Whites pen var gentaget fra hende ved en del senere anledninger:

"Vi skulle huske at menigheden, svækket og mangelfuld som den er, er den eneste genstand på jorden hvorpå Kristus skænker hans største opmærksomhed. Han vover hele tiden over den med bekymring, og styrker den med hans Helligånd."- *Manuscript* 155, 1902 (22.Nov. 1902). Udgivet i *Selected Messages*, b.2 s.396.

"Stol på Guds formynderskab. Hans menighed bliver belært. Svækket og mangelfuld som den er, er den genstanden for hans største opmærksomhed."- Letter 279, 1904 (1.aug, 1904). udgivet i *Selected Messages*, b.2, s.396.

(524) "Intet i denne verden er så dyrebart for Gud som hans menighed. Med nidkær omsorg holder han vagt ved dem der søger ham. Intet krænker Gud så meget som Satans tjenere der anstrenger sig for at frarøve hans folk deres rettigheder. Herren har ikke svigtet hans folk." - Letter 136, 1910 (26.nov, 1910). udgivet i *Selected Messages*, b.2, s.397.

Side 57. *Eli Curtis*: Den 21.april, 1847, sendte Ellen G White et brev til Eli Curtis, og besvarede et antal spørgsmål som han stillede med hensyn til at være sikker på hans teologiske synspunkter. Hele hendes brev blev udgivet af James White i maj, 1847 i *Et Ord til den Lille Flok*, side 11, 12 (er tilgængelig i øjeblikket). Der henvises også til Mr.Curtis i *Selected Messages*, bog 1, side 60, 61.

Side 58. *Brev til bror S*: Et andet brev der omhandler dette emne, sendt til Mr.Caldwell, en ivrig discipel af Mr.Stanton og én der rejste til Australien for at overbringe det nye budskab om "det høje råb" af den tredje engel for Ellen White og for at bede om hendes støtte i bevægelsen, er udgivet i *Selected Messages*, bog 2, side 63-71.

Side 64. *Dømmer Helligånden som fanatisme*: I 1893 blev Guds Ånd udgydt på en tydelig måde på General Konferense samlingen på Battle Creek, og på skolen. Uheldigvis var der nogle der mærkede at der var antydning af fanatisme. Se *Selected Messages*, bog 1, side 130, 131, for andre henvisninger til denne oplevelse.

Side 76. *Ånden i live som gjorde virvar i Minneapolis*: Baggrunden for 1888 General Konferensen holdt i Minneapolis, og dets eftervirkninger, er skrevet kortfattet i det Historiske Forord. Det danner grunden for bedre forståelse af dette og andre redegørelser i *Testimonies to Ministers* der berører erfaringen i Minneapolis.

Side 76. *Afsløringer på vores forlags virksomhed i Battle Creek*: Denne og andre redegørelser angående (525) udgivelses huset i Battle Creek skulle læses i lyset af situationerne som eksisterede der i 1890erne, som beskrevet i det Historiske Forord.

Side 78. *Ene institutions fremviste lyst til at kontrollere alle andre*: Læseren anvises til det Historiske Forord for de institutionsmæssige forholds baggrund der eksisterede i begyndelsen og midten af 1890erne, og til skridt der var foretaget på den tid for at konsolidere forskellige Syvende-dags Adventist institutioner til én arbejds organisation.

Side 79. *Minneapolis mødet*: Se forklaringen i Historisk Forord.

Side 83. *Cykle væddeløb*: Se også side 398. I 1895, fik Ellen White givet en syn om hændelserne på Battle Creek. Blandt de fremstillinger som hun fik var der en der indbefattede brug af cykler i væddeløb, en strid om herredømme. Se *Testimonies for the Church - Vidnesbyrd for Menigheden*, vol 8, s.51,52. På den tid hvor denne fremstilling kom, var cyklen ikke kendt som et økonomisk transportmiddel, men snarere som en rig mands legetøj. Cykler var blevet anskaffet af vore unge

folk på Battle Creek, ikke for at dække behovet for transport til arbejde eller skole, men snarere som en tilkendegivelse af en bedereværdsfølelse, til forlystelse og i at søge overlegenhed. De unge mennesker havde optaget lån i deres månedsindkomst forud for at købe hvad der dér var en dyr pris for udstyr til et sådant brug. Inden for få års tid, blev cyklen et nyttigt og prisbilligt middel til transport.

Side 89. *Det lys har været foragtet af nogle*: Se forklaringen med hensyn til budskabet om retfærdiggørelse ved tro i Historisk Forord.

Side 91. *Budskab til hans folk gennem ældre Waggoner og Jones*: Se forklaringen med hensyn til budskabet om retfærdiggørelse ved tro i Historisk Forord.

(526) Side 96 Se forklaringen med hensyn til Minneapolis oplevelsen i Historisk Forord.

Side 117. *Ældre Haskell der kom frem i den bog han udgav*: Henvisningen her er til en bog med titlen *The Story of Daniel the Prophet - Beretningen om Daniel Profeten*, udgivet i 1901 af ældre S.N.Haskell. Det er et bind på 340 sider der fremstiller et (pave?)brev kommenteret på Daniels profetier. Denne redegørelse blev skrevet af Mrs.White i år 1902. Tre år senere udgav ældre Haskell et tilsvarende bind med titlen, *The Story of the Seer of Patmos - Beretningen om Profeten på Patmos*, der kommenterer på Åbenbaringens bog.

Side 146. *Sanselighed, tøjlesløshed, og ægteskabsbrud*: Prædikanten er ikke fri for udspekuleret fristelse. Faktisk bliver prædikanten ofte udsat for Satans særlige angreb. Sanselighed, tøjlesløshed og ægteskabsbrud er fremstillet som de synder der er forøvet af dem der bærer budskabet. Men på side 153, angiver Ellen White at der var "nogle" der ikke var sande. Disse hentydninger misbruges groft hvis de er taget på den måde at irettesættelsen påføres prædikanterne i helhed. Det må huskes at der var en Judas blandt de tolv. Den advarsel må stå frem at enhver må holde vagt ved hans egen personlige erfaring og at denne tilstand ikke skal eksistere.

Side 160. *Forkyndende seminarer*: Seminarerne der refereres til her blev afholdt ganske hyppigt i slutningen af 1880'erne og begyndelsen af 1890'erne, og strakte sig nogle gange over en hel tids periode. Henvisningen på side 401 tilkendegiver at sådanne seminarer var ganske nødvendige efter 1888 General Konferensen, så vore arbejdere kunne blive rigtigt sat ind og oplært i disse sandheder som de overbragte folket.

Side 197. *Modtagede gaver fra hedningerne*: Se også side 202, 203. I slutningen af 1893, ledte Ældre A.T.Robinson menighedens arbejde ud i Sydafrika og ønskede at sikre sig land til (527) etablering af en mission blandt de indfødte, fik sat et møde i stand med Cecil Rhodes, premierminister for Cape Kolonien og overhoved for Britisk Sydafrikansk Selskab der virkede i Mashonaland. Rhodes var særlig glad for planen der var skitseret til at virke en mission blandt de indfødte i dette land, og overrakte Ældre Robinson et forseglet brev adresseret til Dr.Jemison, sekretær i selskabet, for at det skulle gives til ham i Bulawayo. Brødrene tog til Bulawayo i forventningen om at anskaffe land, og vidste det ikke indtil Jemison fortalte dem at Rhodes havde givet ham ordre til at give dem al det land de ønskede. Et stykke på tolv tusinde acres (4800 hektar) var stykket fra, og det blev til grunden for Solusi missionen, den første der virkede med trosmæssig udbredelse blandt ikke kristne folk. Et kendskab til denne gave skabte betydelig bekymring blandt visse ledende brødre på Battle Creek, som frygtede at det at sige ja til det ville være et brud på principperne om adskillelse af kirke og stat. Da sagen var diskuteret ved General konference samlingen af 1895, blev der skredet til handling:

"Dette burde vi ikke som en trosretning hverken at søge eller tage imod fra nogen borgerlig regering, overhoved, myndighed, eller kongeligt privilegeret selskab, højeste, stedlig eller på anden måde nogen gave, eller gavebrev, bevilling, tilskud, enten af land, penge, kredit, særlige privilegier eller andre ting af værdi, til hvilke vi ikke er ligesom alle andre kun betitlet som mennesker uden nogen forbindelse med vor religiøse bekendelse og religiøse arbejde."

Dette blev efterfulgt af en anden handling:

"Dette er i harmoni med den bestemmelse, så General Konference Foreningen bliver pålagt at betale et passende beløb til al styret land der kan være sikret i Afrika eller andre steder." -*General Konferensen Bulletin*, 21.feb, 1895, s.283.

Den omfattende Udenlandske Mission stadfæstede denne proces ved at optegne dette: Områderne der er sikret fra regeringen skal købes og ikke modtages som en bevilling." Før den aktion kunne blive gennemført, skrev Ellen G. White imidlertid den 30.januar, 1895, en meddelelse fra Australien i hvor hun tilkendegav: "Med respekt for den ejendom der er skænket fra ikke-troende eller hedningerne," "hvad de vil give, skulle vi være privilegeret til at modtage." Den næste dag skrev hun artiklen der vises på side 200-203, og påpegede at visse "ledende mænd" tog "yderliggående standpunkter". I lyset af disse to meddelelser fra Ellen White, var General Konference samlingens proces aldrig blevet gennemført.

Side 200. *Bevægelser de har gjort er at betale afgift til sanatoriets ejendom og tabernaklet*: Ved General Konference samlingen i 1893 blev følgende handling gjort:

"Eftersom det i synet af adskillelsen som vi tror skal være mellem kirken og staten, er det selvmodsigende for menigheden at tage i mod pengegaver, tjenester og fritagelser af religiøse grunde; besluttede vi derfor at ikke anerkende den læresætning at menigheden eller andre menighedsmæssige ejendele skulle blive fritaget fra beskatning, og endvidere, besluttedes det at vi bruger vor indflydelse i at sikre tilbagekaldelsen af en sådan lovgivning i form af bevillinger og fritagelser." -*General Konferensen Bulletin*, 5.marts, 1893, side 475.

E.G.White meddelelsen af 31.januar, 1895, giver råd i denne sag, blev modtaget af menighedens ledere som belæring der skulle lede i vort forhold til at betale skat på skattefrie menigheds ejendomme.

Side 212. *Ikke at have alt samlet sammen på Battle Creek*: Se Historisk Forord.

Side 266. *Rual Helse Hjem (Rual Health Retreat)*: Denne institution, det andet sanatorium oprettet af Syvende dags Adventister, var placeret i det nordlige Californien nær Sankt Helena. Senere blev det kendt som Sankt Helena Sanatorium, og i dag som Sankt Helena Sanatorium og Hospital.

Side 280. *Regler-eller-undergang princippet*: Se Historisk Forord.

(529) Side 291. *Befæstelse*: Ved General Konference samlingerne af 1889 og 1891, var der gjort noget for at befæste og konsolidere de trosmæssige udgivelses interesser. Planerne var ikke bare at placere interesserne for udgivelses arbejdet i en organisation, med hovedkvarter på Battle Creek, men at befæste det uddannelses mæssige og lægelige arbejde drevet af Syvende dags Adventister. Se Historisk Forord for baggrunden for bevægelserne i den retning.

Side 331. *Den i øjeblikket finansielle stridighed*: Denne meddelelse sendt til 1897 general konference samlingen og skrevet i december 1896, angik spørgsmålene med William Jennings Bryans formands kampagne. Bryan brugte en bestemt penge politik som han og hans tilhængere nærede stor tilslutning til. Nogle Syvende-dags Adventister blev involveret i disse spørgsmål. I hendes råd betoner Mrs.White gentagende gange at vort arbejde var at proklamere den tredje engels budskab, og at Syvende-dags Adventister, som et adskilt og særligt folk, ikke skulle blive involveret i politiske spørgsmål.

Side 342. *begyndt at ikke tage imod de vidnesbyrdene*: Den meddelelse at nogle der stod som rådgivere havde erklæret "at de ikke vil tage imod de vidnesbyrd der var givet" henleder opmærksomheden på den situation der eksisterede i midten af 1890erne som beskrevet i historisk forord. Alligevel, blev der, ved 1901 general konference samlingen, trukket flere mennesker, som var faste i deres tillid til Profetiens ånd, ind i lederstillinger.

Ved åbnings ceremonien af den konference gjorde A.G.Daniells, der havde været i Australien i mange år, og som ved denne konference blev menighedens ledende embedsmand, og efter at Ellen White havde forlangt reorganisering af menighedens arbejde, hans standpunkt var klart da han

startede, "Vi mærker alle at vor eneste tryghed ligger i lydighed og følge vore store leder... Hvis vi vandrer i det lys vi har, og går så langt som vi kan i dag, vil Gud give os mere lys; han vil bringe os ud af trældom og ind i strålende frihed." - *Bulletin General Konferensen*, 3.april, 1901, s.27.

(530) Visse ledere i det institutionelle arbejde svigtede i at svare budskaberne om bøn, advarsel og råd, og de ændringer der var påkrævet blev ikke udført.

Side 342. *Formanden for Generalkonferensen*: 1896, året hvor der blev skrevet budskab til konferens rådgivere og formænd hvor Ellen White begyndte således: "Det er ikke klogt at vælge en mand til formand for General Konferensen", Generel Konferensens embedsmænd bestod af (1) en formand, (2) en tilsvarende sekretær, og (3) en skrivesekretær og kasserer. I dette særlige år, var den udenlandske missions sekretær og undervisnings sekretæren også noteret som embedsmænd i Generel Konferensen, men i 1901, finder vi embedsmændene kun noteret som formand, sekretær og kasserer. Baggrunden for den meddelelse gjort af Ellen White i 1896 gør det klart at hun ikke har i sinde at lære at der ikke skulle være en formand for General Konferensen, men snarere, som hun begyndte på side 343, "rådgivere af den karakter som Gud valgte til Moses behøves af General Konferensens formand". På ingen tid tilkendegav Ellen White, i sine skrifter lige fra først til år 1901, eller senere, at i den trosmæssige plan for organisering skulle der ikke være en formand valgt af de delegerede. I hendes skrifter, udgivede som ikke-udgivede, er der mange hentydninger til Generel Konferensens formand, til hans ansvar, og de egenskaber som han skulle vise.

I år 1902 dannede Generel Konference komiteen, der ved 1901 samlingen blev bemyndiget til organisere sig selv og vælge sine egne embedsmænd, Genralkonference viseformands embedet, og valgte en mand til at udfylde dette embede. Fra den tid af blev lederskabets byrder taget på mere end en mands skuldre. General Konference sammensætningen udstyret med flere hoved vise-formænd, og med en vise-formand for hver verdens division, af hvilke der var tretten.

Side 349. *Den nuværende orden på tingene må ændres*: (531) Se historisk forord i forbindelse med de situationer på Battle Creek der her er henvist til.

Side 359. *Generalkonferensen i sig selv bliver fordærvet*: Se historisk forord for baggrunden af denne og andre stærke meddelelser i dette kapitel skrevet i 1895.

Side 366. *En slags slaveri*: Se historisk forord med hensyn til situationen på Battle Creek i midten af 1890'erne.

Side 373. *Herren er ved at skubbe og vælte de institutioner*: Som forklaret i historisk forord, blev nogle af institutionerne på Battle Creek styret af mennesker der har mistet deres hjertes indvielse. Advarsel på advarsel var sendt, kald til at skifte til en politik der har været fulgt. Nogle forsøg har været gjort af nogle bestyrelsesmedlemmer til at give forandringer, men disse viste sig at være nytteløse. Der var heller ikke en heldig reaktion på Mrs. Whites appel der blev gjort i tiden for 1901 General Konference samlingen. Henved slutningen af året dukkede de mest alvorlige advarsler op i en meddelelse sendt til lederne af *Review and Herald*, der blev oplæst i bestyrelsen, i november 1901. Ellen White skrev:

"Jeg føler sjælens rædsel når jeg ser hvilken situation vort forlags hus er kommet i."- *Testimonies*, vol 8, s.91.

På den samme side udtaler hun: "Jeg har næsten været bange for at åbne *Review*, og frygter at se at Gud har rensset udgivelseshuset ved ild."

Tretten måneder senere, blev forlagshuset den 30.december, 1902, tilintetgjort med ild. Årsagen blev aldrig bestemt, men øjenvitner siger at hele bygningen synes næsten samtidigt at sprænges i flammer. Da vi informerede om denne katastrofe, skrev Ellen White: "Jeg er ikke overrasket over de kedelige nyheder, for i nattesynerne har jer set en engel stå med et ildsværd (532) strakt over Battle Creek." - *Testimonies*, vol.8, s.97.

Side 374. *Disse mænd, tager deres råd som Guds røst*: Se historisk forord for baggrunden af

situationen på Battle Creek i midten af 1890'erne hvor mennesker så mere på mennesker end på Gud.

Side 397. *Arbejdets hjerte, det store center, er blevet svækket ved menneskers dårlige ledelse*: Se historisk forord for baggrunden af situationen der her er beskrevet.

Side 398. *Cykler og klæder og andre unødige ting*: Se appendiks note for side 83.

Side 400. *Koloniser ikke*: Indflydelsen på Battle Creek har trukket mange Syvende-dags Adventister til dette center. Ved en masse lejligheder tilrådte Ellen White at vore folk skulle sprede sig ud og lade deres lys skinne. Rådende er kommet til stadighed gennem årene, advarsler imod Syvende-dags Adventisters kolonisering. Samtidig rådede hun dem der ville forlade Battle Creek at vogte sig for stejle bevægelser. Disse råd er i *Selected Messages*, bog 2, side 361-364.

Side 401. *Forkyndende seminarer*: Se appendiks noten for side 160.

Side 427. *Utugt er i vore rækker*: Ellen Whites ord på side 404 er betegnende. "Alle burde have i tanke at Satans særlige anstrengelser er rettet mod forkyndelsen." Desværre bedagede nogle deres tillid. De højtidelige budskaber der findes i dette afsnit har gennem årene tjent som en advarsel. Streng fremgangsmåder der gælder nu, gør det umuligt for en prædikant der engang er fundet skyldig i at overtræde det syvende bud at nogen sinde igen at bære det ukrænkelige bevis, har været et effektivt middel til at møde den situation der her er lagt for lederne af Ellen White.

(533) Side 460. *Syn i Salamanca*: Se *Life Sketches*, side 309-318, efter beretningen om synet givet ved Salamanca og om fremstillingen af den belæring der er givet til dette syn.

Side 462. *Henvisning til at forene sig*: Se historisk forord efter fremstillingen af de skridt der blev taget, i begyndelsen af 1889, for at konsolidere udgivelsen og andre interesser i trosvirksomheden.

Side 467. *Fordomme og opfattelser der fremherskende i Minneapolis*: Se historisk forord efter baggrundene for Minneapolis konferensen af 1888.

Side 468. *Været ringeagtet, talt imod, latterliggjort og afvist*: Der gøres her hentydninger til det standpunkt som nogle tog i protest mod den vægt der blev lagt på budskabet om retfærdiggørelse ved tro og ved den efterfølgende General Konferense samling af 1888. Se i historisk forord efter en større beskrivelse der viser at så længe nogle tog det standpunkt der her refereres til var der mange der tog imod budskabet og vandt en stor velsignelse i deres personlige erfaring.

Side 469. *"Amerikansk skildvagt"*: Denne journal der ugentligt blev udgivet af Pacific Press var tilegnet interesserne for religiøs frihed. Det var en forløber for *Liberty* magasinet.

Side 472. *Satans snarer*: Som angivet i forordet, var dette kapitel oprindeligt udgivet i år 1884 i *The Spirit of Prophecy*, vol IV. Det var et bind skrevet for menigheden. Da Ellen White påtænkte forelæggelsen af beretningen i det vi nu kender som "Vor Kristne Arv" ("Conflict og the Ages") serien, der kunne være i almindeligt omløb, valgte hun at udelade den udbyggede bog *Den Store strid (Great Controversy)*, udgivet i 1888, hvor nogle dele var skrevet især for menigheden. Hun erkendte at der var nogle (534) ting der kunne siges passende til menigheden der ikke var så passende for dem der ikke var menighedsmedlemmer.

Side 475. *Nogen skal komme i Elias ånd og kraft*: Disse ord er fejlagtigt blevet brugt af nogen til nogle personer som det kunne tænkes ville fremkomme med et profetisk budskab efter Mrs. Whites liv og arbejde. De tre stykker der omfatter denne artikel som hedder "Lad himlen lede" er kun en lille del af en tale af Ellen White på Battle Creek, Michigan, om formiddagen den 29. januar, 1890. Da dette var udgivet i *Review and Herald* den 18. februar, 1890, havde det titlen "Hvordan mødes et doktrinært stridsspørgsmål." Andre stykker er taget fra denne artikel og i stor udstrækning brugt til at fylde visse sider ud i dette bind, kan findes på siderne, 23, 104, 111, 119, 158, 278, og 386. Artiklen har været gengivet i sin helhed i *Selected Messages*, bor 1, side 406-416, med stykket der har hedder "Lad himlen lede" og vises på side 412 og 413. Når artiklen læses i sin helhed bliver det

klart at Ellen White, i denne meddelelse er skrevet lidt mere end et år efter Mineapolis Konferensen til en gruppe på Battle Creek, talte om hendes egen virksomhed. Nogle var blevet kritiske for hendes arbejde. Læg mærke til at stykkerne går forud for det der vises på side 475 i dette bind, hvor Ellen White udtaler:

"Vi burde komme i en tilstand hvor enhver afvigelse vil blive smeltet bort. Hvis jeg tror at jeg har lyset, skal jeg gøre min pligt i at vise det. Formentligvis rådfører jeg mig med andre med hensyn til det budskab som Herren vil have mig til at give folk, Døren kan være lukket så at lyset ikke kan nå dem som Gud har sendt det til. Da Jesus red ind i Jerusalem, »begyndte hele discipelskaren i sin glæde at prise Gud med høj røst for alle de undergerninger, de havde set; de sagde: »Velsignet være Kongen, han, som kommer, i Herrens navn! Fred (535) i Himmelen, og ære i det højeste!« Men nogle af farisæerne, som var med i folkeskaren, sagde til ham: »Mester! sæt dog dine disciple i rette!« Da svarede han og sagde til dem: Jeg siger jer: hvis disse tier, skal stenene rbe.« (Lukas 19, 37-40)

"Jøderne prøvede at stoppe proklamationen af det budskab der har været forudsagt i Guds ord."

Så laver hun igen henvisning til hendes egen erfaring: "Profetien må fuldbyrdes. Herren siger, »Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer.« (Mal. 4, 5) Nogle skal komme i Elias ånd og kraft, og når han viser sig, kan mennesker sige, "Du er meget ivrig, du skal ikke udlægge skrifterne på den rigtige måde."- *Selected Messages*, b.1, s.412

At hun hentyder til sin egen erfaring er også gjort klart i stykket der følger efter, hvor hun erklærer:

"Jeg skal sige dem sandheden som Gud giver mig den...."

SKRIFTSTEDHENVISNINGER

? FØRSTE MOSEBOG

? 1, 11.....243

? 3, 22-24.....133, 134

? 9, 16.....157

? 18, 19.....343

? 19, 17.....446

? 39, 9.....437

? 49, 6.....87

?

? ANDEN MOSEBOG

? 12, 13.....157

? 18, 16.....341

? 18, 19-23.....340, 341

? 20, 3.....359

? 20, 8-11.....135

? 20, 19.....99

? 23, 2.....63

? 31, 12-17.....134, 135

? 32, 4-6, 10-14.....100

? 32, 20-23.25.....101

? 32, 26-28.....102

? 33, 11.....405

? 33, 18.....499

?

? FJERDE MOSEBOG

? 19, 20.....97

?

? FEMTE MOSEBOG

? 1.....420

? 4, 5-13.....140

? 5.....135

? 6, 4-9.....140, 141

? 7.....	141
? 7,6.....	420
? 7,6-11.....	141
? 8.....	420
? 25,13-18.....	371
? 25,19.....	372
?	
? JOSUABOGEN	
? 7,10-13.....	91
? 7,12.13.....	428
? 24,15.....	63
?	
? FØRSTE SAMUELSBOG	
? 2,3.....	438
? 15,22.....	241
? 16,7.....	173
?	
? ANDEN SAMUELSBOG	
? 24,14.....	354, 355
?	
? FØRSTE KONGEBOG	
? 18,21.....	141
?	
? FØRSTE KRØNIKEBOG	
? 28,9.....	173
?	
? EZRAS BOG	
? 1,2.3.....	203
?	
? JOBS BOG	
? 38,7.....	136
?	
? SALMERNES BOG	
? 18,36.....	104

? 19,1.2.....	137
? 19,8.....	120, 247
? 24,1.....	198
? 25,9.....	502
? 27,14.....	490
? 28,7.....	148
? 34,19.7.8.....	250
? 37,35-37.....	336
? 46,10.....	282, 516
? 50,10.....	177
? 50,10-12.....	198
? 50,15.....	380
? 51,9-15.....	95
? 51,12.....	328
? 62,10.....	438
? 105 og 106.....	98
? 107,30.....	516
? 111,10.....	161
? 112,6.....	429
? 119,1-6.....	120
? 119,126.....	373
? 119,126-128.....	21
? 119,130.....	94, 159, 345
? 119,165.....	247
? 126,6.....	175
? 130,3-8.....	15
? 131,3.....	15
? 135,2-5.....	15, 16
? 139,1-3.....	439
? 141,3.4.....	418
?	
? ORDSPROGENES BOG	
? 8,14.....	200
? 9,10.....	161

? 16,2.....438
? 23,26.....418,419
?
? PRÆDIKERNES BOG
? 11,4.....183
?
? ESAJAS' BOG
? 1,16.17.....146
? 2,22.....376,476,483
? 6.....213
? 6,8.....413
? 8,11-20.....463
? 8,20.....111
? 9,6.....222
? 21,11.12.....231
? 23,18.....335
? 26,4.....386
? 26,7.....438
? 26,21.....182,183,458
? 28,9-13.....418
? 28,9-17.....383
? 28,13.....419
? 28,17.....384
? 28,21.22....384,285,420
? 29,13-15.....382
? 29,13-16.18-21.....96
? 29,18-24.....383,384
? 30,1.2.....380
? 30,8-13.....382,383
? 30,10-15.....89
? 30,15.....383
? 30,21.....211
? 40,9-17.....478,479
? 40,28-31.....479

? 42, 21.22.....96
? 43.....96
? 43, 1.....516
? 43, 25.26.....520
? 44, 21-23.....480
? 45, 19.22.....520
? 45, 21-25.....480
? 49, 16.....357
? 50, 10.....355
? 50, 10.11.....44, 45, 96
? 52, 11.....444
? 54, 8.....520
? 55.....357
? 55, 1-7.....415
? 55, 6.7.....343
? 55, 6-11.....358
? 57, 15...207, 249, 250, 278
? 58, 1.....89
? 58, 1.2.....296
? 58, 6.....481
? 58, 8-11.....125, 127
? 59, 1.....156
? 59, 14.....342
? 59, 14-20.....358, 359
? 60, 1.....156
? 60, 1.2.....42
? 60, 1-3.....458
? 65, 5.....186
? 65, 19.....414
? 66, 2.....207, 250
?
? JEREMIAS' BOG
? 9, 23, 24.....96, 258, 259
? 20, 10.....505

? 48,11.....255
?
? EZEKIELS BOG
? 1 og 2.....213
? 3.....314
? 9,2-7.10.....431,432
? 20,12.....137
? 22,28.....43
? 33.....416
? 33,7-9.13-20....292,293
? 33,8.....406
? 36,26.....328,369
?
? DANIELS BOG
? 5,6.....436
? 5,27.....237,286,440
? 12,1-13.....115
?
? HOSEAS' BOG
? 11,8.....245,246
?
? JOELS BOG
? 2,23.....506
?
? MIKAS BOG
? 6,8.....459
? 6,10.11.....372
? 6,12.....271,373
?
? HAGGAJS BOG
? 2,8.....177,198
?
? ZAKARIAS' BOG
? 3,1.....37

? 3,1-5.....	275
? 3,1-7.....	22
? 3,2.....	249, 465
? 3,2-7.....	40, 41
? 3,4.....	517
? 4.....	188, 337
? 4,1-14.....	509, 510
? 4,6.....	188, 264, 512
? 10,1.....	506, 508
?	
? MALAKIAS' BOG	
? 3.....	305
? 3,6.7.....	306
? 3,7-10.....	307
? 3,8-10.....	305
? 3,10.....	60
? 3,10-12.....	308
? 3,13-18.....	276
? 3,16,17.....	82
? 2,17.....	234
? 4,2.....	445
? 4,5.....	475
?	
? MATTÆUS EVANGELIET	
? 5,6.....	120
? 5,13.....	373
? 5,14.....	443
? 5,16.....	296
? 6,24.....	271, 398
? 6,28-30.....	191
? 7.....	125
? 7,1.2.....	273, 274
? 7,7.....	323, 379, 485
? 7,20.....	33, 466

? 7, 24-27.....	126
? 8, 20.....	178
? 9, 2.....	352
? 9, 3.....	71
? 10, 8.....	104
? 11, 28.....	334, 516
? 11, 28.29....	330, 486, 501
? 11, 28-30..	253, 254, 347, 493
? 11, 29.....	223
? 11, 29.30....	127, 192, 264
? 11, 30.....	345
? 12, 18-21.....	127
? 12, 20.21.....	128
? 12, 22-29.31-37.....	78
? 12, 30.....	91
? 12, 31-37.....	71
? 13, 24-30.....	45
? 13, 27.....	47
? 13, 27, 28.....	266
? 13, 38, 29.....	61
? 18, 6-14.....	351
? 18, 20.....	508
? 21, 28.....	184
? 23, 8..	192, 224, 347, 349, 362
? 23, 23.28.30.31.34....	79
? 23, 34.35.....	72
? 24, 31.....	232
? 24, 38.39.....	132
? 24.43.....	233
? 24.45.....	236
? 24.46.....	167
? 24, 48.....	77
? 24, 48-51.....	237
? 25, 6.....	233

? 25,14.....79
? 25,20.....166
? 25,21.....167,184
? 27,17,21,22.....38
? 27,42.....67
? 28,18.....144
? 28,18-20.....417
? 28,19.20.....65
? 28,20..144,311,330,380,391

?

? MARKUS EVANGELIET

? 1,15.....64
? 2,17.....230,351
? 4,28.....506
? 6,31.....34
? 9,24.....518
? 11,24-26.....487
? 14,56.....71
? 16,15.....401

?

? LUKAS EVANGELIET

? 5,21.....71
? 5,32.....230,351
? 9,23.....127,178
? 10,27.....439
? 11,9.....323,379,485
? 11,9-13.....381
? 11,37-52.....76
? 11,52.....109
? 11,54.....108,109
? 12,33.....395
? 12,43.....167
? 14,17.....231
? 14,30.....178

? 16,10.....	287
? 16,11.12.....	286
? 17,26.....	132
? 17,35.36.....	234
? 19,14.....	467
? 19,37-40.....	104
? 19,42.....	410
? 21,34.....	238
? 21,36.....	508
? 24,32.....	310
?	
? JOHANNES EVANGELIET	
? 1,1-14.....	138,139
? 1,1-5,14.....	63
? 1,4-12.....	365
? 1,12.....	221,283
? 1,12.16.....	94
? 1,29.....	155,214,218
? 1,47.48.....	110
? 3,2.3.....	367
? 3,3-12.....	368,369
? 3,12-16.....	370
? 3,16..48,81,93,123,185,189,271,307,376,486	
? 3,31-36.....	93,94
? 3,33-36.....	486
? 4,10.13.14.....	390
? 4,10-14.....	226
? 4,14.....	149
? 4,42.....	155
? 6,12.....	345
? 6,37.....	517
? 6,45-51.....	487,488
? 6,53.....	487
? 6,54.....	390

? 6,63.....160
? 6,68.....285
? 7,17.....179
? 7,19.....75
? 7,19-23.27.28.....76
? 7,51.52.....370
? 8,12.....178,211,332
? 12,32.....226,379
? 13,34.....354
? 14,3.....130
? 14,6.....332
? 14,7.....123,124
? 14,11.9.....123
? 14,15-19.21.....137
? 14,16.....218
? 14,16.18.....517
? 14,19.....95
? 14,21.....68,69
? 14,23.....169
? 14,23.24.....237,238
? 15.....271
? 15,5....142,154,339,381
? 15,10.....138
? 15,16.....212,217
? 15,26,27.....69,285
? 16,1-4.....69
? 16,8.....401,402
? 16,8.7.....392
? 16,12.....476
? 16,14.....95,396
? 16,23.....205
? 16,23.24.....157
? 17,6.....193
? 17,17.....150,160

? 17, 19.....	162
? 17, 19-23.....	124
? 17, 23.....	215
? 17, 24.....	20, 21
? 18, 40.....	409
? 20, 22.....	214, 215
? 21, 22.....	332
?	

? APOSTLENES GERNINGER

? 1, 7.....	55
? 1, 8.....	65, 198, 267
? 2, 1-4.13-16.....	66
? 3, 14.15.....	268
? 4, 33.....	67
? 5, 14.17.....	68
? 5, 19.20.....	69
? 5, 20-26.....	71
? 5, 20.29-33.....	268
? 5, 27-34.38-40.....	72
? 5, 31.....	20
? 5, 40-42.....	73
? 16, 9.....	43
? 17, 27.....	460
? 20, 18-21.....	317
?	

? ROMERBREVET

? 5.....	94
? 5, 8.....	246
? 6, 11.....	147
? 8, 32.....	246
? 8, 34.....	95
? 10, 14.....	399
? 11, 33.....	376
? 12, 1.....	161

? 12, 1.2.....	448
? 12, 11.....	183
? 13, 14.....	171
?	
? 1.KORINTERBREV	
? 1.....	481
? 1, 21.....	152
? 1, 23-31.....	481, 482
? 1, 27.28.....	172
? 2.....	481
? 2, 3-8.....	482
? 2, 10.....	111
? 2, 10-13.....	482, 483
? 2, 14.....	248
? 2, 14-16.....	483
? 3.....	483
? 3, 9..	145, 209, 254, 312, 347, 406, 493, 495
? 4, 9.....	447
? 6, 19.20.....	320, 423
? 9, 27.....	163
? 10, 1-5.....	98
? 10, 6.7.....	99
? 10, 11.....	102
? 10, 12.....	98, 103, 238
? 10, 31.....	408
?	
? 2.KORINTERBREV	
? 2, 16.....	309
? 4, 7.....	154
? 6, 14.15.....	271
? 6, 16.....	388
? 6, 16-18.....	272
? 7, 1.10.....	448
? 7, 11.....	449

? 7,16.....514
? 9,6-8.....423,424
?
? GALATERBREVET
? 2,20.....400
? 6,1.....274
?
? EFESERBREVET
? 1,3.....518
? 2,4-22.....387
? 2,8.....148,387
? 3.....391
? 3,8-11.....292
? 3,17-19.....387
? 4,11-15.....52
? 4,16.....27
? 4,26.....101
? 5,11.....87
? 6,10-13.....163
? 6,12.....51,162
?
? FILIPPERBREVET
? 2.....221
? 2,3-16.....221
? 2,5.....225,377
? 2,13.....240,386
? 3.....221
? 4,8.....503,505
?
? KOLOSSENERBREVET
? 1.....221
? 1,25-28.....222
?
? 1.TESSALONIKERBREV

? 5,3.....233
? 5,17.....511
?
? 1.TIMOTEUSBREV
? 4,1.....58
? 4,16.....292
? 6,18.19.....32
?
? 2.TIMOTEUSBREV
? 2,23-26.....164
? 2,24.25.....31,165
? 3,16.17.....330
? 4,2.....318
?
? TITUSBREVET
? 2,6-8.11-15.....148
?
? HEBRÆERBREVET
? 2,17.18.....225,226,355
? 3,12.....355
? 4,14-16.....19,20,355
? 9,13.14.....98
? 10,38.....424
? 12,12.13.....184,185
? 13,6.....148
?
? JAKOBS BREV
? 1,5.323,325,376,478,499
? 1,5-7.....193
? 1,23-27.....125
? 2.....125
? 3,17.18.....157
? 4.....125
? 4,8.....478

? 5.....	125
?	
? PETERS FØRSTE BREV	
? 2,1-9.....	287, 288
? 2,7.....	288, 289
? 2,9.....	235
? 2,9-12.....	289, 290
? 3,8.....	150
? 4,7.....	508
? 5,5.....	491
?	
? PETERS ANDET BREV	
? 1,1.2.....	258
? 1,2-4.....	227
? 3,4.....	233
? 3,11.....	420
?	
? JOHANNES' FØRSTE BREV	
? 1,7.....	517
? 1,9.....	147
? 2,2.....	220
? 2,24.....	169
? 3,1.....	81
? 3,9-24.....	94
? 4,4.5.....	271
? 4,8-13.....	94
? 4,10.....	245, 456
? 5,14,15.....	484
? 5,20.....	199
?	
? JUDAS' BREV	
? 12.....	81
?	
? JOHANNES' ÅBENBARING	

? 1,3....113,114,116,117
? 1,7.....232
? 1,18.....95
? 2,4.5.....275,352,461
? 2,5.....167,450
? 3,1-3.....352
? 3,2.....357
? 3,8.....107
? 3,15.16.....130
? 3,18.....149
? 5,6.....124
? 6,17.....444
? 12,17.....133
? 14,9-11.....132,133
? 14,12.....133,219
? 16,1.5.....432
? 18,1-5.....59
? 18,2.....265
? 18,3.8.....62
? 19,1-6.....432
? 19,9.....19
? 20,12.....224
? 22,12.....428
? 22,12-14.....133
? 22,14.....235
? 22,16.....119,235

SAGREGISTER

NB: ordene vil ikke altid matche, men begreberne vil...

Adskillelsesmur, byg ingen 202

Adventtroen, mange er vokset fra 77

Afgrund, ved randen af en 394

Afgrænse arbejdet 299,

Afgudsdyrkelse af den største grad 434

Afgørende, mennesker skal ikke være 106, 107, 109, 110

Afhængighed, direkte på Gud 208-218, 324, 374; gensidig 496; til andre 319, 344, 350, 367, 374-376, 380-386, 419, 464, 476, 478- 503; *se også* tillid

Afskrækkelse i at arbejde i landet 243; aldrig opfølge en linie af 330

Afstand, reserverthed skal ikke føjes 164, 186

Aktiviteter, forspildte 490

Alle må have del i arbejdet 209, 232, 236, 237

Almagt kan ikke modstå undskyldning i menigheden 19

Almindelige, et arbejde uden for det, 300

Alsidig uddannelse 241, 244

Amerika, fejltagelser gøres i 179

Amerikansk skildvagt, karakterisering af 469

Andre, giv agt på lektier til 436-438; behandling af 262-264, 280-282

Anklager, mod brødre 265-277, 504, 505; mod Kristus og hans folk 37-45

Anledninger, forsømte 437, holdt tilbage 399

Anstrengelser, Kristus møder enhver af vore 124

Anstødssten, 129, 146

Ansvar, uddeligeres 298-304, 319-330, 340-346

Ansvarlige embeder, mennesker i 81, 89, 253, 260, 261, 279-304, 319-330, 347, 357, 480, 493; uegnede for 260-262, 284, 285, 291, 323, 327, 341-343, 348, 349, 362, 363, 417, 420, 426-443, 478, 501

Ansvarlighed, for resultater 183, 184; for hvad vi kunne have været 147; personlig 485-505; i forhold til lyset 449, 450

Appetitten, hjernen forvirret ved at føje 144

Ar, Syndens 447

Arbejde, Et a der ikke er givet til mennesker 22, 23, 125, 189-193, 201-203, 219, 294, 495; for alle 209, 232, 236, 237, 246, 293; giver styrke 232; gør ti gange hårdere 190, 191; afkort ikke 297; ud af tarvelig kurs 125; uden for menigheden 127, 128; besværligt a kan ikke undgås af sande kristne 122; mekanisk 451

Arbejdere, uforsigtighed i at udvælge, 170, 172; kristne a ikke af vor tro 416, 417; Kristus vil ikke være til skamme ved 195; uafhængighed af 485, 502; burde have en chance for at rette deres fejl 300, 304; skal oplæres 301; som burde vælge en anden beskæftigelse 402, 403; at sikre 399; med Gud som ikke er opdaget 187, 188

Arons fejhed 99

Arv, herske over Guds 223, 280, 301, 349, 361, 362, 477

Atom, gør en verden ud af et a 165, 195

Australien, arbejdet i 177-180

Australsk skole 239-145

Babylon, Guds menighed ikke 20, 23, 32-62

Barabbas, mennesker vælger i dag 131

Basunen giver en uklar lyd 86

Battle Creek, centrering om 254-256, 319-330, 373; uvirksomme på 207, 208; institutionerne på 296; mange menighedsmedlemmer på B C skal gå andetsteds 126; fejltagelser på 397, 402; skal ikke være center 375; fremgangsmåder på forlagsvirksomheden på 77; skolen på 86; forkerte principper på 359, 373

Bed, for Helligånden 64, 170, 506-512; for lys 108, 110, 111; for visdom 200

Bedrag som kan være skæbnesvanger 155

Bedragere tåles ikke 294

Bedrøvelse, bedragende b fro åbenbarede synder 448, 449

Bedømmelse, klædt af selvskhed 392; af karakter ikke overladt til mennesker 47

Befæstelse, onder ved 291

Begejstring for korset 81; skab 227; falsk b afleder sindet fra sandhed 59

Begivenheder, store og højtidelige 116

Begrænsning af Guds tålmodighed 21; ondskaben er næsten nået sin 457

Begunstigelser accepteres 197, 198, 202, 203, 210

Behandling af andre 262-264, 280-282; *se også* omgang, magt, styring

Behov, Guds b for menneskelige repræsentanter 214; for hjælp 205; tilvejebringelser gøres for at imødekomme alle 453

Bekendelse, falsk 448, 449; fuldstændig b for at rykke bitterhedens rødder op 467

Bekymrede, vær ikke 344, 345

Bekymring, behov for 430

Bekymringer, fordruknes i livsb 474

Belæring, Kristi b var ikke for hele verden 34-36

Besegling af de hellige, personlige prøver efter 446

Besiddelser, himlenes 18

Beskedne, de mest b har indflydelse 165

Beskyttelse, anstrengelser for at sikre 277

Beslutning, stadfæstelse er ingen forkert 91; tid til stor 241

Beslutninger skal ikke påvirkes af verden 16, 17

Besnærene, fornuftslutninger 465

Bestandel, enhver b bliver sat i gang 116

Bestyrelses medlemmers karakter 417

Betingelser, hvordan mødes 458

Bevægelse, alt i 364

Bibelstudium, ærbødighed og udholdenhed i 107, 108; *se også* Skrifterne, Ord, Guds

Bifaldets kærlighed 250 *se også* Pris

Billede, menigheden fremstiller Kristi sindb. 17

Billigelse er ingen forkert beslutning 91

Bitterhedens ånd 156

Blande sig i Guds planer 209

Blanding af sandhed og vildfarelse 229

Blokere hjulene 413

Blødhjertethed, en del i himlen 121, 122; Gud ønsker b i prædikanter 150, 153; åbenbaret ved Kristus 377; er ikke svaghed 156

Borgerlige myndigheder 203, 219, 220

Bredere syn skal tages 301

Bror vogter bror 189

Brud, sæt sammen i stedet for at lave et 58

Brug, større magt 166, 374, 379

Bud, dem som holder det fjerde b vil holde resten 134

Budbringer og budskaber, kritik af 465; Gud udvælger og godkender 96, 97, 108; Guds b foragtet 97; skal ikke kritiseres 294; modstand mod 412

Budskab, et falsk b i 1845 57; mennesker behøver ikke at krybe sammen for at erklære et 470; Guds b foragtet 89, 96; afvisning af b er en forhånelse mod ham 54; -et om Kristi retfærdighed er de tredje engels b 92; det trefoldige b er ikke forstået af Guds lovs forkastere 115

Budskaber, nye 229

Byer skal indtages 400

Bønner, vellugtende b med Kristi karakters fortjenester 93; korte 254

Børns gaver 217, 218; selvskhed 247; vil forkynde skjulte gåder 116

Bånd, under b til Gud 160

Chicago, arbejdet i 254

Cykelvæddeløb 83, 84

Dage, skabes 135, 136

Daniel og åbenbaringens profetier i en lille fylde 117

Daniels bog, er ubeseglet af åbenbaringen 115, studiet af 112-118, 337

delhed, himlens 442

Delinger, effekterne af 475; *se også* enhed

Diktatorer, embedsmænd skal ikke være 477; *se også* styring; magt; hersker

Diktatorisk ånd 223

Diktere, nogle ønsker at 300

Disciplin, slap 182; sindets 149, 150, 152

Diskussion, laver ikke 368; kender yderst sjældent skyldig 154; med mennesker i vildfarelse 165; *se også* Stridigheder; tarvelig 129; stor hårdhed fra 225; *se også* samtale

Dobbelt spil 281

Doktriner, nye i modsætning til 119; vor indstilling til 294, 295; forkynder det modsatte af de etablerede 69, 70, 110, 111; *se også* teorier

Dollar kan repræsentere en sjæl 179

Domme, enhver udøver 299-304; af retfærdige forud for Guds vrede 446; går over dig selv 440; Guds d udskudt 458; årsag til 457, 458

Dovenskab i bibelstudium 155; er en synd 183; *se også* magelighed

Drive mennesker 367

Drukne mennesker, en illustration 353, 354

Duelighed, *se* evne

Dyd, overtrædelser gjort til en 247

Dæmoner, lænker arme med 333, 334

Døde dele for mange, dele af skrifterne 125

Døden, indflydelsen fortsætter efter 429

Dømmes efter det lys der er givet, 437, 438

Døre lukkes ved fanatisme 228

Dåb, mere indgående prøve før 128

Effektivitet *se* virkeevne

Efterligne, erfaring 187; af sandheden 365

Egenmægtig, magt 361

Egnede mennesker 195

Ejendomme, måde at erhverve sig 335, 336; tilrane sig Guds 218; *se også* penge, midler, kapital, land

Eksperimenter, Kristus gør e på hjerterne 18, 49

Elendigt stof i karakter bygningen 446, 447

Embedsmænd, skal rådføre sig med ældre 497, 501; konferensens 304-306, 319-330, 340-346, 362, 369, 480, 496, 498

Emner der skal studeres 95

Endelig handling, tid for 426

Engel, højeste e besegler Guds folk 444, 445

Engles overraskelse ved udvikling af karakter, 18, 49, 50; e samarbejder med menneskelige medarbejdere 18, 49, 123; onde e, forener sig med mennesker 62; gøres til skamme 339, 427; aldrig behøvede nåde 519

Enhed og individualitet 29, 30, 485-505; kraft afhænger af 188

Enkelhed og værdighed, Kristi 190; bevar 179, 180

Enkeltheder, oversigt over 298, 301-304

Enkeltvis, Kristus tænker på os 391

Enkle midler, Gud vil bruge 300

Ensformighed i gudstjenesterne 204

Ensidig uddannelse 241

Erfaring, dybere og mere væsentlig 514; lille og forkrøblet 175; ingen billige kapitler i 120; omkostningen af sande 120; forståelse af profetien bringer forskellige 114

Erkendelser, fine 248; fremskyndelse af 226

Erstatning for tro, Helligånden er ikke en 518

Ét menneske kan ikke styre 299, 303, 304, 342, 348, 375, 491, 495, 499

Eyne el. duelighed; udviklingen af 322, 329; hvordan forøges 121, 166, 374, 379; mennesker af den ydmygeste, ofte mest fremgangsrige, . 251; oplært ved at arbejde på jorden 243-245; uoplærte 194

Faderlige karakter, Guds 192, 193, 362, 414

Fallit for evigt 166

Falske forestillinger om religiøs frihed 200

Fanatisme, døre lukkes ved 228; Helligåndens arbejde tilskrives 80, 284; sand religion anklages som 468

Fantastiske ideer 212; *se også* synspunkter, ideer

Fare, sympati for og interesse for dem i 150

Farer vil tiltage 464

Farisæisk nøjagtighed 195

Farvede folk, arbejdsmetoder for 252

Fast, holde f ved mangler 452

Fasthed, og beslutning 413, kombineret med nænsomhed 176; i at imødekomme Guds pålæg 452; i at irettesætte synd 182; tid for 165; i at møde Guds pålæg 452

Fattige, Kristi mission til 177; hvorfor nogle er 280, 287

Favorisere, tilbøjelig til at 157

Fejl, arbejdere skulle have chance for at rette 300; skjulte 145, 146; *se også* synder, ufuldkommenhed, mangler

Fejlende stævner menighedsmedlemmernes ladhed 188; hvordan man omgås de 150, 184, 185, 265, 269, 285, 350-357

Fejltagelser giver anledning til at korrigere 300, 304; gjort i Amerika 179

Fest hver dag 119

Festligheder 344; *se også* underholdning, selskaber

Fiasko, årsagen til 167, 169, 283, 284; omstændighederne skyld i 169; klogskab læres ved 244; *se også* Nederlag, virkeevne, uduelighed, fremgang

Finansiel strid 331-340

Fjender, Gods folks bitreste fjender 408

Foder, tarvelig f sat for folk 337

Fodspor, Jesu f i ethvert virkefelt 512

Folk, Et f opgiver protestant principper 206; et f Gud leder 488; gør ikke noget skrig mod det tilbageblivende 58

Foragt for Helligånden 90

Forankret, overfladiske læsere er ikke 112

Forbavelse, engles f ved karakterens udvikling 18, 49, 50

Forbavsende forvandlinger 18, 49, 50

Forbedring, stadig 406

Forbindelse mellem himlen og denne verden 114

Forbrydelser af en hver slags i de høje embeder 457

Fordel i at skjule sig i Jesus 249

Fordelene bruges ikke fuldt tilstrækkeligt 159

Fordomme, en hindring for at forstå sandheden 107-111

Fordærvede prædikanter 426-456

Fordømmelse, hvorfor 437

Fordømmende ånd 290

Fordømmer andre 225

Forening med uhæderlig personer 87; med behagelige beundrere 85, 91; af menneskelig til guddommelig 161

Foreninger med ikke-troende 462, 463

Forestiller, verden er fuld mennesker der f noget 471

Forfattere, forsigtighed til 219, 222, 248, 253

Forfølgelse, blandt medlemmer 186; kommer 206

Forhånelse for Gud i at afvise hans budskab 54

Forkrøblede ofre 395

Forkyndelse, i modsætning til de etablerede læresætninger 69, 70; -s metoder 256-258, 309-313, 318; hensigt for 62; *se også* talerstol, prædikener

Forkyndende institutioner 161, 401

Forkyndergerning, vælge mennesker til 170-172

Forlagshus, budskab til 461; *se også* institutioner

Formanden for General konferensen, 319-330, 340-346, 375

Formændene for konferenserne, 304-306, 320-330, 340-346, 362, 369, 480, 496, 498

Fornydelse, moralsk 160

Fornægtelse af Kristus, kærlighed til fornøjelse og klæder 129

Fornøjelses selskaber 82-85, 103; kærlighed til f fornægter Kristus

Forret, selvformægtelsens 394

Forretninger, uærlige i 87, 360, 363, 372; fremgangs rig f mand 325; ubehagelige træk i 185, 186

Forræderi af tillid 503, 504; ophøjet som trofasthed 16

Forsamlinger, sociale 82-85, 103

Forsimpling, nedværdigende 194

Forskel, en tydelig 87, 139, 247; *se også* skelnen

Forskelle skulle svinde bort 104

Forskellige, metoder behøves 251; sindelag behøves 251, 304, 314, 499

Forstand ledet imod lydigheden 247

Forstanderes og menighedstjeneres arbejde 305-307

Forståelse, *se* medfølelse

Forsøg efter beseglingen af de hellige 446

Forsømmelse, af det levende maskineri 456; fordømmes for f af anledninger 437

Fortagsomhed, uklog 417

Fortrolige, verdensbørn som 269, 272, 273

Forvandlende kraft 190

Forvandlinger, Kristus gør forbløffende 18, 49, 50; i naturen 226

Forvansker jer fra ondt 452

Forvirring, vil tiltage 200

Forøgelse af magt ved udøvelse 166, 374, 379

Fotografering, en illustration 429, 430

Fred, afhængighed af Gud bringer 518; med andre, hvordan sikres 191

Frelsen, købt ved et skammens instrument 67; usædvanligt åbenbaring af Guds 459

Frelseren behaget 88; *se også* Kristus, Jesus, Gud, himlen

Fremadskridende arbejde 425

Fremgang, stadig 406; hvordan opnås 207; i omgangen med sjæle 168; er i forhold til anstrengelserne 205

Fremgangens hemmelighed 27

Fremgangsmåder, vil skal ikke efterligne verdens 164; *se også* metoder

Fremskridt, stadige f 506-508; 541 ikke at kontrollere 297; skridt må tages for 301

Fremstilling som en evig verden, menigheden en 17

Fremtidige liv har forskellige virkeområder 429

Fremvisningens kærlighed 179

Frihed, religiøs *se* religiøs frihed

Friskhed i vort arbejde 313

Fristelse, Utålmodighed åbner f dør 185, 225; Gud kan ikke modsætte sig påskud for prøvet *se også* fejlende

Fromhed, simpel 167, 168

Frygt, kristne betvinges ikke af 121; fejlet væk 226

Fuldkommenhed, gennem Kristus 150

Fysisk og åndeligt, arbejde kombineres 239, 241-245; reformer 195

Fysisk arbejde for studerende 239, 241-245

Fæstning, uangribelig 16, 18

Føjelse af appetitten, hjernen forvirret ved 114

Følelser ikke tro 387; ikke nødvendig med tro 147; ikke styres 518; af skyldighed 518

Følelsesmæssige belastninger, fri fra 227

Få mennesker skal ikke herske 320-330, 417, 462, 477

Gaver, fra verdslige mennesker 197, 198, 202, 203, 210; Kristus uddeler gratis 92; *se også* Penge, kapital, Midler, ejendomme

Gavmildhed, praktisk 207, 208

Generalkonfrensen, ansvarne samles omkring 319-330; formand 319-330, 340-346, 374; forkerte principper i 359

Gengivelse fremmer vildfarelse 165, 237, 248, 249

Genstanden for Kristi største opmærksomhed 15, 20, 49

Gerninger, første 168; bevidner om forvandling 394

Gerrighed over joden 243

Glæde 423, 518; sjælens 170, 206; Kristi højeste 21; i sand religion 175; Guds 414

Glæder, himlens g og hverv 18

Gode intentioner gør ikke egnet til himlen 441

Grav dybere, 119

Gribene, en g ånd 336, 395

Grovheder, karakterens 151

Grund, enhver sjæl må give en 119

Grundlaget for Kristi mission 117

Grundprincipper *se* doktriner

Gud, er mere modtagelig end mennesker 323, 324, 375; behøver menneskelige repræsentanter 214; ikke tilfreds med at give os mindre end han gav sin Søn 518; vil bruge enkle midler 300; vil bruge uventede - overraskene redskaber 106; sår helbredes 23

Guder, mennesker er ikke 361, 375, 376, 386; mennesker bedraget som 494

Guds, kærlighed styrer hans magt 519; Kærlighed den endelige udfoldelse 18, 50; kærlig for menigheden er så stor som for hans Søn 18; metoder 190; kraft er udøvet til vort bedste 148; hvordan overvindes G hensigter 16, 17; største opmærksomhed for menigheden 15, 20, 49; ord er en guldgrube 476

Halvhjertethed ikke sikkert 148

Halvt med Kristus halvt med verden 130

Handling, påkrævet 399

Harmoni med Guds væsner h med hverandre 499

Harmoniske handlinger 188

Hastige bevægelser 210. 211

Hedninger, guder magt af 117, 118; fremvisning af h magt 117

Hellige og syndere så forskellige som dagen og natten 87; de h på jorden for de h i himlen 145

Helligånden, en omgivene ildmur 18; afventer pålæg og modtagelse 175, 510; bring frem for alt velsignelser 174; kan lære mere end store mennesker 119; foragt for 90; Hs overbevisning undertrykkes 73; forlader mange 90; følger ikke menneskers påfund 65; smigrer intet menneske 65; giver ordet virkning 199; oplyser hellige sider 112; forhånet 393; tilkendegivelse af 64-77; -s mægtige magt 392; ikke en erstatning for tro 518; ikke erkendt 399, 402, 507; alene kan domfælde og forvandle

175; bed for 64, 170, 506-512; -s løfte er forsømt 174; Den nuværende tildeling af 511; kommer i sin fylde af guddommelig magt 392; virker hundredefold 326; virker på uventede måder 64, 300; brydes i kamp for 459; *se også* sildigregnen

Helse, virksomhed, vor første 27; reform 416, 417; ikke-kristnes interesse i 417

Helte, troens h ikke genkendt 67

Hemmeligheden bag fremgang 27

Hensigter, hvordan overvindes Guds 16, 17

Herlighed, Guds h karakter 499

Herskende ånd, 156, 168, 362; *se også* magt, styring

Hersker over Guds arv 223, 280, 301, 349, 361, 362, 477 *se også* styring, magt

Herskere, Gud bevæger h hjerter 202, 203

Heste, en illustration 489, 490

Himlen, samarbejder med menneskelige medarbejdere/repræsentanter 18, 49, 123, 144, 145, 148, 153, 161, 198, 220, 231, 232, 240, 311; står ved den sande kristnes 441; mennesker samarbejder med 158, 160, 187, 198, 204, 246, 458, 508; forløst til at spille en rolle i hs besiddelser 18; var usikker med Satan der 152

Himmelske hær kæmper vor kamp 148

Hindringer, hvorfor tillades 319

Historie fortælling bag prædikestolen 142, 176, 318, 336

Historier, ubetydelige h. fortælles af prædikanter 142, 176, 318, 336

Hjem høflighed i 156; takksomhed i 245; Guds kærlighed i 313; mission 300; missions ånd 307; missions arbejde 346, 353, 416, 417, 424, 425

Hjem til hjem forkyndelse 313, 317

Hjernen er forvirret ved at føje appetitten 114; *se også* tænkearbejde

Hjerte, hårdhed i 151, 152; arbejdes h svækket 397

Hjerter, Kristus gør eksperimenter på 18, 49; *se også* sind

Hjælp for lamme og haltende 468; som Kristus havde - vi må have 386

Hjælpende sjæle 353-359

Humbugsmager?, er du en 440

Hundrede, gange mere af Helligåndens gerninger 326; af onder er ikke kendt 457

Hurtig, vælger h side 364, 365

Husholdnings økonomi 205

Hustruer prædikanternes 180

Hænder der holder andre oppe 496

Hævn, fjenden fryder sig over 248

Høflighed, kristen 121, 196; *se også* venlighed

Høje råb, er ikke genkendt 300; nogle vil ønske at diktere det 300

Høje, mennesker kan nå 195; og lave klasser skal begge nås 400; stillinger, et arbejde at gøre for mennesker i 197, 198; det dårlige ved 457

Håb, opløft Jesus som h midtpunkt 118

Håbefuldhed, og opmuntring 513

Håbløshed, vi kan inspirere 187

Hårdhed, 150, 151, 156, 185, 186, 224, 225, 262, 281, 290; hjertets 151, 152; åndens 185

Ideer, urigtige i må opgives 149 *se også* synspunkter, opfattelser, teorier, Fantastiske ideer

Identificering af Kristus med menneskelighed 184, 190

Identitet, *se* individualitet

Ikke-troende, forbund med 462, 463; råd fra 463

Ild, eller vand, være i hverken 228; en styrke 337, 356, 358, 371, 373

Ildebrande *se* katastrofer

Impulsive træk 211

Indflydelse, en fornyelse 390; forøges ved fornuft 245; de beskedne har 165

Individualitet og enhed 29, 30, 485-505

Indskydelser er ikke altid en sikker vejleder 502

Indsnæverthed i synds billede 417

Indsnævring, af arbejdet 299, 300, 303

Indtægt, Kristus modtog herligheds 18

Institutioner, forkyndende 161, 401; økonomi i 420; missionsarbejde af dem på 400; andre besiddelser for nogle der forbundet med 402, 403; verdslige på 265-278; *se også* Forlagshuse

Intellektet opdyrkes 195; *se også* Sind, hjernen, mental

Intentioner, gode i er ikke egnede for himlen 441

Interesse, for dem i fare 150; uden principiel 166

Irettesættelser, forkastet 465, 466; Satan vil forhindre 411

Iver, falsk 186; 366; 411; 412, 494; ubegrænset større i kræves 195; Jehulike 55, 333; sandhed skulle indgyde 80; utrættelig 459; uklog 200, 201

Jehulikes iver 55, 333

Jerusalem, et J i vore hjem og menigheder 345, 346; et moderne 254

Jesus, fodspor i ethvert område 512; opløft J som et håbets midtpunkt 118; hvorfor dræbe 131; *se også* Kristus, Frelser

Jord, hjerne kraft skal bruges i opdyrkelse af 243-245; lektier skal læres ved opdyrkelse af 242, 243; *se også* land

Jordskælv hvor det mindst forventes 421; *se også* katastrofer

Kamp, tid for den mest intense 241

Kampe, himmelske hære kæmper vore 148

Kapital, hvordan tilvejebringes 217, 218 *se også* penge og midler, ejendomme, land

Kappes med Gud 455

Karakter opbyggelse, råddent træ i 446, 447

Karakter, englenes forbavselse over k's udvikling 18, 49, 50; for ændring af k ikke pludseligt 359; give k til arbejdet 319; ikke forandret ved døden 430; ubehagelige sider af 149; Guds faderlige 192, 193, 362, 414

Karakterer, ikke vort arbejde at omdanne andres 189-193

Karakteristika, den sande søgers 121

Katastrofer, kun begyndelsen af 444

Klæder, eksempel på 180; tiltræk ikke opmærksomhed 131; pilgrimmens k behøver vi ikke at bære 130

Kolonier, store k skal ikke dannes 199, 254-256

Kolonisering 199, 254-256, 400

Kompromis, Jesus vil ikke acceptere k 171

Koncentreringens fordele 254-256, 319

Konferensens embedsmænd 304-306, 319-330, 340-346, 362, 369, 480, 496, 498

Konsolidering, onder ved 291

Kontrol *se* Styring

Korset, skammens redskab brugt til frelse 67

Kortsynethed 210

Kraft, Guds k udøves til vort bedste 148; sandhedens k forvandler og giver liv 156, 159, 185, 190; *se også* magt

Krav og modtagelse, Helligånden afventer vort 175, 510

Krigsførelse, Satans metoder 248, 249

Kriser kommer før tiden 219, 223; *se også* trængselstiden

Kristendom, hvad det er 421, 422

Kristi, død bringer ublandet vrede eller evigt liv 139; et yndlings emne 192; højeste glæde 21; interesser er samme som vore 184, 190; kærlighed, kraften i ethvert budskab 468; omgangs måde med sind 184, 189, 190; fortjeneste sat ind i os 166; hans herligheds tillæg for folk 19; menigheden overbringer billedet af K tilstrækkelighed 17; ord er forpligtet for os 517

Kristne arbejdere, ikke vor tro 517; som ikke er genkendt 187, 188

Kristus, døde for at sikre ret til at ødelægge Satan 134; ophøjet af Gud afvist af mennesker 139; havde ingen hjælp vi ikke måtte have 386; har intet mistet at sin menneskelighed 19; har aldrig glemt sin menneskelighed 19; identificer sig selv med hans folk 20; fremkalder forbløffende forvandlinger 18, 49, 50; gør erfaringer på hjerter 18, 49; gør til skamme 398; ofte skjult i menneskelig form 405; 543Satan vil personliggøre 411; tænker på os enkeltvis 391; modtager herlighedens indtægt 18; *se også* Jesus, Frelser, Himlen, Gud

Kriterium, verden er ikke vort 463

Kritik, af Guds repræsentanter er k af Gud 466; af Guds tjenere 88, 196, 206; af budbringerne og budskabet 465; -sk ånd 223

Kritikere, prædikanter optræder ofte som 153; hårde forbrydere 186

Kritikeres hårde modstandere 186

Krogede elementer, hvordan imødegås 164

Kryb ikke sammen for at erklære Guds budskab 470

Kræfter, enhver dele af k sættes i gang 116; forbedring af intellektuelle 199; Ukuelige k går i gang 116

Kulde, menighedens 156, 167, 168

Kultur, korrekt 195

Kundskab vi svigtede at opnå 147

Kvalifikationer, væsentlige 259, 278

Kvinder der tillader tilnærmelser fra andre end deres mænd 434, 435

Kæde, en levende k Kristi folk til hans hjerte 19

Kærlighed, gennemsyrrer kristnes hjerter 122; Faderens k for hans menighed så stor som for hans Søn 18; Guds k styrer hans kræfter 519; den endelige fremvisning af 50

Kærlighedsløs religion 154

Lamme og haltende i troen, hvordan hjælpes 468

Land, der er bragt i vore hænder 210; lys over arbejdet på uindtaget 244; besiddere af l og penge 474; *se også* ejendomme, jord; lederskab i ethvert 321

Landbrugssteder skal være indbydende 245

Landmænd, indsiget i 243, 244; skal ikke være rå og forsømte 245

Latter i menigheden 142

Ledelse i ethvert land

Ledere, ønsker at være 501; kende l-s planer 216

Leg på Satans grund 453

Legeme, forsømmelse af 456
Legetmitionskort, guddommelige 184
Lektioner, åndelige l fra landbrugsjorden 242-243
Lidelse, hvorfor tillades 355
Lidt hvorfor Gud kan gøre så 431
Ligegyldighed af den næsten universelle lov 457; i udvælgelsen af arbejdere 170-172; mod andre 350, 356
Linier, hold rene 228
Liv, studer ordet med hensyn til 125; for at vidne om Kristi 438
Livagtighed af Kristi nærværelse 388
Lokkemiddel, overfladiske menigheds medlemmer som 85, 474
Lotter i ethvert Sodoma 195
Loven, og evangeliet er et fuldkomment hele 94; Guds l naglet til korset mellem to røvere 132; frihedens l er fremstillet som et trældoms åg 472, 473; stjerner under 489
Loyalitet, forræderi ophøjet som 16
Lusifers måder 333, 334
Lydige modtager mere lys 378, 507
Lydighed gøres for at vise træthed 347
Lydighedsnægtelse, årsagen til 361, 363
Lykke i Kristus 388
Lykkeligst, lydige er 438
Lys, regnskabsaflæggelsen er efter mængden af 449, 450; og privilegier kræver at komme tilbage 454; Gud vil give langt større 111; forøges for alle som hører 410; mennesker påberåber sig at have stort 164; pligt med hensyn til nyt l 30, 31, 48, 49, 54, 76; kun sikkert 211, 212; forkastet l bringer tilsvarende mørke 163; forkastere gør atmosfæren omkring kold 90; resultatet af forkastet 79, 80, 97, 98; til dem som bruger det 231; *se også* sandhed
Læge missions arbejdet 397, 416, 417
Læger, uddannelse af 195
Lænkede arme med dæmoner 333, 334
Lære, af kraft af en større værdi end at 161
Lærere, falske l er ikke stillet op som dårlige mennesker 55; at være bange for 22; må lære fra sig 23; må have erfaringsmæssig kundskab
Læsere, overfalde som skiftende sand 112
Løber omkring, spørgsmål 331
Løfter, intet sind kan bare begribe bare et af Guds 111; Gud er tilfreds med troen i 516
Løgn, en l vises som sandhed 364, 365
Løn, gerrig efter stor 320, 393
Magelige kritiske arbejdere 205
Magelighed, sabbatten skal ikke bruges på 137; adskiller fra Kristus 130; *se også* dovenskab
Magt(indflydelse), en m mere værdifuld end lærdom eller veltalenhed 161; afhængig af enhed 188; 558 større m skal vises 227; forøges ved udøvelse 374, 379; mere m skal udøves 184; i et hvert budskab 468; ord har m til at gøre mennesker rigtige 81; hvorfor så lille 162, 425; *se også* kraft
Magt(tvingende), vilkårlig 168, 224; tilrive sig 319, 491-496; #542intet menneskes højeste m 462; ingen har m til at herske over medmennesker 76; snart afsluttes tronraningen 464, 465; *se også* Styring, hersker
Mangel på frisindethed 301

Mangler, tal ikke af dine egne 516; ses som fortrin 191; *se også* fejl, ufuldkommenhed, synder

Manuskripter, kritik af 260

Martha og Maria 346

Maskiner, mennesker som bare 303, 304

Medarbejdere, guddommeligt bestemte 52,53,58

Medfølelse, forståelse, binder de svageste til Kristus 19; menneskeheden 120, 154, 156; for dem i fare 150; prædikanter skal besidde 162; Kristi soldater har m for universet 148

Medynk, en i de himmelske boliger 121

Menigheden, en modtagelig 205; Kristus vil rense, forædle, ophøje 53; kulde 156, 167, 168; den sidste fremvisning af Guds kærlighed gennem 50; Gud vil rense 373; Guds fæstning i oprørsk verden 16; største mål 19; kamplysten ikke menighedssejrene, 21, 45, 61; ikke Babylon 20, 23, 32-62; genstand for Guds største opmærksomhed 15, 20, 49; Satans 16; almægtige kan ikke modstå m bøn 19; reformation i 443; ensformighed i tjenesterne 294; sidste dages synd er over 129; går snart ind i den mest hårde kamp 20; m overlegne muligheder 18, 58; skal fremstille billedet af Kristi fylde 17; uomvendte bragt ind i 46, 48

Menigheder, aktiviteter i 204, 205, 207; holde sig fra 230-238, 346; efterlades svage 208; skal bygges 424; skal forøges 199

Menigheds medlemmer, harmonisk handling blandt 188; forfølgelse iblandt 186

Menneskegjorte regler 192, 193, 491

Menneskelige, repræsentanter, styring af Guds arbejde ved 208, 216; himlen samarbejder med 18, 49, 123, 144, 145, 148, 153, 161, 198, 220, 231, 232, 240, 311; styring af Guds værk ved 208-216; skal samarbejde med himlen 158, 160, 187, 198, 204, 246, 458, 508; Gud kan bruge m repræsentanter 215

Menneskelighed, Kristus ofte set i 405; et være planes i modsætning til 300; Kristus har intet mistet af sin 19; fuldkommen m i Kristus 173; Kristus har aldrig glemt sin 19

Mennesker, som bare maskiner 303, 304; få m skal ikke herske 320-330, 417, 462, 477; et arbejde at gøre for m i høje stillinger 197, 198; i ansvarlige embeder 89, 256, 260, 261, 279-304, 319-330, 347, 357, 480, 493, 499; Lære af 464; ikke absolut uafhængig af andre 496; ikke ideal men virkelig 495; skal ikke være slaver 361; skal ikke styre andre *se* styre; rådfør med m af lang erfaring 497, 501; med midler og indflydelse 197, 203; Gud har altid anledningens 405, 411; utrofaste m, andre m i stedet for 399, 413; hvem vil turde og vove 407; unge m som byrdebærere 488; ser på 93; skal ikke være vor målestok 106, 107, 109, 110; et m skal ikke styre 299, 303, 304, 342, 348, 375, 491, 495, 499

Mental (åndelig), kraft udøves 374, 375, 498; kræfter forbedres 199; *se også* hjerne, intellektet, sind

Metoder, forskellige m behøves 251; Guds 190; nye m foragtes 204; Satans 248, 249

Midler til Guds værk 300; -s mennesker 197, 203 *se også* penge ejendomme; Gud vil bruge simple 300; for verdens tilstand 91

Minneapolis konferensen, fordomme der tog overhånd på 467; en ånd der for vildt frem 76, 80

Mirakler arbejde ikke for at frelse 453, 455; bedragende 490; vil ikke forvandle 424

Missionærernes hænder bundet 398

Mod og håbefuldhed 513

Modfalden, og åndsløs, forkyndelse 470

Modstand, danner 219, 222; til nye læresætninger 69, 70, 110, 119, 294, 295; til at betale tiende 53, 60; mod sandheden, hårdnakket 73-76

Modstandere, en rigtig måde at måde m på 249, 250; gå hen over m-s spor 237

Modsætningen mellem himlens og verdens rige 442; *se også* Forskel

Modtagelse, frelsen afventer 517; hos Gud mht angst 516

Modvirke sjæle 225

Moralsk fornyelse 160

Moses blev ikke irettesat for at have brudt stentavlerne 101

Muligheder, Gud vil skabe 424; bedre m for menigheden 18, 58

Mur, Helligånden en omringende ildm 18

Myndigheder, borgerlige 203, 219, 220

Mysterier, skjulte m forkyndes af børn 116; i guddommelige handlinger gøres tydelige 432, 433

Mysterium, er uforståelig for Satan 18; visdom behøves for at søge ud m 118

Møder, opslutning af m bringer ikke i sig selv velsignelse 508, 509; Satans anstrengelser i Guds floks 474, 475

Mørke svarer til forkastet lys 163

Mørket omkring kristne 175

Mål, temmelig små 194; de lovlydiges 133; lave 129

Måle stav ikke i menneskers hænder 209

Natur, mennesker er i stand til at bevare en Kristi lig 247

Naturlige impulser skal ikke herske 287; Guds n metoder

Nedarvede tendenser 313, 328, 416, 421

Nederlag, årsag til 319, 320 *se også* fiasko, fremgang

Nedgang, årsag til 206

Nedtrykt sindstilstand, vogt mod 513

Norm *se* standard

Normer, menneskelige 419, 420

Nyddelsesyge, omgang med 85, 91; menigheds medlemmer som lokker 474; *se også* selskaber, underholdning, fester

Nyrer, Gud vil tage 300

Nænsomhed, i omgangen med sind 184, 190, Guds 363

Nærhed, begivenhedernes n skildres 118

Nød, *se* katastrofer

Nøjagtighed kræves. større 181; farisæisk 195

Nåde, stor n tilkende gives nu 96

Omgang, med forværrede synder 426, 427, 449, 450; med fejlende 150, 184, 185, 265, 269, 285, 350-357; med vildfarelse 164, 165, 237, 248, 249; med vildfarelse 189; med brødre 372; med andre 225 ; *se også* styring, magt, behandling

Områder, virkefelt, forskellige o i det fremtidige liv 429

Omstændigheder bebrejdes for fejl 169

Omvendelse, foregive en 448, 449

Opdyrkning af jorden, tankevirkksomhed bruges til 243-245; lektioner læres ved 242, 243; af jorden 243-245

Opfattelser, må nogle gange ændres 30, 105, 110, 476; ikke længere bøje sig for menneskers 471 *se også* ideer, synspunkter, fantastiske ideer

Opgaver, forøger evnerne 166, 374, 379; af større kraft 184, 313

Oplysning, af skrifterne ved Helligånden 112

Oplæring, velafvejet 241; *se også* uddannelse, skoler

Opløsning, Satan vil fryde sig ved 228; -s ånd 488, 489

Opmærksomhed, klød ikke for at tiltrække 131

Opstand, uægte 228, 489

Ord, Guds o indeholder intet anstrengt, yderliggående, overdrevet 90; har magt til at holde mennesker på rette vej 81; Studer Guds o hvad angår livet 81; *Se også* bibel, skrifterne

Orden, blandt engle 28, 29; og system væsentlig 228

Organisering, blandt syvende dags adventister 24, 26-32; Guds 213; absolut nødvendig 26, 27, 489

Overbevisning, en masse af 120

Overbærende ånd 223, 262

Overfladiske læsere 112

Overfladiskhed for bekendende Kristne 129, 130

Overgivelse, fuldstændig o tager fra forening med Satan 465

Overnaturlig visdom tiltrængt 192

Overtrædelser, fremstillet som en dyd 247; *se også* synd

Overtrædere af et ord 186

Overvurdering af ens fortrin 252, 288

Ovn, en tæt bevogtet 446

Page, Harlan 172

Panden, rynker på p af Kristi nåde 156

Partiskhed for begunstigelser 157

Pavedømmet, den falske sabbat et døbt barn af 140

Penge, bruges på unødige rejser 323, 380; fra udefra liggende kilder, 197, 202, 203, 210; investering af 289; misbrug af 289, 397, 398; Satan stræber at tage p væk fra Guds sag 474; brug af 334, 336, 399, 400; styring af 321 *se også* midler, kapital, ejendomme, land

Personlig, erfaring 478-505; brug af p bedømmelse 299-303; ansvarlighed, 485-505; rettigheder 281, 360-362, 393, 422; prøvelser efter beseglingen af de hellige 446; arbejde 236

Personligheder, læg p til side 249

Pilatus, Kristus for 132

Pionerer, advent p søger efter sandheden 24

Planer, hastige og impulsive 211; ledernes p skal kendes 216

Pludselig, forandring af karakteren er ikke 359

Pludselige og overraskende mellemkomster 190

Politik, kristne vil ikke give sig af med 131; lad p være 331-340

Positivitet i at erklære fejl 165

Praktiske ting, nå folk med p ting 400

Principper, lægge planer i modsætning 421; holde fast ved 17

Pris, lovprisning, kristne er ikke hungrige efter 121; anstrengelser for at vinde 147; kærlighed til 270; *se også* bifaldet

Prisen for sand erfaring 120

Privilegier, menighedens p ophøjet 175

Profetier, falske 409; med hensyn til befæstelse 292; til lysets forkastere 97; forståelsen af p bringer forskellige erfaringer 114; fuldførelsen af p i rækkefølge 116

Provokation, tom 222

Prædik aldrig til omvendte 440, 447; *se også* forkyndelse, prædikestol; prædikener, prædikanter

Prædikanter, undersøger 317; fordærvede 426-456; kritik af 196; af alle mennesker de mest ynkværdige 143; vittige 142; gemytlige 146, 147; lægger anstødssten 146; må være mere dygtige 194; skal ikke være afguder 404; skal ikke blande det almindelige med religiøse 143; reformation hos 145; burde forbedre sig hele tiden 144; 194; Synd i p er i aller højeste grad syndige 404; fortæller historier 142, 176, 318, 336; skal hverken være fornøjelige eller sure 143; skal opelske blevenhed 150, 156; skal slutte op om arbejdet 251, 304, 314, 315, 329; skal respektere brødres bedømmelse 30; skal studere videnskab og sprog 194; der skulle søge andre kald 142, 163, 343; synspunkter på 180

Prædikanters talenter sløves 194 *se også* forkyndelse, prædikestol, budbringere, arbejdere
Prædikener, gode p behøves 337-340; lange 256-258, 310-313, 336, 345; overflod af 346; *se også* forkyndelse, talerstol, prædik
Prædikestolen, rapmundethed bag 142; forøget lys fra p ikke største behov 439; metoder bag 336, 339; politik bag 331, 340; Ubetydelige historier bag 142, 176, 318, 336; *se også* forkyndelse, prædikener
Prøv nøjere før dåb 128
Prøve, troens 452
Prøvetid, anden 134
Påskud 17
Påstande, almagt kan ikke modstå menighedens 19
Påvirkningen fra en andens svingagtige forretninger 457
Rajgræsset og hveden blander sig 45, 47; moral i verden 138
Ransmænd af Guds ejendom 218
Redskaber, Gud bruger uventede 106
Reform, fornyelse, fysisk
Reformer, og genoplivelse 514, 515; i vore menigheder 118, 443; hos prædikanter 145
Regler og forordninger, menneskers 192, 193, 491; *se også* magt, styring
Regler eller fordærv politik 280, 360
Regn, tidlig og sildig 506-512
Regnbuen, enhedens harmoni med Kristus 157
Rejser, unødige 323, 324, 326, 330, 380
Religion, kærlighedsløs 154; Kristi r fejlfremsat 175; praktisk r i at dyrke jorden 245
Religiøs frihed, forsigtighed i at omgå emnet om 219; falske forestillinger om 200; begrænsning i 206, 366
Rens lederen 427, 428
Rensning, mere besat 150
Reserverthed skal ikke føjes 164, 186
Ressourcer, Gud rig på 177; himlens r i gang for at gøre Guds folk godt 519
Resultater, ingen gætteri med hensyn til 183
Ret til at ødelægge Satan, Kristus sikrede sig 134
Retfærdig, harme 101
Retfærdiggørelse ved tro 91, 456 *se også* retfærdighed
Retfærdighed, Kristi 150, 401
Retningslinier, særlige r frugtesløs uden hjerte arbejde 125
Rettelse, nægter at modtage 408, 409 *se også* irettesættelse
Rettigheder, personlige 281, 360, 393, 422
Revner, prikke 88, 410
Revolutionerne, kristenhedens r kraft 185
Rige, renhedens 442; hvorfor nogle er 280, 286, 287; *se også* velhavende
Ring, vielses 180, 181
Ro og fatning, Guds folk må besidde ro og fatning 421
Ro og hensyn 227; ved behandling af vildfarelse 164, 165

Romerske, på sporet af det 363; 560støttet af det 206

Roms tyranni udøves 206

Roser, liljer og nelliker, vi skulle samle 502

Rual health retreat, 266-278

Rustning, et svagt sted i 248; menigheden i klæder sig lysets 17

Rygter skal ikke bevæge os 299

Rystelsen 112

Røvere, Guds lov naglet mellem to 132

Rådføre, giver større sikkerhed 252, 313-315; af ikke-troende 463; afvisning af 419; sammen 485, 489-491, 499-502; med mennesker af lang erfaring 497, 501

Rådgiver, bedre end en menneskelig 220

Rådgivere, valg af 340-343

Rådssamling, Satan og hans engles 472; store r-er 345

Sabbat, dem falske s er et barn døbt af pavedømmet 140; skal ikke bruges til ladhed 137; -holdere et særligt mål for Satan 472-475; spørgsmålet ikke det første særkende 400; s skole bidrag 217

Salamanca New York, et syn i 460

Samarbejde, blandt brødre 490, 501; mellem menighed og prædikant 312; mellem de guddommelig og menneskelige repræsentanter og medarbejdere 18, 49, 53, 54, 123, 144, 145, 148, 153, 158, 160, 161, 187, 198, 204, 220, 231, 232, 240, 246, 311, 458, 508; med Kristi største ambition af menigheden 19

Sammensværgelse fordømt 461-463

Samtale, overvejene tendens til 442; korset er emne for 81; *se også* tale, sprog

Samvittighed for andre, ingen skal være 208, 295, 477

Samvittighedsfulde anstrengelser kræves 207

Samvittighedsfuldhed, en usund 210, det er ikke klogt 200

Sand, overfladiske som flyvende 112

Sandheden, af største betydning 370; tro på s er ikke et overfladisk værn 473; fare i at lukke øjnene for 70; grav dybere for 119, 176; vildfarelse lukker for 229, 244; i hjertet forlanges 81; ingen klasse alene beskyttes af 105; hårdnakket modstand mod 73-76; pioner adventister søgte efter 24, 25; er optaget i sine egne fortjenester 106; -s forvandlende og livgivende kraft 156, 159, 185; vi må vide at vi kender 119; hvem kan ikke forstå 137, 476

Sandheder, særlige s skal ikke gøres mindre iøjnefaldende 470; *se også* Lys

Sang, aldrig får sunget i himlen 433; ikke synge i himlen 456

Sanser forvirrede, lammede 392, 395

Satan, og hans engle i rådslagning 472; som verdens hersker 457; Kristus sikrede sig ret til at ødelægge 134; klædt som en lysets engel 62; i himmelsk forklædning 365, 366; vil give sig ud for at være Kristus 411; ville gøre himlen usikker 152

Satans, pral 409; menighed 16; styring af sind 79; krigsførings metoder 248, 249; lokkemidler 85, 474; karakter viser sig i universet 412; snarer lagt særligt for Guds rest folk 472-475; brug af sofisteri 472

Sejr, Guds folks 410, 411; hvordan opnås 188

Sejrende liv 441, 516

Selskaber, fornøjelses 82-85, 103

Selv, at tjene sig s bringer slaveri 247; stole på sig s årsag til svigt 167, 169

Selvagtelse, forjag ikke længere 520

Selvbedrag 503

Selvbehag 398

Selvet, ophøj 168, 171, tilvejebringelse for at behage og forherlige 159, 171

Selvforsyning, 284, 326, 347, 356, 375

Selvfølelse, effekten af 250, 259

Selviskhed, formørker bedømmelsen 392

Selvmord, årsag til 457

Selvophøjelse 279, 280, 282, 319, 320, 377, 378, 491

Selvtillid 314, 464, 498, 501, 502

Sidste dages synd er over menigheden 129

Sigtning, at være en 163

Sikkerhed, vor eneste 211

Sildig regnen, er ikke erkendt 299, 402, 507; bed for 64, 170, 506-512; beredelse til at modtage 469 506-512; *se også* Helligånden

Sind/sindslag, død af bredden af 301; disciplin af 149; Gud vil ikke tvinge 455; Kristi måde at nå 184, 189, 190; styret af Satan 79; handling med andres 168, 184, 189; forskellige s behøves 251, 304, 314; kommer ud af balance ved falske teorier 56; *se også* Hjerne, intellektet, Mental

Sjæle, forårsager tab af andre 158, omgang med 168, hjælpe 353-359; mange flere s må vindes 149; kun midler til at frelse andre 158

Sjælekamp, tid for den mest intense 241

Skabe planer 206

Skabelses dagene 135, 136

Skade andre 190

Skam, bragt frelse ved et -mens instrument 67

Skarp, omgang 363; ånd 223

Skarpsindighed behøves 229, 339, 342

Skat, betaling af 200

Skelnen, mellem gode og onde forvekslinger 16; klar til at være eks 16; *se også* modsætning, forskel

Skepsisen er morderne 467

Skik og brug, verdslig 195

Skikke, verdslige 196

Skinne, ubevidst 378

Skole, udkast til en 196; *se også* Uddannelse

Skolen, på Battle Creek 86; på Cooranbong Australien 239-245

Skoler, unge kan blive beredt på højere 299; hovedskoler s på forskellige steder 299; skal etableres 43; *se også* uddannelse

Skrifterne, enhver må studere for sig selv 109, 110, 155; hvordan søges 105; oplyst af Helligånden 112; ikke studeret 473; dele af s er dødt for mange 125; *se også* bibelen, ord

Skuffende forventninger 206, 207

Skulder mod skulder, troende skulle stå 186

Skyggen, skær gennem 387

Skælde ud 156, 168

Skælden ud og irritation 168

Sladder 505

Slaphed, i disciplinen 182; menigheds medlemmernes 188

Slaver, mennesker skal ikke være 361

Slaveri gennem selvtjeneste 247
Slut op om med-medarbejdere 251, 304, 314, 315, 329
Sløvhed, menighedens 458
Smag ophøjes 162
Smag, Kristi s den fineste 179, 234, 235
Sociale tillokkelser 277
Sodoma, Loter i enhver 195
Sofisteri, Satans brug af 472; fæstningen er uangribelig for Satans 18
Solen, se på 388-390; -s gløder, en illustration 429
Sparsommelighed, økonomi, 177-180, 204, 205, 207, 217, 399; på vore institutioner 420
Spidsfindighed udøves for at bedrage 473, 474
Spidsfindigheder 408
Spild af tid 194
Splittede anstrengelser 228
Sport, udøve 84
Spot/latterliggørelse som et våben, 219, 248, 466; af en brors ideer 107, 108
Sprede, Gud kan 336
Sprog, overdreven 219, 227, 228 *se også* tale, samtale
Spørgsmål, det store 125
Stakit, rækværk 219, 222, 249
Standard, norm, kald til en højere 142, 158; ophøjet 194, 195; alle må nå Guds 121; imødekomme den højeste 162; utilgivelig lav 173
Stat, lederskab i enhver 321, 322
Stemme, dæmoner kan have en s som en engel 333; pligtens s er Guds s 402; -s tonefald 150
Stemning, isene s omgiver lysets forkastere 90
Stilling, giver ikke ubegrænset magt 260, 288, 389, 294, 360, 361; gør ikke mennesker ufejlbarlige 496; ansvarlige s skal ikke medføre overlegenhed 356, 357, 362 *se også* styring, magt, hersker
Strenghed og hårdhed 185, 186; mod unge 426; hvor det påkræves; 426, 427, 449, 450; i disciplinen 182
Strid, oprøre 185
Strid, undgå 118, 153, 249; finansiel 331-340; fine metoder for 108, 109; tager side i 158; Universet våger 119
Stride, stadige og skarpe 470
Striden, i menigheden 162, vi vokse sig stærkere 407, 411
Stridigheder, om sager er ikke sunde 71; gamle s vil rejse sig 116; *se også* diskussion
Studerende, fysisk arbejde for 239, 241-245
Studie af videnskab og sprog 194
Styring, samlede linier for 461, 462; Satans s af sind 76; andres 76, 78, 253, 260, 291, 293, 296, 299-304, 320, 347-349, 360, 361, 366, 367, 483, 491-502; arbejderes 208-216, 219; én må ikke 299, 303, 304, 342, 348, 375, 491, 495, 499; *se også* magt, Hersker
Styrke, sandhedens 227, 228
Styrte foran mesteren 228
Stærkt følene mennesker 413
Stød, Satan bruger grove og skarpe 190, 248

Støtte sig til mennesker 464

Stå sammen 56

Svageste bånd til Kristi hjerte 19

Svaghed, ansvar for 452

Svigagtige handler, udsættelse for en andens 457

Sydlige, områder 225; skal ikke lukke vore veje i de s stater 252, 253

Sympati, *se* medfølelse

Sympatiske, vi skal være 377

Syn, i Salamanca, New York 460

Synd, fasthed i irttesættelse af 182; kan ikke tåles hvor dets afskyelighed ses 145; sidste dages s er over menigheden 129

Synder, forværende behandling af 426, 427, 449, 450; tildækkelse af 182; bedragende bedrøvelse af 448, 449; *se også* mangler, ufuldkommenhed

Synspunkter, bredere s må tages 301; forsigtighed ved at fremsætte nye 29, 30, 106; kortsigtede 210; *se også* doktriner, ideer, opfattelser, teori

Syvende-dags Adventister, giver basunen en uklar klang 86; skal give budskabet om Kristi nåde 92

Sædvanelige, kom af den s vej

Særegenhed. ingen skal frygte 63

Søger, sande karakterer for en 121

Søjler, troens s må stå sin prøve 121, 122

Søvnighed, en tilstand af 206

Sårede sjæle 190, 224

Tab, udsætter sig uvilligt for 403

Taktfølelse 395, 415

Tal intet tvivlens ord 391

Tale, overfladisk 83, 88, 157; mindre 499; mindre t og mere bøn 464; tvivlens 516; om ens egen mangler 516; *se også* samtale, sprog

Tale, forhastet, uoverlagt 219; *se også* samtale, udtalelser

Talenter burde erkendes 326, 329; opvejer ikke synd 454; vi kan blive rige i t 121

Taler *se* prædikener

Tarvelig religion 339, 344

Tarvelighed i vore menigheder 451

Tegn og undere igangsat af Satan 472

Tegn, kristne skal bære himlens 17; de største t på at enden er nær 426

Tema, Kristi foretrukne 192; første og andet t i himlen 433

Tempel, enhver sten i Kristi t er et himlens embleme 17

Temperament, vort naturlige 187, 211, 225

Teorier, falske t rystes 112; sind er uligevægtige af falske 56; nye og besynderlige 54-56, 59, 61, 490; spekulative 70, 281, 282, 314; *se også* anskuelser, ideer, synspunkter

Testimonies, uberettiget brug af 32-60, 467

Ti gange, hårde arbejde udføres 191; mere kunne have været gjort 194

Tiden, runder ud 55, 60, 61; forspildes 194

Tiende og gaver 204, 205; efterladenheden i t betaling 305-308; modstand mod 53, 60

Tilbagegivelse, lys op privilegier 454

Tilbedelse, de første steder 26

Tildeling af Helligånden 511

Tilfredstillende, det som er 390

Tilhængere, Guds tjenere kaldes for varme 233

Tillid, Kristus ærede mennesket ved hans med hans 190; Gud har T til hans folk 127; hvordan forøges 226; til vigtige interesser der vakler 462; til andre 188-190, 214, 225, 500, 502

Tillid, til andre 301-304, 313, 314 *Se også* afhængighed

Tilstrækkelighed, menigheden skal vise Kristi 17

Tilvejebringelse, gøres for at møde alle behov 453

Tro, budskabet om retfærdiggørelse ved 91; *se også* følelser; uddan til 225

Trofasthed vil tiltrække verdens beundring 17

Trosbekendelse, ikke en kristen 421

Truer, fjendens arbejde 150

Træ, mennesket er afhængig af livets t for udødelighed 134

Træk, arvelige 416, 421, 422

Trængselstiden, før denne tid 202, 203; ærlige vil tage ståsted for Kristus i 248; *se også* kriser

Trængsler lægges ved Jesu fødder 519

Tungernes gaver vil ikke forvandle 424

Tvinge andres viljer 363, 366; *se også* magt, styring, hersker

Tvivl, årsag til 281; af Kristi kærlighed vanærer og sårer ham 518, 519; så t frø 225; ærkebedrager organisere 517; tal ikke af 516

Tyranni, Roms t udøves 206

Tyve prædikanter hvor der nu er en 195

Tyvende del af hvad vi kunne gøre 195

Tænkearbejde i landbrugsarbejdet 243-245; ikke al tanke virksomhed er givet til få 302; *se også* Sind, mentale

Tærsklen til de højtidelige begivenheder 116

Tålmodighed, virkningen af stor 426, 427; mennesker nærmer sig hurtigt grænsen Guds 21

Uafhængighed af arbejdere 485, 502

Uangribelig fæstning, Guds menighed en 16, 18

Ubehagelige træk i vor tro 253

Ubehøvlethed 262-264

Ubetydelig, ingen tid er 514

Ubetydelige mennesker, Gud har altid 405, 411; Gud kalder 497

Udbygning af arbejdet er vor pligt 254-256

Uddannede mennesker der kan brugs 403

Uddannelse, ophøj standarten for 182; sand 196, 239, 241-245

Uddannelsesmæssige arbejde, begyndelsen af det 27; *se også* skoler

Udholdenhed, velanbragt u vil vinde mange 149

Udløbere, Gud leder ikke 61

Udseende, ingen omsorg for 245; *se også* Klæder

Udsættelse af dom 458; et øjeblik 364; lille u i 200; ingen u efter Guds vrede begynder at falde 182

Udtalelser, trækkes tilbage 228; *se også* tale, samtale

Udtryk, overdrevne 219, 227, 228; *se også* tale, samtale

Uduelighed, årsag til 299, 301, 303; middel mod 183; grund til og midler mod 175; *se også* fiasko, virkeevne, Fremgang

Udviklingen af vort arbejde 24-32

Udvælgelse lært i bibelen, den eneste 103, 453, 454

Udødelighed afhænger af livets træ 134

Uegnethed for ansvar 260-262, 284, 285, 291, 323, 327, 341-343, 348, 349, 362, 363, 417, 420, 426-443, 478, 501

Uforskammethed, mennesker har nået et punkt af 21

Ufuldkommenhed åbenbares ved kritisering af andre 191, 193 *se også* fejl, synd, mangler

Under Guds bånd 404

Underholdning, menighedens og sabbatsskolens 345; selskab er ikke valgt for 131; ønske om, bliver stærkere ved tilfredsstillelse, 103, 541 uhelliggørerne 390, verdslige 82-88, *se også* selskaber, festligheder

Underordnede spørgsmål 229, 312, 331

Undersøgelse kan ikke undgås 105-107

Undertrykkelse, af medmennesker 78, 363, 366, 494; af arbejdere 360, 477 *se også* magt, styring, hersker

Undskyldning, ingen u for ikke at betale tiende 305-307; ingen vil have nogen u for synd 455

Undskyldninger er værdiløse 421

Unge mennesker, som Guds budbringere 413; skal oplæres til tjeneste 396; oplæres til at tænke 303; skal søge skrifterne for dem selv 109; skal styre og opmuntres rigtigt 32; streghed mod 426; skal beredes for højere skoler 299

Universet våger over striden 119; Kristi soldater har sympati med 148; verden må til regnskab for 132

Unyttighed, kur mod 183

Uordentlige elementer 489, 503

Uoverensstemmelse, fare for 158; skal ikke være blande Guds folk 29; -s ånd 476

Uoverensstemmelser, tomme 57, 106

Uretfærdighed, 360, 362, 373; Gud vil undertrykke fremherskende 21

Usikkerhed, er u nødvendig? 199

Usædvanlig åbenbaring i Guds frelse 459

Utrofaste mennesker, andre mennesker skal tage plads for 399, 413

Uvirksomhed, ingen i himlen er i 208; -s synd 413

Uvæsentlige sager, lad ikke tankerne rettes mod 312

Uærlige forretningsmåder 87, 360, 363, 372

Vaklende, et forræderi af indviede tillid 17

Vaner, økonomiske 207; Gamle v forfægter magt 99

Vanhelligelse af de indviede kar 434

Varsomhed i forkynndergerningen 148

Vejleder, indtryk er ikke altid en sikker 502

Vejledning, guddommelig 299, 300, 319-327, 478-505

Vejvisere, falske 97

Velgørenhedsindsamling, bind ikke hænderne til 316, linier for v arbejdet 316,317; motiver for 317, 318; af prædikanter 317

Velhavende påvirkes til at hjælpes i Guds værk 197; mennesker opmuntres til at give 197, 203, 299

Velsignelse, Gud er ikke i tvivl til at give os mindre v end han gav sin søn 518; hvorfor tilbageholde 193, 279

Veltalenhed, en kraft mere værdifuld end 161; hvordan opnås 120; hvad er sand 123

Venlighed 423, 518; Kristi 225; virkelig 196, 264; i himmelske sale 121, 153; i hjemmet 156; prædikanter behøver 150, 156; Daniels 263; mod alle 377; mod medarbejdere 251; mod fejlene 150

Verden, beundrer troskab til Guds lov 17; sættes til regnskab 39; drik ikke v -s ånd 401; menigheden er repræsentationen af den evige 17; vi er på grænsen af den evige 147; undskyldning for at undgå adskillelse fra 235; i v men ikke af 198; Kristi belæring ikke for hele 34-36; kom i berøring med 401; mere værdifuld end de nioghalvfems 324; er ikke vor målestok 463; skal ikke påvirke beslutninger 16, 17; vidnesbyrdet til 94; vi skal ikke holde os på lang afstand 164

Verdens tilstand, middel mod 91; vi skal ikke efterligne v fremgangsmåder 164

Verdslige på vore institutioner 265-278; skik og brug 195

Videnskab, falsk 490; nærerne 196; studere sprog og 194

Vidner af åndsfulde mennesker 67-73

Vidnesbyrdene, uberettiget brug af 32-60, 467; vidnesbyrd for verden 94

Vielses ring 180, 181

Vigtighed 288

Vildfarelse, bedste måde at omgå 164, 165, 248, 249; erklære positivitet 165; gengivelse af 165, 237, 248, 249; -s svagheit 165

Vilje, betvinge 363, 366; hårdnakket som jern 461, 462

Viljen, Gud vil ikke tvinge 452; Gud vil styrke 520

Vinding uden at oplagre 166

Virkeevne, forøges ved udøvelse 166, 374, 379; hvorfor så lille, 162; *se også* uduelighed, kraft, fremgang, fiasko

Virksomhed, væk fra Kristus 320; i menighederne 204-207; ikke en stedfortræder i lydigheden 451; Satans 465

Visdom, alvorlig bøn for 200; overnaturlig v kræves 192

Vrede, Guds v følger retfærdiges domme 446; retfærdighed 101

Væddeløb, cykel 83, 84

Vækkelse kommer af studie af åbenbaringen 113

Vælge hurtigt side 364, 365

Vælte, Gud vil dreje og 373

Vær mennesker 455

Værdighed og ligefremhed, Kristi 190

Værdsat af andre 169

Væsentligheder i tjenesten 169

Yderliggående, standpunkter 201; giv ikke verden anledning til at sige at vi er 57

Yderligheder, vogt mod 228; i Satans tjeneste 102; med hensyn til råd 214; Guds ord lærer ikke 90

Ægteskab, uklogt en livslang trældom 86

Ægteskabsbryder, hvem er en 434, 435

Ærbødighed for bibelstudie 107, 113, 142, 176

Ærlige vil tage ståsted ved Jesus i trængselstiden 248

Ødselhed *se* sparsommelighed

Ønske menighedens, samarbejde med Kristus 19

Ønskeligt, hvad der er mest 179

Åbenbaringen, studie af 112-118, 337; *se også* Daniel

Ånd, Guds Å forlader verden 431

Åndelig - i menneskelig henseende *se* mental

Åndelige lektier læres i at opdyrke jorden 242, 243